

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருமொழி.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளால்

எல்லார் தமக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு

எளிய நடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட

“திவ்யார்த்த தீபிகை” என்னும் உரையுடன்,

சென்னை :

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்,

மதராஸ், மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

லிபவவஸு

Registered Copy Right.

1927.

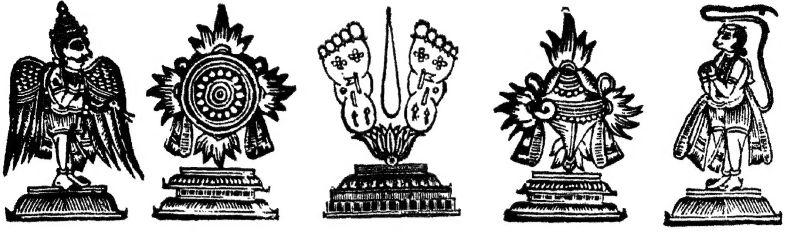
ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும்
அவற்றின் விலையும்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி—தெளிவுரை	...	3	0	0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	...	1	4	0
ஷெ திக் ராப்பர் பயிண்ட்	...	1	0	0
நாச்சியார் திருமொழியின் விரிவுரை	...	2	0	0
பெருமாள் திருமொழியின் விரிவுரை	...	1	12	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் விரிவுரை	...	1	10	0
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிதான் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	...	1	6	0
முதலாயிரம் முழுமையும் 3 வால்யூம்களாக நல்ல பைண்ட்	...	10	8	0
இராமாதுச நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை	...	0	12	0
சிறிய திருமடல்—விரிவுரை	...	0	10	0
பெரிய திருமடல்—விரிவுரை	...	1	0	0
திருவெழுக்கற்றிருக்கை—விரிவுரை	...	0	5	0
திருவாசிரியம்—விரிவுரை	...	0	5	0
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம்	...	1	0	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	0	4	0
பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணு வைபவம்	...	0	3	0
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	...	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	...	0	12	0
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யாந சோதநம்	...	0	3	0
நமஸ்காரதத்துவம்	...	0	2	0
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	...	0	4	0
ஸுதர்சந சதகம் தமிழுரை	...	1	0	0
ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவத்தின்—விஸ்தாரமான மணிப்ரவாள வியாக்கியானம் (தெலுங்கு விபி)	...	1	4	0
ஸ்ரீஸ்தவத்தின்	ஷெ	0	6	0
அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தின்	ஷெ ...	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	ஷெ	0	4	0
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	...	0	3	0
ரஹஸ்ய மூலம்	...	0	6	0
உபந்யாஸரத்நமாலா (க்ரந்தவிபி) [ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் சிறந்த 5 உபந்யாஸங்கள்]	...	0	6	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	0	2	0

[இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன.]

“ திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை ” ஆபீஸ், 32, பந்தர் தெரு, G. T., மதராஸ்.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத்தனியன்கள்.

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீசெய்வெழுந்தரநாயகர் உயர்வாழ்வு மூர்த்தியை வணங்குவது .
பத்திபுருஷன்வெந்நரபுருஷர் தாதாரம் உருகி ||

ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.

அகநாடக ஸாரங்கம் நாயகர் உயர்வாழ்வு .
சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி வந்தமூர்த்தி ||
பொருத்தி உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .
வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .
சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .
சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .
சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .
சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .
சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .

ஸ்ரீபரமஹம்சம் அருளிச்செய்தது.

சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .
சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .
சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .
சுவாமிநாதர் உயர்வாழ்வு வந்தமூர்த்தி உயர்வாழ்வு .

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சாணம்.

பெரிய திருமொழி - அவதாரிகை.

சோழமண்டலத்திலே திருமங்கை யென்று ஒரு நாடு உண்டு. அதில், திருவாலி திரு நகரியென்கிற திவ்யதேசத்தின் ஸமீபத்திலுள்ள திருக்குறையலூரிலே, நான்காம் வருணத்தில் கள்ளக் குடியில், சோழராஜனுக்குச் சேனைத் தலைவனாகவுள்ள ஒருவனது குமாரராய் ஒருத்தர் கலியுகத்தில் முந்நூற்றுத் தொண்ணூற் றெட்டாவதான நள வருஷத்திற் பூர்ணிமை பொருந்திய வியாழக்கிழமையில் கார்த்திகை மாதத்தில் கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்திலே அவதரித்தார். இப்படி அவதரித்த இவர் நீல நிறமுடையராயிருந்ததுபற்றி இவர்க்குத் தந்தை நீலனென்று நாமகரணஞ் செய்தார்.

இவர் தமது குடிக்கு ஏற்ப இளமையிலே ஆயுதப்பயிற்சியில் தேர்ச்சி பெற்றுச் சோழராஜனையடுத்துச் சேனாதிபதி உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து, கொற்றவனுக்குக் கொடியவரோடு கடும்போர் நேருங்காலங்களில் படைகளோடு முன் சென்று பராக்கிரமத்தாற் பகைவென்று பரகால னென்று ப்ரவரித்தி பெற்றார். இவருடைய இப்படிப்பட்ட ஒப்பற்ற பராக்கிரமத்தையுணர்ந்த கொற்றவன் இவரை அத்திருமங்கைநாட்டுக்கு அரசராக் கி முடி சூட்டினான்.

இவ்வாறு குறு நிலத்தலைமையுண்ட திருமங்கைமன்னன் அரசாங்க காரியத் தைக் குறைவின்றி நடத்திப் புகழ்பெற்று இசை நாடகங்களில் பிரியமுடைய ராய் எப்பொழுதும் பல இளமங்கையர் இன்னிசை பாடக் கேட்பதையும் நன்னடம் பயிலக் காண்பதையுமே பொழுது போக்காகக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில், அந்நாட்டில் “அண்ணன் கோயில்” என்று வழங்குகின்ற திருவெள்ளக்குளமென்னுந் திருப்பதியில் மிகச் சிறந்ததொரு தாமரைப் பொய்கையில் தேவலோகத்து அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகள் பலர் வந்து ஜலக் றீடை செய்து செல்ல, அவர்களுள் திருமாமகளைன்பார் தன் இச்சையால் தெய்வவடிவத்தை விட்டு மானுட வடிவங்கொண்டு தனியே குமுதமலர் கொய்து நின்றாள். அங்கு அனுஷ்டாந்திற்காக வந்த ஒரு வைஷ்ணவ வைத்யன் அவளைக்கண்டு செய்தி விசாரிக்க, அவள் “ஸ்வாமி! என்னோடு கூட வந்த மாதர்கள் என்னை விட்டுப் போய்விட்டார்கள்; தனியிருந்து அலைகின்ற என்னை நீர் பாதுகாத்தருளவேணும்” என்று வேண்டினாள். மலடனான அம் மருத்துவன் மகிழ்ச்சியோடு அதற்கு உடன்பட்டு அம்மகளைத் தன் மாளிகைக்கு அழைத்துப்போய் மனையாள்வசம் ஒப்பித்து, குமுதமலர் கொண்டு நின்றது காரணமாகக் குமுதவல்லி யென்று அப்பெண்ணுக்கு நாமமிட்டு வளர்த்துவந்தான். வருகையில், அக்கன்னிகைக்கு விவாஹத்துக்குரிய பிராயம் வந்தவளானிலே அவளை வளர்க்கிற அந்த வைத்தியனுக்கு “மஹா குணவதியான இப்பெண்ணுக்கு ஏற்ற கணவன் உலகத்திலுள்ளோ” என்ற கவலையும் உடன் வந்தது.

அப்பொழுது அவளுடைய ரூபலாவண்ய ஸௌந்தரியங்களையும் குணதிசயங்களையும் சாரர்கள் திருமங்கை மன்னனிடம் கொண்டாடிக் கூற, உடனே அவர் அவளழகைப் பார்ப்பதற்கு ஆசைகொண்டு ராஜ்யகாரியங்களை இருந்தது இருந்தபடியே விட்டுத் திருநாங்கூரைச் சார்ந்ததான திருவெள்ளக்குளத்துக்கு வந்து அந்த வைத்தியனிருக்கும் வீட்டிலே புக்கு அவனோடு ஸம்பாஷணை செய்துகொண்டிருக்கையில் அக்கன்னிகை கண்ணெதிரிப்படக் கண்டு வியந்து காதல்விஞ்சி அவள் வரலாற்றை வினவி அதைத் தந்தையால் அறிந்தவளவில், ‘இவளை எனக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்கவேணும்’ என்று அவரை வணங்கிக் கேட்டார். வஸ்திரபூஷணம் முதலியவற்றையும் மிகுதியாக முன்வைத்தார். இவர் இங்ஙனம் விரும்பிக் கேட்டதற்குத் தந்தையார் இசைந்து அப்படியே கன்னிகாதானஞ் செய்ய விருக்கையில், குமுதவல்லி குறுக்கிட்டு “திருவிஸ்சினை திருமண்காப்பு முதலிய பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமுடைய ஒரு வைணவர்க்கேயன்றிப் பிறர்க்கு வாழ்க்கைப்படமாட்டேன்” என்று தன் உறுதியைத் தெரிவித்தாள். அது கேட்ட திருமங்கைமன்னன் உடனே திருநறையூர்க்குச் சென்று அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நம்பியென்னு மெம்பெருமா

ஹுடைய திருமுன்பே நின்று பிரார்த்தித்து அப்பிரானிடத்தில் திருவிலச்சினை பெற்றுப் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளும் சாத்திக்கொண்டு விவாஹார்த் தமாக விரைவில் வந்து சேரக் கண்டு மீண்டும் குமுதவல்லி 'நீர் ஓராண்டளவும் நித்தியமாக ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுது செய்வித்து அவர்களுடைய ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தையும் போனகஞ் செய்த சேஷத்தையும் உட் கொண்டாலன்றி உம்மை நான் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்துகொள்ளமாட்டேன்' என்ன; அவ்விடத்துக் கொண்ட ஆசையின் கனத்தால் அவர் இவ்வரிப வி தத் தைச் செய்து முடிப்பதற்கும் உடன்பட்டு அங்ஙனமே செய்வதாகச் சபதஞ் செய்துகொடுக்க, அதன்பின் இருவர்க்கும் திருமணம் நடைபெற்றது.

பின்பு திருமங்கைமன்னன் பகவதாராதனத்திற்காட்டிலும் பரம பாவந் தமான பாகவதாராதனத்தைச் செய்துகொண்டு தம் அரசனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய பகுதிப்பொருளு முட்படச் செல்வமுழுவதையுந் செலவிட்டுவர, அச்செய்தியைச் சிலர் சொல்லக் கேட்ட கொற்றவன் கோபங்கொண்டு இவர் பக்கல் திறை வாங்கிவருவதற்காகத் தன் சேவகரை அனுப்பினான். அவர்கள் வந்து கேட்டதற்கு இவர் 'காலை, பகல், மாலை, இரவு, நாளை, பின்னிடும்' என்பதாகச் சில தவணைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு கால விளம்பஞ் செய்து வந்தார். பின்பு அச்சேவகர்கள் கடுமையாக கிர்ப்பந்தஞ் செய்யவே நீலர் வெருண்டு அவர்களை வெருட்டித் துரத்தினார். அதனையறிந்த அரசன் சீற்ற முற்றுத் தனது ஸேனாபதியை விளித்து 'நீ சென்று பரகாலனைப் பிடித்து வா' என்று நியமிக்க, அவன் அங்ஙனமே பல சேனைகளோடு வந்து இவரை வளைத் துப் பிடிக்கத் தொடங்க, இவர் ஆடல்மா என்று பிரசித்தமான தமது குதிரை யின்மீது ஏறிக்கொண்டு சேனைகளோடு முன்சென்று எதிர்த்துப் பொருது அவனை முதுகு காட்டி ஓடச்செய்ய, அஃதுணர்ந்த அரசன் தானே ஸேனா ஸமூஹங்களோடு வந்து இவரை வளைய, இவர் தம் படைவலிமையால் அப்ப டைக்கடலைக் கடந்து தமது திறமையைக் காட்டிப் பொருகையில், தாம் அருள் மாரி யாதலால் அரசனைக் கொல்லலாகாதென்று சிறிதுகாலம் போர்நிறுத்தி நின்றார்.

அதுவே ஸமயமாக அரசன் தந்திரமாய் நல்வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டு அருகில் வந்து 'உமது பராக்கிரமத்தைக்கண்டு மிகமகிழ்ந்தோம்' என்று கொண்டாடி 'விரைவில் கப்பஞ் செலுத்திவிடும்' என்றுசொல்லி இவரை மங் திரிவசமாக்கிவிட்டுத் திரும்பிப் போயினன்.

அந்த மந்திரி இவரைப் பகுதிப் பொருளுக்காகப் பிடித்து ஒரு தேவா லயத்திற் சிறைவைக்க, அங்கு இவர் உணவு இல்லாமல் மூன்றுநாள் பட்டினி கிடக்கையில், கச்சிரகர்த்தலைவனான பேரருளாளன் இவரது கனவிலே வந்து காட்சி தந்து 'உனக்கு வேண்டிய பொருள் தருகின்றோம், வா' என்று சொல்லி

யருளினான். இவர் அக்கனவை நனவாகவே நம்பி எம்பெருமானது திருவருளுக்கு மகிழ்ந்து பொழுது விடிந்ததும் மந்திரியை நோக்கிக் “காஞ்சிபுரத்திலே நிதி இருக்கின்றது; அங்கு வந்தால் தருவேன்” என்று கூற, அவன் அதனை அரசனுக்கு அறிவித்து அதுமதி பெற்றுப் பல பரிவாரங்களால் காவல் செய்துகொண்டு கச்சிப்பதிக்கு இவரை அழைத்து வந்தான். அங்கு இவர் நிதியைத் தேடிக்காணாது கவலைக்கடலில் மூழ்கி மூர்ச்சிக்குமளவிலே, பேரருளாளனாகிய வரந்தரும் மாமணிவண்ணன் மீண்டும் கனவில் எழுந்தருளி அபயமளித்து வேகவதி யாற்றங்கரையில் நிதியுள்ளவிடத்தைக் குறிப்பிட்டு அருளிச்செய்தபின்பு, இவர் தெளிந்தெழுந்து பொருள் கண்டெடுத்து அரசன் கடமையைச் செலுத்தி மிகுந்த தனத்தைப் பாகவதாராதனத்துக்கு வைத்துக் கொண்டார்.

அதன்பிறகு மந்திரி பொருளைக் கொண்டுபோய்ப் பிரபுவின் முன்னிலையில் வைத்து, நடந்த செய்திகளைத் தெரிவிக்க, அவ்வரசன் இவரது மஹிமையை ஆராய்ந்து அச்சமும் ஆச்சரியமும் கொண்டு உடனே இவரை வரவழைத்து விசேஷமாக உபசரித்து, தான் செய்த பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்தருளும்படி பிரார்த்தித்து, அநந்தரம் ‘திரௌபதிக்குப் புடவை சுரந்ததுபோல மாயவனருளாற் பெருகிய இப்பொருளைக் கோச கிருஹத்தில் வைக்கலாகாது’ என்று துணிந்து அப்பொருள் முழுவதையும் இவரைப்பட்டினி வைத்த பாவத் திருகைக்காகப் பலபல பாகவதர்கட்குக் கொடுத்துப் பரிசுத்தனயினான்.

பிறகு பரகாலர், சேஷித்த பொருளைக்கொண்டு ததீயாராதனம் நடத்தி வருகையில் எல்லாம் செலவாய்விட்டதனால் கைப்பொருளொன்றுமின்றி, வழிபறித்தாகிலும் பொருள் ஸம்பாதித்து அக்கைக்கரியத்தைத் தடையற நடப்பிக்கத் துணிந்து, நீர்மேல் நடப்பான் நிழலிலொதுங்குவான் தாளுதுவான் தோலாவழக்கன் என்ற நால்வரை உற்றதுணைவராக உடன்கொண்டு ஆங்காங்குச் சென்று வழிச்செல்வோரைச் சூறையாடிக் கொணர்ந்த பொருளால் திருமாலடியார்களைப் பூசிக்கும் நோன்பை நோற்றுவந்தார். இவர்களைவு செய்வதும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆராதிப்பதற்கேயாதலால் ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவர் செயலைத் தீவினையாகக் கருதாமல் நல்வினையாகவே கொண்டு இவர்க்கு விசேஷ கடாசூதம்பண்ணி இவரை அங்கேரிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி இவர்தன்னை வழிபறிக்குமாறு தான் ஒரு அந்தணனாக வேடம்பூண்டு பல ஆபரணங்களையும் தரித்து மணவாளக் கோலமாய் மனைவியுடனே இவரிருக்கிற வழியே எழுந்தருள, திருமணங்கொல்லையில் திருவாசமரத்தின்கீழ்ப் பதுங்கியிருந்த குமுதவல்லி மணவாளர்கண்டு களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடனே வந்து அவர்களை வளைந்து வஸ்திரபூஷணங்களையெல்லாம் அபஹரிக்கையில்

அம்மணவாளப்பிள்ளை காலில் அணிந்துள்ள மோதிரமொன்றைக் கழற்ற முடியாமையால் அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடித்துவாங்க, அம்மிக்கை நோக்கி எம்பெருமான் இவர்க்குக் கலியன் என்று ஒரு பெயர் கூறியருளினான்.

அதற்குப்பிறகு, இவர் பறித்த பொருள்களை யெல்லாம் சமையாகக்கட்டி வைத்து எடுக்கப்பார்க்கையில் அப்பொருட்குவை இடம்விட்டுப் பெயராமல் மலைபோல் அசலமாயிருக்க, அதுகுறித்து ஆச்சரியப்பட்டுத் திருமங்கைமன்னன் அவ்வந்தணனை நோக்கி ‘நீ என்ன மந்திரவாதம் பண்ணினாய்?’ என்று விடாது தொடர்ந்து தன் கையிலேந்திய வாட்படையைக் காட்டி அச்சமுறுத்தி நெருக்க, அப்பொழுது ஸர்வேச்வர ஸ்வரூபியான அந்த அந்தணன் ‘அம்மந்திரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறோம், வாரும்’ என்று அருகிலழைத்து, ஸகலவேத ஸாரமான திருவஷ்டாசூர மஹாமந்திரத்தை, முன்பு நரநாராயணராய்த் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்ட குறைதீர இவர் செவியிலே உபதேசித்து உடனே கருடாருடனாய் இவர் முன் எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதித்தான்.

அங்ஙனம் மந்திரோபதேசம் பெற்றதனாலும் அந்த திவ்யமங்களை விக்ரஹத்தை ஸேவித்ததனாலும் முன்பு காலாழியைப் பற்களால் கழற்ற நேர்ந்த போது பகவத் பாதாரவிந்தத்தில் வாய் வைத்ததனாலும் கலியன் அஜ்ஞாந விருள் நீங்கித் தத்துவஞானச் சடரெழுந்து எம்பெருமானைப் பரிபூரணமாக அறுபவித்து அவ்வறுபவத்தாலுண்டான ஆநந்தாதிசயத்தை வெளியிடுமாறு ஆசகவி, மதுரகவி, சித்திரக்கவி, விஸ்தார்க்கவி என்னும் நால்வகைக் கவிகளையும் பாடவல்ல பாண்டித்தியமுடையவராய் “வாடினேன் வாடி வருந்தினேன்” என்று தொடங்கிப் பாடலுற்று, வடமொழி வேதங்கள் நான்குக்கும் ஆறு அங்கங்கள் அமைந்திருக்கின்றதுபோல அவ்வேதங்களின் உட்பொருளால் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கும் தமது பிரபந்தங்கள் அங்கங்களாக அமையும்படி பேரியதிருமொழி, திருக்குறள்தாண்டகம், திருவேழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பேரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் என்னும் ஆறு திவ்விய நூல்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, ‘திருமங்கையாழ்வார்’ என்று திருநாமம் பெற்றார்.

அவற்றுள் முதற் பிரபந்தமாம் இப்பேரியதிருமொழி. ஆழ்வார் இப் பிரபந்தம் பாடுகையில் தாம் உஜ்ஜீவந ஹேதுவாகப் பெற்ற திருவஷ்டாசூர மஹாமந்திரத்தின் வைபவத்தை முதல் திருமொழியிலே பன்னியுரைத்து, அநந்தரம் திவ்விய தேசயாத்திரையாகச் சென்று ஆங்காங்குப் பெருமானை மங்களாசாஸனஞ் செய்து பாசுரங்கள் பாட உத்தேசித்து, பிருதி, பதரிகாச்ரமம், ஸாளக்ராமம், ரைமிசாரணியம், சிங்கவேள்குன்றம், திருவேங்கடம் என்னும் வடநாட்டுத் திருப்பதிகளின் சென்று எம்பெருமான்களை ஸேவித்துப் பாசுரம் பாடி, தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் திருவெவ்வுருாக்கு வந்தபின் திருநின்றவூரைச் சேர்ந்தார். அத்திருப்பதியிலேழுந்தருளியுள்ள பத்தராஷிப்

பெருமாள் அப்பொழுது ஆழ்வார்க்கு முகங்கொடாமல் பிராட்டியோடு ஸாஸ ஸல்லாபஞ் செய்துகொண்டு பரங்குமாயிருக்க, அப்பால் ஆழ்வார் திருவல் லிக்கேணிக் கெழுந்தருளி மங்களாசாஸனஞ் செய்து திருநீர்மலை யெம்பெரு மானையும் துதித்து அந்தரம் திருக்கடன்மல்லையை யடைந்து பெருமானை ஸேவித்துநின்றார். அப்பொழுது திருநின்றவூரெம்பெருமான் திருமகளால் தூண்டப்பட்டு இவ்வாழ்வார் திருவாக்கினால் பாடல் பெற்றுச் சிறப்புறக்கருதி அக்கடன்மல்லையில் வந்து ஸேவைஸாதிக்க, கலியன் அப்பெருமானையும் அங்கே கண்ணாக்கண்டு களித்து அவ்வூர் விஷயமான திருமொழியிலே “நின்றவூர் நித்திலத்தைத் தொத்தார் சோலைக், காண்டவத்தைக் கனலெரி வாய்ப் பெய்வித்தானைக் கண்டது நான் கடன்மல்லைத் தலசயனத்தே” என்று பாடினார்.

இவ்வாறே மற்றுஞ்சில தொண்டைநாட்டுத் திருப்பதிகளையும் நடுநாட் டுத் திருப்பதிகளிரண்டையுங் கடந்து சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளில் தில்லைத் திருச்சித்திரகூடம் பாடியபின்பு சீர்காழி வழியாக எழுந்தருளுகையில் வழக் கப்படி பரிஜனங்கள் இவர்களுடனே “நாலுகலிப்பெருமாள் வந்தார்! பரவாதி மத்தகஜ கண்டரவர் வந்தார்” இத்யாதி பல பிருதாவளிகளை எடுத்தெத்திக் கொண்டு செல்லாநிற்க, அவ்வூரிலுள்ள ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனா ரென்கிற சைவசமயாசிரியருடைய அடியார்கள் வந்து “எங்கள் நாயனருள்ள விடத்தே நீர் விருதுதிச் செல்லலாகாது” என்று தடைசெய்ய; அது கேட்டுப் பரகாலர் சம்பந்தருள்ள விடத்தே சென்று அவரோடு வாதப்போர்செய்யத் தொடங்கு கையில், நாயனார் ஆழ்வாரை நோக்கி ‘உமது கவித்திறத்தை யான் காணுமாறு முந்தற முன்னம் ஒரு பாடல் பாடும்’ என்று சொல்ல, உடனே ஆழ்வார் “ஒரு குறளாயிருநில மூவடி மண்வேண்டி” என்று தொடங்கி அருகிலிருக்கிற காழிச் சீராமவிண்ணகரமென்ற திருப்பதியிலுள்ள தாடாளப் பெருமாள் விஷயமாகப் பதிகம்பாட, கேட்டு ஞானசம்பந்தர் மிக அதிசயித்து ‘உமக்கு இந்த விருதுகள் யாவும் தரும் தரும்’ என்று சொல்லித் தமது வேலாயுதத்தை இவர்க்குத் திரு முன்காணிக்கையாக ஸமர்ப்பித்து நன்கு பஹுமானித்து உபசரித்து வழி பட்டு வழிவிட்டு மீள, இம்மெய்யடியவர் வெற்றிவேல் பறித்துக்கொண்ட தமது கொற்றம் முற்றுந்தோன்ற “செங்கமலத் தயனனைய மறையோர்காழிச் சீராம விண்ணகரின் செங்கண்மலை, அங்கமலத் தடவயல் குழாலநாடனருள்மாரி அரட்டமூக்கியடையார் சீயம், கொங்குமலர்க்குழலியர் வேள் மங்கை வேந்தன் கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன் சொன்ன, சங்கமுகத் தமிழ்மலை பத்தும் வல் லார் தடங்கடல் குழலகுக்குத் தலைவர் தாமே” என்று தமது பாயிரத்தோடு அத்திருமொழியை முடித்து ஐயபேரி முழங்க அப்பாலெழுந்தருளித் தமது திருவவதார ஸ்தலத்திற்கு அடுத்த திருவாலியைச் சார்ந்து திருநாங்கூர்த் திருப் பதிகள் முதலியவற்றைப் போற்றின பிறகு திருவிந்தனூரை யடைந்தார்.

அப்பொழுது அத்திருப்பதியெம்பெருமான் ஆழ்வார்க்குத் தன்னை ஒரு கால் காட்டிமறைய, அவர் த்ருப்தி பெறாமல் மனக்குறையோடு “வாசி வல்லீரிந்தனூர் வாழ்ந்தே போம் நீரே” என்று தமது குறைபாடு தோன்றப் பாடி, அதற்கு இரங்கிப் பெருமான் நிரந்தர ஸேவை ஸாதிக்க அது பெற்று நிரம்பிய மனத்தராய், பல திருப்பதிகளின் வழியாகத் திருவரங்கம் பெரிய கோயில் சேர்ந்து நம்பெருமாள் பக்கலிலே மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு பலபதிகங் கள்பாட அதுகேட்டுத் திருவுள்ளமுகந்து அப்பெருமான் திருமுகமலர்ச்சி யோடு ஆழ்வாரைக் குளிர நோக்கி “நமக்கு விமானம் மண்டபம் கோபுரம் பிராகாரம் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்யும்” என்று நியமித்தருள,

[ஐத ஸாஹ்யஜநாதி மணிப்ரதிமா:

ஸபிஷ்டிகயநிவ ரங்க புரே |

முகிமலப வ்ரஹ்நாந் வதநே

பரகாலகவி: ப்ரணமேமஹி தாந்.]

[ஐத பாஹ்யஜநாதி மணிப்ரதிமா:

அபி வைதிகயநிவ ரங்க புரே

மணிமண்டப வப்ரகணாந் விததே

பரகாலகவி: ப்ரணமேமஹி தாந்.]

என்று ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் பட்டர் மங்களாசாஸனஞ் செய்துள்ளபடியே திருப்பணிகளைக் குறைவற முடித்தபின்பு நம்பெருமாள் பக்கல் விடைபெற்று மீண்டும் திவ்ய தேசயாத்திரை தொடங்கித் தென்திருப்பேர், நந்திபுரவிண்ண கரம், திருவிண்ணகர் என்ற இத்தலங்களை மங்களாசாஸனஞ் செய்தபின், திருநறையூரைச் சேர்ந்து நம்பிவிஷயமாக நூறு பாசரம் விண்ணப்பஞ் செய்து, திருச்சேறை தேரமுந்தூர் சிறுபுலியூர் என்னும் திருப்பதிகளின் வழி யாகத் திருக்கண்ணமங்கை புக்கு அத்திருப்பதி யெம்பெருமானைப் பாடித் துதிக்கையில், திருநின்றவூர்ப் பத்தராவிப்பெருமாள் முன்பு (திருக்கடன் மல்லையில்) ஒரு பாடல் பெற்றது போதாதென்று மறுபடியும் ஆழ்வாரெதிரில் வந்து காட்சியளிக்க, ஆழ்வார் “நின்றவூர் நின்ற நித்திலத் தொத்தினைக்.....கண்ண மங்கையுட் கண்டு கொண்டேனே” என்று அப்பெருமானையுஞ் சேர்த்துத் துதி செய்தனர்.

அப்பால் திருக்கண்ணபுரம் திருக்கண்ணங்குடி திருநாகை யென்னுஞ் சோழநாட்டுத் திவ்யதேசங்களையும், திருப்புல்லாணி திருக்குறுங்குடி யென் னும் பாண்டியநாட்டுத் தலங்களையும், திருவல்லவாழ் என்னும் மலைநாட்டுத் திருப்பதியையும் மங்களாசாஸனஞ் செய்து பின்னும் தென்னாட்டில் திருமாலி

ருஞ்சோலை திருக்கோட்டியூர் முதலானவற்றைத் தொழுது மற்றும் பல திருப் பதிகளை வணங்கி, எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவதாரங்களோடு விபவாவதாரங்களையுங்கருதி உள்ளங்கரைந்து பல பாசரங்கள் பாடிக்கொண்டு ஆச்சரியமான அநுபவத்திலே ஆழ்ந்திருக்கையில்,—

எம்பெருமான் இவர்க்கு உண்டான இவ்வறுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லுமாறு இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோக நினைத்து அதற்காக இந்த ஸம்ஸாரமண்டலத்தின் கொடுமையை இவர்க்கு அறிவிப்போமென்றெண்ணி அப்படியே அறிவிக்க, அதனையறிந்த ஆழ்வார் ‘இந்தக் கொடுவுலகத்திலோ எம்பெருமான் நம்மை வைத்திருக்கிறது!’ என்று மிகவும் அஞ்சி நடுங்கி இறுதித் திருமொழியிலே “ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போலஞ்சுகின்றேன்” “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல்” “இருபாடெரி கொள்ளியினுள்ளெறும் பேபோல்” “வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போலே” என்றிப்படி பலவற்றையும் தம்முடைய அச்சத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி “அந்தோ! அடியேற்கு அருளாய் உன்னருளே” என்று பரமபதப்பரபதிக்கு உறுப்பான பரிபூர்ண கிருபையைப் பிரார்த்தித்துத் தலைக்கட்டுகிறதாயிற்று இப்பிரபந்தம்.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி பாடித் தலைக்கட்டி அவாவற்று வீடு பெற்றற்போல இவ்வாழ்வார் திருநெடுந்தாண்டகம் பாடித் தலைக்கட்டி வீடு பெற்றாராகிறார். ... *
...
...
...
...
...

பெரிய திருமொழி திவ்யார்த்த தீபிகையின்

முன்னுரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

பெரிய திருமொழித் தனியன்கள்.

(திருக்கோட்டியூர் நம்பி அருளிச்செய்தது.)

ஸ்ரீ॥ கலயாமி கலித்வம்ஸம் கலிம் லோகதிவாகரம்!

யஸ்ய கோபி: ப்ரகாசாபிராவித்யம் நிஹதம் தம:॥

[கலயாமி கலித்வம்ஸம் கலிம் லோகதிவாகரம்
யஸ்ய கோபி: ப்ரகாசாபிராவித்யம் நிஹதம் தம:.]

ப த வு ரை .

யஸ்ய	யாவரொரு ஆழ்வாருடைய	(தம்)	அப்படிப்பட்டவராய்
ப்ரகாசாயி:	உலகமெங்கும் விளங்குகின்ற	கலித்வம்ஸம்	{ கலிதோஷத்தைத் தொலைப்பவராய்
கோபி:	{ கிரணங்கள் போன்ற ஸ்ரீ ஸூக்திகளாலே	லோக	{ உலகத்துக்கெல்லாம் ஒரு திவாகரம்
ஆவித்யம்	அஜ்ஞாநப்ரயுக்தமான	கலிம்	ஸ்ரீபரகாலகவியை
தம:	இருளானது	கலயாமி	த்யானம் செய்கிறேன்.
நிஹதம்	நீக்கப்பட்டதோ,		

* * * கலிகன்றி என்று ப்ரவித்தான திருமங்கையாழ்வாரை த்யானிக் கின்றேனென்கிறது. இதில் ஆழ்வார் ஸூர்யாக வ்ருணிக்கப்படுகிறார். வட மொழியில் ஸ் (கோ) என்கிற சப்தம் கிரணம், சொல் முதலிய பல பொருள் களையுடையது. ஸூர்யன் தனது கோக்கினால் (கிரணங்களால்) புறவிருள்க ளைப் போக்குவான்; இப்பரகாலதிவாகரம் தமது கோக்கினால் (ஸ்ரீஸூக்தி களால்) அகவிருளைப் போக்குவார். இத்தால், ஆதித்ய கிரணங்களால் அகல மாட்டாத உள்ளிருள் இவரது ஸ்ரீஸூக்திகளால் அகலுமென்று அதிசயமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

கலிம் என்கிற ஸாமான்யசப்தம் - ஆசகவி, மதுரகவி, சித்ரகவி, விஸ்தார கவி என்னும் கவித்திறங்கள் நான்கிலும் ஆழ்வார் வல்லவரென்பதை விளக்கும். ஆவித்யம் = அவித்யயா க்ருதம்-ஆவித்யம் என்று தத்திதவ்ருத்தியாம். ... *

(எம்பெருமானாரருளிச் செய்தது.)

(நேரிசை வெண்பா.)

வாழி பரகாலன் வாழி கலிகன்றி
வாழி குறையவார் வாழ்வேந்தன்—வாழியரோ
மாயோனை வாள்வலியால் மந்திரங்கோள் மங்கையர்கோன்
துயோன் சுடர்மான வேல்.

பாகாலன்	{ புறமத்தவர்கட்கு யமன்போன்ற திருமங்கையாழ்வார்	வான்	{ தமது வானின் வலியால்
வாழி	வாழ்த்திகெ;	மந்திரம்	{ திருமந்திரத்தைப் கொள்
கலிகன்றி	{ கலியைக்கெடுத்த திருமங்கையாழ்வார்	தாயோன்	பரமபரிசுத்தராயுடுக்குற
வாழி	வாழ்த்திகெ;	மங்கையர்	{ திருமங்கையாழ்வாரது கோன்
குறையலூர்	திருக்குறையலூரில்	சுடர்	ஒளிபொருந்தியதும்
வாழ்	வாழ்கின்ற	மானம்	{ பெருமை பொருந்தியதுமான
வேந்தன்	{ அரசரான திருமங்கையாழ்வார்	வேல்	கொற்ற வேலானது
வாழி	வாழ்த்திகெ;	வாழி	வாழ்த்திகெ.
மாயோனை	எம்பெருமானிடத்தினின்று		(அரோ—அசை.)

* * *—திருமங்கையாழ்வாரையும் அவரது திவ்வியாயுதத்தையும் வாழ்த்து
கிறது இது.

எப்பெருமானது வைபவங்களைப் பொருத பாவினைக் கண்டித்து ஒழிப்
பவரும், கலிதோஷம் நீங்கும்படி உலகை வாழ்விப்பவரும், திருக்குறைய
லூரைத் திருவவதாரஸ்தலமாக வுடையவரும், மங்கைநகர்க்கு அரசருமான
திருமங்கையாழ்வார் பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழவேணும். அவரது திருக்
கையிலே கிகழ்வதும் எம்பெருமானை வெருட்டித் திருமந்திரோபதேசம் செய்
வித்துக் கொண்டதுமான வேலும் வாழி என்றதாயிற்று.

பின்னடிகளில் அறியவேண்டிய வரலாறு அவதாரிகையில் விவரிக்கப்பட்
டுள்ளமை காண்க.

துயோன் = வழிபறித்தலாகிய அக்ருத்யத்தைச் செய்தாலும், அச்செல்
வம் முழுவதையும் பகவத்பாகவத கைங்கரியத்துக்கே உபயோகித்ததனாலும்
அபாகவதர்களின் பொருளை அபஹரித்துப் பாகவதர்க்கு உரியதாக்கியதனா
லும் புகழ்புண்ணியங்களையே யன்றிப் பழிபாவங்களைச் சிறிதும் பெற்றிலர்
என்பது தோன்றத் துயோன் என விசேஷிக்கப்பட்டாரென்க.

ஞானசம்பந்தர் முதலிய புறமத்தவர்களை வாதப்போரில் வென்று அவர்
கட்கு ம்ருத்யுவாயிருந்ததனால் பரகாலன் என்றும், தமது திவ்ய ப்ரபந்தங்க
ளால் உலகத்தை நன்னெறிச் செலுத்திக் கலிதோஷத்தைக் கடிந்ததனால் கலி
கன்றி என்றும் இவ்வாழ்வார்க்குத் திருநாமங்களாயின வென்க

சுடர்மான வேல் = சீர்காழியிலிருந்த ஞானசம்பந்த மூர்த்திராயனார் ஆழ்
வாருடைய நாவீறுகண்டு வியந்து தமது வேலாயுதத்தை இவர்க்குத் திருமுன்
காணிக்கையாகச் சமர்ப்பித்து நன்கு மதித்து உபசரித்து வழிபட்டனர் என்ற
வரலாறு அறிக. ... .. *

ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.

(கட்டளைக் கலித்துறை.)

நெஞ்சக் கிருள்கடி தீப மடங்கா நெமீழிற்
நஞ்சுக்கு நல்லவமுதம் தமிழ் நன்னூல்துறைகள்
அஞ்சக்கிலக்கிய மாரணசாரம் பரசமயப்
பஞ்சக் கனலின்போறி பரகாலன் பனுவல்களே.

பரகாலன் பனுவல்கள்	{ திருமங்கையாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் (எப்படிப்பட்டவை யென்றால்)	நல்ல தூல்	{ நல்ல தூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள
நெஞ்சுக்கு	நெஞ்சிலுண்டான	துறைகள்	{ எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணி என்கிற ஐந்து லக்ஷணங்கட்கும்
இருள்	இருளை	இலக்கியம்	லக்ஷ்யமாயுள்ளவை;
கடி	போக்கக்கடிய	ஆரணம்	வேதத்தினுடைய
தீபம்	திருவிளக்காம்;	சாரம்	ஸாரமானவை;
அடங்கா	ஒன்றுக்குமடங்காத	பரசமயம்	{ மதார்த்தாக் கோட்பாடுகளாகிய
நெடு பிறவி	{ நீண்ட ஸம்ஸாரமாகிற நஞ்சுக்கு { விஷத்தை மாற்றுவதற்கு	பஞ்சுக்கு	{ பஞ்சுக்கு
நல்ல அமுதம்	சிறந்த அமிருதமாம்;	அனலின்	{ நெருப்புப் பொறியாம்.
தமிழ்	தமிழிலுலாகிய	பொறி	

* * *—திருமங்கையாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் பெருமை சொல்லுகிறது இது. இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஒதி உணர்ந்தால் மனனக மலங்களெல்லாம் அற்று ஹ்ருதயம் நிர்மலமாகும்; இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளை ஒதுமவர்களுக்கு “அண்டமாள்வதானை” என்றபடி பரமபதம் விரித்தமாதலால் ஸம்ஸாரத்தை அடியறுப்பவையாம் இவை; எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம் என்று தமிழ் தூல்களின் சொல்லப்பட்டுள்ள இலக்கணங்களுக்கு இலக்கியமாம் இவை; ஸகலவேதங்களிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள அர்த்தங்கள் இவ்வாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் சுருங்கக் காணலாயிருக்கையாலே வேதஸாரமுமாம் இவை; இந்த ஸ்ரீஸூக்திகள் அவதரித்தபின்பு பாஹ்யகுத்திருஷ்டி மதங்களெல்லாம் மாண்டுபோயினவாதலால் பரசமயப் பஞ்சுக்கு அனலின் பொறியாம் இவை.

கடிதீபம்—கடிகின்ற தீபம்; வினைத்தொகை. பிறவி நஞ்சுக்குநல்லவமுதம் = விஷம் பட்டவிடத்தில் அமுதமுற்றினால் நல்வாழ்ச்சியாவதுபோல் ஸம்ஸாரிகள் இப்பிரபந்தங்களை ஒதினால் தாபத்யமும் தணியப்பெற்று உஜ்ஜீவித்திடுவர்களென்கை. தமிழ் நன்னூல் துறைகளஞ்சுக்கிலக்கியம் = இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பார்த்து லக்ஷணம் கட்டலாம்படி குற்றமொன்றுமின்றி நற்றங்கள் நிறைந்திருக்கும் என்கை. “தமிழ் நன்னூல்” என்ற பாடம் மறுக்கத்தக்கது. ‘தமிழ்’ என்றே ஒதுக. “நேர் பதினேறே நிரைபதினெழுந்திருதினார் கலித்துறை”

யோரடிக் கெழுத்தே” என்பது இலக்கணமாதலின். இங்கு நன்னூல் என்றது ப்ரவரித்தமான நன்னூலென்னும் இலக்கண நூலைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அஞ்சு = ஐந்து என்பதன் போலி. இலக்கியம்—லக்ஷ்யம். ஆரணஸாரம்—வட சொல் தொடர். ... .. *

எம்பார் அருளிச்செய்தது.

(ஒரு விகற்ப நேரிசை வெண்பா.)

எங்கள் கதியே யிராமாநுச முனியே
சங்கை கெடுத்தாண்ட தவராசா—பொங்குபுகழ்
மங்கையர்கோ னீந்த மறையாயிர மனைத்தும்
தங்கு மனம்நீ யேனக்குத் தா.

எங்கள் கதியே { எங்களுக்குப் புகலாயிருப்பவரே !
இராமாநுச முனியே { ஸ்ரீராமாநுச முனிவரே !
சங்கை ஸம்சயங்களை யெல்லாம்
கெடுத்து போக்கி
ஆண்ட ரகசித்த
தவ ராசா மஹாதபஸ்வியே !
பொங்கு புகழ் { உலகமெங்கும் பரவிய
புகழையுடையரான
மங்கையர் கோன் { திருமங்கையாழ்வார்

சந்த தந்தருளின
மறை ஆயிரம் { வேதரூபமான திருமொழி
யாயிரத்தையும்
அனைத்தும் { மற்றுமுள்ள எல்லாப்
பிரபந்தங்களையும்
தங்கும் தரிக்கக்கூடிய
மனம் மனஸ்ஸை
நீ தேவரீர்
எனக்கு அடியேனுக்கு
தா தந்தருளவேணும்.

* * *—எம்பார் என்னுமாசிரியர் எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே வந்து வணங்கிப் பிரார்த்திக்கின்றார்—; ஸ்வாமியீ! தேவரீரையொழிய வேறுயாரும் அடியோங்களுக்குப் புகலாவாரில்லை; தத்துவ நூல்களில் எங்களுக்கு உண்டான எவ்வளவோ ஸம்சயங்களை இதுவரையில் தேவரீர் போக்கியருளி மஹோபகாரம் செய்திருக்கிறது. அ தெல்லாம் பெரிதல்ல; திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை எவ்வளவு சரமப்பட்டுக் கண்டபாடஞ் செய்தாலும் மறப்பின் மிகுதியாலே தரிக்கமுடியாமல் வருந்துகிற எங்களுக்கு எப்படியாவது அந்த ஸூக்திகளையெல்லாம் தரிக்கும்படியான மனவுறுதியை அருள்செய்ய வேணும்.

குறையல்பிரானடிக்கீழ் விள்ளாதவன்பரான எம்பெருமானார் “கலிமிக்க செந்நெற் கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமானொலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள் ளாம் தடித்ததனால் வலிமிக்க சீய மிராமாநுசன்” (இராமாநுச நூற்றந்தாதி.)

என்றபடி திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயற்கடலைக் கரைகண்டவராகையால் இங்ஙனே பிரார்த்திக்கப் பட்டாரென்க.

கதி—வடசொல். ‘சங்கா’ என்ற வடசொல் சங்கையென ஐயீராகத் திரிந்தது. மறையாயிர மனைத்தும்=திருமொழியாயிரத்தில் ஒன்றுதப்பாமல் என்று மாம். ... ..

(சில விடங்களில் அங்ஸந்திக்கப்படும் தனியன்.)

மாலைத் தனியே வழிபறிக்க வேணுமென்று
கோலிப் பதிவிருந்த கொற்றவனே!—வேலை
அனைத்தருளுங் கையா லடியேன் வினையைத்
துணித்தருள வேணும் துணிந்து.

(இதன் கருத்து.) ஸர்வேச்வரனைத் தனிவழியிலே வழிபறிக்க வேணுமென்று முயற்சிகொண்டு திருவரசடியிலே மறைந்திருந்த திருமங்கைமன்னனே!, வேற்படை யேந்திய திருக்கையாலே அடியேனுடைய பாவங்களைக் கண்டித்தொழிக்கவேணுமென்றதாயிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமொழி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

முதற்பத்து—முதல் திருமொழி.

வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால்
பெருந்துயரிடம்பையில் பிறந்து
கூடினேன்கூடி இளையவர் தம்மோடு
அவர் தரும் கலவியே கருதி
ஓடினேனோடி உய்வதோர்போருளால்
உணர்வேனும் பெரும் பதம் திரிந்து
நாடினேன் நாடி நான் கண்டு கொண்டேன்
நாராயணு வென்னும் நாமம்.

(க)

பதவுரை.

வாடினேன்	{ கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் வாடிக்கிடந்தேன்;	அவர்	{ அந்தப்பெண்கள்போன தம்மோடு ஒடினேன்	{ அந்தப்பெண்கள்போன வழியையே பற்றி ஒடினேன்;
வாடி	அப்படி வாடியிருந்ததனால்	ஒடி		இப்படி ஒடித்திரியுமிடத்தி,
மனத்தால்		உய்வது ஓர்		{ ஆக்ட்மோஜ்ஜீவரத்துக்கு உறுப்பான எம்பெரு மான் திருவருளாலே
வருந்தினேன்	{ மனவருத்தமடைந்தேன்;	பொருளால்		
பெரு துயர்	{ அளவற்ற துக்கங்களுக்கு இருப்பிடமான ஸம்ஸா ரத்திலே	உணர்வு		{ ஞானமென்கிற ஒரு சிறந்த எனும் பெரு பதம் திரிந்து
பிறந்து	{ பிறந்து (அந்த ஸம்ஸாரத்தி லேயே)பொருந்தப் பெற் றேன்;	நாடினேன்		{ கன்மை தீமைகளை ஆராயப் புகுந்தேன்;
கூடி	{ அப்படி ஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்ததனால்	நாடி		அப்படி ஆராயுமளவில்
இளையவர்		நாராயணு		{ திருவஃதாசுர மஹா மந்த் ரத்தை நான் லபிக்கப் பெற்றேன்.
தரும்	{ இளமை தங்கிய பெண்கள் தாக்கூடிய சிற்றின்பத் தை ஆசைப்பட்டு	என்னும்		
கலவியே		நாமம் நான்		
கருதி		கண்டு		
		கொண்டேன்		

* * *—[வாடினேன்வாடி.] அநாதிகாலம் விஷயப்ரவணராய் எம்பெருமானைமறந்திருந்த இவ்வாழ்வார் நிர்வேறுதுகமான பகவத்கிருபையால் திருவஷ்டாசுடர மஹாமந்திரத்தைப் பெற்று ஸ்வரூபமுணர்ந்து திருந்தினராதலால், அந்த மஹாமந்திரத்தின் (உள்வீடான ஸ்ரீநாராயண நாமத்தின்) சிறப்பை விரித்துரைத்துக்கொண்டு, தாம் நெடுங்காலமாக பகவத்விஷயத்தை மறந்து அநர்த்தப்பட்டபடியையும் இப்போது உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றபடியையும் பலருமறியப் பேசுகிறார்—இத்திருமொழியில்.

இன்று தாம் உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றாலும் கீழே வீணாகப் பலகாலம் கழிந்து விட்டபடியால் 1. “பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன்” என்றும் 2. “தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால் தீவினையேன் வாளாவிரும் தொழந்தேன் கீழ் நாள்களெல்லாம்” என்றும் இழந்த நானைக்கு வயிறெறியா திருக்கமுடியாதாகையால், ஐயோ! அளவற்ற காலத்தை அறியாயமாகப் பாழ்படுத்தினேனே !! என்கிற வருத்தத்தை முந்தற முன்னம் வெளியிடுகிறார்.

3. “ஒண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்ற படி எம்பெருமானொருவனையே விஷயமாகக் கொள்ளவேண்டிய ஞானம் இதுவரையில் அவனைத்தவிர்த்துப் பலபல தூர்விஷயங்களைப் பற்றிக் கிடந்ததனால் ஆத்மாவுக்கு இருக்கவேண்டிய விகாஸம் குன்றிப்போய் வாட்டமுண்டாயிருந்தது; 4. “கோல் தேடியோடுங் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடியோடும் மனம்” என்றபடி எம்பெருமானாகிற கொள்கொம்பைப் பற்றித் தரித்து நிற்க வேண்டிய ஆத்மா அந்தக் கொம்பை இழந்ததனால் கொம்பைவிட்டு நீங்கிய தளிர் வாடுமாபோலே வாடிப்போயிற்று. அப்படி வாடிப் போனதனால் உண்டான மனவருத்தம் ஒருநாளும் தீராதாயிற்று. வருந்தினேன் மனத்தால் என்கிற இந்த மனவருத்தம் முன்பு உண்டானதோ? இப்போது உண்டானதோ? என்னில்; அன்றும் இன்றும் உண்டான வருத்தத்தைச் சொல்லுகிறது. நெடுநாள் இழந்துபோன முற்காலத்திலும் வருத்தமுண்டு; இழந்தோமே யென்கிற அறுதரபம் பிறந்த இக்காலத்திலும் வருத்தமுண்டு; அதாவது—முன்பு இந்திரியங்கள் விஷயந்தரங்களில் ஊன்றி அவற்றை அறுபவிக்க ஆசைப்படும் போது அவ்விஷயங்கள் இஷ்டப்படி கிடையாமையாலும், கிடைத்தாலும் அவற்றில் உண்மையான இனிமை இல்லாமையாலும் மனம் வருந்தியே கிடக்குமாயிற்று. நித்தியாநந்தமமாயிருக்கவேண்டிய மனஸை வீணான வருத்தத்திற்கு ஆளாக்கினோமே! என்கிற வருத்தம் இப்போதுண்டாமது. முன்புண்டான மனவருத்தத்தையே இங்கு முக்கியமாகச் சொல்லுகிறது.

“సంసారసాగరం హారయంతోక్తే భూజన్మ్ [ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரம் அநந்தக்
லேச பாஜநம்] என்றபடி எண்ணிறந்த துன்பங்களுக்கு ஆஸ்பதமான ஸம்
ஸாரப்படுகுழியிலே வந்து பிறந்ததனாலே சிற்றின்பங்களை அதுபவிப்பதிலேமிக்க
ஆசைகிளர்ந்து அதனாலே கண்டவிடமெங்கு மோடித்திரிந்து ஸ்வரூபநாசம்
பெற்று முடிவில் மனவருத்தமொன்றே கைகண்டபலனாகத் தலைக்கட்டிற்
றென்று கீழ்நாளைய வருத்தத்தை முன்னிரண்டடிகளாலே சொல்லி முடித்தா
ராயிற்று.

இனி, இன்று தமக்குண்டான பெரும்பேற்றைப் பேசுகிறார் உய்வதோர்
பொருளால் என்று தொடங்கி. “எம்பெருமானுடைய திருவருளாலே” என்ன
வேண்டிய ஸ்தானத்தில் “உய்வதோர் பொருளால்” என்று சேமித்துச் சொல்லு
கிறார். ஆத்மவர்க்கங்களுக்கெல்லாம் உஜ்ஜீவநவேறுதுவான பொருள் பகவத்
கிருபையேயன்றி வேறென்று மல்ல என்பது ஸகல சாஸ்த்ரவலித்தாந்த
மாகையாலே இங்கு உய்வதோர் பொருளென்று பகவத்கிருபையைச் சொல்லத்
தடையிலலை. அப்படிப்பட்ட பகவத்கிருபையாலே நல்லறிவு என்கிற ஒரு
சிறந்த பதவியிலே அடிவைத்து அந்த விவேக வுணர்ச்சியைக்கொண்டு இனி
நமக்குத் தஞ்சமென்று ஆராய்ந்து பார்த்தேன்; பார்த்ததில் ஸ்ரீமந் நாரா
யண நாமமே தஞ்சமென்று கடைப்பிடித்தேன் என்றாராயிற்று.

“பெரும்பதம் தெரிந்து” என்றும் பாடமுண்டு; ஞானமென்கிற ஒரு
பெரிய பதவியினால் ஹிதாஹிதங்களைத் தெரிந்துகொண்டு என்றபடியாம்.

நாராயணவேன்னும் நாமம் என்றது அந்தத் திருநாமத்தை மாத்திரம்
சொல்லுவதாகக் கொள்ளுதலும், அந்தத் திருநாமத்தோடு கூடிய திருவஷ்டா
க்ஷர மஹாமந்த்ரத்தளவும் சொல்லுவதாகக் கொள்ளுதலும் உண்டு. திருமந்த்
ரத்தில் நாராயணய என்று சதுர்த்தீவிபக்தி [நான்காம் வேற்றுமை] யாக இருந்
தஞ் சொல் இங்கு நாராயணவென்று கடைக்குறையாய்க் கிடக்கிறது. அன்றி,
நாராயண! என்று விளியுருபு ஏற்றுக்கிடப்பதாகச் சொல்லுவாருமுளர்.
“நாராயணனென்னும் நாமம்” என்னுதே விளியீராகச் சொல்லுவானேன்
என்றால், அல்லும்பகலும் ‘நாராயண! நாராயண!!’ என்று விளித்துக் கதறு
வதே பாகவதர்களின் போதுபோக்காகையால் அதுதோன்ற இங்கு விளியீர
கக் கிடக்கிறதென்பர். நாராயணய என்பதே இங்கு விகாரப்பட்டிருக்கின்ற
தெனக் கொள்ளுதலே சிறக்கும். ... .. (க)

ஆவியே! அமுதே! என நினைந்துகூகி
அவரவர் பணை முலை துணையா
பாலியேனுணராதெத்தனை பகலும்
பழுது போயொழிந்தன நாள்கள்
துவிசேரன்னம் துணையோடும் புணரும்
கும்புணற்குடந்தையே தோழது, என்
நாலினாலுய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்
நாராயண வேன்னும் நாமம்.

ஆவியே என	{ 'எனக்கு உயிர் போன்றவனே!' என்றும்	எத்தனை நாள்கள் பழுதுபோய் ஒழிந்தன	{ அந்தோ எத்தனை நாள்கள் பாழாய்க் கழிந்தன!
அமுதே என	{ 'எனக்கு அம்ருதம் போல் இனியவனே!' என்றும் (இப்படி பலவாறாகச் சொல்லி வாய் பிதற்றிக் கொண்டு)	(காலமெல்லாம் பாழாகப் போயிற்றே!.) துவி சேர் அன்னம்	{ இறகுகளையுடைய அன்னப் பறவைகள்
நினைந்து உருகி	{ சிற்றின்பங்களை நினைத்து நினைத்து மனமுருகி	துணையொடும் புணரும்	{ பேடையொடு புணருமிடமாய்
அவர் அவர்	பலபல பெண்டுகளுடைய	புனல் சூழ்	நீர் நிலங்கள் சூழ்ந்ததான
பிணை முலை	பருத்த முலைகளையே	குடந்தையே	திருக்குடந்தையையே
துணை ஆ	ராகுகமாகக்கொண்டு	தொழுது	ஸேவித்து
பாலியேன்	பாபியான நான்	உய்ய	உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
உணராது	{ ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பெறாததன் பயனாக	நாராயண என்னும் நாமம் என் நாவினால் நான் கண்டு கொண்டேன்.	{ திருவஷ்டாக்கூர மஹா மந்தரத்தை எனது நாவிலே உரைத்துக் கொள்ளப்பெற்றேன்.
எத்தனை பகலும் பழுதுபோய் ஒழிந்தன	{ ஐயோ! எத்தனை காலம் வீணாகக் கழிந்தன;		

***—[ஆவியேயமுதே.] இப்பாட்டிலும் முன்னடிகளால் பூர்வாவஸ்தையி
லதுதாபத்தையும், பின்னடிகளால் உத்தராவஸ்தையி லாநந்தத்தையும் பேசு
கிறார். “ஆவியே! ஆரமுதே!” என்று எம்பெருமான் விஷயத்திலே சொல்ல
வேண்டிய பாசரங்களை ஸ்திரீகள் விஷயத்திலே சொல்லியும், அந்த மாதர்
களால் உண்டாக்கக்கூடிய சிற்றின்பங்களை நினைந்து அதிலே ஈடுபட்டும்,
1. “வந்துணைவானவர்க்காய் வரஞ்செற்று அரங்கத்துறையும் இன்னுணைவன்”
என்று எம்பெருமானையே துணையாகக் கொள்ளவேண்டியது நீங்கி அந்த
ஸ்திரீகளின் கொங்கைகளையே துணையாகக் காதலித்தும் இப்படியாக மஹா
பாபியான நான் அவிவேகத்தாலே பாழாகப் போக்கின காலங்களுக்கு அளவே
யில்லை; ஹா! ஹா!! இப்படிபழுதே கழிந்தவை எத்தனையோ பகல்! எத்த
னையோநாள்கள்!! கணக்கேது வழக்கேது என்று கழிவிரக்கங் கொள்ளு
கிறார்—முன்னடிகளில்.

இதுவரையில், விஷமானவற்றை அமுதாகப் ப்ரமித்துக் கிடந்த நிலைமை
நீங்கி, மெய்யே அமுதமாகவுள்ளதை இன்று ஸேவிக்கப்பெற்றேன்; (அதா
வது) ஆராவமுதப் பெருமானைத் திருக்குடந்தையிலே கண்டு தொழுதேன்;
அபதார்த்தங்களைப் புகழ்ந்து பேசின வாயாலே திருமந்த்ரத்தை அதுஸந்
தித்து ஸ்வரூபம் பெற்றேன் என்று மகிழ்கின்றார்—பின்னடிகளில்.

“ தூவிசோன்னம் துணையொடும்புணரும் ” என்றது—பெருமானும் பிராட்டியும் நித்தியவாஸம் பண்ணுகிறபடியைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்க. அன்னம் என்றது எம்பெருமானை; துணை என்றது பிராட்டியை. நம்முடைய அபராதங்களைப் பொறுப்பிப்பவனும் பொறுப்பவனும் பிரியாத வாழுமிட மென்கை.

முதலடியில் அவரவர் என்றது—தாம் பேணினை பெண்டிர்களுக்கு ஒரு கணக்கில்லாமையைக் குறிப்பிட்டபடி.

இத்திருமங்கையாழ்வார்க்கு மற்றைத்திருப்பதிகளெல்லாவற்றினும் திருக் குடந்தையில் அபிரிடுவதும் அளவற்றதென்னுமிடம் உய்த்துணரத்தக்கது ; இங்கே தொடக்கத்தில் திருக்குடந்தையைப்பேசி, மேலே சரமப்பிரபந்தமாகிய திருநெடுந்தாண்டகத்தின் முடிவிலும் “ தன்குடந்தைக் கிடந்தமாலை நெடியாளை அடிநாயேன் நினைந்திட்டேனே ” என்று திருக்குடந்தையைப் பேசித் தலைக்கட்டினபடியாவலென்க. ... .. (2)

சேமமே வேண்டித் தீவினை பெருக்கித்

தேரிவைமாருருவமே மருவி

ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுதாய்

ஒழிந்தன கழிந்த அந்நாள்கள்

காமனார் தாதை நம்முடைய பழிகள்

தம்மடைந்தார் மனத்திருப்பார்

நாமம் நானுய்ய நான் கண்கோண்டேன்

நாராயண வேன்னும் நாமம்.

(ந.)

சேமமே { நன்மையையே
வேண்டி { அபேகித்திருந்தும்
(அதற்கு உறுப்பாக
நல்வினை செய்யாமல்)

தீவினை { துஷ்கருமங்களை
பெருக்கி { அதிகமாகச் செய்து

தேரிவைமார் { ஸ்திரீகளுடைய
உருவமே { வடிவழகையே
மருவி { பேணி

கழிந்த { கீழே கழிந்த
அந்நாள்கள் { நாள்களானவை

ஊமனார் { ஊமை, கண்ட கனவிலும்
கண்ட { காட்டில் வீணாகக் கழிந்து
கனவிலும் { போயின;
பழுது ஆய் {
ஒழிந்தன {

காமனார் { மன்மதனுக்குப்
தாதை { பிதாவும்

நம்முடைய { நமக்கு ஸ்வாமியும்
அடிகள் {

தம் { தம்மைப் பற்றினவர்க
அடைந்தார் { ஞடைய நெஞ்சில்
மனத்து { நீங்காதிருப்பவருமான
இருப்பார் { பெருமானுடைய

நாமம் { திருநாமமாகிய

நாராயண { நாராயண நாமத்தை
என்னும் {
நாமம் {

நான் உய்ய நான் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக

நான் கண்டு { நான் காணப்பெற்றேன்,
கொண்டேன் {

* * *—[சேமமே வேண்டி.] பகவத் விஷயானுபவத்தாலே மிகவும் இனிதாகச் செல்லவேண்டிய காலமெல்லாம் பாழாய்க் கழிந்தனவே யென்கிற அதுதாபமே மீண்டும் மேலிட்டு உள்ளடங்காத துக்கந் தோன்றப் பேசுகிறார். 'நமக்கு ஒருவராலும் ஒருவிதமான துன்பமும் நேரிடக் கூடாது, இன்பமே பெருக வேண்டும்; சேஷமமாக நாம் வாழவேண்டும்' என்கிற அபேகை மாதிரம் பரிபூர்ணமாயிருந்தது; அவ்வபேகைக்குத் தக்கபடி நல்ல காரியங்களைச் செய்தாலன்றோ அப்படியே சேஷமமாக வாழலாகும்; அப்படியிருக்க, சேஷமத்தை விரும்புதல் மாத்நிரஞ் செய்து நல்லகாரிய மொன்றுஞ் செய்யாதொழிந்தேன்; அவ்வளவேயோ? பல கெட்ட காரியங்களையும் ஏராளமாகச் செய்துதீர்த்தேன்; ஸ்திரீகளுடைய வடிவமுகிலே ஈடுபட்டுச் செய்யாத பாவமில்லை. இப்படி பாவமேசெய்து பாவியான எனக்குக் கழிந்தநாள்கள் அந்தோ! வீணாகக் கழிந்தன. ஊமை கனாக்கண்டால் அதை ஒருவரிடத்தும் வாய் விட்டுச் சொல்லிக்கொண்டு ஆநந்திக்கமுடியாது; ஆகவே ஊமைகண்ட கனாக்கள் பழுதேயாம்; ஊமையார்க்கு வாய்விட்டுச் சொல்லிக்கொள்ள முடியாமற் போனாலும் தம் நெஞ்சினுள்ளேயாகிலும் நினைத்திருந்து மகிழ்க்கும். அப்படி நினைத்துத் தமக்குள்ளேயே மகிழ்க்குடிய விஷயமும் ஒன்றில்லாமையாலே ஊமனாகண்ட கனவிலுங் காட்டில் வியர்த்தமர்க்கவே என் நாள்கள் கழிந்து போயின வென்கிறார்.

ஆக முன்னடிகளாலே இழந்த நாள்க்கு அதுதபித்து, இன்று பெற்ற பேற்றின் கனத்தை நினைத்து மகிழ்ந்து பேசுகிறார் பின்னடிகளில்.

அழகிற் சிறந்த மன்மதனுக்கும் ஜநகனாகையாலே அதிலுந்தரனாய், ஸர்வஸ்வாமியாகையாலே ப்ராப்தசேஷியாய், ஒருகால் தன்னைப்பணிந்தவர்களுடைய நெஞ்சை விட்டுப் பிரியாதவனாகையாலே ஸுலபனயுமுள்ள எம்பெருமானுடைய திருநாமமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமஹாமந்த்ரத்தை இன்று நான் லபிக்கப் பெற்றேனாகையால் இனி எனக்கொரு குறையுமில்லையென்றாயிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மன்மதனுடைய அம்சமாகிய பிரத்யும்னனுக்குத் தந்தையாதலால் காமனார் தாதை என்றார். தாதை என்ற வடசொல் தாதை யெனத் திரிந்தது. சேஷமம் என்ற வடசொல் சேமமெனத் திரிந்தது. தேரீவைமார்—பெண்கள் என்றபடி. ஐந்து வயது முதல் ஏழுவயது வரையில் பேதைப் பருவமென்றும், எட்டு முதல் பன்னிரண்டு வரையில் பேதும்பைப் பருவமென்றும், பதின்மூன்றாம் வயது மங்கைப்பருவமென்றும், பதினான்கு முதல் பத்தொன்பது வரையில் மடந்தைப் பருவமென்றும், அதன்மேல் ஆறு வயது வரையில் அரிவைப் பருவமென்றும், இருபத்தாறு முதல் முப்பத்திரண்டு வயது வரையில் தேரீவைப் பருவமென்றும் இலக்கண நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது இருந்தாலும், பேதை மங்கை அரிவை தெரிவை இத்யாதி பதங்களை ஸ்திரீகளுக்குப் பொதுப் பெயராகப் பிரயோகிப்பதுமுண்டு. ... .. (ங)

வென்றியேவேண்டி வீழ்பொருட்கிரங்கி
 வேற்கணூர் கலவியேகருதி
 நின்றவாநில்லா நெஞ்சினையுடையேன்
 என்செய்கேன் ? நெடுவிசம்பணவும்
 பன்றியாயன்று பாரகங்கீண்ட
 பாழியானுழியானருளே
 நன்றுநானுய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்
 நாராயணு வென்னும் நாமம்.

(ச)

வென்றியே { வெற்றியையே
 வேண்டி { விரும்பியும்

வீழ் { நச்வரமான
 பொருட்கு { பொருள்களைப்பற்றிக்
 இரங்கி { கரைந்தும்

வேல் கணூர் { வேல்போன்ற
 கலவியே { கண்களையுடைய
 கருதி { மாதர்களின் கலவியை
 ஆசைப்பட்டும்
 (ஆக இப்படிக்களாலே)

நின்ற ஆ { நின்றபடி நிலலாத
 நிலலா { [சஞ்சலமான]
 நெஞ்சின { நெஞ்சையுடையேனான
 உடையேன் { நான்

என் { என்ன பண்ணுவேன் ?
 செய்கேன் {

அன்று { முன்னொரு காலத்து
 நெடு விசம்பு { நெடிய ஆகாசத்தை
 அணவும் { அளவி வளர்ந்த மஹா
 பன்றி ஆய் { வராஹஸ்வரூபியாய்

பாரகம் கீண்ட { பூ மண்டலத்தை உத்தரித்த
 பாழியான் { மிக்கையுடையனாய்

ஆழியான் { ஸ்ரீ ஸுதர்சன பாணியான
 ஸர்வேச்வரனுடைய

அருளே { கருபாயினாலே

நான் { நான் செவ்வையாக
 நன்று உய்ய { உஜ்ஜீவிக்கும்படி

நாராயணு என்னும் நாமம் { நான்கண்டு
 கொண்டேன்—.

* * * —[வென்றியேவேண்டி.] 'நாம் எல்லார்க்கும் கீழ்ப்படிந்திருக்க வேண்டும்' என்று ஆசைப்பட வேண்டியதுபோய் 'எல்லாரிலும் நாம் மேற்பட்டிருக்க வேண்டும்; நாமே வெற்றிபெற்று எல்லாரும் நமக்குத் தோற்றிருக்க வேண்டும்' என்று ஆசைப்பட்டிக் கிடந்தேன்; கையிலிருந்து ஒரு காச நழுவிப் போனாலும் ஸர்வஸ்வமும் இழந்தாற் போல் அது தபித்துக் கிடந்தேன்; மாதர்களைப் புணர்ந்து வாழ்வதற்கு மேற்பட வாழ்ச்சியே யில்லையென்று துணிந்து கிடந்தேன்; ஒன்றிலும் நிலைத்து நிற்கமாட்டாமல் கண்டவிடங்களிலும் சபலமாய்த் திரியும் நெஞ்சையுடையேனான நான் என் செய்வது! எப்படி உஜ்ஜீவிப்பது!! என்று தடுமாறிக் கிடந்தவளவிலே எம்பெருமானுடை நிர்ஹை துக கிருபையாலே இன்று நன்றாக உஜ்ஜீவிக்க வழி ஏற்பட்டது என்றாராயிற்று.

வீழ்பொருட்கிரங்கி—நசித்துப்போவதே இயல்வான உடலுக்காகக்கரைந்து என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வேற்கணூர்—ஸ்தீர்களின் கண்ணுக்கு வேல் உவமை கூறப்படும். நின்றவா—நின்றவாறு என்றபடி.

நெடுவிசம்பணவும் பன்றியாயன்று பாரகங்கீண்ட வரலாறு:—ஹிரண்யகஜிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷ நென்னுங் கொடிய அசுரன் தன்

வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹாவராஹ ரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினுற் குத்திக் கொன்று பாதாள லோகத்தைச் சார்ந் திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற் குத்தி அங்கு நின்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் பூமீமநாராயணன் ஏகார்கணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு துனியாற் பூமியை எடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு; 1. “பாராருலகம் முது முந்நீர் பரந்த காலம் வளைமருப்பில், ஏராருருவத் தேனமா யெடுத்த வாற்றலம்மான் ” என்று இவ்வாழ்வார் தாமே அருளிச் செய்துமுள்ள. “நெவேசும்பணவும் பன்றி யாய்” என்றது—ஆகாசாவகாச மடங்கலும் விம்ம வளர்த்தமையைச் சொன்ன படி. பாழியான்—மஹாபலசாலி. அருளே என்றது அருளால் என்றபடி; மூன்ற னுருபு தொக்கி நிற்கிறது. ... .. (ச)

கள்வனெனானேன் படிது செய்திருப்பேன்
கண்டவா திரித்தேனெனும்
தெள்ளியேனானேன் செல்கதிக்கமைந்தேன்
சிக்கெனத்திருவருள் பெற்றேன்
உள்ளெலாமருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்தேன்
உடம்பெலாம் கண்ணநீர்சோர
நள்ளிருளளவும் பகலும் நானழைப்பன்
நாராயண வேன்னும் நாமம்.

(ரு)

கள்வனேன் { (கிழக்கழிந்த கரலமெல்லாம்) ஆனேன் { ஆத்மாபஹாரக் கள்வனாகி	உள்ளலாம் { ஹ்ருதய மடங்கலும் உருகி { நீர்ப்பண்டமாகி
படிது செய்து { பலபல தீமைகளைச் இருப்பேன் { செய்பவனாகி	குரல் { தழுத் { குரல் தழுதழுக்கப் பெற்று தொழிந்தேன் {
கண்ட ஆ { (இப்படி) மனம்போன திரித்தே { படியே திரிந்துழன்றே னெனும் { னாயினும் (இன்று)	கண்ண நீர் { ஆனந்த பாஷ்பமானது உடம்பு { சீரீரம் நிறையப் எலாம் சோர { பெருகப் பெற்று
தெள்ளியேன் { தெளிவு ஆனேன் { பெற்றவனானேன் ;	நன் இருள் { அஹோராத்ர அளவும் பகல் { விபாகமின்றி அளவும் { ஸர்வகாலத்திலும்
திரு அருள் { பகவத் கிருபையைத் சிக்கென { திண்ணிதாக வலிக்கப் பெற்றேன் { பெற்றேன் ;	நாராயண { என்னும் { நாராயண நாமத்தைச் நாமம் நான் { சொல்லி நான் கதற அழைப்பன் { நிற்பன்.
செல் கதிக்கு { போகவேண்டிய நல்வழிக்கு செலந்தேன் { ஆளானேன் ;	

* * *—[கள்வனேனானேன்.] உலகில் திருடப்படும் பொருளின் தாரதம் மியத்திற்கு ஏற்பவும் பொருளுடையவனது யோக்கையின் தாரதம்மியத் திற்கு ஏற்பவும் பாபத்திலும் தாரதம்மியமுண்டு; விறகு திருடினவனுடைய பாபத்திற்காட்டில் ரத்னம் திருடினவனுடைய பாபம் பெரிது; சூத்ரனுடைய பொருளைத் திருடின பாபத்திற்காட்டில் பிராமணனுடைய பொருளைத் திருடின பாபம் பெரிது. நான் திருடின பொருளும் சிறந்தது, அப்பொருளுடைய வனும் ஸர்வோத்தமன்; சிறந்தரத்தினும் மேற்பட்டதான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்தேன்; அந்த வஸ்துவோ ஸர்வோத்தமனுன எம்பெருமானுடையது. ஆகையாலே ‘இதற்கு மேற்பட்ட பாபமில்லை’ என்னலாம்படியான. கொடிய பாபத்திற்குக் கொள்கலமான களவைச் செய்தவனாயினேன்.

(அதாவது—ஈசுவர சேஷமான ஆத்மவை ஸ்வசேஷமாகக் கொண்டிருந்தேன், அஹங்காரமமகாரவிசிஷ்டனாயிருந்தேன்—என்றபடி.)

படியு செய்கையாவது—தீம்பு செய்கை; ஆஸ்திகராயிருப்பார் ‘அப்பா! ஈசுவர சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரிக்கலாகாது’ என்று உபதேசித் தாலும் ‘ஈசுவரனாவதென்? அவனுக்கு சேஷமாயிருக்கைப்பாவதென்?’ என்று திரஸ்காரமாகச் சொல்லி அந்த ஆத்மாபஹாரத்தை வற்புறுத்திக்கொண்டேன் என்றவாறு.

கண்டவா தீரிதருகையாவது—விதிநிலேத சாஸ்த்ரங்களுக்குச் சிறிதும் கட்டுப்படாமல் ‘மனமே அரசன், மதியே மந்திரி’ என்று கொண்டு பசுக்களிலுங் கேடாகக் காரியங்கள் செய்கை. ஆக இப்படி நான் அநாதி காலமாக ஆத்மாபஹாரம் முதலிய கொடிய பாவங்களைச் செய்து போந்தேனாகிலும் இன்று பகவத்கிருபையைத் திண்ணிதாகப் பெற்று நல்லது கெட்டதுகளை ஆராய்ந்துணரக் கூடிய விவேகஞானம் பெற்று “இனி இவன் ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆளாகமாட்டான், பரமபதத்துக்கு ஆளாகுமத்தனை” என்று ஞானிகள் நிச்சயிக்கும்படியாகச் சிறந்த நிலைமைக்கு வந்துவிட்டேன். இப்போது நானிருக்கிறபடியைப் பாருங்கள்; ஸ்ரீமந்நாராயண நாமத்தை அநுஸந்திக்கவேணுமென்று நினைக்கும்போதே எனது ஹ்ருதயம் நீர்ப்பண்டமாக உருகுகின்றது; அத்திருநாமத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினால் குரல் தழுதழுத்துப் போகிறது; ஆநந்தக் கண்ணீர் உடம்பெங்கும் முத்துமாலையிட்டாற்போலே பெருகுகின்றது. இப்படியாயிருந்துகொண்டு அஹோராத்தரமும் நான் நாராயண நாமந்தன்னையே கதறுபவனாயினேன் என்றாராயிற்று.

தேள்ளியேன்—தெளிவு பெற்றவன். செல்கதி—பரமபதப்ராப்தி. (இ.)

எம்பிரானேந்தை என்னுடைச்சுற்றம்
 எனக்கரசேன்னுடைவாணுள்
 அம்பினாலரக்கர் வெருக்கோள நெருக்கி
 அவருயிர் சேகுத்த எம் அண்ணல்
 வம்புலாம் சோலை மாமதின் தஞ்சை
 மாமணிக்கோயிலே வணங்கி
 நம்பிகாள்! உய்ய நான் கண்டுகொண்டேன்
 நாராயணு வென்னும் நாமம்.

(க)

நம்பிகாள் { பகவத்துணைபவத்தால்
 நிறைந்திருக்கின்ற
 பாகவதர்களே !,
 எம் பிரான் { எமக்கு உபகாரகனும்
 எந்தை { எமக்குத் தந்தையும்
 என்னுடை { எனக்கு ஸகலவித
 சுற்றம் { பந்துவும்
 எனக்கு அரசு { என்னை ஆண்டவனும்
 என்னுடை { என்னுடைய ப்ராண
 வாழ்நாள் { பூதனும்
 அரக்கர் { ராகுஸர் அஞ்சும்படியாக
 வெருக்கோள {
 அம்பினால் { அம்புகளினால்
 நெருக்கி { தகர்த்து
 அவர் உயிர் { அவர்களது உயிரைமுடித்த
 சேகுத்த எம் { அஸ்மத் ஸ்வாமியுமான
 அண்ணல் { ஸர்வேசுவானுடைய

வம்பு உலாம் { பரிமளம் வீசுகின்ற
 சோலை { சோலைகளையும்
 மாமதின் { பெரிய மதின்களையும்
 { உடைத்தான
 தஞ்சை { தஞ்சை மாமணிக்
 மாமணிக் { கோயிலே
 கோயிலே { வணங்கி
 வணங்கி {
 நான் உய்ய { (உங்களைப் போலே)
 { நானும் உஜ்ஜீவிக்கும்
 படியாக

நாராயணு என்னும் நாமம் கண்டு
 கொண்டேன்—.

***—[எம்பிரானேந்தை.] திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தை ஒருபடி அது ஸந்திப்பதாயிருக்கும் இப்பாட்டு. “यू० ३० ब्र० १० नानाश्र० सु० १० नानाश्र०” [மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:] என்று ஸுபாலோபநிஷத்திலே சொன்ன அர்த்தத்தை அது ஸந்திக்கிறார். எனக்குப் பல உபகாரங்கள் பண்ணினவனும், எனக்குத் தந்தையும், எனக்கு எல்லா உறவு முறையும், விரோதிகளைப் போக்கி என்னை ஆண்டவனும், என்னுடைய ஜீவித ஸர்வஸ்வமும், ஸங்கல்பத்தால் ஸ்ராமம் சரமாரிபொழிந்து ராகுஸவர்க்கங்களைக் கிழங்கெடுத்தவனுமான ஸர்வஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்கிற பரமபோக்யமான தஞ்சைமாமணிக்கோயிலைத் தொழுது “ஸர்வவித பந்துவும் அவனே” என்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தைக் காணப் பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

என் தந்தை என்பது எந்தையென மருவிறு. வாழ்நாள் என்பது வாணு னென மருவிறு. வெருக்கோள = வெரு—அச்சம். கொள்ள என்பது கொள என்று தொக்கியிருக்கிறது; அச்சங்கொள்ள என்றதாயிற்று. சேகுத்தல்—

அழித்தல். அண்ணல்—பெருமை பொருந்தியவன். ‘உலாவும்’ என்பது உலாம் என்று கிடக்கிறது. தஞ்சை மாமணிக்கோயில்— ‘தஞ்சாவூர்’ என வழங்கிவருவது. .... (சு)

இற்பிறப்பறியீர் இவரவரேன்னீர்

இன்னதோர் தன்மையென்றுணர்ர்

கற்பகம் புலவர் களைகணென்றுலகில்

கண்டவா தொண்டரைப் பாடும்

சொற்பொருளாளீர் சொல்லுகேன்வம்மின்

சூழ்புனர் குடந்தையே தோழமின்

நற்பொருள்காண்மின் பாடிநீரும்மின்

நாராயண வேன்னும் நாமம்.

(எ)

இல் பிறப்பு அறியீர்	{ இவ்வாழ்க்கை கடத்துகிற படியையும் சூழப்பிறப்பையும் அறியாதவர்களாயும்	கண்ட ஆ	{ மனம்போனபடி. (சிறப்பித் தக்கடிக்) கவிபாடுகின்ற
இவர் அவர் என்னீர்	{ இப்போது ஸம்பந்தரா யிருக்குமிவர்கள் முன்பு தரிதாரா யிருந்தவர்க ளென்றறியாதவர்களாயும்	சொல் பொருள் ஆளீர்	{ சொல்லும் பொருளும் நன்கறிந்த மஹாகவி களே!
இன்னது ஓர் தன்மை என்று உணர்ர்	{ ‘இவர்களுடைய தன்மை இப்படிப்பட்டது’ என்றறியாதவர்களாயும்,	சொல்லுகேன்	{ உங்களுக்கு ஹிதஞ்சொல்லு கிறேன் ;
உலகில் தொண்டரை	{ உலகில் பிறர்க்கு இழிதொழில் செய்து ஜீவிக்கும் நீசர்களை	வம்மின்	{ நீசரைக் குறித்துக் கவிபாடு வதை விட்டு இப்படி வாருங்கள்;
கற்பகம் என்று	{ கல்பவ்ருக்ஷம்போல் ஸர்வஸ்வதானம் செய்பவரென்றும்	புனர் சூழ் குடந்தையே தொழமின்	{ நீர் சூழ்ந்த திருக்குடந்தையை ஸேவியுங்கள்;
புலவர் என்று	ஸர்வஜ்ஞரென்றும்	நாராயண என்னும் நாமம் பாடி நீர் உய்ம்மின்	{ நாராயண நாமத்தைப் பாடி நீங்கள் உஜ்ஜீவித்துப் போங்கள்;
களைகண் என்று	{ ரக்ஷகர் என்றும் (ஆகவிப்படி)	நல் பொருள் காண்மின்	{ உங்களுக்கு நான் உபதேசிக் கும் சிறந்த அர்த்தம் இதுவே காணுங்கள்.

[இற்பிறப்பு.]—நூல்களைக் கற்றுக் கவிபாடும் வல்லமை பெற்றவர்கள் உபயோகமற்ற சூத்ர மநுஷ்யர்களை வினேசிறப்பித்துக்கூறிக் கவிபாடுவதுண்டே; அன்னவர்களை நோக்கி வெறுத்து, ஐயோ! நீங்கள் வாக்குப்படைத்ததற்கு இதுவோ ப்ரயோஜனம்; க்ருபணனைக் கல்பவ்ருக்ஷமென்பதும், நிரக்ஷராக்ஷியான மூடனை ப்ருஹஸ்பதியென்பதும், தெருத்தின்னையில் தங்கவும் இடம்

தராமல் துரத்தித்தள்ளுமவனை ஸர்வரக்ஷகனென்பதும் ஆகவிப்படி பொய் யுரை கூறுவதேயோ நீங்கள் கற்ற கல்விக்குப் பயனாவது! கவிபாடுகைக்குப் பாங்கான ஊரும் ஆறும் பேருமுடையனான பெருமானை நான் காட்டித்தருகிறேன், வாருங்கள்; திருக்குடந்தையாராவமுதனை வாயாரப்புகழ்ந்து உஜ்ஜீவித்துப் போங்கள்; இதுவே உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கும் சிறந்த அர்த்தம்—என்கிறார்.

இல் பிறப்பு அறியீர் = இல் அறியீர், பிறப்பு அறியீர் என்க. 'இல் அறியீர்' என்றது இல்லறம் அறியீர் என்றபடி. இல்லறமாவது க்ருஹஸ்த தருமம். இழிவான அதுஷ்டான முடையராயிருந்தாலும் இழிவான குலத்திலேபிறந்த வர்களாயிருந்தாலும் அந்த இழி தொழிலையும் இழி பிறப்பையும் நீங்கள் அறியாமல்தானே அவர்களை நல்லொழுக்கமுடையராகவும் நற்குலமுடையராகவும் வருணித்துக் கவிபாடிவிடுகிறீர்கள் என்பது கருத்து. இவர் அவரென்னீர் = இவர்—இப்போது கையில் கொஞ்சம் பணங்காசு உள்ளவர்களாகத் தென்படுகிற இவர்கள், அவர் என்னீர்—இதற்கு முன்பு கையுங் கபாலமுமாய்த் திரிந்த பிச்சைக்காரப்பயல்கள் என்று தெரிந்து கொள்ளாது பரம்பரையாகப்பெருஞ் செல்வர்களெனப் போற்றுகின்றீர்களே என்றவாறு. அன்றியே, இவரவர் என்று ஒரு வார்த்தைப்பாடாய் இன்னொருயாரென்று தெரிந்து கொள்ளமாட்டீர்களென்றபடியுமாம்.

இன்னதோர் தன்மையென்றுணரீர்—இவர்களுடைய தன்மை இவ்வளவு தான் என்று தெரிந்து கொள்ளாமல் அபரகசக்தி யுடையவர்களாகக் கொண்டு கவிபாடிவிடுகிறீர்கள் என்றவாறு. அறியீர், என்னீர், உணரீர்—முன்னிலை யெதிர் மறைப் பன்மை வினைமுற்றுக்கள். கற்பகம்—நினைத்ததை யெல்லாம் அளிக்க வல்ல தேவலோகத்து வருஷம். உலகில் தொண்டரைக் கற்பகமென்றும் புலவரென்றும் களைகணென்றும் கண்டபடி பாடித்திரிகிற கவிக்களே! என்று விளித்தபடி. “புலவர்களைகண்” என்று சேர்த்து யோஜித்து, புலவர்களுக்கு ரக்ஷகராயிருப்பவர்களென்று சொல்லிக் கவி பாடுகிறவர்களே! என்பதாகவும் உரைக்கலாம். களைகண்—ஆதாரம். தொண்டர்—சேகவத் தொழில் செய்பவர்கள்.

சோல் பொருள் ஆளீர்—சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் இல்லாமல் கவிபாடுகிறவர்களாயிருந்தால் கவலையே யில்லை; புன்சொற்களாலே எந்தப் புல்லியரைப் போற்றினாலும் கவலையில்லை; சொல்நோக்கும் பொருள்நோக்கும் சிறப்புறக் கவிபாட வல்ல நீங்கள் உங்களது அருமந்த சொற்களை இழிபிறப்பாளர்மேல் செலுத்தி வாக்கை எச்சிலாக்கிக் கொள்ளுகிறீர்களே என வருந்துகின்றேன் என்ற கருத்துக் காண்க.

கற்றிலேன் கலைகள் ஐம்புலன் கருதும்
கருத்துளே திருத்தினேன் மனத்தைப்
பெற்றிலேன் அதனால் பேதையேன் நன்மை
பெருநிலத்தாருயிர்க்கெல்லாம்
சேற்றமேவேண்டித் திரிதருவேன் தவிர்ந்தேன்
செல்கதிக்குய்யுமாறெண்ணி
நற்றுணையாகப் பற்றினேனடியேன்
நாராயண வேன்னும் நாமம்.

(அ)

கலைகள்	சாஸ்த்ரங்களை	திரிதருவேன்	{ (அதுவே போதுபோக்காகத் திரிந்துகொண்டிருந்தேன்,
கற்றிலேன்	கற்றறிந்தவனல்லேன்;		
ஐம்புலன்	{ பஞ்சேந்திரியங்கள்	(இப்படி நெடுங்காலம் கெட்டுப்	
கருதும்	விரும்புகின்ற	போனேனாகிலும், இன்று	
கருத்துள்	விஷயங்களிலே	பகவத் கடாக்ஷத்தாலே)	
மனத்தை	{ நெஞ்சைச்	தவிர்ந்தேன்	{ இக்கொடுமைகளெல்லாம்
திருத்தினேன்	செலுத்திக் கிடந்தேன்;		தவிர்ப்பெற்றேன்;
அதனால்	இப்படியிருந்ததாலே	அடியேன்	தானாகப் பெற்ற நான்
பேதையேன்	அவ்வேகியான நான்	செல் கதிக்கு	{ செல்ல வேண்டிய நல்
நன்மை	{ ஒரு நன்மையும்	உய்யும் ஆறு	{ வழியை நண்ணி உஜ்ஜீவிக
பெற்றிலேன்	பெறுதவனாயினேன்;	எண்ணி	கும்படியைச் சிந்தித்து
பெரு நிலத்து	{ பெரிய இப்பூமியிலேயுள்ள	நாராயண	
ஆர்		என்னும்	{ நாராயண நாமத்தை
உயிர்க்கு	{ பிராணிகளுக்கு எல்லாம்	நாமம்	
எல்லாம்		நல் துணை ஆக	{ நல்ல ஸஹாயமாகக்
சேற்றமே	{ தீங்கு செய்வதையே	பற்றினேன்	{ கைக்கொண்டேன்.
வேண்டி	புருஷார்த்தமாகக்கொண்டு		

* * *—[கற்றிலேன் கலைகள்.] ஓர் ஆசிரியன் திருவடிகளிலே சென்று பணிந்து குனிந்து கேட்டவனல்லேனாகையாலே ஒரு சாஸ்த்ரஞானமும் எனக் கில்லை; நெஞ்சை ஒரு நொடிப்பொழுதாகிலும் நல்விஷயத்திலே செலுத்தினவனல்லேன்; செவி வாய் கண் மூக்கு உடலென்னுமென்புலன்கள் விரும்புகின்ற சப்தாதி விஷயங்களிலேயே நெஞ்சைச் செலுத்திப் போந்தவனாதலால் அறிவு, கேடனும் ஹிதசிகந்தை பண்ணப்பெற்றிலேன்; எனக்கொரு நன்மை ஸம்பாதி யாதவளவேயன்றி உலகத்திலுள்ள பிராணிகளை யெல்லாம் ஹிம்ஸிக்கும் வழியைச் சிந்தித்தும் திரிந்தேன்; எல்லாரையும் ஹிம்ஸித்து நான் வயிறு வளர்க்கும் வழியையே நோக்கினேன். இப்படி நான் இருந்தது நேற்றுவரையில்; இன்று இந்த நிலைமைகளெல்லாம் தவிர்ந்து நல்லீடு சேர்ந்து உஜ்ஜீவிக்க வேண்டிய வழியைச் சிந்தித்து, இக்கரையில் நின்றும் அக்கரையிலே கொண்டு தள்ள வல்லதொரு திருநாமத்தைத் துணையாகப் பற்றினேன். ... (அ)

குலந்தரும் செல்வம் தந்திடும்
 அடியார் படுதுயராயின வெல்லாம்
 நிலந்தரஞ் செய்யும் நீள் விசம்பருளும்
 அருளோடு பெருநில மளிக்கும்
 வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும்
 பெற்றதாயினுமாயின செய்யும்
 நலந்தருஞ்சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்
 நாராயணு வென்னும் நாமம்.

(க)

நாராயணு	{	நாராயண நாமமானது	அளிக்கும்	உண்டாக்கும் ;
என்னும்	{	(தன்னை அறுஸந்திக்கு		
நாமம்	{	மவர்கட்கு)		
குலம் தரும்	{	உயர்ந்த குலத்தைக்	வலம் தரும்	{ (பகவதருபவத்துக்குப்
	{	கொடுக்கும் ;		பாங்கான) சத்தியைக்
செல்வம்	{			கொடுக்கும் ;
தந்திடும்	{	ஐச்வரியத்தை அளிக்கும் ;	மற்றும்	{ இன்னமும் வேண்டிய
	{			நன்மைகளை யெல்லாம்
அடியார்	{	அடியவர்கள் அனுபவிக்கிற	தந்திடும்	செய்துகொடுக்கும் ;
படுதுயர்	{	சூக்கமென்று	பெற்ற	{ பெற்று வளர்க்கும்
ஆயின	{	பேர்பெற்றவை	தாயினும்	{ தாயைக் காட்டிலும்
எல்லாம்	{	யெல்லாவற்றையும்		
நிலம் தரம்	{	தரை மட்டமாக்கிவிடும் ;	ஆயின	{ ஹிதங்களைச் செய்து
செய்யும்	{		செய்யும்	{ கொடுக்கும் ;
	{			(ஆக இப்படி)
நீள் விசம்பு	{	பாமபதத்தைக் கொடுக்கும் ;	நலம் தரும்	{ வேண்டிய நன்மைகளைத்
அருளும்	{		சொல்லை	{ தருமதான் நாராயண
அருளோடு	{	எம்பெருமானுடைய		நாமத்தை
	{	கிருபையையும்		
பெரு நிலம்	{	கைக்கரியமாகிற	நான் கண்டு	{ அடியேன் லபிக்கப்
	{	மஹாபதவியையும்	கொண்டேன்	{ பெற்றேன்.

* * *—[குலந்தரும்] “நான் கண்டு கொண்டேன் நாராயணு வென்னும் நாமம்” என்று பலகால் அருளிச் செய்கின்ற ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் ‘நீர் ஆதரித்துப் போருகிற இத்தருநாமம் என்ன பலனைத் தரக்கூடியது?’ என்று கேட்க, இது தரமாட்டாத பலனை உலகில் இல்லை செய்கிறார்.

“தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்! வந்தடிதொழுது ஆயிரநாமஞ் சொல்லிப் பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்த்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்மினே” என்றபடி எம்பெருமானுடையவையான விசுவம் விஷ்ணு; வஷ்ட்கார; இத்தபாதி திருநாமங்களைச் சொன்னாலே பழைய இழிகுலம் நீங்கிப் புதியதோர் சிறந்த குலம் உண்டாகுமென்றால், நாராயணு வென்னும் நாமம் நற்குலத்தைத் தருமென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? இத்தால்-ஒருவன் நற்குலமுடையோ னென்பதற்கு பகவத் ஸம்பந்தம் காரணமே யொழிய பிராமண யோனிப் பிறப்பு முதலியன காரணமல்ல என்றதாயிற்று. இங்கே உரைக்கவென்றி மவற்றையெல்லாம் ஸம்பந்தாய ஸித்தாஞ்ஜனத்திலே விரித்துரைத்தோம்.

செல்வம் தந்திமே = ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியைத் தருமென்றபடி. இலங்கைச் செல்வமனைத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்து நின்ற விபீஷணழ்வானை “லக்ஷ்மீ” [அந்தரிஷங்கத. ஸ்ரீமார்] என்றார் வால்மீகிமுனிவர். அப்போது அவ்விபீஷணரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம். இராமபிரான்பின்னே காட்டுக்குப் புறப்பட்ட இளையபெருமாள் “லக்ஷ்மீ” [லக்ஷ்மீண லக்ஷ்மி ஸம்பந்த:] எனப்பட்டார்; அப்போது லக்ஷ்மணனுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியேயாம். முதலையின் வாயிலே அகப்பட்டுத்தடியாகின்ற கஜேந்திராழ்வான் “ஸத்ஸுவர: ஸ்ரீமார்” [ஸது நாகவர: ஸ்ரீமார்] என்னப்பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்கிருந்த ஸ்ரீயாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம்.

செல்வம் என்பதற்கு இங்கனே பொருள் சொல்லுகையல்லாமல், உலகத்தார் புருஷார்த்தமாக நினைக்கிற ஐச்வரியத்தையே அர்த்தமாகச் சொல்வது முண்டு. சிறந்த ஐச்வரியத்தைத் தருமென்கை. “நின்னையே தான் வேண்டினீர் செல்வம் வேண்டாதான் நன்னையே தான் வேண்டுஞ் செல்வம்” என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரங்காண்க.

அடியார் படுதுயராயின வெல்லாம் நிலந்தரஞ் செய்யும்—ப்ராயச்சித்தங்களாலே தொலைந்து போகக்கூடிய பாபங்கள் பலவுண்டு; அவைபல்லாமல் கட்டாயமாக அதுபவித்தே தீரவேண்டிய பாவங்களும் பலவுண்டு; அவற்றை இங்கே படுதுயர் என்கிறார்; படுதல்—அதுபவித்தல்; அதுபவித்தே தீரவேண்டிய துயர் என்றவாறு. அப்படிப்பட்ட துயரங்கள் எத்தனையிருந்தாலும் அடியவர் திறத்தில் அவை ஒன்றில்லாமே போம். துயராயின எல்லாம் = துயரென்று பேர்பெற்ற எல்லாவற்றையும்; நிலந்தரம் செய்யும் = தரை மட்டமாக ஆக்கிவிடும்; சூர்யமாக்கிவிடும் என்கை. மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கூறலாம்; அதாவது—தூணம் என்கிற வடசொல் கடைக்குறைப்பட்டுத் தரமென்று கிடப்பதாகக் கொண்டு [தரணமாவது விலகிப்போதல்] துயர்களை இடம்விட்டு விலகிப்போம்படி செய்யும் என்கை. “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீயகமோ, காணோ ஒருங்கிற்றுங் கண்டிலமால்” [பெரிய திருவந்தாதி—] என்று போனவிடம் தெரியாதபடி பறந்தோடிப் போய்விடுமென்றவாறு.

நீர்விசம்பருளும் = துயரங்களைப் போக்குகை மாத்திரமல்ல; ஒப்பற்ற ஆர்ந்தமயமான ஸ்தானத்தையும் [மோக்ஷபதியையும்] தருமென்கை.

அருளோடு பெருநிலமளிக்கும் = அருளையும் பெருநிலத்தையும் அளிக்கும் என்கை. அருளையளிக்கையாவது—எம்பெருமானுடைய கிருபைக்கு விஷயமாக்குகை. இனி, பெரு நிலமளிக்கையாவதென்? கீழே சொல்லப்பட்ட நீர் விசம்பென்ற பரமபதத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டவொரு பெருநிலமுண்டோ? என்னில்; பரமபதஞ்சென்ற பின்பும் அங்கே குணபுவம் பண்ணுகை யென்றும் கைங்கரியம் செய்கையென்றும் இரண்டு படிகள் உண்டே; அவற்றுள் கைங்கரியஞ் செய்யப் பெறுகையைப் பெருநிலமென்கிறது இங்கு.

வலம் தரும் = பலம் [பலம்] என்ற வட சொல் வலமெனத்திரியும்; பல மாவது சக்தி; நித்யஸூதிரிகளைப் போல இடைவிடாது பகவததுபவம் பண்ணு கைக்குப் பாங்கான வலிமையை உண்டாக்கும் என்றபடி. “அருளொடு பெரு நிலமளிக்கும் வலந்தரும்” என்று சேர்த்து யோஜிப்பது முண்டு; அப்போது அளிக்கும் என்றவித வினைமுற்று அல்ல; வலத்துக்கு அடைமொழி. கருத்து யாதெனில், நாராயணுவென்னும் நாமத்தை யார் சொல்லுகிறார்களோ அவர் கள் தாங்கள் பரமபதத்தைப்பெறுகிற மாத்திரமல்லாமல் பிறர்க்கும் அருள் கூர்ந்து பரமபதமளிக்க வல்லாரம்படியான சக்தியைத் தருமென்பதாம்.

மற்றும் தந்திமே = இவனுக்கு ஹிதமாய் இவனறியாதவற்றையும் தானே கொடுக்கு மென்கை.

பெற்றதாயினும் ஆயினசெய்யும் = பல சொல்லுவதேன்? பத்து மாதஞ் சுமந்து மெய் நொந்து பெற்ற தாயானவன் செய்யும் நன்மைகளிற் காட்டிலும் அதிகமாகச் செய்யுமென்கிறார். ஆக இப்பாட்டால், “नमो नारायणायैश्वर्यप्रसूत्याय नमः” [நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த ஸாதக:] என்றதை விவரித்தாராயிற்று. (க)

மஞ்சலாஞ்சோலை வண்டறைமாளீர்
மங்கையார் வாள் கலிகன்றி
சேஞ்சோலாலேத்தே தெய்வநன்மாலை
இவைகொண்டு சிக்கெனத் தோண்டிர்!
துஞ்சும்போதழைமின் துயர்வரிநினைமின்
துயரிலீர் சொல்லிலும் நன்றும்
நஞ்சுதான்கண்டிர் நம்முடை வினைக்கு
நாராயணு வென்னும் நாமம்.

(ஐ)

மஞ்ச உலாம் { மேகங்கள் உலாவுகின்ற
சோலை { சோலைகளையுடையதும்

வண்டு அறை { வண்டுகள் படிந்து
மா லீர் { ஒலி செய்கின்ற
சிறந்த தீர்த்தத்தை
யுடைய துமான

மங்கையார் { திருமங்கையென்னும்
நாட்டிலே உள்ளவர்
கட்டுத் தலைவரும்

வாள் வாளை உடையவருமான.

கலிகன்றி திருமங்கையாழ்வார்

செம் { செவ்விய
சொலால் { சொற்களைக்கொண்டு
எடுத்த அருளிச்செய்த

தெய்வம் திவ்யமான

நல் மாலை { இந்த நல்ல சொல்மாலையை
இவை

சிக்கென { நாவிலே த்ருடமாகச்
கொண்டு கொண்டு

தொண்டிர் பாகவதர்கள்!

துஞ்சும் { சரீரம் முடியில் காலத்தில்
போது { இத்திருநாமங்களைச்
அழைமின் { சொல்லுவீர்களே;

துயர் { மற்றும் துக்கங்களுண்டான
வரில் { போதும் இவற்றையே
நினைமின் { நினையுங்கோள்;

துயர் இலீர் { துக்கமொன்று
சொல்லிலும் { மில்லாதவர்கள்
நன்று ஆம் { இவற்றை
அதுஸந்தித்தாலும்
நன்மையாகும்;

நாராயணு { நாராயண நாமமானது
என்னும் { நாமம்

நம்முடை { நமது பாபங்களை
வினைக்கு { முடிப்பதற்கு

நஞ்சு தான் { விஷமேயாமென்பது
கண்ணார் { கண்ணை

* * *—[மஞ்சலாஞ்சோலை.] இது திருநாமப்பாட்டு எனப்படும். கலியன் சொன்ன இப்பாசரங்கள் வழியாக நாராயண வெண்ணும் நாமத்தை எப்போதும் அதுஸந்தியங்கள்; பாவங்களெல்லாம் பறந்தோடிப்போம்—என்று தலைக்கட்டுகிறார்.

மஞ்சலாஞ்சோலை யென்பதும் வண்டறைமாளீர் என்பதும் மங்கைக்கு அடைமொழிகள். மேகங்கள் படிந்து உலாவுப்படியான உயர்த்தியையுடைய சோலைகளையுடைத்தாய், வண்டிகள் மொய்க்கின்ற நீர்ப்பெருக்கையுமுடைத்தான மங்கை என்கை. அன்றியே, மஞ்சலாஞ்சோலைகளிலே உள்ள வண்டிகள் வந்து மொய்க்கின்ற நீர்ப்பெருக்கையுடைய மங்கை என்னவுமாம். வண்டறைமாளீர் எனவே தீர்த்தங்கள் மதுவோடுகூடிப் பெருகு மென்க. மதுவில் நசையாலேயாம் வண்டிகள் வந்து மொய்ப்பது. * “சக்கள் வண்டோடு மொய்ப்ப வரம்பிகந்து, ஊக்கமெயிருந்து உள்தெளிவின்றியே, தேக்கெறிந்து வருதலிற் றிம்புனல், வாக்கு தேனுக் மாக்களை மானுமே.” என்றதை நோக்குக.

நீர்வளம் பொருந்திய திருமங்கைநாட்டிலுள்ளார்க்குத் தலைவராய் வானே நிருபகமாகக்கொண்டவரான கலியன் வேதார்த்தங்கள் எல்லார்க்கும் தெரியும் படி செவ்விய சொல்லாலே அருளிச் செய்ததாய், திவ்யமான மாலேபோலே பரமபோக்யமாக அறுபவிக்கத் தக்கதான இத்திருமொழியைக் கொண்டு, பகவத் பக்தராயுள்ளவர்களைச் சரீரம் முடியும்போது யம்படர்களால் நேரிடக் கூடிய துன்பங்களுக்குப் பரிஹாரமாகவும், மற்றும் தாபத்ரயங்கள் வந்து மேலிடும்போது அவற்றுக்குப் பரிஹாரமாகவும் இத்திருநாமத்தையே வாய் வெருவியிருக்கக் கடவீர்கள்: துயரங்களுக்குப் பரிஹாரமாகவேதான் இதனைச் சொல்ல வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; ஒரு துயரும் இல்லாவிடினும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக அதுஸந்திக்கத்தகும். † “எனக்கென்றும் தேனும் பாலு மமுதுமாய திருமால் திருநாமம்—நமோ நாராயணமே” என்று நமக்கு அமுதாகிய இதுதானே கொடுவினைக்குக் கொடிய விஷமாயிருக்கும்; ஆகையாலே, இத்திருமந்திரந்தவிர மற்றதெல்லாம் ஸம்ஸாரத்திலே வேர்பற்றுக்கைக்கு உறுப்பாயிருக்குமென்றும், இஃதொன்றுமே ஸம்ஸாரத்தை வேரறுக்கவல்லது என்றும் தெளிந்துகொண்டு எப்போதும் இதனை அதுஸந்திப் பதிலேயே ஊன்றியிருங்கள் என்று அன்பர்க்கு உபதேசித்துத் தலைக்கட்டினு ராயிற்று. ... இத்திருமொழி—எழுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம் (க0)

அடிவரவு:—வாடினேன் ஆவியே சேமம் வென்றி கள்வனென் எம்பிரான்
இற்பிறப்பு கற்றிலேன் குலம் மஞ்ச வாலி.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

* கம்பராமாயண—ஆற்றுப்படலம். (உக.)

† பெரிய திருமொழி 6-10-6

ஸ்ரீ:

முதற்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி.

வாலிமாவலத் து.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் திருமந்திரத்தின் சிறப்பை அநுஸந்தித்த இவ்வாழ்வார், இனி அத்திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்துக்கு எல்லேநிலமான திவ்ய தேசங்களிலேபுக்கு அநுபவிக்க இழிகொர். எம்பெருமான் ஸர்வஸ்வாமி என்பதும் ஸர்வஸுலபன் என்பதும் திருமந்திரத்தின் தேர்ந்த பொருள். அடியவர்கள் இவ்வுடம்போடே அடிமைசெய்து மகிழும்படிக்குப் பாங்காக எம்பெருமான் பலவிடங்களிலும் கோயில்கொண்டு தன்னுடைய ஸ்வாமித்வத்தையும் ஸௌலப்பத்தையும் விளங்கக் காட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்களையாலே திவ்யதேசங்கள் திருமந்திரப்பொருளுக்கு எல்லேநிலமாம். அப்படிப்பட்ட திவ்யதேசங்களை மற்றுள்ள ஆழ்வார்களும் அநுபவித்தார்களெனினும், திவ்ய தேசாநுபவமே யாத்திரையாகத் திரிந்தவர் இவ்வாழ்வாரொருவரேயாவர். தமிழ்ப்பாஷை நடமாடுமிடங்களுக்கு எல்லையான திருவேங்கடத்தளவிலே நின்றுவிடாமல், அவ்வருகே இமயமலைச் சார்பிலுள்ள திவ்ய தேசங்களையும், மற்றும் சோழநாடு, பாண்டிநாடு, தொண்டைநாடு, நடுநாடு, மலைநாடுகளிலுள்ள திவ்ய தேசங்களையும் ஒருங்கே அநுபவிக்க ஆவல்கொண்டு இமயமலையிலுள்ள திருப்பிரிதி யென்னுந் திவ்யதேசத்தை முந்துற முன்னம் அநுபவிக்கொர்.

இத்திருப்பதியின் திருநாமம் பிருதி என்றும், பிரிதி என்றும் வழங்கப்படும். திவ்யகவி பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதியில் இத்தலத்தைப்பற்றிப் பாடும்பாட்டில், “பொருப்பிருதிக்குங் கிடந்தாற் போற்றுணித்து வீழ்த்தான், திருப்பிருதிக் கென்னெஞ்சே செல்” என்றது காண்க. இத்தலம் நந்தபிரயாகை என வழங்கப்படுமென்பர். (ஆல்மோராவுக்கு ௧௩௫-மைலில் உள்ளது.) ... *
... *
... *

(அறுசீர்க்கழி நெடிடை ஆசிரிய விருத்தம்.)

வாலிமாவலத் தோருவன துடல்கேட

வரிசிலை வளைவித்து * அன்று

ஏலநாறு தண்தடம்பொழி லிடம்பேற

இருந்த நலிமயத்துள் *

ஆலிமாமுசி லதிர்தர அருவரை

அகறே முகடேறி *

பீலிமாமயில் நடஞ்சேயும் தடஞ்சுனைப்

பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே!

(௧)

பதவுரை.

நெஞ்சே   ஓ மனமே !,
அன்று   { முன்பு ஸ்ரீராமாவ
   தாரத்தில்
வாலி   { வாலி யென்னும்
   பெயருடையவனு
மா வலத்து   { மஹா பலசாலியான
ஒருவனது   { ஒரு வாராராஜனுடைய
உடல் கெட   சரீரம் சிதறும்படியாக
வரி சிலை   { அழகிய வில்லை
வளைவித்து   வளைச்செய்து
(அந்த வாலியை ஒழித்த பெருமான்)
எவம் நாறு   பரிமளம் வீசுகின்ற
தன் தடம்   { குளிர்ந்து விசாலமான
பொழில்   { சோலைகளிலே
இடம் பெற   பாங்காக
இருந்த   எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற

நல் இமயத்துள் } நல்ல இமயமலையினுள்
ஆலி மா முகில் அநிர் } சிறுதுளியையுடைய
தா } காளமேகங்கள்
அதிராநிற்க
பீலி மா மயில் } தோகைகளையுடைய பெரிய
மயில்களானவை
அரு வரை முகடி } ஏறமுடியாதபடி உன்னத
மான மலையினுச்சியினே
அகலி உற ஏறி } கீழ்வயிறு தழுவும் படியாகச்
சென்று ஏறி
நடம் செய்யும் கூத்தாடா நிற்கு மிடமாயும்
தடம் சுனை } பரந்த சுனைகளையுடைய
தாபுமிருக்கிற
பிரிதி } திருப்பிரிதி யென்கிற
திவ்வு தேசத்தை
சென்று } சென்று சேரக்கடவை.
அடை

[வாலிமாவலத்து.] வாலியை வதை செய்தருளின பெருமான் இனிதாக எழுந்தருளியிருக்குமிடமான இமயமலையினுள் பரமபொக்கியமாக அமைந்துள்ள திருப்பிரிதியைச் சென்று சேருமாறு நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுகின்றார்.

‘மாவலத்தொருவனு வாலியினது உடல்கெட்’ என்று கூட்டிக்கொள்ள
லாம். மாவலத்தொருவன்—மஹாபலசாலிகளுள் அத்விதீயன் என்கை.
வெள்ளரிமலை பறித்த பெருவீரனு விராவணனையும் வாலிலே கொண்டு
திரிந்தவனிறே வாலி. அன்னவனுடைய உடல் அழியுமாறு வில்லை வளைத்தவன்
இராமன். ஸுக்ரீவன் இராமபிரானோடு ஸ்நேஹஞ் செய்துகொண்டு
அவனது நியமனத்தினால் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்
கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெளிக்கிளம்பிவந்து ஸுக்ரீவனோடு
யுத்தஞ் செய்யத் தொடங்க, அப்போது இராமன் அவ்விருவரில் இன்னான்
ஸுக்ரீவன், இன்னான் வாலி யென்று வாசிகண்டறியாமையால் அம்பு எய்யா
தொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்துப் பராஜயப்பட்டு வேதனை பொறுக்க
மாட்டாமல் ரிச்யமுக பர்வதத்துக்கே மீண்டு ஓடிவந்துசேர, இராமன் அம்பு
எய்யாத காரணங்கூறி ‘இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாளமிடுகிறேன்; மறு
படியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை’ என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில்
ஒரு பூமாலையைச் சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போகவிட, ஸுக்ரீவன் சென்று
முன்போலவே வீரநாதஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி போர்க்குப் புறப்பட
அப்போது அவன் மனைவியாகிய தாரை ‘ஓ பிராணநாதா! சற்றும் முன்பு

அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறுமனன்று; ஏதோ ஒரு பெருத்த ஸஹாயத்தை அண்டைகொண்டு வந்திருக்கவேணும்; நீ இப்போது திடீரென்று போர்க்குப்போவது தகுதியல்ல' என்று சொல்லித் தடுத்தவனிலும் அவள் வார்த்தையைச் செவியிலுங் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டுவந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான். அந்த வாலிஸுக்ரீவர்களிருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கீழேதள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக்கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது அடிப்பதாய் வலிதான யுத்தஞ் செய்யுங்காலத்தில், இராகவன் ஒரு மரத்தடியில் மறைந் திருந்து வாலியைப் பாணத்தினாலடித்தார். அந்த பாணத்தினால் வாலி மார்பு பிளந்து கீழே விழுந்துவிட்டான். இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டு அங்கத னென்னும் புத்திரனுடன்கூட ஓடிவந்து வாலியைத்தழுவிக்கொண்டு பலவாறு புலம்பி, பிறகு எதிரில் நின்ற இராமனைப் பார்த்து அவருடைய மஹாபுருஷ லக்ஷணங்களைக்கண்டு இவர் ஸாக்ஷாத் பரமர்த்மாவென்று நிச்சயித்துத் துதித்தான். வாலியும் இராமனோடு வாழாடிப் பல ஸமாதானங்கள் சொல்லக் கேட்டு நன்மதிபெற்றுக் கைகூப்பி இராகவனைத் தொழுது 'ஸுக்ரீவனைப் போல் அங்கதனையும் நோக்கிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துவிட்டுப் பரானையுமீ விட்டான்.

இராமன் வாலியைக் கொன்றவிதனில் ஸாமர்யர் சில ஆக்ஷேபங்கள் கூறுவ துண்டு; அவையும் அவற்றுக்கு ஸமாதானங்களும் வருமாறு:—இராவணவதத் திற்கு உதவி தேடுகிற இராமன் இராவணனை எளிதில் வெல்லவல்ல வாலியைக் கொன்றுவிட்டு, பயங்கொள்ளியான ஸுக்ரீவனை உதவிசெய்துகொண்டது என்ன புத்திசாலித்தனம்! என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; கேண்மின்:—வாலி முன்னமே இராவணனுடன் அக்ரிஸாக்ஷிகமாக ஸ்நேஹங்கொண்டிருந்தமை பற்றி, அவனைத் தான் உதவி கொண்டால் இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமையால் இராமன் ஸுக்ரீவனை நண்பனாகக் கொண்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி வாலியை வதைத்திட்டனன். இனிச் செய்யவேண் டிய ராவண ஸம்ஹாரமாகிற தேவகாரியத்திற்கு இவ்வாலிவதம் அங்கமெனக் கருத்தத்தக்கது; எவ்வகைப் பெருந்தீங்கு செய்திருந்தாலும் சரணமடைந்தால் அவர்களைப் பாதுகாப்பதென்ற சிறந்த தருமத்தை மேற்கொண்டு நடப்பவனை இராமபிரான், அத்தருமத்தை முழுதும்விட்டு ஸுக்ரீவன் சரணமடைந்த பின்னரும் அவனை மிக வருந்திக் கொல்லத்தொடங்கி அந்தத் தருமத்திற்கு எதிரானமைபற்றி வாலியைக் கொல்லலாயிற்று. அன்றியும், பிறர்மனைவியைக் காதலித்துக் கவர்தலும், தம்பியினிடம் பண்பாராட்டுதலும், வலியுழிந்து புறங்கொடுத்து ஒடுகின்றவனைத் துரத்தித் துரத்திக் கொல்லத் தொடங்குதலும் முதலிய தீச்செயல்கள் வாலியினிடம் இருந்ததனாலும் பரம தார்மிகனை இராமன் வாலியை அழிக்கலானான். இராமபிரான் ஒரு ஏகபத்ரீவிரதமுடைய

ஆலி என்று சிறுதுளிக்குப் பெயர். “மாமுகில் அத்திர மாமயில் நடஞ் செயும்” என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செயல்;—“வாத்யங்கள் வாய்த்தால் கூத்தாடுவாருடம்பு பேசாதிராதிதே. காலுக்கீடாக வாய்த்தவாதே ஆடுவாரைப் போலே அவை முழங்க இவை ஆடாநிற்குமாயிற்று.”

அருவரை அகநே முகடேறி = கீழ்வயிருளது மலையிலே தழுவ, கொடுமுடியின் மீதேறி—என்கிறவிதற்குக் கருத்து யாதெனில், பீலிமாமயில்களாகையாலே தோகையின் கனத்தாலே பறந்து சென்று ஏறமாட்டாமல் மெல்லத் தவழ்ந்து சென்று ஏறுகிறபடியைக் கூறியவாறு.

அலிறிணைப் பொருள்களும் ஆநந்தமாக வாழும் திவ்ய தேசத்திலே உயர்திணைப்பொருளான நீ போய்க் களித்து வாழவேண்டாவோ நெஞ்சே! என்ற கருத்துக் காண்க. ... .. (க)

கலங்க மாக்கடலரிசுலம் பணிசெய்ய

அருவரை யணைகட்டி *

இலங்கை மாநகர் போடிசெய்த வடிகள்தாம்

இருந்த நலிமயத்து *

விலங்கல் போல்வன விறலிருஞ் சினத்தன

வேழங்கள் துயர்கூர *

பிலங்கொள் வாளையிற்றரியவை திரிதரு

பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே!

(உ)

நெஞ்சே மனமே!,
மா கடல் மஹா ஸமுத்ரமானது
கலங்க கலங்கும்படி
அரி குலம் { வாகா ஸமூஹம்
பணிசெய்ய { கைங்கரியம் பண்ண
அரு வரை { அசைக்க முடியாத பெரிய
மலைகளைக்கொண்டு
அணை கட்டி ஸேது கட்டி
மா இலங்கை } பெரிய லங்காபுரியை
நகர்
பொடி செய்த பொடிபடுத்திய
அடிகள் தாம் ஸர்வஸ்வாமி
இருந்த எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற
நல் இமயத்து நல்ல ஹிமவானில்,—

விலங்கல் } மலை போன்றவையாய்
போல்வன }
விறல் மிக்கையுடையவையாய்
இரு { மிக்க கோபத்தை
சினத்தன { யுடையவையான
வேழங்கள் யானைகள்
துயர்கூர துன்பப்படுமபடியாக
பிலம் கொள் { குறைகளை இருப்பிடமாகக்
கொண்டிருக்கிற
வாள் எயிறு { வாள் போன்ற
பற்களையுடைய
அரி அவை சிங்கங்களானவை
திரிதரு திரியுமிடமாகிய
பிரிதி திருப்பிரிதியை
சென்று அடை சென்று சேர்ந்திடு.

[கலங்கமாக்கடல்.] ஸுக்ரீவமஹாராஜருடைய துயரைத் தொலைத்த விருத்தாந்தத்தைக் கீழ்ப்பாட்டில் அது ஸந்தித்தார். அந்த ஸுக்ரீவனுடைய

படைத்துணையால் இராமபிரான் தன்னுயரைத் தொலைத்துக்கொண்ட விருத்தார்த்தத்தை இப்பாட்டில் அதுஸந்திக்கிறார்.

விபீஷணுழ்வான் இராமபிரான் பக்கல் வந்துசேர்ந்து உய்ந்தபின் பெருமானைப் பார்த்து ‘ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்’ என்ன; இராமபிரான் “கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்” என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்திலே படுத்து மூன்று நாள்ளவும் ப்ராயோபவேசமாகக்கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேகஷயாயிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு ‘அனைவரும் நடந்தேசெல்லும்படி கடலை வற்றச் செய்வேன்’ என்று ஆக்ரேயாஸ்தரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நளன்கையினால் நீரில் போகட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனார் வரமளித்திருக்கிற ராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேது கட்டவேணுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டான். இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து நளன்கையில் கொடுக்கச்செய்து நளன்கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகவித்து ஸேது கட்டுவித்தான். அவ்வழி யாய் வானரப்படைகளோடு இராமபிரான் இலங்கை சேர்ந்து அந்நகரையும் இராவணனுள்ளிட்ட அரசுக் குலத்தையும் நிறுபடுத்தின வரலாறு ப்ரஸித்தம்.

ஒன்றுக்குங் கலங்கமாட்டாத மாகடல் கலங்கும்படியாகவும், ஸம்ஸார நாற்றமே அறியாத திருவனந்தாழ்வான் ஸேனைமுதலியார் முதலிய நித்ய ஸூரிகள் செய்யத்தக்க கைங்கரியத்தை இடக்கை வலக்கை வாசியறியாத வானர ஜாதிரி செய்யும்படியாகவும், நீரில் ஆழ்ந்துபோகக்கூடிய மலைகள் மிதந்து அணையாய் நிற்கும்படியாகவும் செய்தருளிய விசித்திரசக்தி இவ்வரலாற்றால் விசதமாகும்.

இப்படிப்பட்ட மஹாவீரன் எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற இமயமலையின் கண்.

கீழ்ப்பாட்டில் இமயத்துள் என்று வந்தது; இப்பாட்டில் இமயத்து என்று வந்தது; மேற்பாசரங்களிலும் இப்படி மாறிமாறி வருகின்றன; இதற்கு நிதான மேதென்னில்; மூன்றாமடியின் முதலெழுத்து உயிரெழுத்தாக அமையும் பாசரங்களில் இமயத்துள் என்றும், அது மெய்யெழுத்தாக அமையும் பாசரங்களில் இமயத்து என்றும் வருமெனக் கண்டுகொள்க.

மலைபோலப் பருத்த வடிவையுடையனவாய், வடிவுக்கேற்ற மிடுக்கையு
முடையனவாய், மிடுக்குக்கு உரிய கோபத்தையுமுடையனவான மத்தகஜங்கள்
அஞ்சும்படியாக வாள்போன்ற பற்களையுடைய சிங்கங்கள் திரியுமிடமான
பிரிதியென்று அத்தலத்தின் நிலைமை கூறப்பட்டது பின்னடிகளில். லெக்ஸ்
என்ற வடசொல் பிலமெனத் திரிந்தது; குறைய. ... .. (௨)

துடிகோள் நுண்ணிடைச் சுரிசுழல்

துளங்கேயிற் றிளங்கோடி திறத்து * ஆயர்

இடிகோள் வெங்குர லினவிடை யடர்த்தவன்

இருந்த நலமயத்து *

கடிகோள் வேங்கையின் நறுமல ரமளியின்

மணியறைமிசை வேழம் *

பிடியினோடு வண்டிசைசொலத் துயில்கோளும்

பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே !

(௩)

துடி கொள் { உடுக்கைபோன்ற
நண் இடை { ஸூக்ஷ்மமான
இடையையும்

சுரி சூழல் { சுருண்ட கூந்தலையும்

துளங்கு { பளபளவென்று
எயிறு { விளங்குகின்ற
பற்களையும் உடையளாய்

இள கொடி { இளங்கொடிபோன்றவளான
திறத்து { நப்பின்னைப்
பிராட்டிக்காக,

ஆயர் { இடையர்களுடையவையாய்

இடி கொள் { இடிபோல் வெவ்வித குரல்
வெம் குரல் { புடையவையாய்
இனம் விடை { கூட்டமாக வந்தவையான
ஏழு ரிஷபங்களை

அடர்த்தவன் { வலியடக்கின பெருமான்

இருந்த எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற
நல் இமயத்து நல்ல இமயமலையினுள்,—

வண்டு இசை { வண்டுகள் இசைபாடா
சொல { நிற்க

மணி அறை { இந்திரனீல மணிமயமான
மிசை { பாரைகளின் மேலே

கடி கொள் { வேங்கைமரத்தினது மணம்
வேங்கையின் { மிக்க புஷ்பமயமான
நறு மலர் { படுக்கையிலே
அமளியில்

வேழம் யானையானது

பிடியினோடு தன் பேடையோடு கூட

துயில்கோளும் உறங்குமிடமான

பிரிதி திருப்பிரிதியை

நெஞ்சே மனமே!

சென்று அடை சென்று சேர்வாயாக.

[துடிகோள்நுண்ணிடை.] லீதாபிராட்டிக்காக இலங்கையைப் பாழ்
படுத்தினமையைச் சொன்னார் கீழ்ப்பாட்டில். நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகச்
செய்ததொரு செயலைச் சொல்லுகிறார் இதில்.

கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளும், நீளாதேவியின் அம்ச
மாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்
பின்னைப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கர்யா

சல்கமாகக் குறித்தபடி யாவர்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழு திருவுருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்டனன் என்ற வரலாறு முன்னடிகளில் அடங்கியுள்ளது.

முதலடி முழுமையும் நப்பின்னைப்பிராட்டியின் அவயவஸௌந்தரியத்தை வருணிப்பது. ‘அஸுராவேசம் பெற்ற ரிஷபங்களோடு எங்ஙனே நாம் போர் செய்வது’ என்று பின்வாங்காமல் உயிரைப்புல்லாக நினைத்து அவ் வெருதுகளோடு போர்செய்ய மேல்விழப்பண்ணாவல்ல சிறந்த அழகு பெற்றவளாம் நம்பின்னை யென்பவள். ‘இவளுடைய திருமேனி நமக்குக் கிடைக்குமாகில் என்ன அருந்தொழில்தான் செய்யக்கூடாது’ என்று துணிந்து விடைகளின்மேலே விழுந்தானாயிற்று.

மாதர்களின் சிற்றிடைக்கு உடுக்கையை உவமை கூறுதல் கவிமரபு. “இளங்கொடி போன்ற நப்பின்னை திறத்து” என்னது, “இளங்கொடி திறத்து” என்று அபேதமாகச் சொன்னது அப்பிராட்டியின் திருமேனியிலுள்ள ஸௌகுமார்யத்தை நன்கு விளக்கும்; ‘தாமரை போன்ற திருவடி’ என்ன வேண்டுமிடத்து, * ‘‘தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே’’ என்றருளிச்செய்தது காண்க.

இளங்கொடிதிறத்து=கோல்தேடியோடுங் கொழுந்து போன்ற நப்பின்னைக்காக என்றபடி. ஆயரிடிகொள் வெங்குரலினவிடை=ஆயர் என்றவிது இனவிடையில் அந்வயிக்கும்; ஆயர்களுடைய இனவிடைகளை அடர்த்தவன் என்கை. இடியிடித்தாற்போல் பயங்கரமாக இரைத்துக்கொண்டிருந்ததலை இடிகொள்வெங்குரல் என அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. பிரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அபிமத விஷயத்தோடே புணர்ந்த பெருமான் நம்போன்ற அபிமதர்களுயுள் சேர்த்துக்கொள்வதற்காக எழுந்தருளியிருக்கிற இமயமலையின்கண்.

அழகிய பாறைகளின்மீது வேங்கைமலர்கள் விசேஷமாக உதிர்த்து படுக்கை விரித்தாற்போலிராநிற்க, அதன்மீது யானையானது தன் பேடையோடு கிடந்துறங்குகைக்குப் பாங்காக வண்டுகள் கர்ணமிருதமாக இன்னிசை பாடப் பெற்ற பிரிதியைச் சென்று சேர் நெஞ்சமே!.

நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே பரமரவிகன் ரமிக்குமிடமாகையாலே அங்குள்ள திரயக்ஜத்துக்களும் ச்ருங்காரரஸத்திலே நோக்காயிருக்கிறபடி. அமளி—படுக்கை. மணியறை என்பதற்கு மணியமமான பாறை என்றும், அழகிய பாறை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பிடி—யானைப் பேடை. (க)

மறங்கோ ளாளரி யருவேன வேருவர

ஒருவனதகல் மார்வம்

திறந்து * வானவர் மணிமுடி பணிதர

இருந்த நலிமயத்துள் *

இறங்கி யேனங்கள் வளைமருப் பிடந்திடக்

கிடந்தரு கேரிவீசம் *

பிறங்கு மாமணி யருவியோ டிழிதரு

பிரிதி சேன்றடை நெஞ்சே!

(ச)

மறம் கொள்	‘சேற்றங்கொண்ட	இருந்த	{ எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கப்பெற்ற
ஆள் அரி உரு என	{ நரசிங்கமூர்த்தி’ என்று பிரஸ்தாவ மெடுத்த மாத்திரத்திலே	நல் இமயத்துள்	{ விலகுகுணமான இமயமலையின்கண்,—
வேருவர	{ அஞ்சி நடுங்கும்படியாக (நரவலிம்ஹாவதாரஞ் செய்து)	எனங்கள்	பன்றிகளானவை
ஒருவனது	{ வீரரில் ஒப்பற்றவனான இரணியனுடைய	இறங்கி	தலை குனிந்து
அகல் மார்வம்	விசாலமான மாப்பை	வளை மருப்பு	வளைந்த கொம்புகளாலே
திறந்து	பிளந்து,	இடந்திட	{ (மணிப்பாறைகளைப்) பிளக்க (பிளந்ததனால் பெயர்ந்து)
வானவர்	{ (இப்படி இரணியனைக் கொன்ற மஹோபகாரத் தில் ஈடுபட்ட) தேவர்கள்	அருகு கிடந்து எரி வீசம் பிறங்கு மா மணி	{ ஸமீபத்திலிருந்துகொண்டு தீ வீசுகின்ற பரகாசம் மிகச் சிறந்த மணிகளானவை
மணி முடி பணிதர	{ மணிமயமான கிரீடங்க ளணிந்த தலையாலே வணங்கும்படியாக	அருவியோடு	மலையருவிகளோடுகூட
		இழிதரு	இழியுமிடமான
		பிரிதி	திருப்பிரிதியை
			நெஞ்சே! சென்று அடை.—

[மறங்கோளாளரி.] நரவலிம்ஹ மூர்த்தியாகத் திருவவதரித்து இரணியன் மார்வைப்பிளந்த பெருமிடுக்குத்தோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும்படி மென்கிறது இதில்.

இரணியனுகிறான்—தேவர் மணிதர் முதலிய எவ்வுயிர்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் வானத்திலும் பூமியிலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மாணமுண்டாகாதபடி வரம்பெற்றவன். இவன் தேவர் முதலிய யாவர்க்கும் பலபல கொடுமைகளைப் புரிந்து அனைவரும் தன்னையே கடவுளாக வணங்கும் படி செய்துவருகையில், அவன் மகனை பரஹ்லாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி மஹாவிஷ்ணுபக்தனாய்த் தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில் அவன் பெயரைச் சொல்லிக் கல்வி கற்காமல் நாராயணநாமம் சொல்லிவரவே கடுங் கோபங்கொண்ட இரணியன் பரஹ்லாதனைத் தன் வழிப்படுத்துவதற்குப் பல

வாறு முயன்றபின் அங்ஙனம் வழிபடாத அவனைக் கொல்வதற்கு என்ன் வுபாயஞ்செய்தும் அவன் பகவானுடைய அதுக்ரஹபலத்தினால் ஒரு கேடு மின்றியிருக்க, ஒரு நாள் ஸாயங்காலத்திலே அந்த ஹிரண்யன் தன் புத்திரனை நோக்கி ‘நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கேயுளன்? காட்டு’ என்ன, “தூணிலுமுளன், துரும்பிலுமுளன், எங்குமுளன்” என்று அக்குமாரன் உறுதியாய்ச் சொல்ல, உடனே இரணியன் “இங்கு உளனோ?” என்று சொல்லி எதிரில்லின்ற தூணைப்பிடிக்க, உடனே அதிலிருந்து திருமால் மதுஷ்யருபமும் சிங்கவடிவுக்கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த்தோன்றி இரணியனைப்பிடித்து வாசற்படியில் தன்மடியீது வைத்துக்கொண்டு தன் திருக்கையில் நகங்களால் அவன் மார்பைப்பிளந்து அழித்திட்டிப் ப்ரஹ்மாதனுக்கு அருள்செய்தானென்பது பிரஸித்தம். * “அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட ஆங்கே, வளர்த்திட்ட வாளுகிர்ச் சிங்கவருவாய், உளந்தொட்டிரணியனென்மார்வகலம், பிளந்திட்ட கைகள்” என்றும், † “எங்குமுளன் கண்ணென்ற மகணைக்காய்ந்து, இங்கில்லையாலென்றிரணியன் தூண்புடைப்ப, அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய, என் சிங்கப்பிரான் பெருமை ஆராயுஞ் சீர்மைத்தே” என்றும் ஆழ்வார்கள் ஈடுபடுவர்கள்.

வேறேயொரு தூணிலிருந்து நரசிங்கமூர்த்தி தோன்றினால், முன்னமே ஒரு நரசிங்கத்தை உள்ளே வைத்து நாட்டிய தூண் அது என்று சொல்லி விடக்கூடுமொகையாலே அந்த வார்த்தைக்கு இடமில்லாதபடி அந்த இரணியன் தானே தனது உயரம் பருமனுக்குப் பொருந்தப் பார்த்து அளந்து நாட்டிய அவன் வாசல் தூணிலிருந்தே திருமால் நரசிங்கமாய்த் தோன்றினென்பதும், வேறு யாரோனும் கையால் தட்ட அத் தட்டியவிடத்திலிருந்து தோன்றினால் ‘அவர் தம்கையில் நரசிங்கத்தை அடக்கிக்கொண்டவந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்’ என்று சொல்லிவிடக்கூடுமொகையாலே அந்தவார்த்தைக்கு அவகாச மில்லாதபடி அவ்விரணியன் தானே தன் கையால் தட்டினவளவில் திருமால் தோன்றினென்பதும்,—அவன் ஓரிடத்தில் தட்ட மற்றோரிடத்திலிருந்து நரசிங்கம் தோன்றினால் ‘எங்குமுளன்’ என்று ப்ரஹ்மாதன் செய்த பிரதிஜ்ஞை தவறி ‘நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை’ என்று இரணியன் செய்த பிரதிஜ்ஞை நிலைநிற்குமொகையாலே அதற்கு இடமில்லாதபடி அவன் தட்டின இடத்திலிருந்தே திருமால் தோன்றினென்பதும்,—அவன் தட்டினபிறகு சிறிது போது கழித்து நரசிங்கம் தோன்றினால் ‘நான் தட்டினபொழுது திருமால் அங்கில்லை’ என்று அவன் சொல்லி திருமால் எங்கும் எப்பொழுதும் எல்லாப்

* பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-6-9.

† திருவாய்மொழி 2-8-9.

பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கிற உண்மைநிலையை மறுக்கக் கூடுமாயினாலே அதற்கு இடமறும்படி கர்ப்பம் கருமுதிர்ந்தல் ப்ரஸவித்தல் முதலியனவும் குழந்தையாய் ஜனித்தல் பிறகு நாளடைவில் வளர்தல் என்பனவுமில்லாமல் அவ்வெதிரியினும் பருத்து வளர்ந்த வடிவையுடையனாய் அப்போழுதே தோன்றினனென்பதும்,—அங்ஙன் தோன்றிய விடத்தும் ஹிரண்யன் ஜயசீலனாகவும் நரலிம்ஹன் பராஜிதனாகவும் நேர்ந்தால் ‘எங்கு முளன்’ என்ற உண்மை நிலைத்தாலும் பரத்வம் வலித்தியாமற்போய்விடுதல் பற்றி அதைவிடத் தோன்றாமலிருப்பதே நலமென்னும்படி யிருக்குமாதலால் அங்ஙனமாகாதபடி அக்கொடியவனைத் தவறாது அழித்தன நென்பதும்,—தேவர் மனிதர் விலங்குகள் தாவரம் என்னும் நால்வகைப் பிறப்புக்களிலுள்ளவற் றில் ஒவ்வொன்றினாலும் தனித்தனி சாகாதபடியும், ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டிக்கு உட் பட்ட எந்த பிராணியினாலும் சாகாதபடியும் அவன் ப்ரஹ்மருத்ரா திகளிடத்திற் பெற்றவரம் பழுதுபடாமெக்காக நரங்கலந்த சிங்கமாய் ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியி னுட் படாமல் தன்னைத்தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன்றினனென் பதும்,—அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்ளொன்றினாலும் சாகாதபடியும் ஈரமுள்ளதனாலும் ஈரமில்லாததினாலும் இறவாதபடியும் பெற்றவரம் வீண்போகாமே நகங்க ளினால் கிண்டு கொன்றன நென்பதும், பகலிலு மிரவிலுஞ் சாகாதபடி பெற்ற வரம் பொய்ப்பாதபடி அப்பகலிரவுகளின் ஸந்தியாகிய மாலப்பொழுதிலே கொன்றன நென்பதும்,—பூமியிலும் வானத்திலும் சாகாதபடி பெற்றவரம் மெய்யாம்படி தன் மடியீது வைத்துக் கொன்றன நென்பதும்,—வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் இறவாதிருக்கும்படி பெற்றவரத்திற்கு விரோதமின்றி வாசற்படியீது வைத்துக்கொண்டு கொன்றனநென்பதும் இவைபோல்வன பல விசேஷங்கள் இவ்வவதாரத்திலே அருமையாக நோக்கத்தக்க விஷயங்களாம். “சுரரசுரர் முனிவர் நரர்கையில் பாரில் சுடர்வானில் பகலிரவில் உள்புறம்பில், பெருபடையில் தான் சாகாவிரண்யன்னைப் பிரகலாதன் தர்க்கித்துண் டென்ற தூணில், நரஹரியாய்ப் பொழுதுபுகு நேரத்தன்னில் நாடியுதித்துயர் வாசற்படியீதேறி, இரணியனைத் தொடைமிசைவைத்துகிரினாலே இருபிளவாக் கிணையரியே எம்பிரானே” என்ற பின்னோரும்.

ஆளரியுருவேன வெருவர = நரசிங்க வருவத்தைக்கண்டவர்கள்தாம் அஞ்சி நடுங்குவார்களென்பதில்லை; அவ்வடிவை யாரேனுஞ் சிலர் பிரஸ்தாவித்த வளவிலும் குடல்குழம்பும்படி யிருக்குமென்று இதனால் அவ்வடிவின் பயங் கரத்வம் ஒப்புயர்வற்றதாகக் கூறப்பட்டது. “கை தொட்டுப் பிளக்கவேண்டாதே நரலிம்ஹத்தினுடைய பேரைச் சொல்லவே ஆஸூரவர்க்கம் அஞ்சும்படி யூயிற்றிருப்பது” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை பூஸலித்தி காண்க.

இரணியனும் நரலிம்ஹமூர்த்திக்கு அடுத்தபடியாகச் சொல்லக்கூடிய மஹாகுரணுகையால் ஒருவன் என்றார். வீரர்களை எண்ணிக்கொண்டு வந்தால் இரணியனை முதல் வீரனுக்கு எண்ணி அடுத்த வீரனுக்கு ஒருவருமில்லாதபடி இரணியனே அத்விதீயனாயிருப்பனும். அப்படிப்பட்டவனுடைய அகன்ற மார்வை ரத்த வெள்ளத்திற்கு மதகுதிறந்துவிட்டாற்போலே திறந்து விட்டா னாயிற்று எம்பெருமான்.

இரணியன் மிடுக்கனாயிருந்தகாலத்து அவனுக்கு அஞ்சி வேற்றருக் கொண்டு திரிந்த தேவர்கள் அவ்விரணியன் மாண்டொழிந்தானென்று கேள் விப்பட்டவாறே தங்களைக் குடியிருக்கச் செய்த மஹாதுபாவனென்று நன்றி பாராட்டி எம்பெருமான் திருவடிகளிலே வந்து ஸாஷ்டாங்கமாக விழுவர்க ளாம். அப்படி விழும்போது, 'ஸ்வாமிர்! இத்தனை காலமாக நாங்கள் கிரீட மணிந்துகொள்ள யோக்கையதயற்று அப்பிபாவிக்கு அஞ்சி ஒளிந்துகிடந் தோம்; இன்றுதான் பழைய நிலைமைக்கு வரப்பெற்றோம்; உனது திருவரு ளால் கிரீடமணியப்பெற்றோம்கான்' என்பவர்கள்போலத் தமது முடியை எம்பெருமானது பாதாவித்தத்திலே படச்செய்துகொண்டு வீழ்வர்களாம். இரணியனைக் கொன்று தேவர்களால் வணங்கப்பட்ட பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கிற இமயமலையின்கண்.

நரலிம்ஹபகவான் செய்தருளின காரியத்தை முன்னடிகளிற் கூறவே அதுவே போன்ற வேறொரு செய்தி நினைவுக்கு வந்து அதனைக் கூறுகின்றார் பின்னடிகளில். அங்குள்ள வராஹங்களானவை குனிந்து, தங்களுடைய வளைந்த கொம்புகளாலே மாணிக்கப்பாறைகளைக் குத்திப் பெயர்த்திடும்; பெயர்ந்த மாணிக்கங்களானவை மலையருவிகளோடுகூடி உருண்வந்து இழி யும். நரலிம்ஹமூர்த்தி இரணியனுடைய மார்வைப் பிளந்து குடல் மாலையைத் தன்மேலெடுத்துப் போட்டுக்கொண்டபிறகு ரத்தவெள்ளமானது கொழித்துக் கொண்டு புறப்பட்டாற்போலே அவ்வருவிகள் பாய்கின்றனவாம்; அப்படிப் பட்ட பிரிதியைச் சென்று சேர் நெஞ்சமே!. அருகுதிடந்து—திருப்பிரிதியின் ஸமீபத்திலே யிருந்துகொண்டு என்கை. பிரிதியின் ஸமீபத்திலே மாணிக்க மயங்களான பாறைகள் இருக்கின்றன; மஹாவராஹங்கள் அவற்றை உரோசிப் பிளந்துவிடுகின்றன. அப்படி பிளக்கப்பட்டுக் கிளர்ந்த மணிக ளானவை பளபளவென்று ஜ்வலித்துக்கொண்டு அருவிகளோடு கலந்து ப்ரவ ஹிக்கின்றன. ... .. (7)

கரைசெய் மாக்கடல் கிடந்தவன்

கனைகழ லமரர்கள் தொழுதேத்த *

அரைசெய் மேகலை யலர்மக ளவளொமே

அமர்ந்த நலிமயத்து *

வரைசெய் மாக்களி றிளவேதீர் வளர்முளை

அஜாமிகு தேன்தோய்த்து *

பிரசவாரி தன்னிளம்பிடிக் கருள்செய்யும்

பிரிதி சேன்றடை நெஞ்சே!

களை கழல்	{ (ஆபரணங்கள் பூண்டதனால்) ஒலிசெய்கின்ற திருவடிகளை	நல் இமயத்து நல்ல இமயமலையின்கண்— வரை செய் { மலைபோற் பெரிய மா களிது { ஆண் யானைகளானவை
அமரர்கள்	தேவர்கள்	இள வெதிர் இளமூங்கில்களுடைய
தொழுது ஏத்த	{ ஸேவித்துத் துதிக்கும்படியாக,	வளர் முளை { ஒங்கிவளர்ந்த முளைகளை (ப் பிடுங்கி)
கரை செய் மா கடல் கிடந்தவன்	{ தனக்குத்தானே கரை செய்துகொண்டிருக்கிற பெரிய கடலிலே [கூரீஸாகரத்தில்] பள்ளி கொண்ட பெருமான்,	அலை மிகு { முழைஞ்சுகளிலே தேன் { மிகுதியாகவுள்ள தோய்த்து தேனிலே தோய்த்து
அரை செய்மேகலை அலர்மிக எவளொடும் அமர்ந்த	{ திருவரையிலே சாத்தப்பட்ட மேகலையை யுடையளான பெரிய பிராட்டியோடுகூட எழுந் தருளியிருக்கப்பெற்ற	பிரசம் வாரி அந்தத் தேன் வெள்ளத்தை தன் இள பிடிக்கு { தனது இளையபேடைக்கு அருள் செய்யும் கொடுக்குமிடமான பிரிதி திருப்பிரிதியை நெஞ்சே சென்று அடை—.

[கரைசெய்மாக்கடல்.] அவதாரங்களுக்கு அடியாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறபடியை அதுஸந்தித்துப் பேசுகிறார் இதில்.

ஆபரணங்கள் பூண்டதனாலே ஒலிசெய்துகொண்டிருக்கிற பரவாஸு தேவன் திருவடிகளை ஸேவிக்கவேண்டுமென்கிற குதூஹலமுடைய நான்முகன் முதலான தேவர்கட்கு ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று காணப்பெறுகை அஸாத்தியமாகையாலே அவர்கள் இழந்தே போகாதபடி திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்து அவர்களுக்கு ஸேவைஸாதிக்கிற கூரீரப்திராதன் பிராட்டியுந் தானுமாய்வந்து பொருந்திவாரும் இமயமலையின்கண்.

மலைபோற்பெரியசரீரமுடைய யானைகளானவை இளையமூங்கில்முளைகளைப் பிடுங்கித் தேனிலே தோய்த்துத் தம் பேடைகளின் வாயிலே பிழியாநிற்கப் பெற்ற பிரிதியைச் சென்றுசேர் நெஞ்சமே!.

வரைசெய்மாக்களிது = செய்—உவமவுருபு; மலைபோன்ற பெரிய யானைகள். வெதிர் என்று மூங்கிலுக்குப் பெயர். அது முளைக்கும்போதே நெடுக ஒங்கி வளருமாதலால் வளர்முளை என்றார். யானையானது தன் பேடையை மகிழ்விக்கவேண்டி இனிய உணவு கொடுக்க விரும்பும்; மூங்கில்முளையைப் பெயர்த்துத் தேனிலே தோய்த்து அதன்வாயிலே பிழியும்.* “பெருகுமத வேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று, இருகணிள மூங்கில் வாங்கி—அருகிருந்த, தேன் கலந்து நீட்டிற் திருவேங்கடங் கண்டார், வான்கலந்த வண்ணன் வரை.” என்கிற பாசுரத்திலும் இவ்விஷயம் காணத்தக்கது.

பிரசவாரி = பிரசம் என்று, கள்-தேனீ-தேன்-தேன்கூடு-வண்டு ஆகிய இவற்றுக்குப் பெயர்; வாரி என்பதற்குப் பல பொருள்களிருந்தாலும், அவற்றுள் இங்கு வெள்ளமென்னும் பொருள் கொள்ளத்தகும்; தேன் வெள்ளத்தை என்றதாயிற்று. தேனீக்கள் நிறைந்த தேனை என்றும் சொல்லலாம். .... (ரு)

பணங்க ளாயிரமுடைய நல்லரவணைப்

பள்ளிகோள் பரமா ! என்று *

இணங்கி வானவர் மணிமுடி பணிதர

இருந்த நலிமயத்து *

மணங்கோள் மாதவி நெடுங்கோடி விசம்புற

நிமிர்ந்தவை முகில்பற்றி *

பிணங்கு பூம்பொழில் நுழைந்து வண்டிசைசொலும்

பிரிதி சேன்றடை நெஞ்சே !

(கூ)

வானவர்	தேவர்கள்	விசம்பு உற	{ ஆகாசத்தளவஞ்
இணங்கி	திரளாகக்கூடி	நிமிர்ந்து	{ சென்று நிமிர்ந்து
பணங்கள்	{ ஆயிரம் படங்களுடைய	முகில் பற்றி	{ மேகங்களைப்பற்றிக்கொண்டு
ஆயிரம்	{ திருவனந்தாழ்வானாகிற	பிணங்கு	{ அவற்றோடு சண்டை
உடைய நல்	{ சயனத்திலே பள்ளி		{ போடுவதனாலே
அரவு அணை	{ கொண்டருளும்	சூ	{ புஷ்பிக்கப்பெற்ற
பள்ளிகோள்	{ பாம்புருஷனே ! என்று	பொழில்	{ (குருக்கத்திச்)
பரமா என்று	{ சொல்லி		{ சோலைகளிலே
மணி முடி	{ மணிமுடிகளாலே வணங்கும்	வண்டு	{ வண்டிகள் (மதுவைப்
பணிதர	{ படி எம்பெருமான் எழுந்	நுழைந்து	{ பருகப்) பிரவேசித்து
இருந்த நல்	{ தருளியிருக்கப்பெற்ற	இசை செவலும்	{ இசைபாடுமிடமான
இமயத்து	{ நல்ல இமயமலையின்கண்-	பிரிதி	{ திருப்பிரிதியை
மணம் கொள்	{ பரிமளமுள்ளவையும்		{ நெஞ்சே! சென்று அடை—.
நெடு மாதவி	{ நீண்டவையுமான குருக்		
கொடிஅவை	{ கத்திக் கொடிகளானவை		

* * *—[பணங்களாயிரம்.] தேவர்களுக்காக ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்த எம்பெருமான் அக்கடலன்வும் போக மாட்டாத மனிசர்க்கும் அதுகூலமாக இமயமலையிலேவந்து எழுந்தருளியிருக்கிறுனென்பது தோன்ற அருளிச்செய்கிறார்.

வானவர்கள் திரள்திரளாக இமயமலையின்கண் வந்து எம்பெருமானை நோக்கி 'ஸ்வாமிந்! தேவரீர் திருப்பாற்கடலிலே சேஷசயனத்திலே பள்ளி கொண்டிருந்த பெருமானன்றோ' என்று சொல்லி அவன் திருவடிகளிலே தலையை வீழ்த்தி வணங்குவார்களாம். இணங்கி—பொருந்தி என்றமாம்.

பின்னடிகளின் கருத்து :—நறுமணமுள்ள குருக்கத்திக்கொடிகளானவை ஆகாசம் வெளியடையும்படி ஒங்கிப்படர்ந்து மேகமண்டலத்தோடு போராரும் போது அந்த ஸம்மர்த்தத்தாலே பூக்கள் அலரும்; அப்பூக்களிலே மதுபானம் பண்ண நினைத்து வணிகளானவை அம்மேகத்துக்கும் கொடிக்கும் நடுவே நுழைந்து மதுவைப் பருகிக் களைத்துச் செருக்குக்குப் போக்குவிடாக இசைபாடாநிற்கும்; திருப்பிரிதியடங்கலும் இந்த ஆரவாரமேயாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட தலத்தைச் சென்று சேர் நெஞ்சே!.

மாதவிக்கொடியானது முகிலோடு பிணங்குவதாகவும் வணிகன் இசை பாடுவதாகவுஞ் சொல்லுகிறவிதற்கு ஒரு உள்ளுறை பொருள்கூறலாம்;—மாத விக்கொடியென்று பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது; முகில் என்று எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது; அபராதிகளான சேதநர்களைக் கூழித்து ரக்ஷிப்பதற்காகப் பிராட்டி எம்பெருமானோடே போராடி மன்றாடுவாறே; அதைச் சொல்லுகிறது. ஸாரக்ரஹிகளான மஹான்கள் வந்து புருந்து தோத்திரம் பண்ணும் படியைச் சொல்லுகிறது வண்டிசைசோலும் என்று.

பணம், பரமன், மாதவி—வடசொற்கள்.

... (சு)

கார்கோள் வேங்கைகள் கனவரை தழுவிய

கறிவளர் கொடிதுன்னி *

போர்கோள் வேங்கைகள் புனவரை தழுவிய

பூம்பொழி லிமயத்துள் *

ஏர்கோள் பூஞ்சனைத் தடம்படிந்து

இனமல ரேட்டிமிட் டிமையோர்கள் *

பேர்க ளாயிரம் பரவிநின் றடிதொழும்

பிரிதி சேன்றடை நெஞ்சே!

(எ)

கனம் வரை அழகிய தழுவரைகளில்

கார் கொள் { மேகமண்டலத்தை
வேங்கைகள் { ஆக்ரமித்து வளர்ந்த
வேங்கைமாங்களை

தழுவிய தழுவிக்கொண்டிராநின்ற

கறி கொடி { மிளகுகளின்
கொடிகளானவை

துன்னி வளர் { நெருங்கிப்
படரப்பெற்றதும்

புனம் வரை { கொல்லில் நிலங்களிலுள்ள
சிறுமலைகளிலே

போர் கொள் { யுத்தத்திற்கு வித்தமான
வேங்கைகள் { வேங்கைப் புலிகள் ஸஞ்
தழுவிய { சரிக்கப்பெற்றதுமாய்

பூ பொழில் { அழகிய சோலைகளை
யுடையதான

இமயத்துள் இமயமலையின்கண்—,

இமையோர்கள் தேவர்கள்

ஏர் கொள் பூ { அழகிய புஷ்பங்களை யுடைய
சுனை தடம் { தடாகங்களின் துறை
படிந்து { களிலே தீர்த்தமாடி

இனம் மலர் { சிறந்த எட்டுவகைப்
எட்டும் இட்டு { பூக்களையும் கொண்டு
ஸமர்ப்பித்து

பேர்கள் { ஸஹஸ்ர நாமங்களையும்
ஆயிரம்

பரவி நின்று வாய் வந்தபடி சொல்லி

அடி தொழும் { எம்பெருமானை
திருவடிகளைப்
பணியுமிடமான

பிரிதி திருப்பிரிதியை

நெஞ்சே! சென்று அடை—.

* * *—[கார்கோள் வேங்கைகள்.] இமயமலையின் தாழ்வரைகளிலே மேக மண்டலத்தளவும் ஒங்கி வளர்ந்த வேங்கைமரங்கள் மிளகு கொடிகளாலே தழு வப்பெற்றுநிற்கும்; வெளி நிலங்களிலுள்ள சிறு மலைகளிலே கொடியவேங்கைப் புலிகள் திரியாநிற்கும்; இப்படி எங்கும் வேங்கை மயமாகவே யிராநின்ற இமய மலையின்கண் தேவர்கள் வந்து செங்கழுநீர் செண்பகம் இருவாட்சி பாதிரி புண்ணை குருக்கத்தி கருமுகை தாமரை என்னப்படுகிற எண்வகைப் புஷ்பங் களையும் தடாகங்களிலிருந்து கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து ஸஹஸ்ரநாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டே நமஸ்கரிக்குமிடமாகிய திருப்பிரிதியைச் சென்று சேர் நெஞ்சே!.

கார்கோள் வேங்கைகள் = வேங்கை மரங்களில் பல வர்ணங்களிருப்பதால் கரிய நிறமுள்ள வேங்கை மரங்களை இங்குச் சொல்வதாகவுங் கொள்ளலாம். கார்க்கருமைநிறத்தை, கோள்—கொண்டிருக்கிற என்றபடி. கறி—மிளகு. (எ)

இரவுகூர்ந்த திருள்பெருகிய வரைமுழை

இரும்பசி யதுகூர *

அரவமாலிக்கு மகம்பொழில் தழுவிய

அருவரை யீமயத்து *

பரமனாதி யெம்பனிமுகில் வண்ணனென்று

எண்ணிநின்றிமையோர்கள் *

பிரமனோடு சென்றடிதோழும் பெருந்தகைப்

பிரிதி சென்றடை நெஞ்சே!

(அ)

இரவு கூர்ந்து { இராப்பொழுதே
திருள் { விஞ்சி இருள்
பெருகிய { அதிகரிக்கப்பெற்ற
வரை முழை { மலைமுழுஞ்சுக்களிலே

இரு பசியது { பெரும்பசி உண்டாக
கூர }

அரவம் { மலைப்பாம்புகளானவை

ஆலிக்கும் { பெருமூச்சு
விட்டுக்கொண்டிருக்கிற

அகம் { உட்சேலைகளோடு கூடிய
பொழில் { தழுவிய

அரு வரை { ஏறமுடியாத
இமயத்து { தாழ்வரையையுடைய
இமயமலையின்கண்—

இமையோர்கள் தேவர்கள்
பிரமனோடு { நான்முகனோடு
சென்று { கட்ச் சென்று

பரமன் என்று பரமபுருஷனே! என்றும்

ஆதி என்று ஆதிமூலமே! என்றும்

எம் பனி { குளிரந்த மேகம் போன்ற
முகில் வண் { நிறத்தையுடைய எம்
ணன் என்று { பெருமானே! என்றும்
எண்ணிநின்று அநுஸந்தித்துக்கொண்டு

அடி தொழும் { திருவடிகளை
வணங்குதற்குரிய

பெரு தகை பெருந்தன்மை பொருந்திய

பிரிதி திருப்பிரிதியை

நெஞ்சே, சென்று அடை—

* * *—[இரவு கூர்ந்து.] இமயமலையில் சோலைகள் செறிந்து கிடக்குமாத லால் “இரவியின் கதிர்கள் நுழைதல் செய்தறியா” என்னுமாபோலே பகற் போது காணமுடியாமல் இரவு காலமே கிஞ்சி எங்கும் இருள் மூடிக்கிடக்கும்.

அப்படி இருள் மூடிக்கிடக்கிற மலையின் குறைகளிலே பாம்புகளானவை ஆஹாரம் பெறாமல் பெரும்பசியோடே பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கிடக்கும். அப்படிப்பட்ட இமயமலையின்கண், அமரர்கள் வந்து சேர்ந்து “பரமபுருஷா! ஸகல ஜகத்காரண பூதா !!, காளமேகச்யாமளா !!!” என்றிப்படி அதுஸந்தித் துக்கொண்டு நான் முகக்கடவுளை முன்னிட்டு வணங்குமிடமாகிய திருப்பிரிதியைச் சென்று சேர் நெஞ்சே !.

அரவம் ஆவிக்கும் அகம்பொழில் என்பதற்கு—பாம்புகளானவை சோலையின் பரிமளத்தோடே கூடின காற்றை ஆக்ராணித்துத் தரிக்கு மென்றும் உரையிடலாம். பரமன் ஆதி முகில்வண்ணன் என்கிறவிவற்றை முதல் வேற்றுமையாகவும் அண்மைவீரிகளாகவுங் கொள்ளலாம். ... .. (அ)

ஒதி யாயிரநாமங்க ளுணர்ந்தவர்க்கு

உறுதுய ரடையாமல் *

ஏதமின்றி நின்றருளும் நம்பெருந்தகை

இருந்த நலியத்து *

தாது மல்கிய பிண்டி விண்டலர்கின்ற

தழல் புரையெழில் நோக்கி *

பேதை வண்குகளேரியேன வெருவரு

பிரிதி சேன்றடை நெஞ்சே !

(க)

ஆயிரம் } ஸஹஸ்ர நாமங்களை
நாமங்கள் }

ஒதி { எப்போதும்
சொல்லிக்கொண்டு

உணர்ந் { (அத்தாலே, ஸர்வேச்வரனே
தவர்க்கு { ரக்ஷகனென்று) விவேகம்
பெற்றவர்களுக்கு

உறு துயர் { உண்டாகக்கூடிய
அடையாமல் { துன்பமொன்றும்
உண்டாகாதபடியாகவும்

ஏதம் இன்றி { பாவமொன்றும்
இல்லாதபடியாகவும்

நின்று { எப்போதும் க்ருபை
அருளும் { செய்கின்ற

நம் பெருந் { நம் ஸ்வாமியானவன்
தகை }

இருந்த { எழுந்தருளி
யிருக்குமிடமான

நல் இமயத்து நல்ல இமயமலையின்கண்,—
தாது மல்கிய தாதுகள் மிக்கிருக்கிற

பிண்டி அசோகமலர்கள்

விண்டு { விரிந்து அலருகிற
அலர்கின்ற { போதுண்டான

தழல்புரை { நெருப்புப்போன்ற
எழில் { அழகை

பேதை { அறிவில்லாத வண்டுகள்
வண்டுகள் { பார்த்து
நோக்கி }

எரி என நெருப்பென்று நினைத்து

வெருவரு பயப்படுமிடமான

பிரிதி திருப்பிரிதியை

நெஞ்சே ! சென்று அடை—.

[ஒதியாயிரம்.] ஆயிரந்திருநாமங்களையும் வாயாலே சொல்லி அவற்றி னுடைய அர்த்தங்களையும் அதுஸந்திப்பவர்களுக்கு எவ்விதமான துன்பமும் வந்து சேராதபடியாக நித்யநந்தத்தைக் கொடுத்து அருள் செய்கின்ற பரம புருஷன் எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற இமயமலையின்கண்.

நாதுகள் நிறைந்திருக்கிற அசோகமலர் விகலித்தால் அப்போதுண்டாகு மழகு நெருப்பு ஜ்வலிக்கிறாப்போலிருக்கும். வண்டுகளானவை அப்புடிப்பவிகாஸ சோபையைப் பார்த்து 'இவை அசோகமலர்' என்பதை மறந்து 'இது நெருப்பு' என்று ப்ரமிக்கும். அவற்றுக்கு இந்த ப்ரமம் நித்தியப்படியாகச் செல்லும். முதல்நாள் 'இது நெருப்பு' என்று ப்ரமித்து, பிறகு ஆராய்ந்து 'நெருப்பு அல்ல, அசோகமலராமிவை' என்று நிச்சயித்து அதிலே போயி ருந்தும் மறுநாளும் பழையபடியே ப்ரமித்து அதனருகு செல்ல அஞ்சி யிருக்கும். இப்படி அச்சமும் அச்சங்கழித்தலும் மாறாமல் செல்லப்பெற்ற திருப்பிரிதியைச் சென்று சேர் நெஞ்சே !.

இங்ஙனே வண்டுகளின் அஞ்சதலைக் சொன்னவித்தால் நினைவுக்கு வரக் கூடியதொன்றுண்டு;—'எம்பெருமான் ஸர்வரக்ஷகன்' என்பது தெரிந்திருக் கச் செய்தேயும் 'ஆராலே இவனுக்கு என்ன தீங்கு வந்துவிடுமோ!' என்று அஞ்சி, பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று அவனுக்கு மங்காளாசாஸநம் பண்ணு வாரும், மற்றொருகால் அந்த அச்சம் நீங்கி 'எம்மை ரக்ஷித்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திப்பாரும், மீண்டும் பழைய அச்சமே தலையெடுத்து மங்களா சாஸநம்பண்ணுவாருமாய் ஆகவிப்படி பயமும் பயலிவருத்தியும் மாறிமாறிச் செல்லுகிற ப்ரபந்தர்கள் வாழுமிடம் திருப்பிரிதி என்றதாகிறது.

இரண்டாமடியில் ஏதமின்றி என்ற பாடத்திற்காட்டிலும் ஏதமின்றி என்ற பாடம் சிறக்கு மென்பது பெரியோர்களின் கொள்கை; ஏதும் இன்றி-ஹேது ஒன்று மில்லாமல்; நிர்ஹேதுகமாக என்கை. பிண்டி-அசோகமரம். (க)

கரியமா முகிற்படலங்கள்

கிடந்தவை முழங்கிட * களிறென்று

பெரிய மாசணம் வரையெனப் பெயர்தரு

பிரிதி யெம்பெருமானை *

வரிகோள் வண்டறை பைம்போழில்

மங்கையர் கலியன தோலிமாலை

அரியலின்னிசை பாடுநல்லடியவர்க்கு

அருவினை யடையாவே.

(ஐ)

கரிய
மா முகில் } கறுத்த மஹாமேகங்களின்
படலங்கள் } கூட்டங்களானவை
அவை }

கிடந்து { (நீர்க்கனத்தாலே திரிய
மாட்டாமல்) ஒரிடத்திலே
இருந்துகொண்டு

முழங்கிட { கர்ஜிக்க, (அந்த
கர்ஜிணையக் கேட்டு)

பெரிய
மாசணம் { பெரிய
மலைப்பாம்புகளானவை

களிறு என்று { (நமக்கு இரையாம்படி)
யானைகள் (வருகின்றன)
என்று நினைத்து

வரை என
பெயர்தரு { மலைபேரந்தாற்போலே
பெயர்ந்து கிட்ட
வருமிடமான

பிரிதி { திருப்பிரிதியிலே
(எழுந்தருளியிருக்கிற)

எம் பெருமானை { எம்பெருமானைக்
குறித்து,—

வரிகொள் { அழகிய வண்டுகள்
வண்டு அறை ஒலிக்கின்ற விசாலமான
பை பொழில் சோலைகளையுடைய
மங்கையர் திருமங்கையிலே உள்ள
வர்கட்குத் தலைவரான

கலியனது ஆழ்வாருடைய

ஒலி மாலை { சொல்மாலையாகிய
இத்திருமொழியினது

அரிய இன் { அருமையான இனிய
இசை பாடும் { இசையைப் பாடவல்ல

நல் அடியவர்க்கு { விலகாது பாகவதர்களுக்கு

அரு வீணை { மஹாபாபங்களொன்றும்
அடையா கிட்டமாட்டா.

[கரியமா முகில்.] பரிபூர்ணமாக ஜலத்தை முகந்துகொண்டு கறுத்த நிற முடையனவாயிருக்கிற பெரிய மேகங்களின் திரள்களானவை, உட்கொண்ட நீரின்கனத்தாலே பெயர்ந்து போகமாட்டாமல் இருந்தவிடத்திலேயிருந்து கர்ஜிக்கும்; அப் பெருமுழக்கத்தைக் கேட்ட மலைப்பாம்புகள் த்வநியின் காம்பிரியத்தையும் உருவின் பெருமையையும் கொண்டு இவை யானைகளாம் என்றெண்ணி அவற்றை விழுங்கினைத்து மலை பெயருமாபோலே பெயர்ந்து கிட்ட வருகின்றனவாம்.

சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப்பார்த்து அஞ்சிநடுங்கி ஒடிப்போய் விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள் யானையை அணுகி விழுங்கிவிடு மென்றும் தமிழ்நூல்களால் தெரிகின்றது; ‘திரையன் பாட்டு’ என்ற ஓர் பழைய நூலில்—“கடுங்கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்டறைதல் திண்ண மென்றஞ்சிப், படங்கொள் பாம்பும் விடாகம்புகுஉம், தடங்கொள் உச்சித் தாழ் வரை அடுக்கத்து” என்றதனால் மாசணம் களிற்றைக்கண்டு அஞ்சி யொளிக்கு மென்பது தெரிகின்றது. “ஞால் வாய்க் களிற்று பார்த்தப் பட்டெனத், தஞ்சாத்துயரத் தஞ்சபிடிப் பூசல், நெடுவரை விடாகத் தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிற்ந்தோரே” என்று சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையிலும், * “பரிய களிற்றை அரவுவிழுங்கி மழுங்கவிருள் கூர்ந்த, கரிய மிடற்றர் செய்ய மேனிக் கயிலைமையாரே” என்று தேவாரத்திலும், † “இடி கொள் வேழத்தை எயிற்றெடு மெடுத்துடன்விழுங்கும்; கடிய மாசணங் கற்றறிந்த வரெனவடங்கிச், சடை கொள் சென்னியர் தாழ்விவர் தாமிதிக் தேறப், படி கடாமெனத் தாழ்வரை கிடப்பன பாராய்” என்று கம்பராமாயணத்திலும், உள்ள பாட்டுக்களால் மாசணம் யானையை விழுங்கும் என்பது தெரிகின்றது. அஞ்சி ஒளித்தல் சிறுபான்மையும் விழுங்குதல் பெரும்பான்மையுமாயிருத்த லால் களிற்றென்று பெரியமாசணம் வரையெனப் பேயர்தரு என்கிற இவ்விடத் திற்கு-மாசணங்கள் மேகங்களை நோக்கி யானைகளாகப் ப்ரமித்து அவற்றை விழுங்குதற்காக மலை பெயருமாபோலே பெயர்ந்து கிட்டவருகின்ற-என்று பொருள் கொள்ளுதல் நன்கு பொருந்து மென்க. ... .. (க)

அடிவரவு:—வாலி கலங்க துடி மறம் கரைசெய் பணங்கள் கார் இரவு ஒதி கரிய முற்ற.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

* தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறை. 2-ம் பாட்டு,
† கம்பராமாயணம் சித்திராகூடப்படலம் 34-ம் பாட்டு

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றாந்திருமொழி—முற்றமுத்து.

திருப்பிரிதியை அதுபவித்த பிறகு திருவதரியை அதுபவிக்க இழிகுறார். பதரீ என்ற வட சொல் வதரியெனத் திரிந்துகிடக்கிறது. வடமொழியில் இலந்தைமாங்களுக்கு பதரீ என்று பெயர். அம்மாங்கள் அடர்ந்துகிடக்கும் ஸ்தாந மென்பதுபற்றி பதரிகாச்சரம் என்று ப்ரலித்தமாக வழங்கப்படுகிற சேஷத்தாத்தை இத்திருமொழியிலும் அடுத்த திருமொழியிலும் அதுபவிக்கிறார். வதரி யென்பது வேறு, வதரியாச்சிரமம் என்பது வேறு—என்று சிலர் நினைத்திருப்பதுண்டு; உண்மையில் இரண்டும் ஒன்றே. “தென்னரங்கமே தென்னரங்கமே” என்று ஒருபதிகமருளிச்செய்து “அரம்மாநகரமர் தானே” என்றும் “அணி பொழில் திருவரங்கத்தம்மானே” என்றும் வேறு பதிகங்களருளிச்செய்தவளவால் திவ்யதேசம் மாறுபட்டு விடாதிதே. அது போல் இங்குங்கொள்க. “வதரி வணங்குதுமே, வதரி வணங்குதுமே” என்ற இத்திருமொழியால் பதரிகாச்சரம் சேஷத்தாத்தை மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாரென்றும், “வதரியாச்சிரமத்துள்ளானே” என்ற அடுத்த திருமொழியால் அந்த சேஷத்திரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கு மென்பெருமானைத் துதிக்கின்றாரென்றும் உணர்க.

அடுத்த திருமொழியாகிய ஏனமுனாகி என்ற திருமொழியின் வியர்க்கியான அவதாரிகைத் தொடக்கத்தில் “ஸ்ரீபதரியென்றும் பதரிகாச்சரமென்றும் இரண்டு திருப்பதியாய்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கிறாரே, அதற்குக் கதி என்? என்று கேட்கக்கூடும். கேண்மின்;—ஸ்ரீபதரீநாதன் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமலை முழுவதையும் திருவுள்ளம்பற்றி வதரிவணங்குதுமே என்றும், அந்தத் திருமலையில் ஏகதேசமாயும் ஸ்ரீநாராயண மூர்த்தி தவம்புரிந்த இடமாயும் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின இடமாயுமிருக்கிற ஸ்ரீபதரிகாச்சரம் ஸ்தாந விசேஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே என்றும் அருளிச் செய்கிறார் ஆழ்வார்—என்னுமில்வளவையே பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திகாட்டிமத்தனை யொழிய வேறில்லை. திவ்யதேசக்கணக்கில் இவ்விரண்டையும் வெவ்வேறுகக்கொண்டு கணக்கிட்டால் நூற்றெட்டுத் திருப்பதி யென்பது போய் நூற்றொன்பது திருப்பதியென்ன வேண்டிற்றாம். பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் பாடிய நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியில் வடநாடு பன்னிரண்டனுள் வதரி என்று தனியே ஒரு திருப்பதி கூறப்படுவதில்லை; “தாட்கடிமையென்று தமையுணரார் கெட்டெழுத்துங், கேட்க வெளியிட்டருளுங் கேசவனை—வேட்கையொடு, போவ தரிதானாலும் போய்த்தொழுவேர் நெஞ்சமே, மாவதரி

யாச்சிர மத்து.” என்று ஸ்ரீபதரிகாச்சரமொன்றே பாடப்பட்டுள்ளது. ஆகையாலே, திருப்பதிக்கணக்கில் இரண்டும் ஒன்றே என்றும், ஆழ்வாரது திருவுள்ள நோக்கத்தால் ஸ்தாநபேதமுண்டென்றும் கொள்ளவேணும். நிற்க.

வதரி யென்னுமித்திருப்பதி மற்ற * கண்டியூரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லையென்னுந் திருப்பதிகள்போலல்லாமல் வெகு பரிசுரமப்பட்டு அடையக்கூடிய தலமாதலால் சரீரம் கட்டுக்குலாவதற்கு முன்னே போய் அதுபவிக்கவேண்டு மத்தனை யன்றி உடல் தளர்ந்துபோனபின் நெஞ்சால் நினைக்கவும் அரிதாமாதலால் அப்படிப்பட்ட தளர்ச்சி நெருவதற்கு முன்னே (அதாவது-உடல் பாங்காக இருக்குங் காலத்திலேயே) சென்று ஸேவிக்கக் கடவதென்று அருளிச்செய்கிறார் இதில். ... .. *

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

முற்றமுத்துக் கோல்துணையா முன்னடிநோக்கி வளைந்து *

இற்றகால்போல் தள்ளிமெள்ள விருந்தங் கீனயாமுன் *

பெற்றதாய்போல் வந்தபேய்ச்சி பெருமுலையூடு *

உயிரை வற்றவாங்கி யுண்டவாயான் வதரி வணங்குதுமே.

(க)

முற்ற முத்து { பூர்த்தியாகக்
கிழத்தனமடைந்து

கோல் துணை { ஊன்றுகோலை
ஆ { ஸஹாயமாகக்கொண்டு

முன் அடி { முன்காலக் கவிழ்ந்து
நோக்கு { நோக்குமாபோலே
வளைந்து { கூன் முதலிட்டு

இற்ற கால் { முறிந்த கால்போலே
போல் தள்ளி { தடுமாறி

மெள்ள { மஹாப்ரயாஸத்தோடே
இருந்து { உட்கார்ந்து

இனையா முன் { இவ்விதமாகக் கஷ்டங்களை
யடைவதற்கு முன்னே,

பெற்ற தாய் { பெற்ற தாயான யசோதை
போல் வந்த { யின் வடிவுகொண்டு
(தன்னைக் கொல்ல) வந்த

பேய்ச்சி பூதனையுடைய

பெரு முலை { பெரிய முலையின் வழியாக
ஊடு

உயிரை அவளது உயிரை

வற்ற வாங்கி { நிச்சேஷமாக உறிஞ்சி
உண்ட { உண்ட திருப்பவளத்தை
வாயான் { யுடையனான
எம்பெருமான்
எழுந்தருளியிருக்கிற

வதரி ஸ்ரீபதரியை

வணங்குதும் வணங்குவோம்.

[முற்றமுத்து.] சரீரத்துக்கு எவ்வளவு கிழத்தனம் வரக்கூடுமோ அவ்வளவு வந்து, நடந்து செல்லமாட்டாமல் ஒரு கோலைக் கையிலே அவலம்பமாகப் பிடித்துக்கொண்டு முதலாக கூனிட்பி போகவே முன்னடியை நோக்கி வளைந்து, முறிந்துபோன காலைக்கொண்டு நடக்கமுடியாதது போல ஓரடியும் எடுத்து வைக்கமாட்டாமல் தடுமாறி, தடி பிடித்துக்கொண்டும் நடக்க மாட்டாமல் திடீரென்று தரையிலே விழுந்திருந்துகொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு இப்படியாக சரமப்படுகிற காலம் வந்துவிட்டால் பதரிகாச்சரமயாத்நாரையு

நெஞ்சால் நினைக்கவும் முடியாதே; ஆகையால் அப்படிப்பட்ட கெட்ட நிலைமை வருவதற்கு முன்னே ஸ்ரீபதரியைச் சென்று வணங்குவோம் வாருங்க ளென்று அன்பர்களை அழைக்கிறாற்போலும்.

பேய்ச்சிபெருமுலையுடையேரை வற்றவாங்கியுண்ட வரலாறு:—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பெற்றதாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனுப் அக்கண்ணப்பிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஒளித்து வளர்தலை அறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை பேவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராசுஷலி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணசிசுவையெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல், பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்பு களின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

கோல்துணையா என்றவிடத்து வியாக்யானத்தில் ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச் செய்வார்:—நஞ்சீயர் ஸந்தர்பாஸாச்சரமஸ்விகாரம் செய்துகொள்ளும்போது த்ரிதண்டம் தரித்துக்கொள்வதற்கான மந்திரம் “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” [ஸகாமா கோபாய] (இதன் பொருளாவது—ஓ த்ரிதண்டமே! நீ எனக்குத் துணையா யிருந்து என்னை ரக்ஷிக்கவேணும் என்பதாம்.) என்னக் கேட்டு, ஸர்வஜ்ஞனாயும் ஸர்வசக்தனாயும் பரமசேதநனாயுமிருக்கிற எம்பெருமானையே துணையாகப் பற்ற வேண்டியிருக்க அசேதநமான தண்டத்தை நோக்கி இவ்வளவே சொல்லும்படி யாக ஒரு ஆச்சரம் நேருவதே! என்று ஸாதித்தாராம். சாஸ்தர் விதிப்படி கோலைத் துணைகொள்ள வேண்டியது அங்கு; கிழத்தனத்தில் கோலைத் துணை கொள்வது அசக்தியினாலே. அப்படிப்பட்ட அசக்தி வருவதற்கு முன்னே வத்ரி வணங்குதும்.

இவ்விடத்தில் இன்னுமோர் ஐதிஹ்யமும் சொல்லுவதுண்டு; நஞ்சீயர் பட்டர் திருவடிகளுக்கு அந்தரங்கராய் வர்த்திக்கிறநாளிலே ஒரு கைசிகத்வாதசி யுன்று பட்டர் ப்ரஹ்மரதத்திலெழுந்தருளித் திருவீதி யலங்கரிக்கப் புறப்பட்ட வாறே நஞ்சீயரும் ஸ்ரீபாதம் தாங்கப் புக, “உத்தமாத்ரமியாய் த்ரிதண்டதாரி யான உமக்கு இக்காரியம் தகாது” என்று பட்டர் முதலானார் மறுத்துக்கூற, நஞ்சீயர் “எனக்கு நீ துணையாகி என்னை ரக்ஷிக்கவேணும்” என்கிற மந்திரத் தைச் சொல்லி ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட இந்த முக்கோல்தானே இன்று எனக்கு விரோதியாகிறதோ? இக்கோல் எனக்குத் துணையல்லவோ? ஸ்வருபரக்ஷணத் துக்கு இக்கோல் இடையூறாயின் இஃது எனக்கு வேண்டா” என்று சொல்லி த்ரிதண்டத்தை விட்டெறியப் போனாராம். அப்போது அவருடைய பக்தி

விசேஷத்தைக் கண்டு அனைவரும் வியந்தனர். இவ் வைதிஹ்யங்கள் கோல் துணையா என்ற ப்ரஸங்கத்திலே நினைவுக்கு வரக்கூடியன.

கிழத்தனத்தில் முதுகு கூனிட்டபின் முன்னடி நோக்கி வளைதல் இயல்பு. ... .. (க)

முதுகுபற்றிக் கைத்தலத்தால் முன்னொரு கோலுன்றி *

விதிர்விதிர்ந்துக் கண்சுழன்று மேற்கிளைகோண் டிருமி *

இதுவேன்னப்பர் முத்தவாறென் றிளையவ ரோசாமுன் *

மதுவுண்வண்டு பண்கள்பாடும் வதரி வணங்குதுமே. (உ)

கைத் தலத்தால் } ஒரு கையாலே

முதுகு பற்றி } முதுகைப் பிடித்துக் கொண்டும்

முன் ஒரு } (மற்றொருகையாலே)
கோல் ஊன்றி } முன்னே ஒரு கொம்பை ஊன்றிக்கொண்டும்

விதிர் விதிர்ந்து } (உடல்) நடுங்கியும்

கண் சுழன்று கண்கள் சுழலமிட்டும்

மேல் கிளை கொண்டு } (வெள்குலெக்கென்று) பெரிய த்வனியைக் கொண்டு இருமியும்

(ஆக இப்படிப்பட்ட

ஜுகுப்பைகளைக்கண்டு)

இளையவர் } இளம்பெண்கள் (மோவாய்க் கட்டையில் கையை வைத்துக்கொண்டு)

அப்பர் மூத்த ஆறு இது என் என்று ஏசா முன் } “இந்தப் பெரியவர் கிழத்தனமடைந்த விது ! என்ன விசித்திரம் !” என்று சொல்லிப் பரி ஹவீப்பதற்கு முன்னே,

மது உண் வண்டு } பூவில் தேனைப் பருகுகின்ற வண்டுகள்

பண்கள் பாடும் இசைபாடப்பெற்ற

வதரி பூரீபதரியை

வணங்குதும் வணங்குவோம்.

* * *—[முதுகுபற்றி.] கிழத்தனத்தில் நாலடி நடந்தாலும் பலஹீனத் தால் முதுகு நோகும்; ஒருகையாலே முதுகைப்பிடித்துக்கொள்ள வேண்டிய தாகும்; முன்பக்கமாக வளைந்து விழாமைக்காக ஒரு தடியை ஊன்றிக்கொள்ள வேண்டியதாகும்; இப்படி இரண்டு பக்கமும் கப்புக்கால் கொடுத்து நடக்கச் செய்தேயும் உடம்பு நடுங்கியும் கண்கள் சுழலமிட்டும் பெரிய த்வனியுண்டாம்படி இரும்பு செய்தும் வெகு ஆயாஸம் தோற்ற நடக்க நேருமாகையாலே அந்த கோரமான் நிலைமையைக்காணும் மாதர்களெல்லாரும் மோவாய்க்கட்டையில் கையை வைத்துக்கொண்டு “ஸ்வாமிகளே ! நன்றாச்சது ; இப்படியும் ஒரு கிழத் தனம் வருவதுண்டோ? உலகில் எல்லாரும் மூப்பதனும்; இப்படி மூப்பவர்களை எங்குங்கண்டறியோம் ; இஃது என்ன விசித்திரமான மூப்பு !” என்று சொல்லி ஏளனஞ் செய்வார்கள் ; அப்படிப்பட்ட பரிதாபநிலையிலே வதரியை நெஞ் சாலும் நினைக்கப்ராப்தி இராது ; ஆகையாலே, அப்படிப்பட்ட கிழத்தனம் வருத்தற்கு முந்தியே கரணகளேபரங்கள் பூர்ணசக்தியோடு இருக்கும் கிளரொளி யிளமையில்தானே பரமபோக்யமான வதரியை வணங்குதல் நன்று என்றாரா யிற்று. தேனைப்பருகின வண்டுகள் கனிப்புக்குப் போக்குவீடாக எல்லாப் பண்

8

காலால் நடக்கவுமரிது. ஆகையால் போகப்போகப் பார்த்துக் கொள்வோமென்று ஆறியிராமல், சரீரம் கொஞ்சம் த்ருடமாயிருக்கு மிக்காலத்திலேயே பக்தியுடன் பகவானுடைய திருநாமங்களை யெல்லாம் அது ஸந்தித்துக்கொண்டு பரம போக்யமான வதரியை வணங்குதல் நன்றுகான் என்றாராயிற்று ... (ஈ)

பிளசோரக் கண்ணிங்கிப் பித்தேழ முத்திருமி*

தாள்களனோவத் தம்மில்முட்டித் தள்ளி நடவாமுன்*

காளையாகிக் கன்றுமேய்த்துக் குன்றேதே தன்மரின்ருன்*

வாளைபாயும் தண்டதம்குழ வதரி வணங்குதுமே.

(ச)

கண் இடுங்கி { கண்கள் பசையற்றுப்
பிளசோர { பிளிச்சை பெருகவும்
பித்து எழ பித்தம் மேலிடும்படியாகவும்

முத்து கிழத்தனமடைந்து

இருமி { (கூயரோகத்தாலே)
இருமிக்கொண்டு

தாள்கள் { கால்கள் ஒன்றோடொன்று
தம்மில் { தாக்கி நோகும்படியாக
முட்டி நோவ }

தள்ளி நடவா { தடுமாறி நடப்பதற்கு
முன் { முன்னே,—

அன்று முன்னொரு காலத்தில்

காளே ஆகி { இளம்பிள்ளையா
யிருந்துகொண்டு

கன்று { கன்றுகளை மேய்த்து
மேய்த்து }

குன்று { (அவற்றுக்குநேர்ந்த மழைத்
எடுத்து { தீங்கை யொழிப்பதற்
நின்ற { குக்) கோவர்த்தன
மலையைக் குடையாக
வெடுத்துநின்ற
எம்பெருமானது

வாளை பாயும் { வாளைமீன்கள் குதித்துப்
தண் தடம் { பாய்கின்ற குளிர்த்
குழ் { குளங்கள் குழந்த

வதரி { ஸ்ரீபதியை
வணங்குதம் { வணங்குவோம்.

* * *—[பிளசோர.] கிழத்தனத்தில் கண்கள் சுருங்கிப்போய் அவற்றில் நின்று பிளிச்சை பெருகவும், பித்தம் மேலிட்டித் தலைசுற்றித் தள்ளும்பாறி நடக்கவும் நேர்தல் இயல்வு. அப்படி நேர்த்தகாலத்து வதரி வணங்குதல் முடியாத காரியமாதலால் அப்படி நேருவதற்கு முன்னமே அதனை வணங்குதல் நன்று.

பிள—கண்ணுக்கு. இங்குதல்—சுருங்குதல். பித்து—‘பித்தம்’ என்ற வடசொற்சிதைவு. தாள்கள் தம்மில்முட்டேலாவது = இரண்டுகால்களும் அடைவே நடக்கமாட்டாமையாலே ஒரு முழந்தானை மற்றொரு முழந்தான் தாக்குதல்.

காளை = “காளையே எருது பாலேக்கதிபன் நல்லினையோன் பேராம்” என்பது நிகண்டு. காளையாகிக் கன்று மேய்த்தது கிருஷ்ணாவதாரத்தில். குன்றேத்துநின்ற வரலாறு:—திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடையர்களுல்லாரும் கண்ணபிரானுடைய அற்புத சரிதைகளைக்கண்டு ‘இவனே நம் குலக் கொழுந்து, இவன் சொற்படி நடப்பதே நமது கடமை’ என்று தீர்மானித்திருந்தார்கள். இருக்கையில் சரக்காலம் வந்தது; அப்போது இடையர்கள்

வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல் இந்திரனுக்குப் பூசை செய்யப் பலபல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூசைப் பொருள்களையும் அமைப்பதைக்கண்டு கண்ணபிரான் 'ஓ பெரியோர்களே! இவை எதுக்காக' என்றான்; அதற்கு அவர்கள் 'அப்பா! தேவேந்திரனுடைய அதுக்க ஹத்தினால் காலங்களில் தகுதியாக மழைபெய்து அதனால் பசுக்களும் நாமும் ஸுகமே வாழ்கின்றோம்; இனி எப்போதும் அந்த இந்திரன் நம்மை இப்படியே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கைக்காக அவனுக்கு வருஷத்துக்கு ஒரு முறை பொங்க விடுவதுண்டு; அதற்காக இவையெல்லாம் சேர்த்து வைத்தோம்' என்றனர். கண்ணன் அதுகேட்டு 'நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கின்றோமோ அதற்கன்றோ பூசை செய்யவேண்டும்; இக் கோவர்த்தன மலையன்றோ பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பிரயோஜனமுண்டு? இதையெல்லாம் நீங்கள் இந்த மலைக்கே பவியிடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் அப்படியே செய்யத் துணிந்து மலைக்கே பவியிட்டவளவில், கண்ணபிரான் தான் அம்மலையில் ஆவேசித்து அவற்றையெல்லாம் தானே அமுதுசெய்திட்டான். பின்பு பூசையிழந்த இந்திரன் சிற்றமுற்றுத் தன் பரிஜனங்களான மேகங்களையுழைத்து 'இடைக்குலத்துக்குப் பெருந்தீங்கு விளையும்படி விடாமழை பெய்யுங்கள்' என்று சொல்லிக் கட்டளையிடவே அம்மேகங்கள் அப்படியே வந்து ஏழுநாள் விடாமழை பெய்ய, இடையரும் பசுக்களுமெல்லாம் கதறிக்கதறிக் கண்ணனையே சரணமடைய, கண்ணபிரான் அபயமளித்து அந்த மலையைப் பிடுங்கிக் குடையாகத் தூக்கித் தாங்கி, கோகுலத்தைச் சேர்ந்த ஸகல பிராணிகளையும் அதன்கீழ் அழைத்துக் கொண்டு சிறிதும் அபாயமின்றிக் காப்பாற்றியருளினன். ஏழுநாள் இடை விடாது கல்மாரி பெய்தும் யாருக்கும் எவ்விதமான பாதையும் நேரிடாமையைக் கண்ட இந்திரன் பராப்பரான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மஹிமைக்கு வியந்து கீழ் இறங்கி வந்து பணிந்து அபராதக்ஷாமணம் பண்ணிக்கொண்டு போய்ச் சேர்ந்தான். ... .. (ஸ்)

பண்கோம ரானவாறும் பாவையர் வாயமுதம்

உண்டவாறும் * வாழ்ந்தவாறும் ஒக்க வுரைத்திருமி*

தண்கோலா வுன்றியுன்றித் தள்ளி நடவாழன்*

வண்போமே தண்மோயான் வதரி வணங்குதுமே.

(டு)

பண்டு இளம்பிராயத்திலு
காமர் ஆன { மாதர்கள் விரும்புதற்கு
ஆறும் { உரியதாக
இருந்தபடியையும்
பாலையர் { அம்மாதர்களுடைய
வாய் அமுதம் { வாயமுதத்தைப்
உண்ட ஆறும் { வருகின்றபடியையும்

வாழ்ந்த ஆறும் { சிற்றின்பங்களில்
அழிந்தபடியையும்
ஒக்க { சொல்லுவது இருமுவது,
உரைத்து { மறுபடியும் சொல்லுவது
இருமி { இருமுவது ஆக
இப்படியாகி
தண்டு காலா { தடியைக் காலாகக்
கொண்டு

ஊன்றி { (அசக்தியினால்
ஊன்றி { ஒரிடத்திலேயே)
பலதடவை ஊன்றி
தள்ளி தடுமாறி
நடவா முன் { நடக்க நேருவதற்கு
முன்னே

வண்டு பாடும் { (மதுவுக்காக வந்து)
தண் வண்டுகள் பாடுகிற
சூழாயான் திருத்துழாய்
மாலையையுடையனான
எம்பெருமானது
வதரி { ஸ்ரீ பதரியை
வணங்குதும் { வணங்குவோம்.

* * *—[பண்ணே காமர்.] ஸம்ஸாரிகளுடைய காலசேஷபக்ரமத்தைப் பேசுகிறார். உடலில் வலிவு இருந்தகாலத்தில் ஒரு நல்ல காரியம் பண்ணியறியார்கள்; விஷய போகங்கள் செய்வதற்கு எவ்வளவு நிஷித்த காரியங்கள் செய்ய வேண்டுமோ அவ்வளவும் செய்து தீருவர்கள்; இப்படியாக யௌவனபருவத்தைக் கழித்துவிட்டுக் கிழத்தனத்தில் வந்தவாறே அப்போதாவது இழந்த நானாக்கு அதுதாபப்பட்டு ஏதாவது நன்மை தேடிக்கொள்ள விரும்புவார்களோ; அது கிடையாது; பின்னை என் செய்வார்களென்னில்; தங்கள் உடம்பு கட்டுக் குலைந்தபடியையும் ரூபலாவண்யங்கள் மங்கிப்போனபடியையும் விஷயபோகங்கள் செய்யமுடியாதபடியையும் நினைந்து நினைந்து வருந்து 'ஐயோ! இளமையில் அப்படி யிருந்தேனே; என்னைக் கண்டு காமுருதவர்களை கிடையாதே; எத்தனையோ மாதர்களை அதுபவித்தேனே; எப்படியோ வாழ்ந்தேனே; இப்போது ஒன்றுக்குமுதவாத காஷ்ட்ட லோஷ்ட்டத்துக்குக் கடைகெட்டவனாய் விட்டேனே!' என்று கதறியழுவதும் நடுநடுவே லொக்கு லொக்கென்று இருமுவதும் செய்வார்கள். அப்போதாவது ஆசையற்று வாளா கிடப்பார்களோ? கிடவார்கள்; தண்டு காலா ஊன்றியுன்றித் தள்ளிநடந்து செல்லப் பார்ப்பார்கள்; (எங்கே? —பாவையர் வாயமுதமுண்ட விடத்திற்கு.)

அப்படிப்பட்ட நிலைமை நேருவதற்கு முன்னே, தோளிணைமேலும் நன்மார்விண்மேலுஞ் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மானெழுந்தருளியிருக்கிற வதரியை வணங்குதல் நன்று.

பாவையர்வாயமுதம் என்றதும், வாழ்ந்தவாறும் என்றதும் ஸம்ஸாரிகளுடைய சொல்வை அதுவதித்தபடி. பிளிச்சுக்கண்ணிகளைப் பாவைய ரென்பதும், அவர்களது ஊத்தைவாயில்நீரை அமுத மென்பதும், அவர்களோடு கலந்து கெட்டுப்போனதை வாழ்ச்சியென்பதும் ஸம்ஸாரிகளுடைய சொல்லேயன்றி ஆழ்வாருடைய நெஞ்சிலும் அப்படி யில்லைமே. பாவையர் = பதுமைபோல் அழகியவர்கள் என்றபடி.

ஒக்கவுரைத்திருமி = உரைப்பதும் இருமுவதும் ஒரே காலத்திலாம். நாலு பதங்களைச் சேர்த்துச் சொல்ல சக்தியற்று எப்போதும் இருமிக்கிடக்குந் காலத்திலே வாயாற் சொல்லமுடியுந்தனையும் சில பகவந்நாமங்களைச் சொல்லிப் போதுபோக்கலாமாயிருக்க அப்போதும் பழைய கெட்டகாரியங்களையே அதுவாதஞ் செய்துகொண்டு பாழாய்ப் போவார்கள் ஸம்ஸாரிகளின். ... (தி)

எய்த்தசொல்லோ டீனையேங்கி இருமி யினாத்துடலம் *
பித்தர்போலச் சித்தம்வேறாய்ப் பேசி யயராமுன் *
அத்தனெந்தை யாதிமூர்த்தி ஆழ்கடலைக் கடைந்த *
மைத்தசோதி யெம்பெருமான் வதரி வணங்குதுமே.

(சு)

எய்த்த சொல்லோடு { பலஹீனமான பேச்சுடனே
ஈனா ஏங்கி கோழைவந்து தங்கப்பெற்று
இருமி இருமி
உடலம் இளைத்து { சரீரம் மெலிந்து
பித்தர்போல { பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் போல
வேறு சித்தம் { விகாரப்பட்ட மனமுடையாராய் ஆய் பேசி வார்த்தைசொல்லி
அயரா முன் தனருவதற்கு முன்னே,—

அத்தன் ஸர்வஸ்வாமியாய்
எந்தை எமக்குத் தந்தையாய்
ஆதி மூர்த்தி { உலகத்திற்கு மூலக்கடவுளாய்
ஆழ் கடலை { ஒரு காலத்தில் தேவர்களுக்காக ஆழ்ந்த கடலைக் கடைந்தவனாய்
மைத்த சோதி { மைபோல் சாமமான புகரை யுடையான
எம்பெருமான் எம்பெருமானுடையதான
வதரி ஸ்ரீபதரியை வணங்குதும் { வணங்குவோம்.

* * *—[எய்த்த சொல்லோடு.] கிழத்தனத்தில் ஒருவார்த்தை சொல்ல ஆரம்பிக்கும்போதே தட்டித் தடுமாறிக் குதலைச் சொல்லாக வரும்; அத்தோடு கூடவே கபமும் வந்து விழும்; கூடவே இருமலும் வந்து சேரும்; ஆக இவ்வளவால் சரீரமானது இன்னமும் அதிகமாக பலஹீனப்பட்டுவிடும். அவ்வளவிலும் வாயை மூடிக்கொண்டு வெறுமனிடுக்கமாட்டார்களாகையால் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் போல் சித்தம் ஸ்வாதீனமல்லாமல் எதையாவது தத்தக பித்தகவென்று பேசுவார்கள்; அந்தப் பேச்சும் பொருளும் ஆயாஸம் அதிகரித்து விடும். அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நாமெங்கே? வதரி யெங்கே? நெஞ்சால் நினைக்கத்தான் முடியுமோ? ஆகையாலே இப்போதே வதரியை வணங்குவோம் என்றாயிற்று.

அத்தன் என்பதனால், பொதுப்படையாக உலகத்துக்கெல்லாம் ஸ்வாமி என்பதும், எந்தை என்பதனால், விசேஷித்துத் தமது ஸ்வாமி என்பதும் சொல்லப்பட்டதாம்.

ஆழ்கடலைக் கடைந்தது கூர்மாவதாரத்தில். அந்த வரலாற்றை மேலே கூர்மாவதாரப்ரஸங்கம் வருமிடத்து வரைவோம். .... (சு)

பப்பவப்பர் மூத்தவாறு பாழ்ப்பது சீத்திரினை

யொப்ப * ஐக்கள் போதவுந்த உந்தமர் காண்மினென்று *
செப்புநேர்மென் கொங்கைநல்லார் தாம்சிரி யாதமுன்னம் *
ஹைப்பும்நங்கள் வாழ்வுமானுன் வதரி வணங்குதுமே.

(எ)

சீத் திரளை ஒப்ப }	சீயின் திரட்சிபோல		
ஐக்கள்	கோழையானது	உம் தமர்	“ அஃ! உங்களோடு
போத உந்த	{ மிகவும் அதிகரிக்க, (அந்த நிலைமையைக் கண்டு)	காண்மின் என்று	உறவுள்ள ஐயங்காரைப் பாருங்கள்” என்று (அயற்பெண்களோடே ஏனனமாகச் சொல்லியும்)
செப்பு நேர் மென் கொங்கை நல்லார்தாம் }	செப்புப் போன்ற மெல்லிய முலைகளையுடைய மங்கைமார்கள்	சிரியாத முன்னம் }	சிரிப்பதற்கு முன்னமே,—
பப்ப	“ அப்பப்ப!	நங்கள் வைப்பும் வாழ்வும் ஆனான் வதரி வணங்குதும் }	{ நமக்கு நிதி போன்றவனும் நம்மை வாழ்விப்பவனுமான எம்பெருமானது ஸ்ரீபதரியை வணங்குவோம்.
அப்பர் மூத்த ஆறு பாழ்ப்பது	{ இந்த சாமியார் கிழத்தன மடைந்த விதம் மிகவும் பொல்லாதது” (என்று தங்களில் சொல்லிக் கொண்டும்)		

* * *—[பப்பவப்பர்.] உலகில் விசித்திரமானதொன்றைப் பார்க்கும்போதும் விகாரமானதொன்றை பார்க்கும்போதும் கண்கூசி அப்பப்ப! என்று மெய் சிலிர்த்துக் கூறுவது வழக்கம். கிழவர்கள் தண்டுகாலாஜனறியூன்றித் தள்ளி நடந்துகொண்டு, தாம் நெடுநாள் பழகின மின்னிடை மடவார் விதியேறச் சென்றவாறே அளவு கடந்த கிழத்தன விகாரங்களைக்கண்டு அந்த மாதர்கள் ‘அப்பப்ப!’ என்று தங்களுக்குள்ளே அதிசயித்து, ‘உலகில் எல்லாரும் கிழத்தன மடைவதுண்டு; இதென்னடோய்ப்பா!’ ‘இப்படிப்பட்ட கிழத்தனம் எங்குங் கண்டதில்லை. மிகவும் பொல்லாத கிழத்தனமாயிருக்கின்றதே இது;’ என்று சொல்லிச் சிரிப்பார்கள்; அவ்வளவோடு நில்லாமல் அண்டைவீட்டுக் காரிகளை யழைத்து ‘உங்கள் எஜமானர் வந்திருக்கிற அழகைப்பாருங்கள்’ என்று காட்டியும் சிரிப்பார்கள்; அப்படிப்பட்ட பரிஹாஸங்களுக்கு ஆளாவதற்கு முன்னே வதரி வணங்குதல் நன்று.

ஐ என்றும் ஐக்கள் என்றும் ஐயார் என்றும் கோழைக்குப் பெயர். உந்தமர் காண்மின்=உண்மையில் தாங்கள் விரும்பி ஆதரித்திருந்த புருஷர்களாயிருந்தாலும் அப்போதைய நிலைமையைக்கண்டு வெறுத்துத் தங்களுக்கொரு உறவு சொல்லிக்கொள்ள வெள்கி அயற்பெண்களை யழைத்து ‘உங்களவர் வந்தார், பாருங்கள்’ என்று சொல்லி ஏசிச் சிரிப்பர்களாம் செப்பு நேர்மென் கொங்கை நல்லார்தாம். இவ்விடத்தில் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்;—“ இவன்பக்கல் யௌவனமும் கையில் வீசமும் உள்ளவன்று எல்லாருமொக்க எந்தமர் எந்தமர் என்பார்கள்; கையில் வீசமும் போய் ‘இவனோட்டை ஸம்பந்தம் நமக்கு அவத்யாவஹம்’ என்று தோற்றும்படி யௌவனமும் போனவாறே உன்னுடையவன் என்றும், மற்றையவனும் ‘உன்னோடேயன்றோ அவனுக்கு உறவு’ என்றும் தங்களோடே தொற்றறச் சொல்லிப் பிணங்கா நிற்பார்கள்.”

செப்புநேர்மென் கொங்கைநல்லார் என்று விசேஷித்ததற்கு விநோதமாகக் கருத்து அருளிச்செய்வார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ;—“ இவனைக்கொண்டு போது போக்குகைக்காக முலைக்கச்சை நெகிழ்த்தி முலையினுடைய ஸந்நிவேசத்தைக் காட்டுவர்கள் ; இவன் கண்ணை விடுத்தது எழும் பார்க்கும் ; அதைக்கண்டு ‘ பிள்ளாய் ! இவன் இவற்றோடு என்ன உறவுண்டாய்ப் பார்க்கிறான் ! ஐயோ ! ’ என்று சிரிப்பர்களாயிற்று.”

நங்கள்வையும் வாழ்வமானான் = எம்பெருமானே உபாயம், அவனே உபேயம் என்கிற அர்த்தம் சொல்லுகிறது. வைப்பு என்று உபாயத்வமும், வாழ்வு என்று உபேயத்வமுள் சொல்லிற்றும். (எ)

ஈசிபோமி நீங்கிரேன்மின் இருமியீனாதீர் * உள்ளம்

கூசியிட்ட ரேன்றுபேசும் குவளையங் கண்ணியர்பால் *

நாசமான பாசம்விட்டு நன்னேறி நோக்கலுறில் *

வாசம்மல்கு தண்டோயான் வதரி வணங்குதுமே. (அ)

இருமி { “(ஐயங்கார்களே !)
இனாதீர் { இருமலும் இனாப்புமாக
ஆனீர்கள் ;

உள்ளம் { நெஞ்சு கூசப்
கூசியிட்டர் { பெற்றீர்கள் ;

போமின் அப்பால் ஒழிந்து போங்கள் ;

ஈ சி சி சி ;

ஈங்கு { இங்கே இருக்கக்கூடாது ;”
இரேல்மின் {

என்று பேசும் { என்றிப்படி அவமரியாதை
யாகப் பேசுகிற

குவளை அம் { கருநெய்தல் போன்ற
கண்ணியர் { அழகியகண்ணையுடைய
பால் { மாதர்களிடத்து

நாசம் ஆன { ஸ்வரூபநாசத்தை விளக்க
பாசம் விட்டு { வல்ல ஆசாபாசத்தை
விட்டுத் தொலைத்து

நல் நெறி { நல்வழி போகப் பார்க்கும்
நோக்கல் { பகுத்தில்

வாசம் மல்கு { பரிமளம் மிக்குக் குளிர்ந்த
தண் துழா { திருத்துழாய் மாலையை
யான் வதரி { யுடைய எம்பெருமானது
வணங்குதும் { ஸ்ரீபதியை
வணங்குவோம்.

* * * [ஈசிபோமின்.] * முற்ற மூத்துக் கொல்துணையா முன்னடி நோக்கி
வீனாந்து சென்று குறடேறும்போதே, “சி சி, நட, நட” என்று தூரத்தியடிப்
பர்கள் ; வாசலைவிடமாட்டாத சாபல்யத்தாலே “அம்மா ! நான் உள்ளே வரவில்லை ;
தெருத்திண்ணையிலேயே கிடந்து போகிறேன்” என்று விநயமாகச் சொல்லி
உட்காரப் பார்த்தவளவில், “நங்கிரேல்மின்” என்று வெருட்டுவர்கள் ; பண்டெல்
லாம் “எண்ணிவிட்டுப் பிரியக்கூடா” தென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த நீங்கள்
இன்று இங்ஙனே வெருட்டுவானேன் என்று கேட்டால், இருமி இனாதீர்,
உள்ளம் கூசியிட்டர் என்பார்கள். அப்படி சொல்லி வெருட்டும்போதும் பாவக்
கொடுமையாலே அந்தப் பிளிச்சைக்கண்ணிகளிடத்துப் பாசம் ஒழியாது
மயங்கி நிற்குங்கள் கிழப்பிணங்கள் ; ஆசாபாசம் விடவொண்ணாதே. அந்த
ஆசாபாசம் ஸ்வரூப நாசத்துக்கே உறுப்பாகையாலே அதனை விட்டொழித்து
நல்வழிசேர நினைவுண்டாகில் வதரி வணங்குதல் நன்று.

நசி-‘சி சி’ என்ற இழிவுரையின் விகார அதுகாரம். குவனாயங்கண்ணியர் என்றது-கண்ணழகிலே துவண்டு நிற்கும் கிழப்பிணங்களின் கருத்தாலேயாம். நாசமான என்றது-நாச ஹேதுவான என்றபடி. பாசம்-அன்பு. நன்னெறி-அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்னலாம். ... .. (அ)

புலன்களையெய் மெய்யில்முத்துப் போந்திருந் துள்ளமெளகி *
கலங்கவைக்கள் போதவுந்திக் கண்ட பிதற்றமுன் *
அலங்கலாய தண்டுழாய்கொண் டாயிரநாமம் சொல்லி *
வலங்கொள்தொண்டர் பாடியாமே வதரி வணங்குதுமே. (க)

மெய்யில்	சரீரத்தில்	பிதற்ற முன் பிதற்றுவதற்கு முன்னே,—
புலன்கள்	செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்களெல்லாம்	வலம் கொள் } சிறந்த பத்தர்கள்
நெய்ய்	சிதிலமாம்படி	
முத்து	கிழத்தன மடைந்து	அலங்கல் } மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட
போந்து	(நால்வரிருக்குமிடத்தில் தலகாட்டக்கூசி ஏகாந்த ஸ்தலத்திலே) போயிருந்து	ஆய தண் } குளிர்த்த திருத்துழாயைக்
இருந்து		துழாய் } கையிற் கொண்டு
உள்ளம் என்கி	நெஞ்சு விகாரப்பட்டுக் கலங்க	ஆயிரம் நாமம் } ஸஹஸ்ரநாமங்களை
கலங்க		சொல்லி } அருஸந்தித்து
ஐக்கள் போத	கோழைகளை அதிகமாக உந்தி உமிழ்ந்து கொண்டு	பாடி ஆடும் } பாடுதலும் ஆடுதலும்
கண்ட	நெஞ்சில் தோன்றின வற்றை யெல்லாம்	வதரி } ஸ்ரீபதரியைவணங்குவோம்.
		வணங்குதும் }

* *- [புலன்கள் நைய.] கருமேந்திரியங்களென்றும் ஜ்ஞானேந்திரியங்களென்றும் இந்திரியங்கள் இருவகைப்படும். வாய்கை கால் குதம் குறி என்பன கருமேந்திரியங்கள்; நாக்கு மூக்கு கண் காது உடல் என்பன ஜ்ஞானேந்திரியங்கள். இவை யெல்லாம் சிதிலமாவது கிழத்தனத்தில். கண் தெரியாதபடியும் காது கேளாதபடியும் அடியெடுத்து வைக்க முடியாதபடியும் கிழத்தனம் அதிகரித்து ஒரு மூலையிலே கிடந்து கண்டபடி பிதற்ற நேருங்காலத்தில் வதரியை ஸ்மரிக்கத்தான் யோக்கதை ஏது? அப்போதைக் கிப்போதே வதரிவணங்குதல் நன்று.

“கண்ட பிதற்றமுன்” என்றவிடத்து கண்ட=பலவின்பால் வினையாலையும் பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை: கண்ட வார்த்தைகளையும் என்றபடி.

வலங்கொள் தொண்டர் = பலக [பலம்] என்ற வடசொல் வலமெனத் திரிந்ததாகக் கொண்டால் ‘வலங்கொள்’ என்றது ‘ப்ரபலர்களான’ என்றபடி: பகவானை அதுபவிப்பதில் கைதேர்ந்தவர்களான என்கை. வலங்கொள்ளுதல் என்று பிரதக்ஷிணஞ் செய்தலைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ... .. (க)

வண்ணேண்டேனுண்வோழும் வதரிநெமோலை *
கண்டல்வேலிமங்கைவேந்தன் கலியனொலிமோலை *
கொண்டுதொண்டர்பாடியாடக் கூடிடில் நீள்விசும்பில் *
அண்டமல்லால்மற்றவர்க்கோ ராட்சியறியோமே. (10)

வண்டு	வண்டுகளானவை	தொண்டர்	பக்திமான்கள்
தண் தேன் உண்டு வாழும் வதரி	{ குளிர்த்த தேனைப் பருகிக் களித்து வாழுமிடமான ஸ்ரீபதரியில் எழுந்தருளி யிருக்கிற	பாடி ஆட கூடிடில்	{ பாடிக்கொண்டும் ஆடிக் கொண்டும் ஆடுபவர்க்கப் பெற்றால்
நெடு மாலே	ஸர்வேச்வரன் விஷயமாக,	அவர்க்கு	{ அப்படிப்பட்ட மஹான்களுக்கு
கண்டல் வேலி மங்கை வேந்தன் கலியன்	{ தாழைகளை வேலியாகக் கொண்ட திருமங்கைக் குத் தலைவரான ஆழ்வார்	நீள் விசும்பில் அண்டம் அல்லால்	{ பரமாகாசத்திலேயுள்ள பரமபதத்தைத் தவிர
ஒலி	அருளிச் செய்த	மற்று ஓர்	{ வேறொரு லோகமானப் பெறுதல் இல்லை.
மாலே	{ இந்த சொல் மாலையைக் கொண்டு	ஆட்சி அறியோம்	

* * *—[வண்ணேண்டேன்.] இத்திருமொழி சுற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிற பாசரம் இது. வண்டுகள் தேனைப் பருகிக் களித்து வாழுமிடமான ஸ்ரீபதரியிலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளாலே அப்பெருமானைப் பாடி, பாட்டுக்குத் தகுதியாக ஆடி அநுபவிக்கப்பெற்றால் அவர்கள் ஸாக்ஷாத் பரமபதத்தை ஆளப் பெறுவர்களேயன்றி அல்பங்களாயும் அஸ்திரங்களாயுமுள்ள உலகங்களிற் சென்று துவளமாட்டார்களென்றதாயிற்று.

ஒவ்வொரு பாட்டிலும் வதரிவணங்குதுமே என்று தலத்தைப்பற்றிச் சொல்லிவந்தவர் இப்பாட்டில் வதரிநெமோலை என்று தலைக்கட்டுகையாலே வதரிநாராயணனை உத்தேசித்தே வதரி வணங்கினு ரென்னுமிடம் வ்யக்தமாகிறது.

இத்திருமொழியில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் இளையாமுன், ஏசாமுன், நடுங்காமுன், தள்ளிநடவாமுன், பேசிஅயராமுன், சிரியாதமுன்னம் என்று அருளிச் செய்து வந்தாரே; 'இப்படிப்பட்ட அசக்திகாலம் உங்களுக்கு நேருவதற்கு முன்னே வதரியைப்போய் வணங்குங்கள்' என்று பிறர்க்கு உபதேசித்தாரா? அன்றி, அசக்திவருவதற்கு முன்னே ஆழ்வார் தாம் வதரியை வணங்கப் பாரித் தாரா? என்று கேள்விகேட்பர் சிலர். வணங்குதும் என்று தன்மையாகச் சொல்லி யிருக்கிறாரேயன்றி "வணங்குமினே" என்று முன்னிலையாகச் சொல்லவில்லை; ஆகையாலே பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாரென்னப் போகாது; தாம் பாரிக்கிறார்

என்றே சொல்லவேண்டும். ஆனாலும், “பண்டு காமரானவாறும் பாவையர் வாயமுதமுண்டவாறும் வாழ்ந்தவாறும் ஒக்கவுரைத்திருமி” “பப்பவப்பர் மூத்த வாறு பாழ்ப்பது சீத்திரன யொப்ப, ஐக்கள் போதவுந்த உன்தமர் காண்மி நென்று, செப்பு நேர்மென் கொங்கை நல்லார் தாம் சிரியாத முன்னம்” “ஈசி போமினீங்கிரேன்மின்” இத்யாதி பாசுரங்களின் போக்கை நோக்குமிடத்து ஆழ்வார் இங்ஙனே தம்மைப்பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளமாட்டாரென்று தோன்றுகிறது. விஷயந்தரங்களைக் காரியுமிழ்ந்து மறந்தொழிந்த இவர் மறு படியும் தமக்கு அப்படிப்பட்ட ஸம்பவங்கள் நேரிடுமென்று நினைப்பது கூடாது. ஆகையாலே இத்திருமொழி பரோபதேசமும் ஸ்வாதுபவமும் கலந்த அருளிச் செயல் என்றே நிச்சயிக்க வேண்டும். “தில்லைத்தருச்சித்திரகூடம் சென்று சேர் மின்களே” என்றும் “திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே” என்றும் பரோபதேசமாய் முன்னிலையாகச் சொல்லுமிடங்களில் ஸ்வாதுபவத்திற்கும் குறையில்லாதாப் போலே வணங்குதும் என்று ஸ்வாதுபவமாய்த் தன்மையாகச் சொன்ன இவ்விடத்திலும் ஸ்வாதுபவத்தோடு கூடவே பரோபதேசமும் நிகழ் கின்றதென்று கொள்ளக்கடவது. பிறரை நோக்கிச் சொல்ல வேண்டிய வார்தைகளையும் தன்மையாகவே சொல்லிவிடுவதும் ஒரு வழக்கமுண்டு. ... (யு.)

அடிவரவு:—முற்ற முதுகு உறிகள் லீனே பண்டு எய்த்த பப்ப ஈசி புலன்கள் வண்டு ஏனம்.

முன்றருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—நான்காந்திருமொழி.

ஏ ன மு கு தி .

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில் வதாரிவணங்குதுமே என்று ஸ்ரீ பதாரிகாச்சரமத்திற்கு ஆதாரமான திருமலை வணங்கப் பாரித்தார் ; பதாரிகாதன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸந்தி திமாத் திரம் இவர்க்கு உத்தேச்யமன்று ; அந்த ஸந்திக்கு ஆதாரமான திருமலை முழுதுமே உத்தேச்யமாகையாலே அதுதன்னைப் பேசினார் கீழே. வழியடைவே மலையுச்சியிற்சென்று பதாரிகாச்சரமமென்னும் ஸந்தியையும் அதில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீ நாராயணப் பெருமானையும் அது பவித்துப் பேசுகிறதாயிருக்கிறது இத்திருமொழி. “ தாட்கடிமையென்று தமையுணரர்க் கெட்டெழுத்துங், கேட்க வெளியிட்டருளுங் கேசவனை—வேட்கையொடு, போவதரிதானாலும் போய்த் தொழுவோம் நெஞ்சமே, மாவதரியாச்சிரமத்து.” என்ற நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதிப் பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. முன்னொரு காலத்தில் குரு சிஷ்யக்ரமத்தை உலகத்தில் அனைவர்க்கும் நன்கு விளக்குவதற்காக நானென்னும் சிஷ்யனும் நாராயணனென்னும் குருவுமாக ஸ்ரீபதாரிகாச்சரமத்தில் எம்பெருமான் அவதரித்து, சிஷ்யனுக்குக் குரு திருமந்திரத்தை உபதேசித்தருளினவிடம் இது—என்பது ஸம்பந்தாயம்.....

எழுதிக்கழி நெடிவடியாசிரிய விருத்தம்.

ஏனமுகுதி யிருநிலமிடந்து அன்

நிணையடி யிமையவரவணங்க *

தானவனாகம் தரணியில் புரளத்

தடஞ்சிலைகுனித்த வெந்தலைவன் *

தேனமர்சோலைக் கற்பகம்பயந்த

தேய்வநன்னறுமலர்கொணர்ந்து *

வானவர்வணங்கும்கங்கையின்கரைமேல்

வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே.

(க)

முன் அன்று முன்னொரு காலத்தில்,
இணை அடி (தனது) உபயபாதங்களை
இமையவர் { தேவர்கள் வந்து
வணங்க { வணங்குமாறு
எனம் ஆகி மஹாவராஹரூபியாகி
இரு நிலம் { விசாலமான
இடத்து { பூ மண்டலத்தைக்
கோட்டி நுனியார் குத்தி
யெடுத்தவனாயும்,

தானவன் { இராஜனனுடைய சரீர
ஆகம் { மானது
தரணியில் { பூமியிலே (செத்துப்) புர
புரள { னும்படியாக
தட சிலை { பெரிய வில்லை வளைத்த
குனித்த { வளையுமிருக்கிற
என் தலைவன் அஸ்மத் ஸ்வாமி
(எங்கே யுள்ளான் என்னில் ;)

வானவர்	தேவர்கள்,	வணங்கும்	வணங்குமிடமாய்
தேன் அமர்	தேன் நினைந்த நந்தன வணத்திலேயுள்ள கல்ப வ்ருகங்கள் கொடுத்த பயந்த	கங்கையின்	கங்கையின் கரையிலுள்ள கரை மேல் தான
சோலை			
கற்பகம்			
தெய்வம் நல்	திவ்யமாய் நல்ல மணம் நறு மலர்	வதரி	ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே
நறு மலர்		ஆச்சிராமத்து	
கொணர்ந்து	கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பித்து	உள்ளான்	எழுந்தருளியிருப்பவன்.

* * *:[ஏனமுனாகி.] ஸ்ரீதேவிபூதேவிகட்காக அரிய பெரிய காரியஞ் செய்த மஹாநபாவன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் ஸ்ரீபதரிகாச்ரமம் என்கிறார். முதலடியில் பூதேவிக்குக் காரியஞ் செய்தமையும், இரண்டாமடியில் ஸ்ரீதேவிக்குக் காரியஞ் செய்தமையுஞ் சொல்லுகிறது. பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி எடுத்துப் போன ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொண்டு பூமியைக் கொணர்ந்து பழையபடி விரிப்பதற்காகவும், பூமிக்கு நேர்ந்த பிரளயாபத்தைப் போக்கியருளுதற்காகவும் திருமால் வராஹாவதாரம் செய்தருளினதை முதலடியிற் கூறினர். ஸ்ரீ தசரத ராமனாய்த் தோன்றி இராவணனை ஸம்ஹரித்து ஸ்ரீ தேவியின் காரியம் செய்தமையை இரண்டாமடியிற் கூறினர். இமையவர்வணங்கு என்பது நடுநிலைத் தீபகமாய் முன்னும் பின்னும் அர்வயிக்கும். “இமையவர் வணங்கு ஏனமாகி” என்றும் “இமையவர் வணங்கத் தடஞ்சிலை குனித்த” என்றும் அர்வயிப்பது. தேவர்கள் வணங்கும்படியாக அவதரித்தவன் என்றும், தேவர்கள் வணங்கி வேண்டிக்கொண்டதனாலே அவதரித்தவன் என்றும் இருவகையும் பொருள் படும்.

தானவனாகும் தரணியில்புரள=இங்கே தானவன் என்று ராக்ஷஸராஜனாகிய இராவணனைச் சொல்லுகிறது. கெட்டகாரியஞ் செய்பவர்களை யெல்லாம் ஆஸுரயோனிகளென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே இராவணனைத் தானவனென்னக் குறையில்லை. “தையலான் மேல் காதல்செய்த தானவன் வாளரக்கன்” என்று மேலேயும் அருளிச் செய்வர். “ஏனமுனாகி” என்றெடுத்த வராஹாவதாரப்ரகரணத்திற்குச் சேர, தானவன் என்பதற்கு ஹிரண்யாக்ஷனென்கிற ஆஸுரனை அர்த்தமாகச் சொல்லலாமாயினும் தடஞ்சிலைகுனித்த என்ற ஸ்வாரசஸ்யம் பொருந்துகைக்காக இராவணனையே அர்த்தமாக அருளிச் செய்தார் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும். இப்படி நிலமகளிருவர்க்கும் காரியஞ்செய்த பெருமான் தான் என்றைக்கும் அஸ்தாதிகளுக்கும் காரியஞ் செய்வதற்காக ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே நித்ய ஸந்திதிபண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிறு நென்கிறார். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தேனொழுதுகின்ற கற்பக நறுமலர்களைக் கொணர்ந்து வணங்குமிடமாயும் கங்கைக் கரையிலுள்ளதாயுமிருக்கிற ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே வாழ்பவன்.

வணங்கும் என்ற அடைமொழி கங்கையிலே அர்வயிக்கவுமாம் வதரியாச்சிரமத்திலே அர்வயிக்கவுமாம். “வதரியாச்சிரமத்துள்ளானே” என்று

எங்கும் பாடம் வழங்கி வருகின்றது. ரா என்று நீட்டவேண்டிய காரண மொன்றுமில்லை. 'பதரிகாச்சரமம்' என்ற வடசொல் 'வதரியாச்சிரமம்' என்று திரியுமேயன்றி ரகரம் நீண்டுவரக் காரணமில்லை. "வலித்தல் மெலித்தல் நீட்டல் குறுக்கல், விரித்தல் தொகுத்தல் வருஞ் செய்யுள் வேண்டிழி" என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தைக் கொண்டு நீட்டலுக்கு உபபத்தி சொல்லவேண்டும். வேண்டிழி என்றாகலின் அந்த நீட்டல் இங்கு வரப் பரஸக்தியில்லை. 'வதரியாச்சிரமத் துள்ளாணை' என்ற பாடத்தில் குற்றங்குறையொன்று மில்லாதிருக்க நீட்டல் விகாரம் ஏதுக்கு? ஆயினும் எங்குமுள்ள பெரியோர்களுள்ளாரும் ஒருமிடறாக நீட்டியே ஒதுகின்றனராதலால் அப்பாடத்தை இன்று நாம் மறுப்பது தகுதியின் மென்று கொண்டு யாமும் அப்பாடத்தையே ஆதரிக்க முற்பட்டோம். கற்று ணர்ந்த பெரியோர்கள் இதனை விமர்சிக்கக் கடவர்கள். ... .. (க)

கானிடையுருவைச்சுசேரம்துரந்து

கண்முன்கோநீந்தோழிவரவோன் *

ஊனுடையகலத் தகேணைகுளிப்ப

உயிர்கவர்ந்துகந்தவேம்மொருவன் *

தேனுடைக்கமலத்தயனோடுதேவர்

சென்றுசென்றிறைஞ்சிட * பெருகு

வானிடைமுதுநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்

வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே

(உ)

கானிடை காட்டிலே
உருவை { (மாரீசனாகிய) மாயா
மிருகத்தை
முன் கண்டு கண்ணெதிரில் பார்த்து
(அதன் பின்னே சென்று)
கடு சுரம் { (அதன்மேல்) தீக்ஷண
துரந்து { மாண பாணத்தைப்
பிரயோகித்தவனும்தான்
கொடு { கொடுமையான தொழிலை
தொழில் உர { யுடையனும் பலசாலி
வோன் { யான வாலியினுடைய
ஊன் உடை { மாம்ஸளமான மார்விலே
அகலத்து {
அடுகணை { தீக்ஷணமான பாணத்தை
குளிப்ப { அழுத்தி
உயிர் கவர்ந்து { (அவனது) பிராணனை
அபஹரித்து
உகந்த மகிழ்ந்தவனுமான

எம் ஒருவன் { விலக்ஷணனை அஸ்தமத்
ஸ்வாமி (எவ்விடத்தி
துள்ளா நென்றால்)
தேன் உடை { தேனையுடைய (திருநாபிக்)
கமலத்து { கமலத்தில் பிறந்த பிரம
அயனோடு { னோடுகூட
தேவர் { மற்றுமுள்ள தேவர்களும்
சென்று { பலகால் வந்து
சென்று {
இறைஞ்சிட { வணங்கப் பெற்றதும்
பெருகு {
வானிடை { பெருகுகின்ற புராதன
முது நீர் { மாண ஆகாசகங்கைக்
கங்கையின் { கரையிது உள்ளதுமான
கரை மேல் {
வதரி { ஸ்ரீபதரிகாச்சரமத்திலே
ஆச்சிராமத்து {
உள்ளான் { எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

* * * [கானிடையுருவை.] பெருமானையும் பிராட்டியையும் பிரிப்பதற்கு மாயமான் வடிவுகொண்டு வந்த மாரீசனை ஒழித்தபடியையும், ஆச்ரிதனான

ஸுகீவனுக்கு விரோதியான வாலியை ஒழித்தபடியையும் முன்னடிகளில் அருளிச் செய்கிறார்.

இராமபிரானும் லீதாபிராட்டியும் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் போது சூர்ப்பணகையின் கெட்ட நடத்தை காரணமாக ஜநஸ்தாந்திலுள்ள அரசுக்களை யெல்லாம் இராமன் வேரறுக்க நேர்ந்தகாலத்து அங்கு இராம பாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஒளித்து ஓடிப்போன அகம்பநன் இலங்கைக்குச் சென்று ஜநஸ்தானமடங்கலும் பாழ்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவா நென்பதையும் சொல்லி 'வீரதையை அபஹரித்துக் கொண்டு வந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் முடிந்து விடக்கூடும்' என்றான். இராவணன் அவனது சொற்படியே 'வீரதையைக் கொள்ளை கொள்ள உபாயமென்?' என்று யோசித்து அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து 'ரீ எனக்கு ஒருதவி செய்யவேணும்' என்று சொல்லித் தன் நினைவை வெளியிட, அது கேட்ட மாரீசன் 'அப்பா இராவண! அந்த மஹாதுபாவனுடன் உணக்குத்வேஷம் உதவாது; இந்த இராமன் சிறு பிள்ளையாயிருக்கும்பொழுதே விச்வாமித்ரயாகத்தில் அவருடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான் பட்டபாடு இன்னும் மறக்கமுடியவில்லை; அத்திருநாமம் செவிப்படும் போதே என் உடல் நடுங்குகின்றது; இப்பேச்சை விட்டுவிடு; இதை நெஞ்சிலும் நினையாதே' என்று ஒழுங்காக உபதேசிக்க, அதைக்கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய்விட்டான். பிறகு சூர்ப்பணகை சென்று தான் முக்கூறுப் புண்டபடியையும், தாசரதிகளுடைய ஸௌந்தர்ய பராக்ரமாதிகுணங்கள் எல்லையற்றிருக்கிறபடியையும் லீதையின் இருப்பையுஞ் சொல்லி: 'இராகவணீ நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கஞ்செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளையேயல்ல' என்று கூறி இராவணனை ரிந்தித்துக்கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடஞ் சென்று நயபயங்களினால் அவனைத் தன் சொல்வழிப்படுத்திக்கொண்டு அம்மாரீசனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து தான் ஓரிடத்தில் ஒளித்திருந்தான். மாரீசன் தனது மாயாசக்தியினால் பொன்மானின் வடிவு எடுத்துக்கொண்டு லீதையின் பார்வையில் மேயத் தொடங்கினான். அப்பொன்மானை லீதை கண்டு அதைப் பிடித்துத் தரவேணுமென்று ஒரே பிடிவாதமாக இராமனிடம் சொன்னான். அதற்கு இணங்கிய இராகவன் இளையோனைப் பிராட்டிக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டுத் தான் வில்லையும் அம்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டு மானின் பின்னே போக அந்தமான் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக ஒதுங்கி ஒதுங்கிப்போய் அக்காட்டில் நெடுந்தூரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அப்பொழுது இராகவன் 'இவன் யாரோ அரசுக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளை அவன்மீது எறிந்தார். அதனால் அடியுண்ட மாரீசன் மாறுருவைவிட்டு ரிஜுபத்துடன் கீழே விழுந்து 'ஹா லக்ஷ்மண! ஹா லீதே! கெட்டேன்' என்று இராகவனைப்போல் கூச்சுவிட்டுக்கொண்டு மாணமடைந்தான் என்றவரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.

கானிடை உருவை = தண்டகாரணயத்தில் வந்த மாணை என்பது. உரு என்று மானுக்குப் பெயர். கோடீந்தோழிவரவோன் என்று வாலியை நினைக்கிறது. இராமன், தன் விஷயத்தில் யாதொரு அபராதமும் செய்தறியாத வாலியைக் கொன்றது பிசுது என்று சொல்லுவவர்கட்கும் ஸமாதானம் சொல்லுகிறவர் போல் கோடீந்தோழில் என்று வாலிக்கு அடைமொழி கொடுக்கிறார். வாலி இராமன் விஷயத்தில் தீங்கு ஒன்றும் செய்பானிடினும் கொடியவர்களைத் தண்டித்தல் சொற்றவனுடைய கடமையாதலால் தண்டித்தனென்க. எவ்வகைப் பெருந் தீங்கு செய்திருந்தாலும் சரணமடைந்தால் அவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியதென்கிற சிறந்த நெருமத்தை ஸ்கீவன் விஷயத்தில் வாலி கைவிட்டதனாலும், பிறன் மனைவியைப் காதலித்துக்கவர்தல், தம்பியினிடம் பகைபாராட்டுதல்; வலியுழிந்து புறங்கொடுத்து ஒடுகின்றவனைத் துரத்தித் துரத்திக்கொல்லத் தொடங்குதல் முதலிய தீச்செயல்கள் வாலியிடம் இருந்ததனாலும்—சரணுகதரக்ஷணத்தையே விரதமாகக் கொண்டவனும் ஏகபத்தீ விரதமுடையவனும் தம்பியைத் தன்னுயிர்போலக் கொள்பவனும், வலியுழந்த பகைவனை ‘இன்று போய் நாளைவா’ என்று அன்போடு சொல்லி விடுத்தருளும் மஹாவீரனுமான சக்ரவர்த்தித் திருமகன் வாலியை அழிக்கலானான் என்று காட்டுகிறார் கோடீந்தோழிவரவோன் என்பதனால்.

உரவோன் = உரம் என்று வலிவுக்குப் பெயர்; பலசாலிகளில் மிகப் பிரசித்தனாகலால் ‘உரவோன்’ என்ற சொல்லைக்கொண்டே வாலியைக் குறிப்பிடுகிறார். உத்தரபூராமாயணத்தில் முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில் வாலியினது வலியின்பெருமை விசித்திரமாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை இங்கே சுருக்கியுரைப்போம்;—

பலசாலிகளைப் பலாத்காரமாகச் சண்டைக்கழைத்து வெற்றிபெறவேணுமென விரும்பி பூமிமுழுமையும் திரியத்தொடங்கின இராவணன் கிஷ்கிந்தையிற்சென்று வாலியைத் தன்னுடன் போர் புரிய விளித்தனன்; அப்போது அங்கு வாலியில்லாமையால் அங்கிருந்த ஒரு வானரன் வந்து, “அம்புரிய ஆவல்கொண்ட அரசுக்கர் தலைவரே! உமக்கு எதிர்ப்பிக்கவல்ல வாலி இப்பொழுது இங்கில்லை; நான்கு ஸமுத்ரமுஞ் சென்று ஸந்தியோபாஸநஞ் செய்து இன்னுமொரு முஹூர்த்தத்திற்குள் இவ்விடம் திரும்பிவருவார்; அதுவரை இங்கே காத்திரும். அவர் வந்தவுடனே உமக்கு மரணம் லித்தம்; அதற்குள்ளேயே மரணமடைய விரும்பி விரைகுவீராகில் உடனே தென்கடலுக்குச் செல்லுக; அங்கு நிலத்திலெழுந்த நெருப்புப்போலே வாலி வீற்றிருக்கக் காண்பீர்” என்று கூறினன். அதனைச் செவியுற்ற இராவணன் உடனே விமானமேறித் தென்கடலை நோக்கிச் சென்று அங்கு அந்நி தொழுதலில் ஏகாக்ரமாக நின்ற வாலியைக்கண்ணுற்று விமானத்தினின்றும் இறங்கி அப்படியே வாலியைப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றெண்ணி அடி ஓசைப்படாது விரைவாக நடந்து சென்றனன். இதனைக் கீழ்க்கண்ணுற் கண்ட வாலி சலியாது அங்கவனமே நிற்க இரா

வணன் மெல்ல அருகில் வந்தவுடனே தன்னைப் பிடிக்கக் கைநீட்டிய அவனைத் தான் முன்னே பற்றிப் பிடித்தெடுத்துக் கஷத்திலிடுக்கிக்கொண்டு அப்படியே ஆகாயத்தில் எழும்பி அதிகேவகமாகச் சென்று மற்ற மூன்று கடல்களிலும் வைதகச்சடங்குகளைச் செய்துமுடித்து இராவணனைச் சுமந்தவாறே புறப்பட்டுக் கிஷ்கிந்தாபுரி சேர்ந்து ஒரு தோப்பில் இறங்கினதும் இராவணனைக் கஷத்தினின்றும் கீழேவிடுத்து நகைத்து ‘ஓகோ! தாங்கள் எங்கிருந்து இப்பொழுது வருவது?’ என வினவினான். வாலியினது செய்கையால் மிக்க வியப்புற்ற ராவணன் மிகவுமிளைப்புற்றுக் கண்களை வெருள வெருள விழித்து நோக்கி ‘உனது வலியே வலி; உனது வீரியமே வீரியம்’ என்று பலவாறு புகழ்ந்து பேசி அவனோடு ஸ்நேஹஞ் செய்து கொண்டான். இப்படிப்பட்ட பெருவீரமுள்ள வாலியை உரவோன் என்றல் மிகப் பொருந்தாமன்றே. அவனுடைய மாமஸப்ரசரமான மார்விலை கொகையம்பு அழுந்தும்படிபண்ணி அவ்வழியாலே அவனுயிரை நீக்கி ‘ஆசிரிதனுன ஸுகீர்வனுடைய விரோதியைப் போக்கப்பெற்றோம்’ என்று மனமகிழ்ச்சி கொண்ட மஹாதாபாவன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் ஸ்ரீபதரிகாசரமம். தாமரையிற் பிறந்த நான்முகன் முதலிய தேவர்கள் ‘நான் முன்னே, நான் முன்னே’ என்று ஸ்பர்த்தித்து அவகாஹிக்கப் பெற்றதும் மேன்மேலனப் பெருகிவருகின்ற தீர்த்தத்தையுடையதுமான கங்கையாற்றின் கரையிலுள்ளதாம் அந்த ஆசரமம். “பெருகுவானிடை முதுநீர்க்கங்கையின் கரைமேல் வதரியாச்சிரமத்து—தேனுடைக்கமலத் தயனொடு தேவர் சென்று சென்றிறைஞ்சிட உள்ளான்” என்று அந்நவயிப்பதும் பொருந்தும். அயன் = அஜன்; அ—திருமாலிடத்தினின்று; ஜன்—தோன்றினவன். முதுநீர் = புதிதாகச் சுரந்த நீர் அல்ல; “ஐயோ மீ X ௦ ௭ யயுநீ ஸ்ரஸ்டி” — [இம்மே கங்கே யமுனே ஸரஸ்வதி] என்று உபநிஷத்திலே சொல்லப்பட்டுள்ளமையால் வேதம் போலவே நித்யமான நதி என்க. ... .. (உ)

இலங்கையும் கடலுமடலருந்துப்பின்

இருநிதிக்கிறைவனும் * அரக்கர்

குலங்களும் கேடமுன்கோந்தோழில்புரிந்த

கோற்றவன், கோழுஞ்சுடர்சுழன்ற *

விலங்கலிலுரிஞ்சிமேல்நின்றவிசம்பில்

வேண்துகிற்கோடியெனவிரிந்து *

வலந்தருமணிரீர்க்கங்கையின் கரைமேல்

வதரியாச்சிரமத்துள்ளானே.

(ரு)

முன் ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்

இலங்கையும் வங்காபுரியென்ன

கடலும் { (அதற்கு அகழான) தெற்கு
ஸமுத்ரமென்ன

அடல் அரு

துப்பின்

இரு நிதிக்கு

இறைவனும்

{ ஒருவராலும் வெவ்வேறுபட
யாத பலத்தை யுடைய
ஐய் பெரிய நிதிகளுக்கு
ஸ்வாமியான ராமன
னென்ன

அரக்கர் குலங்களும் கெட	{ ராக்ஷஸஜாதியென்ன ஆகிய இவைவெல்லாம் ஒழியும் படியாக	வெண் கொடி துகில் என விரிந்து	{ வெளுத்த த்வஜபடமென்னலாம்படி பரந்து
கொடி தொழில் புரிந்த கொற்றவன்	{ கடுமையான காரியங்களைச் செய்தருளின மஹாப்ராபு (எவ்விடத்திலுள்ளனா நென்றால்)	வலந்தரும் மணி நீர்	{ (வேகத்தாலே) மிகெக்கையுடையதும் { அழகிய தீர்த்தத்தை யுடையதுமான
கொழுசுடர் சமுன்ற விலங்கலில் உரிஞ்சி	{ ஸூர்யன் சமுன்று வரப் பெற்ற (மேரு) மலை வரைக்கும்சென்று முட்டி	கங்கையின் கரை மேல் வதரியாச்சிரா மத்து	{ கங்காநதிபினுடைய கரையின்மேலுள்ள பூநீபதரிகாச்சரமத்திலே உன்னான் எழுந்தருளியிருப்பவன்.
மேல் நின்ற விசம்பில்	{ மேலேயிருக்கிற ஆகாசத்திலே		

* * * :—[இலங்கையுங் கடலும்:] ஒருவரால் அழிக்கவொண்ணாத லங்கா புரியும் அதற்கும் அகழாகி ரக்ஷகமாயிருந்த தெற்கு ஸமுத்தரமுடும், இராவணனும், அவனுக்குத் துணையாயிருந்த ராக்ஷஸஜாதியடங்கலும் நாசமடையும்படி தனது கொடுமையான பராக்கிரமத்தைச் செலுத்தித், காரியஞ்செய்த ராஜாதி ராஜன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் வதரியாச்சிரமம். இலங்கையும் இராவணனும் அரக்கர் குலங்களும் கெட்டது உண்மை; கடல் கெடவில்லையே; “கடலும் கெட” என்று இங்கே அருளிச்செய்தது என்? என்னில்; கடலரசனை நோக்கி ‘இலங்கைக்குச் செல்ல வழிவிட வேணும்’ என்று சரணாகதிபண்ணி வேண்டின போது அவன் அஹங்கரித்திருக்கவே “ஸுரோ சீவஸூரியா—ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி—கடலைவற்றச் செய்துவிடுகிறேன்” என்று சிறிச்சிவந்த கண்ணினையு அம்புதொடுத்தனனதலால் “கடல்கெடக் கொடுத்தொழில் புரிந்த கொற்றவன்” என்னக்குறையில்லை யென்க. கடலிடையே அணைகட்டின ஆருந்தொழிலைக் கூறியவாறுமாம்.

அடலருந்துப்பின் இருநிதிக்கிறைவன் = துப்பு—ஸாமர்த்தியம்; வரபலத்தாலும் புஜபலத்தாலும் ‘எனக்காரும் நிகரில்லை’ என்று செருக்குறுத்திரிந்தவன் என்று கருத்து. குபேரனிடமிருந்த சங்கரிதி பத்மநிதிகளை இராவணன் கவர்ந்து கொண்டதுபற்றி இருநிதிக்கிறைவனாயினன்.

இப்படிப்பட்ட ராவணதிகளை அழித்தவனான பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடமாகிய வதரியாச்சிரமம் கங்கையின் கரைமேலுள்ளது; அக்கங்கை எப்படிப்பட்டதென்னில்; கொழுஞ்சுடர் சமுன்ற விலங்கலிலுரிஞ்சி மேல் நின்ற விசம்பில் வெண்துகிற கொடியென விரிந்து வலந்தரு மணிநீருடையது; (அதாவது)—கொழுஞ்சுடர் என்று ஸூர்யனைச் சொல்லுகிறது; விலங்கல் என்று மலைக்குப் பெயர்; கொழுஞ்சுடர் சமுன்ற விலங்கலாவது மேருமலை; மேரு பர்வதத்தைச் சுற்றித்திரிவானிறே ஸூர்யன். [பூவிஷ்ணுபுராணம் இரண்டாவது ஆம்சத்தில் எட்டாவது அத்தியாயம் நோக்கத்தக்கது.] அந்த மேருமலை தேவ லோகத்தை அளாவிவிரும்பதனாலும், “மேருபுஷ்டே பதிஷ்டே பூயே நிஸா—ஸா ஷேமஸூலா 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100”

ப்ருஷ்டே பதித்வோச்சை: நிஷ்க்ரந்தா சசிமண்டலாத்-ஜகத்: பாவநாந்த்ராய
யா ப்ரயாதி சதுர்த்திசம்.” என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் [2-8-112.] சொல்
விபிரஸ்ப்பதனாலும் “கொழுஞ்சுடர் சுழன்ற விலங்கலி லுரிஞ்சி” எனப்பட்டது.

மேல்நின்ற விசம்பில் வெண்துகில்கோடியேன விரிந்து = வெண்ணிறமான
கங்கை நீர் விசம்பின்மீது ப்ரவஹிப்பதைப் பார்த்தால்—மாடமாளிகைகளின்
உச்சியில் நாட்டப்படுகிற தவஜங்களில் கட்டப்பட்டுள்ள வெளுத்த துணிகள்
காற்றில் அசைந்து பரம்புவது போலிருக்கின்றதென்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கிற
படி. ... .. (ங)

துணிவினியுனக்குச்சொல்லுவன்மனமே!

தொழுதேழுதோண்டர்கள் தமக்கு *

பிணியொழித்தமர்பெருவிசம்பருளும்

பேரருளாளனம்பெருமான் *

அணிமலர்க்குழலாரம்பையர்துகிலும்

ஆரமும்வாரிவந்து * அணிரீர்

மணிகொழித்திழிந்தகங்கையின்கரைமேல்

வதிரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (ச)

மனமே கொஞ்சமே,

இனி இதுமுதலாக

உனக்கு { உனக்கு இருக்கவேண்டிய
துணிவு { உறுதியைச் சொல்லுகி
சொல்லுவன் { மேன் (கேள்);

தொண்டர்கள் { ஆச்சரிதர்களுக்கு
தமக்கு {

பிணி ஒழித்து வியாதிகளைப்போக்கி

அமரர் { நித்ய ஸஞ்சிகளுடையதான
பெரு விசம்பு { பரமபதத்தை (அவர்கட்கு)
அருளும் { அளித்தருளாரின்ற

பேர் அருள் { பரமதயாளுவான
ஆனன் {

எம் பெருமான் ஸர்வேசுவரீனை

தொழுதுஎழு { வணங்கி உஜ்ஜீவிக்கக்
கடவை;

(அப்பெருமான் எவ்விடத்தி
லுள்ளா னென்னில்);

அணி நீர் { (கங்கையிலுள்ள) அழகிய
ஜலமானது

மலர் அணி { புஷ்பங்களை யணிந்த
குழலார் { கூந்தலையுடைய அப்ஸ
அரம்பையர் { ரஸ் ஸ்தரீகளினுடைய

துகிலும் { சேலைகளையும்

ஆரமும் { ஹாரங்களையும்

வாரி வந்து { திரட்டிக்கொண்டு வந்தும்

மணி { ரத்னங்களைத் தள்ளிக்
கொழித்து { கொண்டு வந்தும்

இழிந்த { ப்ரவஹிக்கப்பெற்ற

கங்கையின் { கங்காகதியினுடைய

கரை மேல் { கரைமேலுள்ள

வதரி { ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே
ஆச்சிராமத்து {

உள்ளான் { எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

* * *—[துணிவினியுனக்கு.] கொஞ்சே! இப்போது உனக்கு உறுதியாக
ஒரு நல்லவார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேள். அதுயாதெனில்; தொண்டர்களு
டைய விரோதியைப் போக்கிப் பரமபதத்தை அளிக்கின்ற பேரருளாளன் ஸ்ரீ
பதரிகாச்ரமத்தில் எழுந்தருளியிராரின்றான்; அங்கே சென்று அவனை நீ வணங்கி
உஜ்ஜீவிக்கக்கடவை; இதுவே உனக்கு நான் உரைக்கும் உறுதிச்சொல்.

அந்த வதரியாச்சிரமம் கங்கைக்கரையிலுள்ளது; கங்கை எப்படிப்பட்ட தென்னில்; கண்ணன் செய்கிற காரியமெல்லாம் செய்யும் அக்கங்கைதானும்; அவன் ஐ “ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச், சேற்றாலெறிந்து விளையாடிக் கொண்டு, காற்றிற் கடியனாய் ஓடி” என்றபடி ஆய்ச்சிகளின் துகில்களையும் ஹாரங்களையும் வாரிக்கொண்டு ஓடுவது போல், மேலுலகத்து மாதர்களுடைய வஸ்த்ரங்களையும் முத்தாஹாரம் முதலியவற்றையும் வாரிக்கொண்டும் பல பல ரத்னங்களையும் தள்ளிக்கொண்டும் பெருகி ஓடுகின்றதாம் கங்கை. பெரிய ஆறுகள் தம்மிடத்து நீராடிக் கொண்டிருப்பவர்களுடைய வஸ்த்ரபூஷணாதிகளை அடித்துக்கொண்டிருந்தல் இயல்பு. அரம்பையர்—தெய்வப் பெண்கள். ஆரம்—ஹாரம் என்ற வடசொல் திரிபு. ... .. (ச)

பேயிடைக்கிருந்துவந்தமற்றவள் தன்

பெருமுலைகவைத்திட * பெற்ற

தாயிடைக்கிருத்தலஞ்சுவனென்று

தளர்ந்திடவளர்ந்தவென்தலைவன் *

சேய்முகட்டுச்சியண்டமுஞ்சுமந்த

சேம்பொன்செய்விலங்கலிலிங்கு *

வாய்முகட்டிழிந்தகங்கையின்கரைமேல்

வதரியாச்சிரமத்துள்ளானே. (ஔ)

வந்த { (யசோதையின் வேஷங்
கொண்டு) வந்தவளான
பேய் பூகனையினுடைய
இடைக்கு { இடுப்பிலே யிருந்து
இருந்து { கொண்டு
அவள் தன் அப் பேய்முகளுடைய
பெரு முலை பெரிய முலையை
சுவைத்திட ருசிபார்த்து உண்ண
பெற்ற தாய் { (அதைக்கண்ட) யசோதை
யானவள்
இடைக்கு { (நான் இனி இவளை) இடுப்
இருத்தல் { பிலே எடுத்துக்கொள்ள
அஞ்சுவன் { அஞ்சுகிறேன் என்று
என்று { சொல்லிக் கூசும்படியாக
தளர்ந்திட }
வளர்ந்த வளர்ந்தவனான
எம் தலைவன் அஸ்மத் ஸ்வாமி
(எவ்விடத்திலுள்ளா நென்னில் ;)

சேய் முகடு { உயர்ந்த கொடுமுடியின்
உச்சி { உச்சியிலே
அண்டம் { அண்டத்தைச் சுமக்கிற
சுமந்த {
செம் பொன் { மேரு பர்வதத்திலே
செய் {
விலங்கலில் }
இலங்கு விலங்குகின்ற
வாய் விசாலமான
முகடு சிகரத்தில் நின்றும்
இழிந்த ப்ரவலிக்குன்ற
கங்கையின் கங்காநதியினுடைய
கரை மேல் கரைமீதுள்ள
வதரியாச் { ஸ்ரீபதரிகாசரமத்திலே
சிரமத்து }
உள்ளான் எழுந்தருளியிருப்பவன்.

* * *—[பேயிடைக்கிருந்து.] கீழ்ப்பாட்டில் “அணிமலர்க்குழலாராம் பையர் துகிலும் ஆரமும் வாரிவந்து” என்ற சொற்போக்கில் கண்ணபிரானு

மைய திருவிளையாடல் ஆழ்வார்க்கு நினைவுக்கு வரவே, மற்றொரு கருஷ்ண சேஷ டித்ததை ஸ்மரித்துப்பேசுகிறார் இதில் பெற்றதாய் போல் வந்தபேய்ச்சி பெரு முலையுண்டு அவனை முடித்தவரலாறு கீழ்த்திருமொழி முதல்பாட்டினுரையிற் கூறப்பட்டது. வந்த பேயிடைக்கிருந்து அவன் தன் பெருமுலை சுனைவத்திட என்று அவ்வயம். யசோதையைப்போலவே வடிவு கொண்டு வந்த பூதனையினு மைய மடியிலே நன்மகன் போல இருந்து அவளது முலையையுண்டு அவனை முடிப்பதுஞ்செய்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுகவைக் கண்ட தாயானவள்; 'அப்பப்ப! இனி இப்பிள்ளையை மடியிலெடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது! முலையுண்கிறபாவனை யில் உயிரை முடிக்கும் பிள்ளை இது; இதன் இயல்வுக்கு அஞ்சவேண்டியிருக் கிறது' என்று கூசும்படியாக அவ்வளவு சூரனாய்வளர்ந்த தலைவன் எழுந்தருளி யிருக்குமிடம் வதரியாச்சிரமம்.

பெற்றதாய் இடைக்கிருத்தலஞ்சுவனென்று தளர்ந்திட இப்பிள்ளையை நாம் மடியிலே வைத்து முலைகொடுத்துப் பழக்கிப்படியாலன்றோ இவன் கண்டார் மடியிலும் பொருந்தி முலையுண்கிறது; இனி நாம் இவனை இடுப்பிலெடுத் துக் கொள்ளவேகூடாது என்று கூசினால் யசோதை என்னவுமாம்.

வதரியாச்சிரமம் கங்கையின் கரையிலுள்ளது; அக்கங்கை எப்படிப்பட்ட தென்னில்; ஓங்கியிருந்துள்ள சிகரத்தின் உச்சியிலே அண்டத்தைத் தரிக்கிற செம்பொன்மலை யாதொன்றுண்டு-மேருபர்வதம்; அதிலே விளங்குகின்ற விசாலமான சிகரத்தினின்றும் இழிந்ததாம். அண்டம்-மேலுலகம்.

அண்டமும் என்ற விடத்து உம்மை-இசை நிறை. ... (ரு)

தேரணங்கல்குல்செழுங்கயற்கண்ணி

திறத்தோருமறத்தோழில்புரிந்து *

பாரணங்கிமிலேறேழு முன்னடர்த்த

பனிமுகில்வண்ண னெம்பெருமான் *

காரணந்தன்னல்கமேபுனல்கயத்த

கருவரைபிளவேழக்குத்தி *

வாரணங்கோணர்ந்தகங்கையின்கரைமேல்

வதரியாச்சிரமத்துள்ளானே. (கூ)

தேர் அணங்கு { தேர்போன்று அழகிய
அல்குல் { நிதம்பத்தை யுடையனாம்

செழு கயல் { அழகிய கயல்போன்ற
கண்ணி { கண்களை யுடையனான
திறத்து { நப்பின்னைக்காக

ஒரு மறத் { கோபம் மிக்க செயலைச்
தொழில் { செய்து
புரிந்து

பார் அணங்கு { முயிலுள்ளா ரெல்லாகும்
இமில் { நடுங்கும்படியான
முசுப்பையுடைய

ஏறு ஏழும் { ஏழு ஏறுதகையும்
முன் { கண்முன்னே வலியடக்கின
அடர்த்த

பனி முகில் { குளிர்ந்த மேகம்போன்ற
விண்ணின் { ஊட்டை யுடையனான

எம்	{ எம்பெருமான் (எங்கே	வாரணம்	{ (அங்குள்ள) யானைகளைத்
பெருமான்	{ எழுந்தருளியிருக்கிற	கொணர்ந்த	{ தள்ளிக்கொண்டு வந்து
கர்மணம்	{ பகிரதப்ரயத்நமாகிற		{ பாவவறித்த துமரன்
புண்ணல்	{ காரணத்தினால்	கங்கையின்	கங்காக தியிலுடைய
கடு புனல்	{ வேகமாகப் பெருகுகின்ற	கரை மேல்	கரையின்மீதுள்ள
கயத்த	{ ஜலம் நிறைந்த பள்ளம்	வதரியாச்	{ ஸ்ரீபாதிகாச்ரமத்திலே
கரு வரை	{ பெரியதொரு மலை பிளந்து	சிரமத்து	{ உள்ளான்.
பிள்வு எழு	{ போம்படி (அம்மலையை)	உள்ளான்	
குத்தி	{ உடைத்துக்கொண்டு		

* * *—[தேரணங்கல்குல்.] கண்ணபிரான் தொட்டிற் பருவத்திற் செய்த சேஷத்த மென்றைக் கீழ்ப்பாட்டி லருளிச்செய்தார்; யெளவனப்பருவத்திற் செய்ததோர் செயலைச் சொல்லுகிறாநிலை. கும்பென்னும் இடையர் தலைவன்து மகளாயும் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் 'நீளா' என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவருமான நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கர்யாசல்கமாகக் குறித்தபடி யார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழு திருவருக் கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்து கொண்டனன். அப்பெருமான் வதரியாச்சிரமத்துள்ளான்.

தேரணங்கல்குல் = அல்குலுக்குத் தேரை உவமை கூறுதல் கவிமரபு. அணங்கு என்று அழகுக்கும் பேராகையாலே 'தேர்போன்று அழகிய' என்று உணர்க்கப்பட்டது. இனி, அணங்கென்று வருத்தத்திற்கும் வாசகமாதலால் தேரை வருத்துகின்ற அல்குல் என்னவுமாம். தேர் இதற்கு உவமையாக முடியாது வருந்துகின்றதென்க:

மறத்தொழில்புரிந்து = எருதுகளின்மேல் கோபாவேசத்தைக் காட்டி என்றவாறு. "பாரணங்கிமில்" என்ற விசேஷணம் அவ்வெருதுகளின் பங்கு கர்த் தன்மையைக் காட்டுதற்காம். பார்—பூமியிலுள்ளார்க்கு ஆகுபெயர். இமில்—முசுப்பு. பெருமிடுக்குடைய எருதுகளோடு போர் செய்தவனவிலும் திருமேனி நிறத்திற்குச் சிறிதும் வாட்டமுண்டாகவில்லை யென்பது விளங்க "எறேழு மடர்த்த பனி முகில்வண்ணன்" என்றார்.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமான் ஸ்ரீபதர் காச்ரமம் எவ்விடத்துள்ளது?—கங்கையின் கரைமேலுள்ளது. அக்கங்கை எப்படிப்பட்டது?—காரணந்தன்னால் கசிம்புனல் கயத்த கருவரை பிளவெழக் குத்தி வாரணம் கொணர்ந்ததாம். இதன் கருத்து யாதெனில்; (ஸகரசக்ர வர்த்தி அச்வமேதயாகஞ் செய்தது; ஸகரகுமாரர்கள் கபிலமாமுனியால் நீற யொழிந்தது, அம்சமான் ஸகரனது யாகக் குதிரையைக் கொண்டு வந்தது; பகிரதன் கங்கைக்காகத் தவஞ் செய்து அதனைக் கொண்டுவந்தது—இந்த வர லாறுகள் ஸ்ரீராமாயணம் பாலகாண்டத்தில் 38 + 43. ஸர்க்கங்களிற் காணத்தக்

கன.) பகீரதன் கங்கையை அவதரிப்பிக்கிறபோது நடுவழியிலே ஒரு மலை தகைந்துகொண்டு நின்றதாகவும், கங்காப்ரவாஹமானது மிக்க வேகமாக வரும் போது விசையினால் அந்த மலையை இரண்டு பிளவாம்படி குத்திப் புறப்பட்டு அம்மலையிலிருந்த யானைகளையும் தள்ளிக்கொண்டு வந்திழிந்ததாகவும் சில புராணங்களில் சொல்லப்படுகிறதாம். மற்றொரு விதமாகவும் சொல்லுவதுண்டு;— பகீரதன் கொணர்ந்த கங்காப்ரவாஹத்தை மலை தகைந்தவாவிடே அவன் இந்திரனை நோக்கித் தவம்புரிந்தனாம்; தபஸ்வியினால் ப்ரஸந்தனான இந்திரன் தனது யானையை அனுப்பி அம்மலை இருபிளவாம்படி குத்துவித்ததாகவும், பிறகு அந்த யானை கங்காப்ரவாஹத்தைத் தட்டுத் தடங்கலின்றிக் கொண்டு புறப்பட்டதாகவும் புராணப்பிரவர்த்தியுண்டாம். இவ்விரண்டு வகையான யோஜனைகளும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டவை. முதல் யோஜனையில், வாரணங்கொணர்ந்த என்றது—(கங்கையைத் தகைந்த மலையிலிருந்த) யானைகளை உருட்டிக்கொண்டு வந்திழிந்த என்றபடி. இரண்டாம் யோஜனையில், (இந்திரனுடைய) யானையினால் மலையைப்பிளந்து கொண்டு வரப்பட்ட என்றபடி.

காரணத்தினால் = கபிலமாமுனியின் சாபத்தால் நீறாய்க்கிடந்த தன் பாட்டன்மாரை சுத்தி செய்தற்காகக் கங்கையைப் பெறவேனுமென்று பகீரதன் தவம்புரிந்தமையாகி காரணத்தினால் என்றபடி. கங்கையைக் கொண்டுவருகிற போது மலை தகைந்த வளவிலே இந்திரனை நோக்கித் தவம்புரிந்த காரணத்தினால் என்னவுமாம். கடும்புனல்கயத்த என்றவிடத்து, கயத்த என்பதற்கு “தகைந்த” என்று சிலர் பொருள் கூறுவர்; அஃது ஆதாரமற்றதாகும். கைத்த என்று பாடமிருப்பின் அப்பொருள் கொள்ளலாகும். கயத்த என்றே எங்கும் பாடம் வழங்குகின்றது. பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தில்—“பகீரதன் கங்கையை அவதரிப்பிக்கிறபோது நடுவழியிலே ஒரு மலை தகைந்துகொண்டு நின்றதாய் அதை இரண்டு பிளவாம்படி குத்தி யானைகளையு முருட்டிக்கொண்டு இவ்வருகே போந்து இழிந்ததாகச் சொல்லக் கடவது” என்றருளிச் செய்திருப்பதைக்கண்டு, கயத்த என்பதற்குத் தகைந்த என்று சிலர் பொருள் வரைத்திட்டனர்; மலையைக் குத்திக்கொண்டு இழிவதற்கு ப்ரஸத்தியை நிரூபணம் செய்வதற்காகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஒரு மலை தகைந்துகொண்டு நின்றதாக அருளிச்செய்தாரேயன்றி, கயத்த என்பதற்கு அது பொருள் என்று உரைத்தாரல்லர். ஆகையாலே கயத்த என்பதற்குத் தகைந்த என்று பொருள்கொள்ள வழியுமில்லை; அவசியமுமில்லை. கயத்த என்றது கயத்தையுடைய என்றபடி. கயமாவது தண்ணீர் தேங்கும் பள்ளம். வெகு வேகமாகப் பெருகுகின்ற தண்ணீர் நிறைந்த பள்ளங்களையுடைய என்று பொருளாயிற்று. இது கங்கைக்கு விசேஷணமாகவுமாம்; கருவரைக்கு விசேஷணமாகவுமாம். கருவரை என்ற விடத்துக் கருமையாவது பெருமை. பெரியமலை என்றபடி. வரை என்பது பால்பகா அஃறி

ணைப் பெயராதலால் 'மலைகள்' எனப் பன்மைப் பொருள்பட்டு, கங்கை பெருகி வரும்போது வழியில் பல பல மலைகள் நேர்படுமாதலால் அவற்றை யெல்லாம் தன் வேகத்தாலே பேதித்துக்கொண்டு அங்குள்ள யானைகளையும் உருட்டிக் கொண்டு ப்ரவஹித்ததாக உரைத்தலும் பொருந்தும். ... (சு)

வேந்திற்களிறும்வேலைவாயமுதும்

விண்ணைவேண்ணவர்க்கரசம் *

இந்திரற்கருளியெமக்குமீந்தருளும்

எந்தையெம்மடிகளெம்பெருமான் *

அந்தரத்தமரடியிணைவணங்க

ஆயிரமுகத்தினுளருளி *

மந்தரத்திழிந்தகங்கையின்கரைமேல்

வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே.

(எ)

வேலைவாய்	கடலில் நின்றமுண்டான	அந்தரத்து	ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவர்க
வெம் திறல்	மிக்க மிக்கையுடைய ஐரா	அமரர்	ளெல்லோரும்
களிறும்	வத மென்கிற யானையை யும்	அடி இணை	எம்பெருமானுடைய
அமுதம்	அம்ருதத்தையும்	வணங்க	திருவடிகளை ஸேவித்துப் பிரார்த்திக்க
விண்ணை	ஸ்வர்க்க லோகத்தையும்	ஆயிரம்	(அவர்களது வேண்டுகோ
விண்ண	தேவர்களுக்கெல்லாம்	முகத்தினுல்	ளின்படி) பலமுகமாகப்
வர்க்கு அரசம்	அரசரையிருக்குந் தன் மையையும்	அருளி	பிரவஹிக்கும்படி (கந் கையை நோக்கி) நியமித் தருள்.
இந்திரற்கு	இந்திரனுக்குக் கொடுத்தருளி	மந்தரத்து	(அஃவண்ணமாகவே) மந்தர
எமக்கும்	நமக்கும் வேண்டிய	இழிந்த	மலையினின்றும்பெருகின
சந்தருளும்	அருளைச் செய்கிற	கங்கையின்	கங்கையின் கரைமீதுள்ள
எந்தை எம்	ஸ்ரவேச்வரன் (எங்கே	கரைமேல்	உள்ளான்
அடிகள் எம்	எழுந்தருளியிருக்கிற (பெருமான்	வதரியாச்	பூநீபதரிகாச்சிரமத்திலே
பெருமான்	னென்னில்)	சிராமத்து	உள்ளான்.
		உள்ளான்	

* * *—[வேந்திற்களிறும்.] திருமால் தேவர்களின் பிரார்த்தனைக் கிணங்கிக் கடல்கடைந்தருளின காலத்து, கடையப்பட்ட அக்கடலினின்றி ஐராவதயானை, உச்சைச்சர்வஸ் என்னுங் குதிரை, விஷம், சந்திரன், கல்ப வருஷம், அமுதம் முதலியன உண்டாயினவென்று புராணங்கள் கூறும். அவற்றில் தேவேந்திரனுக்கு ஐராவதயானையையும் அமிருதத்தையும் தேவர்கட் குத் தலைவனுயிருக்கும் ஸாம்ராஜ்யத்தையும் கொடுத்தருளி, அந்தரங்க அடிய வர்களான நமக்குத் தன்னையே கொடுத்தருளி உபகரித்த எம்பெருமான் வதரி யாச்சிரமத்துள்ளான்; அவ்வாச்சிரமம் எங்குள்ளது?—கங்கையின் கரைமே லுள்ளது. அக்கங்கை எப்படிப்பட்டது?—அந்தரத்தமரடியிணைவணங்க

ஆயிரமுகத்தினுருளி மந்தரத் திழிந்தது. அதாவது—கங்கையானது ஒரு முகமாக வந்து இழிந்தால் பெரிய விசையோடே வருகிறமிடுக்கைக் கடல் பொரு தென்று தேவர்கள் எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பணிந்து ‘கங்கை பல முகமாகப் பெருகும்படி அருள்புரியவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அவன் ‘அப் படியே ஆகுக’ என்று அருள்கூர்ந்து கங்கையை நியமித்தவளவிலே கங்கை பல முகமாகப் பெருகிற்றாம். “அந்தரத்தமரர் அடியினை வணங்க” என்ற இன்னொருடைய அடியை வணங்கினராகச் சொல்லாமையால், எம்பெருமானு டைய அடியிணையை வணங்கினராகக் கொள்ளப்பட்டது. அன்றி, கங்காதேவியின் திருவடிகளிலேயே வணங்கிப் பிரார்த்தித்தனரென்றுங் கொள்ளலாம். “அன்றிக்கே, கங்கைதன்னை யாச்சரயிக்க அதுதானுளுகையாகவுமாம்” என்றார் பெரியவாச்சாள்பிள்ளையும். எம்பெருமானடியிணையை வணங்கினராகக் கொள்ளும் யோஜனையில், மூன்றாமடியின் இறுதியிலுள்ள அருளி என்றதை எச்சத்திரிபாகக் கொள்ளவேணும்; ஆயிரமுகத்தினால் பிரவஹிக்கும்படி அருள என்றபடி. ஆயிரமுக மென்றது அனைகப் பரகாரமாக என்றபடியாமத்தனை. “மேருவிலே யிழிந்து மந்தரத்திலே யிழிந்து ஹிமவானிலே யிழிந்து இங்ஙனே பலவகைகளாலே வரும்படியைச் சொல்லக் கடவதிறே” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. (எ)

மான்முனிந்தோருகால்வரிசிலைவளைத்த

மன்னவன் பொன்னிறத்துரவோன் *

ஊன்முனிந்தவனதுடலிருபிளவா

உகிர்துதிமேத்து * அயனரனைத்

தான்முனிந்திட்ட வெந்திறல்சாபம்

தவிர்த்தவன் * தவம்புரிந்துயர்ந்த

மாமுனிகோணர்ந்த கங்கையின் கரைமேல்

வதரியாச்சிராமத்துள்ளானே. (அ)

ஒருகால்	{ (பஞ்சவடியில் எழுந்தருளி யிருந்த) ஒரு மையத்தில	அவனது உடல்	அவ்வசரனுடைய சரீரம்
மான்	{ மாரீசமாயமானின் முனிந்து	இரு பிளவு ஆ உகிர்துதி	இரண்டு பிளவாம்படி நகங்களின் நுனியை (வுடலில்) அழுத்தினத னாயும்,
வரிசிலை	{ அழிய வில்லை (அந்த மான் வளைத்த மேலே) வளைத்தெறிந்த மன்னவன், செருக்கனாயும்	அயன் தான் அரணை முனிந்து	நான்முகக் கடவுள் சிவன் மேல் சிறி
பொன் நிறத்து உரவோன்	{ பொன்போன்ற நிறத்தை யுடைய ஹிரண்யனென்னு மொரு பலிஷ்டனுடைய	இட்ட வெம் திறல் சாபம்	(அவனுக்குக்) கொடுத்த மிகவும் க்ரூரமான சாபத் தைப் போக்கினவனுடைய முள்ள எம்பெருமான் (எங்குள்ளானெனில்);
ஊன் முனிந்து	{ உடலை ஒழித்து விடுவதாகச் சிற்றங்கொண்டு	தவிர்த்தவன்	

தவம் புரிந்து உயர்ந்த மா முனி கொணர்ந்த	தபஸ்விகளில் தலைவரான பகீரதர் கொண்டுவந்த	கங்கையின் கரை மேல் வத்சீயாச் சிராமத்து உள்ளான்	கங்கையின் கரையீதுள்ள ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலுள்ள.
---	---	--	--

* * * [மான்முனிந்தோருகால்.] மாரீசனாகிற மாயமான்மேலே அம்பு எய்து அதனை முடித்தவனும், பரமபக்தனைப் பரஹ்லாதனுக்குக் கொடுமையியற்றி மஹாத்ரோஹியான ஹிரண்யகசிபுவின் மார்பைப் பிளந்தொழித்தவனும், பிரமனால் சிவனுக்கு நேர்ந்த பரஹ்மஹத்திசாபத்தைத் தொலைத்தருளினவனுமான் எம்பெருமான் வதரியாச்சிரமத்துள்ளான்.

அயனரனைத்தான் முனிந்திட்ட வெந்திறல்சாபந்தவிர்த்த வரலாறு :- ஒரு காலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையவாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்ற தென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என்செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவர் தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்: என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒரு நாள் பதரிகாச்ரமத்தையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிசுக்கியிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம்.

தவம்புரிந்துயர்ந்த மாமுனிகொணர்ந்த என்பதற்கு இரண்டுவகையாகப் பொருள் கூறுவர் :- விச்வாமித்ரன் கூத்தரியாயிருக்கச் செய்தேயும் தவம் புரிந்து பரஹ்மர்ஷித்வமாகிற உயர்த்தி பெற்றானாகையாலே தவம்புரிந்துயர்ந்த மாமுனி யென்று விச்வாமித்ரனைச் சொல்லுகிறது. அவன் கொணர்ந்த கங்கை யென்று—ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத் தன்னுடைய யஜ்ஞரக்ஷணர்த்தமாக அழைத்துக்கொண்டு போனபோது கங்கையின் வரலாறுகளைச் சொல்லிக் கொண்டே கங்கைக்கரைமேல் அழைத்துக்கொண்டு போயினனாதலால். தவம் புரிந்துயர்ந்த மாமுனியினால் (ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களைத் தன் கரையீது) கொண்டு வரப்பெற்ற கங்கை என்றதாயிற்று. இப்பொருள் கொள்வது அரியவழி யென்றெண்ணின ஸ்ரீபராங்குச தாஸரென்பவர் "மாமுனி புகன்ற கங்கையின் கரைமேல்" என்று பாடத்தைத் திருத்திக்கொண்டால் நன்றாகுமே என்றாராம்; அதை நம்பிள்ளை கேட்டருளி "உள்ள பாடத்திற்கு நாம் பொருளுரைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோமேயன்றி இல்லாததொரு பாடத்தைக் கற்பிக்க வல்லோமல்லோம்" என்றருளிச் செய்தாராம்.

இனி, தவம்புரிந்துயர்ந்த மாமுனி என்று பகீரதமுனியையே சொல்லிற்றாய், அவனால் கொண்டுவரப்பட்ட கங்கை யென்று உரைத்தலும் ஒன்று. ... (அ)

அவனியாள் அலமரப் பேருகும்—அங்கு நின்றும், பூமிப்பிராட்டி பொறுக்க மாட்டாமல் தமொறும்படி (பூமியிலே வந்து) பெருகுகின்றதாம். அப்படிப்பட்ட கங்கையின் கரைமேலுள்ளது வதரியாச்சிரமம்.

மாருதம், அண்டம், அவநி—வடசொற்கள். ... .. (க)

வருந்திரைமணிநீர்க்கங்கையின்கரைமேல்

வதரியாச்சிரமத்துள்ளானை *

கருங்கடல்முந்நீர்வண்ணையெண்ணிக்

கலியன்வாயோலிசெய்தபனுவல் *

வரஞ்செய்தவைவந்துமைந்தும்வல்லார்கள்

வானவருலகுடன்மருவி *

இருங்கடலுலகமாண்டேவெண்குடைக்கீழ்

இமையவராகுவந்தாமே.

(ம)

வரும் திரை மணி நீர் { (பெரிய வேகத்தோடு) வரு கிற அலைகளை யுடைத் தாய் தெளிந்த ஜலத்தை யுடைத்தான

கங்கையின் கரை மேல் } கங்கையின் கரைமேலே

வதரியாச் சிரமத்து உள்ளானை } ஸ்ரீ பதரிகாச்சிரமத்தில் எழுந் தருளியிருக்கிற

கரு முந்நீர் கடல் வண்ணனை } கறுத்த முன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைய கடல் போன்ற நிறத்தான ஸ்ரீமந்நாராயணனை

எண்ணி அதுஸந்தித்து

கலியன் திருமங்கையாழ்வார்

வாய்ஒலிசெய்த திருவாய்மலர்த்தருளிய

பனுவல் பாசுரமாய் வரம் செய்த சிறுத்தான ஐந்தும் ஐந்தும் இப்பத்துப்பாட்டுகளையும் வல்லார்கள் தாம் ஓதவல்லவர்கள்

வெண்குடை கீழ் { வெண் கொற்றக் குடை யின்கீழ் வாழ்ந்து கொண்டு

இரு கடல் உலகம்ஆண்டு } பெரிய கடல்குழந்த இப்பூமி யை ஆண்டபின்

உடன் அடுத்தபடியாக

வானவர் உலகு மருவி } ப்ரஹ்மலோக நிர்வாஹக ராக இருந்து

இமையவர் ஆருவர் { (அதன்பிறகு) நித்யஸூரிக ளாகவும் ஆவர்கள்.

*** [வருந்திரைமணிநீர்.] இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டும் பாசுரம் இது. பெரிய வேகத்தோடு வருகிற அலைகளையுடைத்தாய் தெளிந்த தீர்த்தத்தையுடைத்தான கங்கையின் கரைமேலே ஸ்ரீபதரிகாச்சிரமத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற கடல்வண்ணனான ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைச் சிந்தித்துத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த சிறந்த இப்பாசுரங்களை ஓதவல்லவர்கள், கடல்குழந்த மண்ணுலகத்தை நெடுநாள் ஆண்டபின் ப்ரஹ்மபதத்தை நிர்வஹித்து அதன்பிறகு நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோஷ்டியாக இருக்கப் பெறுவர்.

“ஏரானின்னிசை மாலை வல்லார் இருமகேசனடியாரே” “வைகுந்தமேறுவரே” என்றாற்போலே பரமபுருஷார்த்தத்தையே பலனாகச் சொல்லவேண்டியிருக்க, இருங்கடலுலகமாள்வதான கூடூத்ர புருஷார்த்தத்தைப் பலனாகச்

சொல்வதென்? என்று நஞ்சியர் பட்டரைக் கேட்டார்; அதற்கு அவர் ரஸோக் தியாக ஒரு உத்தரம் அருளிச்செய்தாராம்; அதாவது—“திருமங்கையாழ்வார் அவதரித்த பின்பு த்யாஜ்யமான ஐச்வர்யமும் பரம புருஷார்த்தமாய் விட்டது காணும்; பண்முள்ள விடங்களிற் சென்று கொள்ளையடித்து பகவத் பாகவத கைங்கரியங்கள் பண்ணுகிறவராகையாலே ஹேயமான ஐச்வரியமும் இவ்வாழ்வார் திருவுள்ளத்தால் உத்தேச்யமாய் விட்டதிறே” என்றாராம். ஆரார் எந்த எந்த பலன்களை விரும்பினாலும் அந்த அந்த பலன்கள் இவ்வருளிச் செயல் மூலமாகக் கிடைக்குமென்பது உண்மைப்பொருள். “இத்தால் சொல்லிற் றாய்த்து—இவன் அபிஸந்தி பண்ணினவற்றை யெல்லாம் தருமென்றபடி.” என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியும் காண்க.

கருங்கடல்முந்நீர்வண்ணனை என்றவிடத்து முந்நீர் என்பது கருங்கட லுக்கு வீசேஷணம். முந்நீர்—ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என் னும் மூன்றுவகை நீரையுடையது எனப் பண்புத்தொகையன்மொழியாகிய காரணப்பெயரென்பது பழைய கொள்கை. இதனைமறுத்துக் கூறுகின்றார் அடியார்க்கு நல்லார். ஆற்றுநீரென்பது மழைநீரே யாகையாலும், இவ்விரண்டு மில்லாதபோது ஊற்றுநீருமில்லையாகையாலும் இவற்றை முந்நீரென்பது பொருந்தாது என்று சொல்லி வேறு பொருள் கூறுகிறார்; அதாவது—முச் செய்கையையுடைய நீர் முந்நீரென்பதாம். முச்செய்கையாவது—மண்ணைப் படைத்தலும் மண்ணை யழித்தலும் மண்ணைக் காத்தலுமாம். நீரினின்றி நிலம் பிறந்ததென வேதமோதுதலால் படைத்தலும், நீரின்றி உலகம் பிழையா தாதலால் காத்தலும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழிதலால் அழித் தலும் ஆக முத்தொழில்களும் கடலுக்கு உரியனவாம். நச்சினார்க்கினியர் கருத்தும் இதுவே. நம் பூருவாசாரியர்கள் முன்றுவகை நீரையுடையதென்னும் பொருளையே ஆதரிப்பர். முன்னீர் என நன்னகரமாகப் பாடமோதி, பழைய நீர் என்றாரைப்பாருமூண்டு: ஆதியிற் கடவுள் நீரையே படைத்தாரென்று புராணங்கூறும்.

பனுவல்—சாஸ்தரம்; சொல்லுமாம். வரஞ்சேய்த—வரமென்று பகவத் ப்ரஸாதத்தைச் சொல்லிற்றாய், தம்முடைய கவனஸாமர்த்தியத்தாலன்றிக்கே எம்பெருமானுடைய இன்னருளால் செய்யப்பட்ட பாசுரமென்றபடி. வட மொழியில் வரமென்றுச் சேஷ்ட்ட வாசகமுமாகையாலே சிறந்ததாகச் செய் யப்பட்ட என்ற பொருளும் கொள்ளற்பாலதே. ... .. (ய)

அடிவரவு—எனம் கானிடை இலங்கை துணிவு பேய்தேர் ஷெந்திதல் மான் கொண்டல் வருந்திரை கலை.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி = முதற்பத்து.

ஐந்தாந்திருமொழி—கலையுங்கரியும்.

அவதாரிகை:—வாடினேன்வாடி யென்கிற முதல்திருமொழியிலே, தமக்குத் திருமந்திரம் லபித்தபடியைப் பேசினார். அந்தத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் கூடவே ஆராய்ச்சி செய்தருளி திருமந்திரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்ய தேசங்களிலே சென்று எம்பெருமானே ஸேவிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும்படமான ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தைத் தேடி வடக்கே எழுந்தருளின வளவில் திருப்பிரிதி என்னும் திவ்யதேசம் நேர்பட, இரண்டார் திருமொழியால் அதனை அதுபவித்து, அதன் பிறகு வதரியை வணங்கி, அதற்குப் பிறகு ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் ஸந்திதி பண்ணி யெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீமந்தநாராயணமூர்த்தியைக் கீழ்த்திருமொழியால் மங்களாசாஸனஞ் செய்து, இனி எங்குச் செல்லவேண்டுமென்று யோசித்து நின்றவளவில், ஸ்ரீஸாளக்ராம மென்னும் திவ்யதேசத்திலே தான் எழுந்தருளியிருந்து அடியார்கட்குக் காட்சி தந்தருளுகிறபடியை எம்பெருமான் ஆழ்வாரது ஞானக்கண்ணுக்குத் தோற்றுவிக்க, ஆழ்வாரும் தமது திருவுள்ளத்தை யழைத்து ‘நெஞ்சே! சாளக்கிராமத்தைச் சென்று சேருவோம்; வா’ என்கிறார் இத்திருமொழியில்.

ஸௌபரி என்கிற ஒரு மாமுனிவன் நீர்நிலையிலிருந்து கொண்டு தவம் புரியா நின்றவளவில் அங்கு மீன்களெல்லாம் கூடிக்களித்து விளையாடா நின்ற மையைக் கண்ணுற்று ‘நாமும் இப்படி குடும்ப வாழ்க்கையிற் கூடிநின்று சிற்றின்பம் துகர்ந்து களிக்கவேணும்’ என்று ஆவல் கொண்டு மாந்தாதா என்னும் அரசனுக்குப் பல பெண்கள் இருப்பதாக உணர்ந்து அவனிடஞ்சென்று தனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யுமாறு வேண்ட, அரசன் இவருடைய கிழத்தனத்தையும் குரூபத்தையும் கண்டு இசையகில்லாமல் ‘பெண் கொடுக்கமுடியாதென்று நம் வாயாற் சொன்னால் முனிவர் முனிந்து சபித்துவிடக்கூடும்; பெண்களிருக்குமிடத்திற்கு இவரை அனுப்புவோம்; இவரைக் கண்டு பெண்கள் காழற்றார்களாகில் விவாஹம் செய்துகொள்ளட்டும்; இல்லையாகில் அவர்களே மறுத்து விடட்டும்; நம் தலையில் பழி வேண்டா’ என்றெண்ணி முனிவரைப் பெண்களிருக்குமிட மனுப்ப, முனிவர் அங்குச் செல்லும்போதே தமது தவவலிமையால் திவ்ய ஸுந்தரமான ரூபத்தை என்று கொண்டு போய் அவர்கள் முன்னே நின்றவளவில் அங்கிருந்த ஐம்பது பெண்களும் ‘நானே இவரை மணந்துகொள்வேன், நானே இவரை மணந்துகொள்வேன்’ என்று போட்டி.

போட்டுக்கொண்டு மேல்விழுந்தவாரே, முனிவர் அத்தனை பெண்களையும் மணந்துகொள்ள விரும்பித் தமது தவவலிமையால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து அப்பெண்களைவரையும் விவாஹன் செய்துகொண்டு மகிழ்ந்திருந்தாரென்று புராணங்களில் இதிலுமாஸமுண்டு. அதுபோலவே எம்பெருமானும் ஆச்ரிதர்களான அஸ்மதாதிகளை அதுபவிப்பதற்காகப் பல பல திவ்யமங்கனவிக்கரஹங்களைப் பரிக்கரணித்து, திவ்ய தேசங்கள்தோறும் ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கிறானாகையாலே ஆழ்வார் எங்கும் புகுந்து மங்களாசாஸனம் செய்ய விரும்பி ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலே செல்லுகிறாராயிற்று.

“ஸௌபரி போகத்துக் குறுப்பாக அனேகம் வடிவு கொண்டாற்போலே ஆச்ரிதரை அதுபவிக்கைக்கு உறுப்பாக உகந்தருளின நிலங்களெங்கும் புகுந்து ஸந்நிதி பண்ணினாயிற்று அவன் ; இனி இவர்தாம் * தானுகந்த ஐரெல்லாம் தன்னாள்பாடி எங்கும் புக்கு அதுபவிக்கையிலேயாய்த்து அபேகை பண்ணியிருப்பது ” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூகத்தியையும் இங்கே அதுஸந்திப்பது. ... ..

கலையுங்கரியும்பரிமாவும் திரியும்கானம்கடந்துபோய் *

சிலையும்கணையும்துணையாகச் சென்றான்வென்றிச்செருக்களத்து *

மலைகொண்டலைநீரணைகட்டி மதிளநீரிலங்கைவாளரக்கர்

தலைவன் * தலைபத்தறுத்துகந்தான் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே !

(க)

பதவுரை.

கலையும்	மாண்களும்	அணை கட்டி	ஸேது கட்டி
கரியும்	யானைகளும்	மதிள் நீர்	மதிளையும் ஸமுத்தரத்தை
பரிமாவும்	{ குதிரைகளுமாகிய மிருகங்கள்	இலங்கை	{ யும் காப்பாக உடைத் தான் இலங்கையிலுள்ள
திரியும்	திரியுமிடமான	வான்	{ வானை ஆயுதமாகக் கொண்ட
கானம்	காட்டை	அரக்கர்	{ இராவணனுடைய
கடந்து போய்	தாண்டிச் சென்று	தலைவன்	{
சிலையும்	{ வில்லும் அம்பும் துணையாகக் கொண்டு	பத்து தலை	பத்துத் தலைகளையும்
சுணையும்	{	அறுத்து	அறுத்துத்தள்ளி
துணை ஆக	{		{
வென்றிச்செரு	{ (தனக்கு) வெற்றியை விளைக்கவல்ல போர்க்	உகந்தான்	{ (ஆச்ரிதவிரோதி தொலைந் தானென்று) திருவுள்ள
களத்து	{ களத்திலே எழுந்தரு		{ முகந்தவனுமான எம்பெ
சென்றான்	{ ளினவனும்,		{ ருமானுடைய திவ்யதேச
அலை நீர்	{ அலைக்கின்ற நீரையுடைய	சாளக்கிராமம்	ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை
மலை கொண்டு	{ கடலிலே	நெஞ்சே	{ மனமே! சென்றுசேர்.
	மலைகளாலே	அடை	{

* * *—[கலையுங்கரியும்.] நெஞ்சே ! நீ ஸ்ரீஸாளக்ராமமென்னும் திவ்ய தேசத்தை அடைந்திடு. அத்திருப்பதி யாருடையது ?—இராவணனது தலை

கள் பத்தையும் அறுத்துகந்த இராமபிரானுடையது. இராவணன் தலைகளை யறுப்பதற்காக அப்பெருமான் என்னகாரியஞ் செய்தான்?—பலபல மிருகங்கள் நிறைந்து கிடந்த கொடிய காட்டைக் கடந்து சென்று வில்லையும் அம்புகளையும் துணையாகக் கொண்டு யுத்தபூமிக்கு வருமளவில் கடலைக்கடந்து வரவேண்டிற் றுன்படியால் மலைகளைக்கொண்டு கடலிலே ஸேதுகட்டி அவ்வழியாலே இலங்கை வந்து சேர்ந்தானாயிற்று. இப்படி ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழிப்பதற்கு அருந்தொழில்கள் செய்யுமவனுை பரமபுருஷன் நம்போல்வாருடைய விரோதி களையும் தொலைப்பதற்குச் சாளக்கிராமத்திலே வந்து நிற்கிறான்; அங்குச் செல் வோம், வா நெஞ்சே! என்றாராயிற்று.

காட்டின் கொடுமையைச் சொல்லவேண்டில், யானை சிங்கம் புலி முதலிய துஷ்ட மிருகங்களையன்றே முன்னே கூறவேண்டும்; கலையும் என்று ஸாதுவான மாண்களை முன்னே கூறுவானேன்? என்னில்; மாரீசன் மாயமானாகவந்து செய்த கொடுமை வலிதாயிருந்ததனால் அந்த மான்சாதியை முன்னே கூறின ரென்க. பிராட்டி இராமனைப் பிரிந்து பட்ட வருத்தங்கட்கெல்லாம் மூலகார ணம் மாரீசனாகிற மாயமானே யாதலால் கொடிய மிருகங்களில் மான் முற்பட வுரியதேயாம்.

இங்கு மானை முற்கூறியதற்கு வேறொரு வகையான காரணமூங்கூறலாம். அதாவது—மான்சாதியில் மிக நன்றிபாராட்டி முற்கூறுகின்றாரென்னலாம். மஹாத்ரோஹியான மாரீசனிடத்தில் நன்றிபாராட்டுதல் ஏதுக்கெனில்; கேண்மின். சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு, ஜனஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமைய னாகிய கரண்பக்கல் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புரண்டமுது அவனுக் குக் கோபத்தை உண்டாக்கினவளவில் அக்கரன் பதினாலாயிரம் சேநாதிபதி களையும் ஸேனைகளையும் இராமபிரானோடு போர் செய்ய அனுப்ப, இராமன் அவர்களத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட்டு, பிறகு வந்த கரணையும் கொன்றுவிட்டு ஜனஸ்தானத்தை சூர்யமாக்கினபோது அங்கு இராமபாணத்துக்குத் தப்பிப்பிழைத்து ஒளித்துஒடிப்போன அகம்பநன் இலங்கைக்குச் சென்று ஜநஸ்தானமடங்கலும் பாழ்ப்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெல்ல முடியாதவெனப்பதையும் சொல்லி ‘வீரையை அபஹரித்துக் கொண்டு வந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் முடிந்து கிடக்கூடும்’ என்று தெரிவிக்க, இராவணன் அவனது சொற்படியே ‘வீரையைக் கொள்ளை கொள்ள உபாயமென்?’ என்று யோசித்து அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து ‘நீஎனக்கு ஒருதவி செய்யவேணும்’ என்று சொல்லித் தன் கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்ட மாரீசன் ‘அப்பா இராவண! அந்த மஹாதுபாவனுடன் உனக்குத் தவேஷம் உதவாது; இந்த இராமன் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும்பொழுதே விச்வாமித்ரயாகத்தில் அவருடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான் பட்டபாடு இன்னும் மறக்கமுடியவில்லை; அத் திருநாமம் செவிப்படும்போதே என்உடல் நடுங்குகின்றது; இப்பேச்சை விட்டு விடு; இதை நெஞ்சிலும் நினையாதே’ என்று யுக்தமாக உபதேசிக்க அதைக்

கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய்க்விட்டான். பிறகு சூர்ப்பணகை இலங்கைக்குச் சென்று, தான் மூக்கறுப்புண்டபடியையும் தாசரதிகளுடைய ஸௌந்தர்ய பராக்கரமாதி குணங்கள் எல்லையற்றிருக்கிறபடியையும் வீரதையின் இருப்பையுஞ் சொல்லி 'இராகவணை நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கஞ் செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளையே அல்ல' என்று கூறி இராவணனை நிர்த்தித்துக் கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடஞ்சென்று நயபயங்களினால் அவனைத் தன் சொல்வழிப்படுத்திக் கொண்டு அம்மாரீசனும் தானுமாய்ப் புறப் பட்டு வந்து தான் ஓரிடத்தில் ஓளித்திருந்தான். மாரீசன் இராவணனுடைய வலிகட்டாயம் பொறுக்கமாட்டாமல் மனம் நொந்துகொண்டே உடன்பட்டு வந்தானேயன்றி இராமபிரானிடத்தில் கறுக்கொண்டு வந்தானில்லை; படுபாவி யான இவ்விராவணனுக்கு உடன்பட்டு நாம் காரியஞ் செய்யாவிடில் இவன் நம்மைக் கொலைசெய்யப்போகிறான். இவனுக்கு உடன்பட்டுக் காரியஞ்செய்தோமாகில் இராமபிரான் நம்மைக் கொன்றுவிடப்போகிறார்; இப்பாவியின்கையில் நாம் கொலையுண்பதற் காட்டிலும் அப்பரமபுருஷன் கையிற் கொலையுண்பது நற்கதிக்கு ஹேதுவாம்' என்றெண்ணித் தன் மரணத்தைத் தீர்மானித்துக் கொண்டே வந்தானத்தனை. பிறகு மாரீசன் பொன்மானின் வடிவெடுத்துக் கொண்டு வீரதையின் பார்வையில் மேயத்தொடங்கி அக்காட்டில் நெடுந்தூரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்க்விட்டான். அப்பொழுது இராகவன் 'இவன்யாரோ அரசுக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளை அவன்மீது எறிந்தார். அதனால் அடியுண்ட மாரீசன் மானுருவைவிட்டு நிஜரூபத்துடன் கீழே விழுந்து 'ஹா லக்ஷ்மண! ஹா வீரதே! கெட்டேன்' என்று இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மரணமடைந்தான். இங்கு நாம் ஆலோசிக்கவேண்டிய தென்ன வென்றால், இப்படி இவன் கூச்சலிட்டது இராவணனுக்கு உபகாரஞ் செய்ய வேணுமென்கிற எண்ணத்தினாலா? அல்லது அபகாரஞ் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தினாலா? என்று ஆராயவேண்டும். 'இராவணன்கையாற் கொலையுண்பதை விட இராமபிரானத்தாற் கொலையுண்டு முடிதல் நன்று' என்கிற எண்ணத்தோடு வந்த மாரீசனுக்கு இராவணன் திறத்தில் உபகாரஞ் செய்ய வேணுமென்கிற எண்ணமுண்டாகப் ப்ரஸக்தியில்லை; 'நாம் மாண்டொழிவது போல் அவனையும் மாண்டொழியச் செய்துவிடவேண்டு' மென்ற எண்ணம் கொண்டே இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டான்; மாரீசன் இப்படி கூச்சலிடாமல் வெறுமனே செத்திருப்பானாகில், பிராட்டி லக்ஷ்மணனைப்பிரிய நேர்ந்திராது; இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்துகொண்டு போகவும் அது நிமித்தமாகத் தான் மாண்டுபோகவும் நேர்ந்திராது; தேவர்களின் பிரார்த்தனை ஈடேறவும் வழியிராது. மரணகாலத்தில் மாரீசன் போட்ட கூச்சலே ராவணஸம் ஹாரத்திற்கு மூலகாரணமாக நின்றமையால் ஸ்ரீராம விஷயத்திலே மாரீசன் உபகாரகனேயன்றி அபகாரகனல்லன் என்று நினைக்கத் தக்கது. இப்பெருநன்றியைப் பாராட்டி இங்குக் "கலையும்" என்று மான்சாதியை முற்படக் கூறுகின்றார் ஆழ்வார் என்று கொள்க.

கரியும்—கரி என்ற வடசொல் யானைக்குப் பெயர். பரி என்றும் பரிமா என்றும் குதிரைக்குப் பெயர். கலை, கரி, பரிமா என்பன பால்பாகா ஆற்றிணைப் பெயர்களாதலால் கலைகளும் கரிகளும் பரிமாக்களும் எனப் பன்மைப் பொருள் படும். கானம் என்றவடசொல் கானம் எனச் சிதைத்தது

கானங்கடந்துபோய் என்ற சொல்லற்றலால்—ஒரு காட்டிலிருந்து மற்றொரு காடு, அந்தக் காட்டிலிருந்து மற்றொரு காடு என்றிப்படி காடுகளின்மேற் காடாக எழுந்தருளினமை தோற்றும். வழியில் ஒரு சூக்ராமமும் இல்லை யென்ற படி. “தே வநேந வநம் கத்வா” என்றார் வான் மிகியும்.

சென்றான் வென்றிச் செருக்களத்து = அயோத்தியை விட்டுப் புறப்பட்ட பிறகு யுத்தம் நடந்த இடங்களெல்லாவற்றையும் நினைத்து “செருக்களத்துச் சென்றான்” என்கிறார். கரதூஷண யுத்தம் முதலிய இடைப்போர்கள் பல வுண்டே. ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் பெருமாளுக்கு விஜயமே கிடைத்ததுபற்றி “வென்றிச் செரு” என்றார். யுத்தங்களில் இளைப்பெருமாளுக்கும் மற்றும் வானர வீரர்களும் துணைவர்போல இருந்தாலும் தனிவீரனான தாசரதிக்கு எந்தத் துணையும் அபேக்ஷிதமல்ல என்பது தோன்ற சிலையுங்கணையுந் துணையாக என்றார். “சிலையும் கணையுந் துணையாகக் கானம் கடந்துபோய் மலேகொண்டலை நீரணைகட்டி வென்றிச் செருக்களத்துச் சென்றான்” என்றும் அவ்வயிக்கலாம். வாளரக்கர்தலைவன் தலைபத்தறுத்து உகந்தான் = “ஒரு தேவதையை ஆச்ரயித்து அதன் பக்கவிலே ஒரு வானைப்பெற்று அதைத் தனக்கு அரணாக நினைத்திருப்பானுப் துவர்க்கத்துக் கெல்லாம் நியாமகனையிருக்கிற ராவணனுடைய தலைகள் பத்தையுமுறுத்து தேவர்களும் தந்தாமுடைய குடியிருப்புப் பெற்றார்கள்; ரிஷிகளும் தந்தாமுடைய ஆச்ரமங்களிலேயிருந்து தபஸ்ஸுபண்ணப்பெற்றார்கள்” என்று உகந்தவன்; அப்படி ஆச்ரதிவிரோதியைப் போக்கிப் பிற்பட்டார்க்கு முதலுக்கக்காக வந்து வர்த்திக்கிற ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை ஆச்ரயிக்கப் பாராய் நெஞ்சே யென்கிறார்” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி அறிக. ... .. (க)

கடம்குழ்கரியும்பரிமாவும் ஒலிமாந்தேரும்காலாளும்குழம் *
உடன்குழந்தேழந்தகடியிலங்கைபோடியாவடிவாய்ச்சரம்துரந்தான் *
இடம்குழந்தேங்குமிருவிசும்பில் இமையோர்வணங்கமணம்கமழும் *
தடம்குழந்தேங்குமழகாய சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே ! (உ)

கடம் குழ்	{ மதஜலத்தையுடைய யானை	உடன் குழந்து	ஒன்றாகத் திரண்டு
கரியும்	{ களும்	எழுந்த	கிளந்து தோற்றின
பரிமாவும்	{ குதிரைகளும்	கடி இலங்கை	{ அரணையுடைத்தான லங்கை
ஒலி மா	{ ஒலியையுடைய மஹாரதன்	பொடி ஆ	பொடிபடும்படியாக,
தேரும்	{ களும்	வடி வாய்	கூர்மையான வரையையுடைய
காலாளும்கு	காலாட்களும்		

சரம் அம்புகளை

தூர்தான் { பிரயோகித்தவனுள் இராம
பிரான் (எழுந்தருளி
யிருக்குமிடமான)

[சாளக்கிராமம் அடை நெஞ்சே!]
(அது எப்படிப்பட்டதென்றால்)

இருவிசம்பில் { விசாலமான ஸ்வர்க்கத்தி
இமையோர் { லுள்ள தேவர்கள்

இடம் எங்கும் { பூமியெங்கும் வந்து பரவி

வணங்க { ஆசிரியர்க்கத்தக்கதாய்

மணம் { புஷ்பவாஸனைகள் வீசுகின்ற

கமழும் தடம் { தடாகங்களாலே

சூழ்ந்து சூழப்பட்டு

எங்கும் { எல்லாப்பக்கங்களிலும் அழ
அழகு ஆய { கையுடைத்தாயிருக்கிற

சாளக்கிராமம்—*.

* * * [கடஞ்சூழ்கரியும்.] நெஞ்சே! சாளக்கிராமத்தைச் சென்று சேர்; அத்திவ்யதேசம் யாருடையது?—கடஞ்சூழ்கரியும் பரிமாவு மொலிமாந் தேருங் காலாருமுடன் சூழ்ந்தெழுந்த கடியிலங்கை பொடியாவடிவாய்ச் சரந்தூர்த பெருமானுடையது;—மதஜலத்தையுடையனவாய் மலைகள் வடிவெடுத்து நடந் தாற் போன்றள்ள யானைத்திரள்களும், குதிரைத்திரள்களும், கோஷத்தை யுடைய பெரிய தேர்களும் காலாட்களும் ஆகிய இவையெல்லாம் ஒன்றாகத் திரண்டு பெரியகிளர்ச்சியோடே தோற்றின இவங்கை சுகொடாம்படியாகத் தீக்ஷ்ணமான அம்புகளைப் பிரயோகித்த சக்ரவர்த்திதிருமகன் எழுந்தருளி யிருக்கு மிடமென்கை.

தேவர்களும் இங்கு வந்து ஸேவிக்கும்படியாய் அழகான ஸந்நிவேசங்களை யுடையது என்கிறார் பின்னடிகளில். நிலத்தில் எவ்வளவு அலகாசமுண்டோ அவ்வளவு வந்து சூழ்ந்துகொண்டு சுவர்க்கத்திலுள்ள தேவர்கள் வணங்கப் பெற்றதும், பரிமளம் வீசுகின்ற பொய்கைகள் சூழ்ந்ததும் அழகியதுமான சாளக்கிராமத்தை நெஞ்சே! அடை. ... .. (உ)

உலவுதிரையும் குலவரையும் ஊழிமுதலாவெண்திக்கும் *

நிலவும்சுடருமிருளமாய் நின்றனவேன்றிவிறலாழி

வலவன் * வாநோர்தம்பெருமான் மருவாவரக்கர்க்கெஞ்ஞான்றும்

சலவன் * சலம்சூழ்ந்தழகாய் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (நு)

உலவு { உலவுகின்ற அலைகளை
திரையும் { யுடைய கடலும்

குலம்வரையும் குலபர்வதங்களும்

ஊழி முதலா { காலம் முதலாகவுள்ள
எண் திக்கும் { ஸகல பதார்த்தங்களும்
எட்டித் திசைகளும்

நிலவும் சந்திரனும்

சுடரும் ஸூர்யனும்

இருளும் இருட்டும்

ஆய் நின்றன { ஆகிய இப்பொருள்களுக்
கெல்லாம் அந்தர்யாமியா
யிருப்பவனும்

வென்றி { வெற்றியையும் மிக்கையு
விறல் ஆழி { முடைய திருவாழியை
வலவன் { வலத்திருக்கையிலே
யுடையவனும்

வாநோர்தம் { தேவாதிதேவனும்
பெருமான்

மருவா { (தன்னை) ஆசிரியாத ராகு
அரக்கர்க்கு { ஸர்கள் விஷயத்தில்

எஞ்ஞான்றும் { எப்போதும் நன்மைசெய்
யாதவனுமாகிய எம்பெரு
மான் (எழுந்தருளியிருக்
குமிடமாம்)

சலம் சூழ்ந்து { கீர் நிலங்களால் சூழப்பட்டு
அழகு ஆய { அழகு பொருந்தியதான
சாளக்கிராமம் நெஞ்சே! அடை.

* * * [உலவுதிரையும்.] § “பண்டைநான்மறையும் வேள்வியும் கேள்விப் பதங்களும் பதங்களின் பொருளும், பிண்டமாய்விரிந்த பிறங்கொளியனலும் பெருகிய புனலொடு நிலனும், கொண்டல்மாருதமும் குரைகடலேழும் ஏழுமா மலைகளும் விசம்பும், அண்டமுந்தானும் நின்ற வெம்பெருமான்” என்னுமா போலே ஜகத்ஸ்வரூபியாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறார் ஒன்றரையடிக்க ளால். “ஸ்ரீ ஓ ஸ்ரீ ஓ ஸ்ரீ = ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம.” என்று சுருதியும் சொல்லிற்று. ஸகல பதார்த்தங்களையும் சரீரமாகவுடையன் என்றபடி. வேன்றி விறலாழிவலவன் என்பதனால் அஸாதாரண திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடைமை சொல்லுகிறது. அடியவர்களைக் காத்தருள்வதற்கு உறுப்பான ஸ்ரீ ஸுதர்சநா யுதத்தை வலத்திருக்கையிலே யுடையவன். வேன்றி விறலாழி = எங்குப் போன லும் ஜயத்துடன் திரும்பி வருவது; அதற்கு அதுகூலமான பராக்ரமமுடையது.

மருவாஅரக்கர்க்கு எஞ்ஞான்றும் சலவன் = பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் பொறுக்கமாட்டாத ஆஸுரப்ரகிருதிகளுக்கு எப்போதும் திங்கு செய்பவன். சலத்தையுடையவன் சலவன்; சலம் — தீரக்கோபம், வஞ்சம், பொய். நல்லார்க்கு மெய்யுறைய தீயார்க்குப் பொய்யறையிருக்கும் எம்பெருமானுடைய சாளக்கிராமத்தை நெஞ்சே! அடைந்திடு. ... .. (ந.)

ஊரான் குடந்தையுத்தமன் ஒருகாலிருகால்சிலவனைய *
தேராவரக்கர்தேர்வேள்எம்செற்றான் வற்றுவருபுனல்குழ
பேரான் * பேராயிரமுடையான் பிறங்குசிறைவண்டறைகின்ற
தாரான் * தாராவயல்குழந்த சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (ச)

ஊரான்	{ திருவூரகமென்னும் திவ்ய தேசத்தை இருப்பிடமாக வுடையவனும்	வற்றுவரு புனல் குழ பேரான்	{ ஒருநாளும் வற்றாமல் மேன்மேலும் பெருகி வருகின்ற காவிரிநீர் குழந்த திருப்பேர்நகரில் கண்வளர்ந்தருள்பவனும்
குடந்தை உத்தமன்	{ திருக்குடந்தையிலே எழும் தருளியிருக்கிற புருஷோத்தமனும்,	பேர் ஆயிரம் உடையான்	{ ஸஹஸ்ரராமங்களை யுடையவனும்
ஒருகால்	{ முன்னொரு காலத்தில் (ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்)	பிறங்கு சிறை வண்டு அறைகின்ற தாரான்	{ நெருங்கி யிருக்கிற சிறு களையுடைய வண்டிகள் ஆரவாரிக்கின்ற (திருத் துழாய்) மாலையையுடையவனுமான எம்பெருமான்
சில இரகல் வனைய தேரார் கர்தேர் வேள்எம் செற்றான்	{ வில்லிண்டைய இரண்டு நுனிகளையும் வளைத்து அவிலேகிகளான ராகு ஸர்களுடைய சேனைத் தொகையைச் சிதைத்த வனும்	தாராவயல் குழந்த சாளக் கிராமம்	{ (எழுந்தருளியிருக்கிற) தாரா என்னும் நீர்ப்பறவைகள் நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீஸாளக்ராமத்தை

நெஞ்சே! அடை—.

* * * —[ஊரான் குடந்தை.] ‘ஊரகம்’ என்கிற சொல் ஊர் என்று விகாரப்பட்டதாகக்கொண்டு ஊரகமென்கிற திவ்ய தேசத்தைத் தனக்கு இருப்பிட

மாகவுடையவன் என்று பொருளுரைப்பது ஒருவழி. கச்சியில் உலகனந்த பெருமாள் ஸந்நிதிக்குத் திருவூரக மென்று திருநாமம். ஊரான் என்பதைக் குடந்தையோடே ஆர்வயித்துக் குடந்தையூரான் என்று கொண்டு திருக் குடந்தையை இருப்பிடமாகவுடையவன் என்றாத்தலும் ஒரு வழி. உத்தமன்—இப்படி தீவ்ய தேசங்களிலே வந்து அணைவர்க்கும் எரியாதை எழுந்தருளியிருப்பது காரணமாகத் திருக்குணங்கள் சிறப்புறப் பெற்றவன் என்றவாறு.

தேரா அரக்கர்=தேர்சலாவது ஆராய்தல்; ஆராய்ச்சியற்ற அரக்கர் என்றது—‘ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனை பெருமானோடு நாமோ எதிரிடுவது’ என்று விவேகிக்கமாட்டாமல் அறிவு கெட்டு எதிரிட்ட அரக்கர் என்றபடி. அவர்களுடைய தேர் வெள்ளங்களைச் செற்றுகொன்றது—ஜநந்தானத்திற் செய்த கரவதத்தைச் சொல்லவும்; இலங்கையிற் செய்த ராவணவதத்தைச் சொல்லவும்.

வற்றுவருபுனல்சூழ்பேரான் = பேர்—திருப்பேர்நகர்; அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி எனவும் ‘கோயிலடி’ எனவும் வழங்கப்படும். இத்தலம் காவிரிக்கரை மிலுள்ளமை பற்றி ‘வற்றா வருபுனல் சூழ்’ எனப்பட்டது. உள்ள நீர் வற்றாமல் மேன்மேலும் பெருகி வருகின்ற நீர் சூழ்ந்த திருப்பேர் நகரைத் தனக்கு வாஸஸ்தலமாக வுடையவன் என்கை. பேராயிரமுடையான்—தன்னுடைய குணங்களையும் சரிதங்களையும் விளக்குகின்ற பல பல திருநாமங்களையுடையவன் என்கை. பிறங்குசிறைவண்டறைகின்றதாரான்—பிறங்குதல்—பிரகாசித்தலும் நிறைந்திருத்தலும். பிறங்கு என்பதை சிறைக்கு விசேஷணமாக்கி உரைக்கவுமாம், தார்க்கு விசேஷணமாக்கி உரைக்கவுமாம்.

தாராவயல் சூழ்ந்த=தாரா என்று ஒரு பக்ஷிஜாதி; அது நீர் நிலங்களில் வாழ்வது. வடதுலார் பொதுப்படையாக ஸாரஸபக்ஷியென்பர். ... (ச)

அதேதார்த்ததேழந்தாள்பிலவாய்விட்டலற அவள்முக்கயில்வாளால்
விதேதான் * விளங்குகுடராழி விண்ணோர்பெருமான், நண்ணர்முன் *
கதேதார்த்ததேழந்தபெருமழையைக் கல்லோன்றேந்தியினநீரைக்காத்
ததேதான் * தடம்சூழ்ந்தழகாய சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (ரு)

அதேது	{ மேல்விழுந்து வந்துகிட்டி	கடுத்த	{ வேகத்துடன் ஆரவாரஞ்
ஆர்த்து	{ ஆரவாரஞ்செய்து கிளர்	ஆர்த்து	{ செய்துகொண்டு
எழுந்தான்	{ நீதவனான சூர்ப்பணை *	எழுந்த	{ கிளர்ந்துவந்த கனத்த
பிலம் வாய்	{ பிலம்போன்ற வாயைத்	பெரு	{ மழையை எதிரிகளான
விட்டு அலற	{ திறந்துகொண்டு கதறும்	மழையை	{ இத்திரா திகளின் கண்
	{ படியாக	நண்ணர்	{ ணெதிரில் பசுக்கூட்டம்
அவள் மூக்கு	{ அவளுடைய மூக்கை கூர்	முன் இனம்	{ களை ரக்ஷிப்பதற்காக,
அயில்	{ மையான வாளாலே	நிரைக்கா	{ (கோவூர்த்தனமென்கிற)
வாளால்	{ (இலையவின் கொண்டு)	கல் ஒன்று	{ ஒரு மலையை எந்தித்
விடுத்தான்	{ அறுத்தவனும்	எந்தி	{ தடுத்தவனுமான எம்
		தடுத்தான்	{ பெருமான் (எழுந்தருளி
விளங்கு	{ பிரகாசிக்கின்ற ஒளியை		{ யிருக்கிற)
சுடர் ஆழி	{ யுடைய திருவாழியை	தடம் சூழ்ந்து	{ தடாகங்களால் சூழப்பெற்று
	{ யுடையவனும்	அழகாய	{ அழகாயிருக்கிற ஸானக்
விண்ணோர்	{ நீய் ஸூரிகளுக்குத் தலை	சாளக்கிராமம்	{ ராமத்தை
பெருமான்	{ வனும்		{ கொஞ்சே! அணை...

* * *—[அதேத்தார்த் தெழுந்தான்.] அடுத்தார்த்தெழுந்தானாவன். பிலவாய் விட்டலற அவன் மூக்கை அயில்வாளால் விடுத்தான் என்று சூர்ப்பண்கையின் மூக்கறுத்தமை சொல்லுகிறது. ஸ்ரீராமன் ஒரு வருஷகாலம் பஞ்சவடிகில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஹேமந்தகாலத்தில் சூர்ப்பண்கை என்றொரு அரக்கி அழகிய வடிவமெடுத்து வந்து இராகவனைக்கண்டு காமவிகாரமடைந்து தன்னை மனைவியாகக் கொள்ளுமாறு விரும்ப, இராகவன் ‘எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள்; என் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனை அடைந்தாயாகில் ஸுகமடைப லாம்’ என்று சொல்ல, அப்படியே அவன் லக்ஷ்மணனிடம் செல்ல, ‘நான் ஒரு வர்க்கு வேலைக்காரன், என்னை யடைந்தால் நீயும் வேலைக்காரியாவாய்; ஆகையால் அவரையே அடைவது உனக்கு நலம்’ என்று லக்ஷ்மணன் சொல்ல; இப்படி அங்குமிங்குமாய்த் திரிந்து இஷ்டத்தைப் பெறாமல் ‘நம் இஷ்டத்தை இந்த வீதை நிறைவேற வெட்டாமல் செய்கிறானாகையால் இவனைத் தின்று விடுவோம்’ என்று அவ்வரக்கி வீதாதேவியிடம் ஓட, உடனே இலக்குமணன் இராமபிரானது ஆஜனையினால் அவனைத் தகைந்து காதையும் மூக்கையும் அறுத்து அங்கபங்கஞ் செய்திட்டார் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இவனை அங்கபங்கஞ் செய்தது இளையபெருமாளின் செய்கையாயினும் இதனை இராமபிரான் மேலேற்றி ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திப்பார்கள். உலகில் ஒரு காரியம் செய்வித்தவனை அது செய்தவனாகவே சொல்லுவதுண்டு; அது போலக் கொள்க. அன்றியும், “ராமஸ்ய தக்ஷிணே பாஹு” என்றபடி இராம பிரானுக்கு லக்ஷ்மணன் வலக்கை யெனப்படுதலால் அங்ஙனம் கையாகிய லக்ஷ்மணனுடைய செயலை அவயவியான இராமன் செய்ததாகச் சொல்லுதலும் தகுதியே. பலராமன் செய்தருளிய ப்ரஸம்பாஸுரவதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாக அநுஸந்திப்பதும் இது போன்றதேயாம்.

பிலவாய்விட்டலற=முதலில் ஜநஸ்தானத்திற் சென்றும், பிறகு இலங்கையிற் சென்றும் வாழ்விட்டுக் கதறியழுதபடியைச் சொல்லுகிறது. “கலையலங் குமகல்குலரக்கர் குலக்கொடியைக் கடொடு மூக்குடனரியக் கதறியவனோடித், தலையில் அங்கை வைத்து மலையிலங்கை புகச்செய்த தடந்தோள்” என்று மேலே அருளிச் செய்வது காண்க. அயில்--கர்மை.

கதேது ஆர்த்து எழுந்த பெருமழையை இனநிரைக்கா கல்லென்றேந்தித் ததேத்தான்=இந்திரன் பசிக்கோபத்தால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்விக்க, கண்ணபிரான் கோவர்த்தனத்தைக் குடையாக வெடுத்துக் கோநிரைக்கைக் காத்தபடி சொல்லுகிறது. கோவர்த்தனம் பெரியமலையா யிருக்கச் செய்தேயும் அதனைச் சிறியவொரு கல் எடுப்பது போலவே எளிதில் எடுத்தானென்பது தோன்றக் கல்லென்றேந்தி என்றார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய சாளகிராமத்தை நெஞ்சே! அடை. ... .. (ரு)

தாயாய்வந்தபேயுயிரும் தயிரும்விழுதுமுடனுண்ட

வாயான் * தூயவரியுருவிற் குறளாய்ச்சென்று மாவலியை

ஏயானிரப்ப * மூவடிமண்ணின்றேதாவென் றலகேழும்

தாயான் * தாயாமலர்வண்ணன் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே!

(சு)

ஏனோர் அஞ்சு	{ சத்துருக்களான ஆஸூரர் கள் பயப்படுமபடியாக	இரு சுடர் ஆய்	{ சந்தர் ஸூர்யர்களாயும்
அரி ஆய்	நரசிங்கமூர்த்தியாகி	வான் ஆய்	ஆகாசமாயும்
பரிய	{ தடித்த சரீரத்தை யுடைய இரணியனை	தி ஆய்	அக்ரியாயும்
	{ னுன ஹிரண்யனை	மாருதம் ஆய்	காந்தூயும்
வெம்	{ கடுமையான போர்க் சமத்துள்	மலை ஆய்	மலைகளாயும்
	{ களத்திலே	அலை நீர்	{ கடல் சூழ்ந்த உலகங்கள்
ஊன் ஆர்	{ மாம்ஸம் நிறைந்த மார்பு	உலகு அனைத்	{ யாவும் இரூப்பவனும்
அகலம் பிளவு	{ கிழியும்படி செய்த	தூனும்	{ அவதாரணமான திவ்ய
எடுத்த	வொருவனும்,	ஆனான் தன்	{ மங்கள விக்ரஹத்தை
ஒருவன்		சாளக்கிராமம்	{ யுடையனுமான எம்பெரு மாலுடைய ஸாளக்ரா மத்தை
தானே	{ இப்படி செய்தருளினவன் தானே		நெஞ்சே! அடை—.

* * *—[ஏனோர்ஞ்ச வேஞ்சமத்துள்.] கீழ்ப்பாட்டில் “உலகேழும் தாயான்” என்று ஸர்வலோக வ்யாபகத்வம் சொன்னவுடனே, முன்பு ப்ரஹ்ம லாதன் ‘எம்பெருமான் ஸர்வ வ்யாபகன்’ என்று சொன்னதும் இரணியன் அதை மறுத்துச் சொன்னதும் முதலிய கதைகள் நினைவுக்குவந்து ஹிரண்ய வத் வ்ருத்தார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறாதினில்.

வேஞ்சமத்துள் ஏனோர்ஞ்ச அரியாய் = சமம்—யுத்தம். இரணியனைக் கொன்ற இடத்தை வேஞ்சமமென்கிறார். ஏனோரென்றது ஏனையோரென்ற படி. மற்றவர்கள் என்று பொருள். அன்பர் தவிர மற்றபேர்கள் என்றபடியாய் சத்துருக்களைச் சொல்லுகிறது. இரணியனும் அவனுக்குப் பக்கபலமாயிருந்த மற்றும் பல ஆஸூரப்ரகிருதிகளும் ஏனோர் எனப்படுகின்றனர். அவர்கள் நரசிங்கமூர்த்தியைக் கண்டவாறே குடல் குழம்பிப் போயினரென்க.

பரிய—பருமை என்னும் பண்படியாய் பிறந்த பெயரெச்சம்: ஸ்தூலகாய னுன என்றபடி.

இருகடராய் என்று தொடங்கி உலகனைத்தும்தூறாய் என்னுமளவும்—ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாயிருக்கும் நிலைமை சொல்லுகிறது. தூணில் நின்றுத் தோன்றியது சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே இதுவும் சொல்லத் தக்கதிறே. தானுமானான் என்பதனால்—அவதாரண திவ்யமங்கள விக்ரஹ முடைமை சொல்லுகிறது. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய சாளக்கிராமத்தை நெஞ்சே! அடை. ... .. (ஏ)

வேந்தாரென்பும்களீறும் மெய்யில்பூசிக்கையகத்து * ஓர் சந்தார்தலைகொண்டேகேழும் திரியும்பெரியோன்தான்சேன்று * என் எந்தாய்! சாபம்தீரென்ன இலங்கமுதநீதிருமார்பில் தந்தான் * சந்தார்போழில்குழந்த சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே! (அ)

வெந்தார் { செத்து வெந்துபோன
என்பும் { ப்ரேதங்களின் எலும்பு
கலையும்

சுடுநீறும் சுட்ட சாம்பலையும்

மெய்யில் பூசி சரீரத்தில் தரித்துக்கொண்டு

சந்து ஆர் தூர் { சந்துகள் நிறைந்த ஒரு
தலை { மண்டையோட்டைக்
கையசத்து { கையிலே எடுத்துக்
கொண்டு கொண்டு

உலகு ஏழும் { எல்லாவுலகங்களிலும்
திரியும் { திரிந்தவனான

பெரியோன் { பாமசிவன்
தான்

சென்று கிட்டவந்து

என் எந்தாய் { என் ஸ்வாமி! (எனக்கு
சாபம் தீர் { கோர்திருக்கிற) சாபத்தை
என்ன { நீக்கியருள வேணும்'
என்று பிரார்த்திக்க,

திருமார்பில் { தனது திருமார்பில் விளங்கு
இலங்கு { கின்ற அம்ருதஜலத்தை
அமுதம் நீர் { அளித்தவனான எம்பெரு
தந்தான் { மான்

(நித்யவாஸம்
பண்ணுமிடமான)

சந்து ஆர் { சந்தனமரங்கள் நிறைந்த
பொழில் { சோலைகள் சூழ்ந்த
சூழ்ந்த சாளக் { ஸாளக் கிராமத்தை
கிராமம்

நெஞ்சே! அடை—

* * *—[வெந்தா ரேன்பும்.] சிவபிரானுடைய ஆபரணங்களையும் அலங்
காரங்களையும் பேசுகிறார். செத்துப்போனவர்களைப் பொசுக்கின்றபிறகு சுடு
காட்டில் விழுந்துகிடக்கிற எலும்புகளை மாலையாகத் தொடுத்து அணிந்துகொண்
டும், சாம்பலை உடம்பிலே பூசிக்கொண்டும், தந்தையின் தலையைக் கிள்ளியதனால்
கையிலொட்டிக்கொண்ட கபாலத்துடன் உலகமெங்குந் திரிந்து பிச்சை யெடுத்த
பரமசிவன் கடைசியாக எம்பெருமானிடம் வந்து ‘ஸ்வாமி! என்னுடைய
ப்ரஹ்மஹத்தி சாபத்தைத் தீர்த்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்க, திருமார்பி
லிருந்து வேர்வை நீரை பெடுத்துக் கபாலத்திலேயிட்டி நிறைத்து சாபம் தீர்த்
தவனான எம்பெருமானுடைய சாளக்கிராமத்தை நெஞ்சே! அடை.

என்பு—எலும்பு. சந்தார்தலை = எல்லா நரம்புகளும் வந்து கூடின விடத்
திலே தலையைக் கிள்ளினதால், சந்துகள் நிறைந்த தலை எனப்பட்டது.
திரியும் பெரியோன்தான் சென்று = தனக்குமேல் பெரியவனில்லையென்று மார்பு
நெறித்துக் கிடந்தவனுக்கு இந்தக்கதி நேர்த்ததென்று எசியவாறு. இவ்விடத்
தில் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—“கூறுசெய்த ஹ்ரிஸே கையும் கைத்தனையு
மாய்த் திரிவாரைப் போலே ஈச்வராபிமானியாய்த் தன் ஆஜனை நடுத்திப்
போந்தவிடத்திலே கையும் ஒடுமாய்த் திரிந்த துர்மானியானவன்” என்று.
[“கூறுசெய்த ஹ்ரிஸே”—தான் அரசாண்ட ஹ்ரிஸே. கைத்தனே—கை
விலங்கு.] ... .. (அ)

தோண்டாமினமுமிமையோரும் துணைநூல்மார்பினந்தண்கும் *

அண்டாவெமக்கேயருளாயென்று அணையும்கோயிலருகெல்லாம் *

வண்டார்பொழிலின்பழனத்து வயலினயலேகயல்பாய *

தண்தாமரைகள் முகமலர்த்தும் சாளக்கிராமமடைநெஞ்சே!

(க)

தொண்டு ஆம்	{ தொண்டு செய்பவர்களுளான	வண்டு ஆர்	{ வண்டுகள் நிறைந்திருக்கப்
இனமும்	{ பாகவதர்களுடைய		{ பெற்ற
	ஸமூஹமும்	பொழிலின்	சோலைகளிலுண்டான
இமையோரும்	நித்யஸூரிகளும்	பழனத்து	நீர் நிலங்களில்
துணை தூவ்	{ யஜ்ஞோபவீத்தத்தோடு	வயலின்	{ கழனிகளிடத்துள்ள கயல்
மார்விலு	{ கூட்டின மார்வையுடைய	அயலே கயல்	{ மீன்கள் வந்து துள்ள
அந்தணரும்	{ பிராமணர்களும்	பாய	{ (அதனால்)
அண்டா	{ 'தேவனே! எங்களுக்கே	தண்தாமரை	{ குளிர்ந்ததாமரை மொக்கு
எமக்கே அரு	{ அருள் புரிய வேணும்'	கள் முகம்	{ கள் முகம் விகவிக்கப்
ளாய் என்று	{ என்று சொல்லிக்	மலர் த்தும்	{ பெற்றதாயுமுள்ள
அணையும்	{ கொண்டு வந்து சேர்ந்து		
கோயில்	{ நிற்கிற கோவிலாயும்,	சாளக்கிராமம்	ஸாளக்ராமத்தை
அருகு	{ சுற்றுப்பிரதேசங்க		
அல்லாம்	{ னெங்கும்	நெஞ்சே! அடை—	

* * *—[தொண்டாமினமும்.] “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனும் மன்னி வழுவினவடிவம் செய்யவேண்டுந் நாம்” என்று இடைவிடாது கைங்கரியம் பண்ணப்பாரித்திருக்கின்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் கோஷ்டி ஒரு பக்கத்திலும், பரமபதத்தில் பாதவத்தை அதுபவிப்பதற் காட்டிலும் இங்குள்ள ஸௌசீல்ய ஸௌலப்பங்களை அதுபவிப்பதில் மிக்க ஆவல் கிளர்ந்து இங்கே வந்து திரண்ட நித்ய ஸூரிகளின் கோஷ்டி ஒருபக்கத்திலும், ‘நாம் உத்தமகுலத்திலே பிறந்த வர்கள், ஸாமான்யரோடு நாம் சேரலாகாது’ என்று கொண்டு ஒதுங்கி நிற்கும் யஜ்ஞோபவீத தாரிகளான பிராமணர்களுடைய கோஷ்டி ஒருபக்கத்திலும் ஆக இப்படி பலதிரள்களாக இருந்துகொண்டு ஒவ்வொரு கூட்டத்தாரும் ‘ஸ்வாமிர்! எழக்கே அருள் புரியவேணும்; ஸ்வாமிர்! எமக்கே அருள் புரியவேணும்’ என்று துதித்துக்கொண்டு அணைந்து நிற்கிற கோயில்—சாளக்கிராமம்.

அது இன்னமும் எப்படிப்பட்டது?—அருகெல்லாம் வண்டார். பொழி விற்பழனத்து வயலினயலேகயல்பாயத் தண்டாமரைகள் முகமலர்த்தப் பெற்ற துமாம். அதாவது—ஸாளக்ராம கேஷத்ரத்தைச் சுற்றி, வண்டுகள் களித்து வாழும்படியான பூஞ்சோலைகள் இருக்கின்றனவாம்; அவற்றுள் அச்சோலைக் குத் தாரகங்களான நீர்நிலைகள் விசேஷமாக இருக்கின்றனவாம்; அவற்றின் ஸமீபத்தில் கயல்மீன்கள் நின்றந்த கழனிகள் உள்ளனவாம்; அங்கிருந்து அக் கயல் மீன்கள் துள்ளிப்பாய்ந்து சோலைகளிலுள்ள நீர்நிலைகளிலேயுள்ள தாமரை மொக்குகளின்மேல் விழுசின்றனவாம்; அதனால் அந்த மொக்குகள் விகவித்து விளங்குகின்றனவென்று நிலவன நீர்வளங்களைச் சொன்னாராயிற்று.

“வயலினயலே கயல்பாய” என்றவிடத்து, “அயல்வயலின் கயல்பாய” என்று அவயதித்து, ஸமீபத்திலுள்ள கழனிகளிலிருந்து கயல்கள் பாய எனப் பொருளுரைத்தலுமாம். அயல்—அருகும் இடமும். ... .. (க)

தாராவாகும் வயல்கூழ்ந்த சாளக்கிராமத் தடிகளை*

காரார்புறவின் மங்கைவேந்தன் கலியனோலிசெய் தமிழ்மாலை *

ஆராகுலகத் தறிவுடையார் அமரர்நன்னாட் டரசாள *

பேராயிரமு மோதுமின்கள் அன்றியிவையே பிதற்றுமினே.

(10)

உலகத்து இவ்வலகத்திலே

அறிவு உடையார் ஆரார் { விவேகமுள்ளவர்கள் ஆரார்
இருக்கிறீர்களோ (அவர்க
ளெல்லீரும்)

அமரர் நல் நாடு அரசு ஆள { நித்யஸூரிகளுடைய வில
க்ஷணமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அரசாளும் படியாக

பேர் ஆயிரமும் ஒதுமின்கள் { (ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனு
டைய) ஆயிரத் திரு
நாமங்களையும் ஒதுங்கள்;

அன்றி அல்லது

கார் ஆர் புற வில் மங்கை வேந்தன் கலியன் { மேகங்கள் படிந்துள்ள
தோட்டங்களையுடைய
திருமங்கை நாட்டுக்குத்
தலைவரான திருமங்கை
யாழ்வார்

தாரா ஆரும் வயல் குழிந்த சாளக்கிராமத்து அடிகளை { ஸாரஸபகிதன் நிறைந்த
வயல்களால் குழப்பப்பட்ட
ஸ்ரீஸாளக்ராமத்திலே
எழுந்தருளியிருக்கும்
பெருமான் விஷயமாக

ஒலி செய் தமிழ் மாலையே { அருளிச்செய்த
தமிழ் மாலையாகிய இப்பாச
ரங்கையே
பிதற்றியின் வாய்வந்தபடி சொல்லுங்கள்.

* * *—[தாராவாகும்.] எம்பெருமானுடைய ஸஹஸ்ரநாமங்களை ஸங்கீர்தனம் பண்ணுவதும் இந்தத் திருமொழியைக் கற்பதும் துல்ய பலமென்கிறார். வானவர் நாடாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஸ்வாதீநமாக ஆளவேணுமென்னும் விருப்பமுடையீர்! ஸஹஸ்ரநாமங்களை ஒதினீர்களாகில் உங்களுடைய விருப்பம் நிறைவேறும்; முரட்டு ஸம்ஸ்க்ருத பாவையிலே அமைந்துள்ள அவற்றை உருச்சொல்லித் தரித்து ஒத வல்லமையிலேயேல் எளிதான செந்தமிழி லமைந்த இந்தப் பாசரங்களை ஒதுங்கள்; பேற்றில் குறையிலே என்றராயிற்று.

“அன்றியிவையே ஒதுமினே” என்னுமல் பிதற்றுமினே என்றருளிச்செய்தமையால், “சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெடவில்லாது” [முமுகூடப்படி.] என்றற்போலே இப்பாசரங்களை வாயில்வந்தபடி தப்புந்தவறுமாகச் சொன்னாலும் அமையும் என்றதாயிற்று. ... (10)

அடிவரவு:—கலை கடம் உலவு ஊரான் அடுத்து தாய் ஏனோர் வெந்தார் தொண்டி
தாரா வாணிலா.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—ஆரூந்திருமொழி.

வாணிலாமுறுவல்.

அவதாரிகை:—ஸ்ரீ நைமிசாரண்யத் தெம்பெருமான் திருவடிகளிலே பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகச் சரணம் புகுகிறார் இத்திருமொழியில். பகவானிடத்தில் சரணாகதி செய்யுமிடத்து அவனுடைய மேன்மைகளையும் தன்னுடைய தாழ்வுகளையும் வெளியிட்டுக்கொண்டே செய்ய வேணுமென்று விதியிருப்பதாலும், ஆர்த்தியின் கனத்தாலே தம்முடைய தோஷங்களெல்லாம் நினைவுக்கு வந்தே தீருமாகையாலும், இவ்வாழ்வார்தாமும் தம்முடைய குற்றங்களுகளை யெல்லாம் விரிவாகப் பேசிக்கொண்டு சரணாகதி பண்ணுகிறார்.

சாஸ்த்ரங்களிற் செய்யவேண்டிய கருமங்களென்று விதிக்கப்பட்ட நற்கருமங்களைச் செய்யாதொழிகையும், செய்யலாகாதென்று மறுக்கப்பட்ட தீவினைகளைச் செய்கையும் என்று இருவகையாம் குற்றங்கள். அவ்விருவகைக் குற்றங்களும் தம்மிடத்தில் நிறைந்து கிடப்பனவாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார் இதில். ஸ்ரீ சிபிஷணுழ்வான் கடற்கரையிலே இராமபிரானிடம் வந்து சரணாகதி செய்யும்போது “சுஹ் நம: கருணா = ராவணோநாம துர்வருத்த:” [இராவணனென்று ஒரு துஷ்டன் உண்டு] என்று அடியேதொடங்கித் தன்னுடைய தாழ்வைச் சொல்லிக்கொண்டு அடைக்கலம் புகுந்ததை இங்கே நினைப்பது.

ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் தங்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் தங்களுடைய தோஷங்களை அடிக்கடி வெளியிட்டுக் கொள்ளுகிறார்களே, மாளுனிகளென்று கொண்டாடப்படுகின்ற அவர்களுக்கும் தோஷங்கள் இருக்குமோ? என்று சிலர் கேட்பதுண்டு. இதற்குப் பலவகையான ஸமாதானங்கள் சொல்வதுமுண்டு. ஒன்றான எம்பெருமான்தானும் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே வந்து திருவவதரித்தால் சோகம் மோஹம் முதலானவை அகில ஹேயபரத்ய நீக கல்யாண குணஸங்கரணை அப்பெருமானுக்கும் தோன்றுவதாக சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிறபடியால் அதுபோல, மாளுனிகளான ஆழ்வாராசாரியர்களுக்கும் இந்தப் பிரகிருதி வாஸனையின் கொடுமையினால் சில தோஷங்கள் ஸம்பவிப்பதுண்டு; ஸ்வல்பமான தோஷங்களை கையாறுலஸந்தாநீதியிலே பெருக்கடித்துப் பேசுகிறார்கள்—என்று சிலர் நிர்வஹிப்பார்கள். ‘பகவத் ஸந்நிதியில் நம்முடைய தோஷங்களைச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியது ஆவச்யகம்’ என்கிற சாஸ்த்ர மரியாதையைக் காட்டுவதற்காகவே பூருவர்கள் தோஷாறுலஸந்தாநம் செய்து கொண்டனர்—என்று நிர்வஹிப்புர் சிலர். உண்மையில் மஹான்

களான பூருவர்களுக்கு தோஷம் இருந்தனவா ? இல்லையா ? என்கிற விசாரம் நாம் பண்ண வேண்டியதே அநாவச்யகம்; தோஷமே வடிவெடுத்த நமக்கு ஸ்வ ரூபா நூபுரமாக அது ஸந்திப்பதற்குப் பாங்கான பாசுரங்களை அருளிச் செய்து வைத்தார்கள் தந்தை—என்று கொள்வதே சிறக்கும்.

நைமிசாரணியமென்பது வடநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. ஸ்ரீ புஷ்கர மென்கிற சேஷத்ரத்தில் எம்பெருமான் தீர்த்தரூபியாகவே ஸேவை ஸாதிப்பது போல ஸ்ரீ நைமிச சேஷத்ரத்தில் அரண்ய ரூபியாகவே ஸேவை ஸாதிக்கிறான் என்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். ஒரு காலத்தில் முனிவர்கள் பிரமனை நோக்கித் ‘தவஞ் செய்தற்குச் சிறந்த இடம் சிலவுலகத்தில் யாது?’ என்று தங்களுக்கு விளக்கிக் காட்டுமாறு வேண்டி, அப்போது அம்முனிவர்க்கு அப்பிரம தேவன் தான் ஒரு தர்ப்பத்தை ஆழியாகச் செய்து மண்ணுலகத்திலுருட்டி அது சென்று வின்ற இடத்தையே சிறந்ததென்று காட்டினனாலால், அதற்கு இடமான இத்தலம் நைமிசமெனப் பெயர்பெற்றது. நைமிசம்—நேமி விழுந்த இடம். அரணியம்—காடு.

பிராட்டியை முன்னிட்டு சரணாகதி செய்வது ஸ்வரூபமாகையாலே இவரும் “தேனுடைக்கமலத் திருவினுக்கரசே!.....திருவடி யடைந்தேன்” என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டுப் பரபத்தி பண்ணுகிறார் என்றுணர்க. ... *

எழுகீர்க்கழிநெடிலடியாசரியவிர்த்தம்.

வாணிலாமுறுவல் சிறுநுதல் பெருந்தோள்

மாதரார் வனமுலைப் பயனே

பேணினேன் * அதனைப்பிழையெனக் கருதிப்

பேதையேன் பிறவிநோ யறுப்பான் *

ஏணிலேனிருந்தே னெண்ணினே னெண்ணி

இளாயவர் கலவியின் திறத்தை

நாணினேன் * வந்துன்திருவடி யடைந்தேன்

நைமிசாரணியத்துளெந்தாய் !

(க)

நைமிசாரணி { நைமிசாரண்யத்தி
யத்துள் { லெழுந்தருளியிருக்கிற
எந்தாய் { ஸ்வாமீ !,

பேதையேன் { அறிவு கெட்டவனான
அடியேன்,

வான் நிலா { ஒளி பொருந்திய புன்
முறுவல் { சிரிப்பையும்

சிறு நுதல் { சிறிய நெற்றியையும்

பெரு தோள் { பெரிய தோளையும்
உடையாரான

மாதரார் { பெண்களினுடைய
வனம் முலையே அழகிய முலைகளையே
பயன் { பரம புருஷார்த்தமாக

பேணினேன் { (நெருநான் வரை) ஆதரித்
திருத்தேன் ;

அதனை { அப்படி ஆதரித்திருந்த
நிலைமையை

பிழை என { கற்பென்று நினைந்து
கருதி

பிறவி நோய்	ஸம்ஸாரமாகிற வியாதியை	இனையவர்	} விஷயந்தர போகங்களைக் காறியுமிழ்ந்தேன் ;
அறுப்பான்	அறுத்துக்கொள்ள	கலவியின்	
எண் இலேன்	எண்ணியில்லாதவ	திறத்தை	
இருந்தேன்	ஓகவே இருந்திட்டேன்;	நாணினைன்	
எண்ணி	{ ஸ்வரூபத்தை ஆராயத் தொடங்கினேன் ;	வந்து உன்	} இன்று உன் திருவடிகளை வந்து பணிந்தேன்.
னேன்		திரு அடி	
எண்ணி	ஆராயவே,	அடைந்தேன்	

* * *—[வாணிலாமுறுவல்.] எம்பெருமானே ! சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கருமங்களைக் குறையற அனுட்டித்து ஜிதேந்திரியர்களாய் என்னை அடிபணியவேண்டும் என்று நீ சொல்லிவைத்திருக்கிறாய் ; என்னுடைய நிலைமையோ அதற்கு நேர்மாறாக இரானின்றது. மாதர்களுடைய முறுவலழகையும் நெற்றியழகையும் தோளழகையும் முலைழகையும் வாய்வெருவிக்கொண்டு அந்த விஷயாறுபவமே நமக்குப் பரமபுருஷார்த்தமென்று கொண்டு நெடுநாள் வரையில் சபலனாய்த் திரிந்தேன். அப்படி திரிந்துகொண்டிருக்கவே இந்த ஸம்ஸார நோயைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு வழி தேடாமலே யிருந்துவிட்டேன் ; * ‘மாதரார் வனமுலைப்பயனை பேணிக் கொண்டிருக்கு மிருப்பு பிசகு’ என்று நெஞ்சில் பட்டாலன்றோ பிறவி நோயறுத்துக்கொள்ள எண்ணமுண்டாகும். இப்படியே நெடுநாள் கழிந்தவாறே “ஐயோ ! நாமிருக்க வேண்டிய நிலைமை என்ன ? இப்போது நாமிருக்கிற நிலைமை என்ன ?” என்று சிறிது ஸ்வரூப ஸ்திதியை ஆராயத் தொடங்கினேன் ; தொடங்கவே, நிர்ஹேதுக கடாசுஷ விசேஷத்தால் விஷய போகங்களில் அருவரூப்பு உண்டாயிற்று ; அவற்றைக் காறியுமிழ்ந்து இன்று உன் திருவடிகளிலே வந்து சேரப்பெற்றேன் என்று நைமிசாரணியத்து ளெந்தையை நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்தாராயிற்று.

வாளிலா முறுவல்=வாள் என்று ஒளிக்குப் பெயர் ; ஒளி நிலாவுகின்ற முறுவல் என்க. ஒளி வீசுகின்ற நிலாப்போன்ற முறுவல் என்றாரைப்பாரு முண்டு. சிறுநுதல்=நெற்றி சிறிதாயிருந்தால் அவலக்ஷணமாயிராதோவென்று சிலர் நினைப்பதுண்டு ; அங்ஙனல்ல ; மாதர்களின் அவயவலக்ஷணம் வருணிக்கு மிடத்து [கலித்தொகை 108], “நகிலந்தோள் கண்ணென மூவழிப் பெருகி” [முலை தோள் கண் இம்மூன்று அவயவங்களும் பெரிதாயிருக்கை அழகு] என்றும், “நுதலடி நுசுப்பென மூவழிச் சிறுகி” [நெற்றி பாதம் இடை என்ற மூன்று அவயவங்களிலும் சிறுத்திருக்கை அழகு] என்றும் சொல்லியிருப்பதால் அழகு குன்றாத சிறுமை நெற்றிக்கு ஸுலக்ஷணமே யென்க. “நெற்றி சிறுத்திருக்கையில்லையாகில் பும்ஸ்தவகந்தியாயிருக்குமிறே” என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தியும் நோக்குக.

பெருந்தோள்=அறுபவிப்பவர்களினுடைய ஆசையினும் விஞ்சிக் கரை புரண்டதோள் என்க. விஷய போகங்களைக் காறியுமிழ்ந்து பகவத் விஷயத் திலே வந்து சேர்ந்த ஆழ்வார் ஹேயமான அவ்விஷயங்களைப் பற்றி வாணிலா

முறுவலென்றும் சிறுநுதலென்றும் பெருந்தோளென்றும் வனமுலையென்றும் வருணித்துப் பேசுவது ஏதுக்காக? என்று கேட்கக்கூடும்; இதற்கு நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச் செய்வதாவது:—உலகத்தில் வாக்குப் படைத்தவர்கள் பல வகைப் படுவர்; சிலர் உள்ளதை உள்ளபடியே பேசுவார்கள்; சிலர் சிறந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கினாலும் தங்களுடைய வாக்கின் திறமை போராமையினால் குறைபடப் பேசுவார்கள்; சிலர் நாவீறுடைமையினால் அற்ப விஷயங்களையும் கணக்கப் பேசுவார்கள்; இப்படி பேச்சில் பலவகைகளுண்டு. பேசுகிறவர்களின் வாக்கின்போக்கை அதுஸரித்து விஷயங்கள் சிறுத்துப்போவதும் பெருத்துப்போவதுமுண்டு. திருமங்கையாழ்வாருடைய நாவீறு லோகவிலக்ஷணமாகையால் அற்ப விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசும்போதும் பெருக்காறு பெருகுமாபோலே யிருக்குமேயன்றி அவ்விஷயங்களின் சிறுமைக்குத் தக்கபடி சிறுத்திராது இவருடைய சொற்போக்கு. ஆகவே, விஷயங்கள் அற்பமென்பதில் தடையில்லை; இவருடைய வாக்கு கம்பிரமாகையால் அற்ப விஷயத்தையும் கணக்கப் பேசுகின்றது—என்று நம் ஆசிரியர்கள் அருளிச் செய்வார்கள். மேல் ஆரம்பத்தில் “துறப்பேனல்லேன்” என்னுந் திருமொழியில் “சாந்தேந் துமென் முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத் தாழ்ந்தேன்” என்ற நான்காம் பாட்டின் வியாக்கியானத்தில் இக்கருத்துப்படப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்துள்ளமை காண்க.

பயனே என்ற விடத்திலுள்ள ஏகாரத்தைப் பிரித்து முலையோடு கூட்டி “வனமுலையே பயன்பேணினைன்” என்றுரைக்கப்பட்டது. “அதனைப் பிழையெனக் கருதிப் பிறவிநோயறுப்பானேணிலேன்” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம். “நான் கோவிலுக்குப் போய்ப் பெருமானை ஸேவிக்கவில்லை” என்றால், “நான் கோவிலுக்கும் போகவில்லை, பெருமானையும் ஸேவிக்கவில்லை” என்றும் பொருள்படும்; “நான் கோவிலுக்குப் போயிருந்தும் பெருமானை ஸேவியாமல் வந்து விட்டேன்” என்றும் பொருள்படும். அதுபோல இங்கும் ‘நான் விஷய போகங்களைப் பிழையெனக் கருதவுமில்லை; பிறவிநோயறுக்க எண்ணமும் கொள்ளவில்லை; இப்படியே நெடுநாளிருந்துவிட்டேன்’ என்கிற ஒரு பொருளும், “விஷயபோகங்களைப் பிழையெனக் கருதிய பின்பும் நடுவில் சிலநாள் பிறவிநோயறுக்க வழிதேடாமலே யிருந்துவிட்டேன்” என்கிற ஒரு பொருளும், ஆக இருவகையான பொருள்கள் இங்கே கொள்ள இடமுண்டு.

ஒருவன் செய்கிற காரியம் உண்மையில் கெட்டதாயிருந்தாலும் சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கைக் குறையினால் ‘புண்யபாபவிபாகமே பொய், எல்லாம் நன்றுதான்’ என்கிற பிடிவாதத்தினால் கெட்ட காரியத்தையும் நல்ல காரியமென்றே நினைத்துக்கொண்டு செய்வதுண்டு; போகப்போக சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கை பிறந்து ‘நாம் செய்வது கெட்ட காரியந்தான்’ என்று நெஞ்சிற் பட்டாலும் அக்காரியத்தை விரைவில்விட முடிகிறதில்லை;

பகவத்கடாக்ஷம் பரிபக்குவமாக ஆகிறபோதுதான் அவ்விழிதொழிலைவிட்டு
 டொழித்துப் பிறவிநோயறுக்க எண்ணமுண்டாகும். இதைத்தான் இங்கு
 ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்—; நான் நெடுநாள் வரையில் சாஸ்த்ரங்களில்
 நம்பிக்கை யென்பதே யில்லாமல், விஷயாறுபவத்திற்கு மேற்பட்ட புருஷார்த்
 தமே உலகில் கிடையாது என்று அத்தவஸாயங்கொண்டு அதில் ஆழ்ந்து கிடந்
 தேன்; அதற்குப் பிறகு சாஸ்த்ர விச்வாஸமுண்டாகி ‘விஷயபோகம் பிசகு’
 என்கிற புத்தி மாத்திரம் பிறந்தது; ஆனால் அதை விட்டொழித்து நல்வழி
 போகப்பெற்றிலேன்; அந்த இரண்டு அவஸ்தைகளையும் நீங்கி இன்று விஷய
 போகங்களைக் காரியுமிழ்ந்து பிறவிநோயறுக்கும் வழியிலே வந்து நின்றேன்
 என்றாராயிற்று. ... .. (க.)

சிலம்படியிருவிற் கருநெங்கண்ணார்

திறத்தன யறத்தையே மறந்து *

புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கிப்

போக்கினேன் பொழுதினை வாளா *

அலம்புரி தடக்கை யாயனே மாயா!

வானவர்க்கரசனே! * வானோர்

நலம்புரிந் திறைஞ்சன்றிருவடியடைந்தேன்

நைமிசாரணியத்துளெந்தாய்.

(உ.)

சிலம்பு அடி உருவின்	{ சிலம்புகளை அணிந்த கால்கள் அழகாயிருக்கப் பெற்றவர்களும்	அலம்புரி தடக்கை	{ போதும் போதுமென்று சொல்லும்படியாக தாநஞ் செய்கிற பெரிய திருக் கையையுடைய
கரு நெடு கண்ணார் திறத்தன் ஆய்	{ கறுத்து நீண்ட கண்களை யுடையவர்களுமான மாதர்களிடத்திலேயே ஆஸக்தனாய்	ஆயனே மாயா	{ கோபலக்ருஷ்ணனே! ஆச்சரியமான செய்கைகளை யுடையவனே!
அறத்தையே மறந்து	{ தருமங்களை மறந்து	வானவர்க்கு அரசனே	{ தேவாதிதேவனே!
புலன் படிந்து உண்ணும் போகமே பெருக்கி	{ இந்திரியங்கள் பொருந்தி அருபவிக்கிற விஷய போகங்களையே மேன் மேலும் அதிகப்படுத்திக் கொண்டு	நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்!—;	
பொழுதினை வாளா போக் கினேன்	{ வாழ்நாளை வீணாகக் கழித்தேன்;	வானோர் நலம்புரிந்து இறைஞ்சு உன் திருஅடி அடைந்தேன்	{ நியஸூரிகள் அன்பு பூண்டு ஆசிரயிக்கப்பெற்ற உன் திருவடிகளிலே இன்று வந்து கிட்டப் பெற்றேன்.

* * *—[சிலம்படி யுருவின்.] எம்பெருமான் பக்கல் வந்துசேர்ந்தவுடனே,
 கீழ்க்கழிந்த காலத்துக்கு அநுதாபம் பிறப்பது வழக்கம். இப்படி பகவத் விஷயத்திலேபெட்டு ஆந்தமயமாகப் போதுபோக்கவேண்டி யிருக்க, அந்தோ!
 விஷயார்த்ரங்களில் ஈடுபட்டுத் தருமத்தை அடியோடு மறந்து எவ்விதத்திலா

வது இந்திரியங்களுக்கு த்ருப்தியை உண்டாக்குவதே வேண்டியது என்று கொண்டு அருமந்த காலத்தை அநியாயமாகப் போக்கினேன்! என்று கழி விரக்கங் காட்டுகின்றார் முன்னடிகளில்.

தாம் முன்பு மாதர்களிடத்து ஈடுபட்டிருந்த காலத்து அவர்களது சிலம் பணிந்த காலழகிலும் கரிய பெரிய கண்ணழகிலும் தோற்று அவற்றையே வாய் வெருவித் கொண்டிருந்தமை தோன்றச் சிலம்படி யுருவிற் கருநெடுங்கண்ணார் திறத்தனாய் என்கிறார். அடி உருவின் = உரு என்று அழகுக்குப் பெயர்; செம் பஞ்சச்சாறு முதலியவற்றைப் பூசிக் காலை அழகு பெறுத்துவர்கள் மாதர்கள்; அந்தச் செயற்கை யழகைச் சொல்லுகிறதென்க. மாதர்கள் ஒருகால் என்னைக் கண்ணிலே நோக்கிவிட்டால் பின்னை அவர்கள் காலிலேயே விழுந்துகிடப்பேன் என்பதுதோன்ற இங்கு அடியையும் கண்ணையும் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

அறத்தையே மறந்து என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்வது பாரீர்;—“ஸ்த்ரீகளுக்கு வழிபறித்திடுமது மறக்கவொண்ணாதே; தன்னுடைய உஜ்ஜீவரத்துக்கு உபாயமானத்தையையாத்து வருந்தி மறப் பது.” என்று. (இதன் கருத்தாவது—) விஷயபோகத்தில் ஈடுபட்டவன் பல வகைப் பாவங்களையுஞ் செய்து பொருளை யீட்டிக் கொணர்ந்து மாதர்களை உகப்பிக்கவேண்டியது அவசியமாதலால் பாவத்தை மறக்கமுடியாது, புண்ணிய மொன்றையே மறக்கலாம்; நானும் அந்தப் புண்ணியத்தை மாத்திரமே மறந் தேன் என்பதுதோன்ற “அறத்தையே” என்று ஏகாரம் பிரயோகிக்கப்பட்ட தென்றவாறு. பாவங்களைச் செய்துசெய்து பணங்களைத் திரட்டி இந்திரியங்கள் உண்டுகளிக்கும்படியான துர்விஷயங்களை அதுபவித்து இப்படியே பலபகலும் பழுதே போக்கினேன்.

இன்று சகிர்த்தேனென்கிறார் பின்னடிகளில். அலம்புரிதடக்கை என்ப தற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறுவர். அலம் என்று வடமொழியில் ஒரு அவ்யயமுண்டு; போதும் என்று பொருள்; யாசகர்கள் ‘போதும்போதும்’ என்று சொல்லும்படியாக ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணுகிற திருக்கை என்னலாம்; ஹலம் என்ற வடசொல் கலப்பையென்று பொருள்படும்; அஃது அலமெனத் திரியும்; கலப்பையைத் தரித்த திருக்கையையுடையவன் என்றும் உரைக்கலாம். இதனால் பலராமாவதாரத்தைப் பேசினபடி. பலராமனுக்குக் கலப்பையும் உலக் கையும் முக்கிய ஆயுதங்கள். அதனால் அவ்விராமனுக்கு ஹலாயுதன், ஹலீ, முலஸீ என்ற திருநாமங்கள் வழங்கும். ஒரு காலத்தில் பலராமர், பக்கத்தில் ஓடுகின்ற யமுனாநதியை நோக்கி ‘ஓயமுனாப்! நீ இங்கே வா; நான் நீராட வேண்டும்’ என்றருளிச் செய்ய, அவ்யமுனை அவர் மதுபான மயக்கத்தினால் இப்படிச் சொல்லுகின்றாரென்று அவரது வார்த்தையை அவமதித்து அங்கே வரவில்லையாக, அதுகண்டு அவர் வெகுண்டு தமது கலப்பையைக் கையிலெடுத்து அதன் துனியாலே அந்தநதியை இழுக்க, அந்தி தான்போகும் வழியை விட்டு அவரொழுந்தருளியிருக்கும் வனத்தில் வந்து பெருகியதன்றியும், தன்னுடைய

சரீரத்தோடு அவர்க்கெதிரில் வந்து பயத்தினாலே மிகவும் நடுநடுங்கி விசேஷமாக வேண்டிக்கொள்ள, பின்பு அந்நதியைக் கூழ்மித்து அதில் நீராடினரென்றும்,— ஒருகால் ஹஸ்தினா பட்டணத்தில் துரியோதனன் தன் மகளான லக்ஷ்ணைக்கு ஸ்வயம்வரங் கோடிக்க, அக்கன்னிகையை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனது மஹிஷிகளுளொருத்தியாகிய ஜாம்பவதியின் குமாரனான ஸாம்பனென்பவன் பலாத்காரத்தால் தூக்கிக்கொண்டுபோக, துரியோதனனது எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து அவனைப் பிடித்துக் காவலிலிட்டிவைக்க, அச்செய்திகேட்ட பலராமர், தான் அவனை விடுவித்து வருவதாய்ச் சொல்லிப் புறப்பட்டு அஸ்திபுரத்திற் கெழுந்தருளி ‘நம்முடைய ஸாம்பனை விடவேண்டும்’ என்றருளிச் செய்ய, அக்கொளரவர யாவரும் ‘துஷ்ட காரியஞ்செய்த அவனை நாங்கள் விடமாட்டோம்’ என்று ஒரே கட்டுப்பாடுடையவர்களாய் இகழ்ந்துபேச, பலராமர் அளவுகடந்த கோபங் கொண்டு எழுந்திருந்த ‘குருகுலத்தார் வாஸஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்ற இந் நகரத்தைக் கங்கையிற் கவிழ்த்துவிட்டு பூமியிற் கௌரவப்பூண்டில்லாமற் செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்’ என்று சொல்லி, தமது கலப்பையை மதிலின் மேலுள்ள நாஞ்சிலென்னும் உறுப்பில் மாட்டியிருக்க, அதனால் அப்பட்டண முழுவதும் அசைந்து சாயவே, அது கண்ட கௌரவரெல்லாரும் மனங்கலங்கி ஸாம்பனை லக்ஷ்ணையோடும் பல சிறப்புக்களோடும் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்து வணங்கி வேண்ட, இராமபிரான் அவ்வளவோடு கலப்பையை வாங்கியருளி னன் என்றும் உள்ள பல கதைகளினால் ஸ்ரீராமனது கலப்பையின் ஆற்றல் அறியத்தக்கது. பலராமாவதாரமும் ஸ்ரீதசரதராமாவதாரம்போல் ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவின் முக்கய் ப்ராதூர்ப்பாவமாதல் அறியத்தக்கது.

நான்காமடியில், “நலம்புரிந்திறைஞ்சும் திருவடி” என்றும், “இறைஞ்சுன் திருவடி” என்றும் பாடபேதமுண்டு. “இறைஞ்சு உன் திருவடி” எனப் பிரிக்க. .. .. (உ)

குதினைப்பெருக்கிக் களவினைத் துணிந்து

சரிதழல் மடந்தையர்திறத்து*

காதலேபிசுத்துக் கண்டவா திரிந்த

தொண்டனேன், நமன்தமர்செய்யும் *

வேதனைக் கொடுங்கி நடுங்கினேன்

வேலைவேண்டி ரையலமரக் கடைந்த

நாதனே! *வந்துன் திருவடியடைந்தேன்

நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்!

(ந.)

வேலை கடலிலேயுள்ள
வெண் திரை வெளுத்த அலைகள்
அலமர கலங்கும்படி
கடைந்த { (தேவர்களுக்காகக்)
கடைந்தருளின

நாதனே!

நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்!—;

குதினை பெருக்கி } அதிகமாகச் சூதாடியும்

களவினை துணிந்து	{ களவுசெய்வதில் துணிந்தும்	தொண்ட னென்	{ அடியென்
சுரி குழல் மடந்தையர்	{ சுருண்ட கூந்தலையுடைய ஸ்ரீகள் விஷயத்திலே	நமன் தமர் செய்யும்	{ யமபடர்கள் செய்யப்போகிற
காதலே மிகுத்து	{ மிக்க ஆசைகொண்டு	வேதனைக்கு ஒடுங்கி நடுங்	{ வறிம்மைகளை நினைத்து உடல்குன்றி
கண்ட ஆ திரிந்த	{ கண்டபடியெல்லாம் தட்டித்திரிந்த	கினைன் வந்து உன்	{ நடுங்கினவனும் இன்று வந்து உன்
		திருஅடி அடைந்தேன்	{ திருவடிகளைச் சேர்ந்துவிட்டேன்.

* * *—[சூதினைப் பெருக்கி.] “போக்கினென் பொழுதினைவானா” என்று வீண்போது போக்கினதாகக் கீழ்ப்பாட்டில் நுளிச் செய்தார்; எவனும் ஏதாவ தொரு காரியத்தைச் செய்துகொண்டே போதுபோக்குவனெ யொழிய வெறும னிருந்து போதுபோக்கான்; கைகால் முதலிய உறுப்புகள் எப்போதும் ஏதாவ தொரு வேலையைச் செய்துகொண்டே யிருக்கும்; ஆகையாலே வீணைப் பொழுது கழியமாட்டாதே என்று சிலர் கேட்க; வீணை காரியங்களைச் செய்து பொழுதைப் போக்கினேனாகையால் வீண்போது போக்கினதாகச் சொன்னே னத்தனை; வெறுமனிருந்து போதைப் போக்கியிருந்தால் பாதகமில்லையே; செய் யத்தகாத காரியங்களைச் செய்தே காலத்தைக் கழித்தேனென்கிறார் முன்னடி களில்.

முதலிலே சூதாட்டம் ஆடத் தொடங்கினென்; பகல் முழுதும் சூதாடு வேன்; அதில் என்றோடு ஆடித் தோற்றவன் குறையின்றிப் பொருள்கள் கொடுக் கக் கண்டேன்; ‘இவன் பெரிய பணக்காரனாகையாலன்றோ இப்படி சூதாடி ஏராளமான பொருளை இழக்கிறான். இன்றிரவு இவன் வீட்டிற் புகுந்து பெருங் கொள்ளையடிக்கவேண்டியது’ என்று நிச்சயித்து அப்படியே அன்றிரவு அவன் வீட்டிற் புகுந்து கொள்ளையடித்தேன்; இப்படியே பலபலநாள் செய்து சூத னாய்க் கள்வனாகி அவ்வற்ற பொருளைத் திரட்டியபின்னர் அப்பொருளைச் செல விடவேண்டிச் சுரிசுழல் மடந்தையர் திறத்துக் காதலே மிகுத்தவனெனென்; பல வருஷங்களில் சூதாடிக் களவாடித் திரட்டின பொருள்களடங்கலும் சுரி குழல் மடந்தையர் திறத்தில் வந்தவாறே ஒரு நொடிப் பொழுதில் செலவழிந்து விடுமே; மறுநாள் வெறுங்கையனாய் அங்குச் சென்றால் முகம் நோக்குவாரில் லையே; அதற்காக மீண்டும் பொருளிட்டத் தொடங்கி ‘இன்னவழியில்தான் பொருள் சேர்ப்பது’ என்று ஒரு வயவவந்தை யில்லாமல் மனம் போனபடி யெல்லாம் செய்துதீர்த்தேன்; அப்போது பரலோக சிந்தனை யென்பது எள்ள ளவுமின்றிக் கண்டபடி திரிந்தேனாகிலும், இப்போது அந்த சிந்தனைதோன்றி “ஐயோ! யமபடர்கள் கையிலே சிக்க வருந்த வேணுமே!” என்று இன்று நடு நடுங்கி, உன் திருவடிகளை அண்டைகொண்டால் யமபடர்களின் தலையிலே காலையைத்துக் கூத்தாடலாம் என்று பெரியோர் சொல்லக்கேட்டு வந்து உன் திருவடிகளைப் பணிந்தேன்கான் என்கிறார்.

இவ்விடத்தில் சூது என்றதற்கும் களவு என்றதற்கும் வேறொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவர்; விவேகியாயிருப்பானொருவன் “எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதனை ஆத்மா உண்டு; ஸர்வசேஷியான ஈசுவரனுண்டு; புண்யபாவ வகுப்பு உண்டு; பரலோகமுண்டு; சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஸத்யம்” என்று சொன்னால் மாயச் சொற்களாலே அவனை மயக்கி நாஸ்திகனுக்கித் தன் வகுப்பில் அவனையும் சேர்த்துக் கொள்ளுகை சூது; எம்பெருமானுக்கு சேஷமாய்க் கௌஸ்தப ஸ்தாநீயனுன ஆத்மாவைத் தன்னதென்றிருக்கை களவு; இவ்விரண்டாலும், எம்பெருமானுடைய அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கைக்கும் எட்டாமல் நெடுந்தூரம் அகன்றுவிட்டேன் என்கிறார்போலும். “சூதனுய்க் கள்வனுக்கித் தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம், மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டமுந்நுவேன” என்ற திருமாலைப் பாசுரத்தை இங்கே நினைப்பது.

“கண்டவாதிரிந்த தோண்டனேன்” என்றவிடத்து, தோண்டனேன் என்றது-அந்த ஸ்த்ரீகளுக்கே தொண்டுபட்டிக் கிடந்தேன் என்றபடியாகலாம்; அன்றி, எம்பெருமானுன உனக்குத் தொண்டனாகிய நான் கண்டபடி திரிந்து கிடந்தேன் என்றபடியுமாகலாம். ... .. (ந)

வம்புலாங் கூந்தல் மனைவியைத்துறந்து
பிறர்பொருள் தாரமேன் றிவற்றை *
நம்பினு ரிறந்தால் நமன் தமர்பற்றி
எற்றிவைத் தேரியேழுகின்ற *
செம்பினு லியன்ற பாவையைப்
பாவீ ! தழுவேன மொழிவதற் கஞ்சி *
நம்பனே ! வந்துன் திருவடியடைந்தேன்
நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய் !

(ச)

வம்பு உலாம் { பரிமளம் வீசாநின்ற
கூந்தல் { கூந்தலை யுடையனான
மனைவியை { தாலிகட்டின
பெண்சாதியை
துறந்து உபேகித்ததுவிட்டி
பிறர்பொருள் { பிறருடைய பொருள், பிற
தாரம் என்று { ருடைய மனைவி என்னும்
இவற்றை { படியான பாத்ரவ்யங்களை
நம்பினார் விரும்பினவர்கள்
இறந்தால் இறந்துபோனால்
நமன் தமர் யமபடர்கள்
பற்றி பிடித்துக்கொண்டு
எற்றி துன்பப்படுத்தி
வைத்து { (தங்களுக்கும் கைசலித்த
வாமே) ஓரிடத்தில்
போட்டிவைத்து;

பாவீ { “பெரும்பாவங்களைச்
செய்து இவ்விடம்
வந்து சேர்ந்தவனே !
செம்பினால் { செம்பினால் செய்யப்பட்ட
இயன்ற தாய் நெருப்புப்பற்றி
எரி யெரிகின்றதான இந்த
எழுகின்ற ஸ்த்ரீப்ராதிமையைத்
பாவையை தழுவிக்கொள்”
தழுவ என என்று
மொழிவ { சொல்லப்போகிறார்களே !
தற்கு அஞ்சி { வென்று பயப்பட்டு
நம்பனே { ஆச்சரிதர்களுக்கு நம்பத்
தகுந்தவனே !

நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய் !

வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன்—

* * *—[வம்புலாங் கூந்தல்.] அக்ரிஸாக்ஷிகமாகத் தாம் விவாஹம் செய்து கொண்ட பெண்டிற்களை அலக்ஷியஞ் செய்து விட்டிட்டுப் பிறருடைய மனைவியையும் பொருளையும் கைப்பற்றி இவ்வுலகில் மனம் போனபடி திரிந்தவர்கள் அந்தப் பாவங்களின் பலனை அதுபவிப்பதற்கு யமலோகஞ் சென்றவாறே அங்கு யமபடர்கள் வந்து பிடித்துக்கொண்டு சக்தி யுள்ளவளவும் புடைத்துத் தங்களுக்கும் இளைப்பு உண்டானவாறே ‘இங்கே கிடவுங்கள்’ என்று ஒரு மூலையில் தள்ளிவைத்து, செம்பினால் செய்யப்பட்டு நெருப்பிலேபழுக்கப் பழுக்கக் காய்ச்சப்பட்டு எரி வீசுகின்ற பதுமையைக் கொணர்ந்து முன்னே நிறுத்தி, “பாவி! முன்னே பிறர் மனைவியை அணைந்தாயே; இப்போது இந்தப் பதுமையை அணைந்து கொள்” என்று சொல்லி அணைவித்துத் துன்பப்படுத்துவார்கள்—என்கிற விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டது முதல் அஞ்சி நடுங்குகின்றேன்; உன்னைச் சரணமடைந்தால் எல்லா அச்சமும் நீங்கிவிடும் என்று இப்போது உன்னைச் சரணமடைந்திட்டேன் என்றாராயிற்று.

இவ்வித தண்டனைகளுக்கு உரிய பாவங்களை ஆழ்வார் நெஞ்சாலும் நினைத்திலேயாகிலும் அப்படிப்பட்ட பாவங்களைக் கூசாமல் செய்து திரிகின்ற நம்போலையர் வாயில் இப்பாசுரங்கள் துழைந்து புறப்படுவதற்காகவே ஆழ்வார் இங்ஙனமொருநிச் செய்து வைத்தார் என்று உணர்க.

தன் மனைவியைச் சொல்லும்போது “வம்புலாங் கூந்தல் மனைவி” என்று சிறப்பித்துக் கூறியும், பிறர் மனைவியைச் சொல்லும்போது அங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறுதலின்றியே “பிறர் பொருள் தாரம்” என்று சாதாரணமாகக் கூறியும் உள்ளதற்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை ரீஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் காண்மின்:—“விஷயாதரங்களிலே ஸ்ப்ருஹையைப் பண்ணுமே; அவற்றில் வந்தால் வம்புலாங் கூந்தலாகவும் வேண்டாவாய்த்து; பிறரதாமித்தனையெய்யத்து ஆதரிக்ளைக்கு வேண்டுவது” என்று. தான் தாலிகட்டிக் கைக்கொண்ட மனைவி திரிலோக ஸாந்தரியாயிருந்தாலும் ‘தன்னுடையவன்’ என்கிற காரணம் பற்றியே அவளைக் கைவிட்டிடுவான் என்பதும், பிறர் மனைவி பிளிச்சைக் கண்ணியாயிருந்தாலும் ‘பிறருடையவன்’ என்கிற காரணம்பற்றியே அவளை உகந்திடுவான் என்பதும் சொல் நயத்தில் தோற்றுகின்றமை காண்க.

நம்பினிரிந்தால் என்றவிடத்து நம்புதலாவது ஆசைப்படுதல். “நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே.” “நமன்தமர்பற்றி” இத்தாதிக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் மிக்க ரஸமாயிருப்பதால் அவற்றை இங்கே உதாஹரிப்போம்;—“அவர்கள் தாங்கள் [-யமபடர்கள்] ஒரு கைக்கு ஆயிரம் பேராக வந்து பற்றுவர்களாய்த்து; பின்னை இவனுடம்புதன்னோடே எழுவார்கள்; அநந்தரம் தங்கள் கை சலித்தவாறே பொகட்டிட்டு வைப்பார்கள். ‘இவர் இத்தனைபோது ஸ்திரீகளையொழிய இருக்கவல்லரோ!; அவனையழைப்பியும்’ என்பார்கள். இவனும் ‘நம்மை நலிவதெல்லாம் நலிந்தார்களாகிலும் இனி அவனை அழைக்கிறார்களிறே’ என்று குறுவிழிக்கொண்டு கிடக்கும், எரி யெழார் சிற்ப

தாய் செம்பாலே செய்யப்பட்ட பாவையைப் பாவீ! தழுவ என்பர்களாய்த்து. கெடுவாய்! அவர்களொழிச்சினவன்றாகிலும் அதுதாபம் பிறந்து உகந்தருளின தொரு திருவாசலிலே ஒதுங்கினாயாகில் இன்று எங்களுக்குக் கைசலியாதொழிய லாமே என்பர்களாய்த்து. அவர்கள் பண்ணும் நலிவைப் பொறுக்கலாம்; க்ரூர மான பேச்சாய்த்துப் பொறுக்கப் போகாதது.” ... .. (சு)

இமேம்பையா லடர்ப்புண் டிமேனே துற்றென்று

இரந்தவர்க் கில்லையே யென்று *

நெஞ்சோலால் மறுத்த நீசனெனந்தோ!

நினைக்கிலேன் வினைப்பயன் தன்னை *

கடுஞ்சோலார் கடியார் காலனார் தமரால்

படுவதோர் கொடுமிறைக் கஞ்சி *

நடுங்கி நான் வந்துன் திருவடியடைந்தேன்

நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்!

(ரு)

இமேம்பையால் எழ்மைத்தனத்தினால்

அடர்ப்புண்டு கஷ்டப்பட்டு

ஓ! துற்று { “ஐயோ! ஒரு கவளம்
இடுமின் { இடுங்கோள்”
என்று { என்று கதறி

இரந்தவர்க்கு பிச்சை கேட்டவர்களுக்கு

இல்லையே { இல்லவேயில்லை யென்று
என்று { சொல்லி

நெடு சொலால் { நீண்ட சொல்லாலே
மறுத்த { திரஸ்கரித்த

நீசனென் நான் நீசனாகிய நான்

அந்தோ ஐயோ!

வினை பயன்
தன்னை
நினைக்கிலேன்

கடு சொலார்
கடியார்
காலனார்
தமரால்
படுவது
ஓர் கொடு
மிறைக்கு
அஞ்சி
நடுங்கி

நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்! வந்து
உன் திருவடி அடைந்தேன்—

{ பாபங்களுக்கு நேரக்
கூடிய பலன்களை
நெஞ்சாலும் நினைக்க
மாட்டாதவனா
யிருக்கின்றேன்;

{ க்ரூரமான சொற்களை
புடையராய் க்ரூர
மான செய்கை
களை யுமுடையரான
யமப்டர்களாலே
உண்டாகக்கூடிய
கடினமான ஹிம்னை
களை நினைத்து அஞ்சி
நடுங்கி

* * *—[இமேம்பையாலடர்ப்புண்டு.] விஷயபோகங்களைச் செய்து திரிபவர்களும் ஏழைகளைக் கண்டால் ஐயோ! என்று இரங்குவதுண்டு; அந்த இரக்கமும் எனக்கு இல்லாமல் போயிற்றே! என்று அதுதாபப்படுகிறார்.

இமேம்பையாவது ஏழையாயிருக்கை. ஏழைமையினால் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு வந்து ‘ஐயா! ஒரு கவளம் சோறு இடுங்கள்’ என்று பல்லுக்காட்டி இரந்தவர்களுக்கு ஒரு பிடிசோறு இடமாட்டாமல் ‘கிடையாது, போ’ என்று சொல்லித் திரஸ்கரித்த பாவியன்றோ நான்; இப்படிப்பட்ட பாவத்திற்கு நேரக் கூடியபலனை அந்தோ! நெஞ்சாலும் நினைக்கவில்லை. மேலுலகத்தில் யமபட்டர்களால் கொடிய ஹிம்னைகள் நேரப்போகின்றன என்று பொதுப்படையாகத் தெரிந்திருப்பதனால் அந்த ஹிம்னைகளை நினைத்து அஞ்சிநடுங்கி இன்று உன்னை வந்து பணிந்தேன்.

தற்று=ஒரு கவனம். “நினைக்கிலேன் வினைப்பயன்தன்னை” என்பதற்கு, “பாவங்களுக்குப் பலனுண்டு என்பதை அப்போது எண்ணாமல் பாவத்தைச் செய்துவிட்டேன் ; இப்போது தவிக்கின்றேன்” என்பதாகவும் கருத்துரைக்கலாம். யமபடர்கள் செய்கிற ஹரிமலைகளைக் காட்டிலும் அவர்கள் சொல்லுகிற சொற்கள் மிக்ககடினமானவை என்பது தோன்றக் கட்டுச்சோலார் என்று முற் கூறினர். காலனார்—யமதர்மராஜன். கோடீமிறை=கொடிய வருத்தங்கள். (ந)

ஒடினேனென்கிரூர் போலும். “உயிர்களே கொன்றேன்” என்றவிடத்து ஏகாரத்தினால்-துணிதப்புகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு உதைத்துத் துரத்திவிடுதல் செய்கையின்றியே உயிர்க்கொலையளவுஞ் செய்தேன் என்று காட்டுகிரூர். “ஸர்வேச்வரனுண்டு, பரலோகமுண்டு” என்கிற துளி ஞானமில்லாமையினால் இவ்வளவுஞ் செய்தேனென்பார் உணர்விலேன் என்கிரூர்.

“ஆதலால் நமனூர்பாடியைப் பெரிதும் பரிசுழித்திட்டேன்” என்றவிடத்திற்கு இரண்டுவகையான யோஜனைகள் உண்டு. “உயிர்களே கொன்றேனாய் உணர்விலேனான நான் வந்து உன் திருவடியடைந்தேதைதலால் நமனூர் பாடியைப் பெரிதும் பரிசுழித்திட்டேன்” என்று அந்வயித்து, இனி யமபுரத்தில் யமனுடைய ஆணை செல்லாதபடி அத்தை வென்றுவிட்டேன் என்பதாக ஒரு யோஜனை. “உணர்விலேதைதலால் நமனூர்பாடியைப் பெரிதும் பரிசுழித்திட்டேன்” என்று உள்ளபடியே அந்வயித்து, இப்படிப்பட்ட கொடிய பாவங்களை நான் செய்திருக்கிறபடியால் ‘இப்போதிருக்கிற யமனால் இக்கலியனைத் தண்டிக்க முடியாது; இந்த யமபுரம் உபயோகமற்றது; இனி வேறு யமனும் வேறு யமபுரமும் ஏற்படுத்த வேணும்’ என்று சொல்லும்படி மஹாபாபியானேன் என்பதாகக் கொள்வது மற்றொரு யோஜனை. ... (சு)

நெஞ்சினால் நினைந்தும் வாயினால் மொழிந்தும்

நீதியல்லாதன செய்தும் *

துஞ்சினார் செல்லுந் தொந்நெறி கேட்டே

துளங்கினேன் விளங்கனி முனிந்தாய்! *

வஞ்சனேனடியேன் நெஞ்சினிற்பிரியா

வானவா! தானவர்க்கேன்றும்

நஞ்சனே! * வந்துன் திருவடியடைந்தேன்

நைமிசாரணியத்து ளேந்தாய்!

(எ)

விளங்கனி { விளம்பழமாய் வந்து
முனிந்தாய் { தோன்றின
அஸுரனைச் சிறித்
தொலைத்தவனே!
வஞ்சனேன் { வஞ்சகனான என்னுடைய
அடியேன் { நெஞ்சினுள்ளும்
நெஞ்சினில் { புருந்து பிரியா
பிரியா { திருக்கிற தேவனே!
வானவா {
தானவர்க்கு { அசுரர்களுக்கு
என்றும் { எப்போதும் மிருத்யுவா
நஞ்சனே { யிருப்பவனே!

நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்!—;

நீதி அல்லாதன அநீதியான ஒழுக்கங்களை

நெஞ்சினால் { (முதலில்) நெஞ்சாலே
நினைத்தும் { நினைத்தும்
வாயினால் { (பிறகு) வாயாலே
மொழிந்தும் { சொல்லியும்
செய்தும் { (பிறகு) செய்கையினால்
அனுட்டித்தும் {
துஞ்சினார் { முடிந்தவர்கள்
செல்லும் { அடையத்தக்க
தொல் நெறி { நரகமார்க்கத்தை
கேட்டே { (கற்றுணர்ந்த பெரியோர்
மாத்திரத்திலே { சொல்லக் கேட்ட
மாத்திரத்திலே

துளங்கினேன் { நடுக்கின்வரையக்கொண்டு
உன் திருஅடி அடைந்தேன்—.

* * *—[நெஞ்சினால் நினைந்தும்.] மனமொழி மெய்கள் முன்றலும் பாவங் களையே செய்து செத்தவர்கள் போகிற வழியின் கொடுமையைக் கேள்விப்பட்ட மாத் திரத்திலே நடுநடுங்கி வந்து உன் திருவடிகளோப் பற்றினேன் என்கிறார்.

சிலர் பாவஞ் செய்யவேணுமென்று முன்னாடி நெஞ்சால் நினையாமலும் வாயால் சொல்லாமலுமிருந்தாலும் திடீரென்று விதிவசமாகப் பாவஞ்செய்து விட நேருவதுண்டு; அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பாவங்கள் பொறுமைக்கு விஷயமாகவுங்கூடும்; அங்ஙனனறிக்கே, ‘நாம் கட்டாயம் பாவஞ் செய்ய வேணும்’ என்று நெடுநாளாகவே நெஞ்சில் பாரித்துக் கொண்டு அதை அடிக் கடி வாயாலுஞ் சொல்லிக் கொண்டிருந்து அப்படியே செய்கையிலும் செய்து தீர்ப்பவர்களுடைய பாவங்கள் அதுபவித்தே தீரவேண்டியவையாகையால் “நீதி யல்லாதன நெஞ்சினால் நினைந்தும் வாயினால் மொழிந்தும் செய்தும்” என்றார். இங்ஙனே செய்து செத்தவர்கள் செல்லுகிற தொன்னெறியாவது நரகமார்க்கம். தோல் நெறி = அநாதியான வழி; பகவத்கீதையில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் “*सकलकुण्डलं हृदये जगत्संसारवत्तमदेकया यातयन्नावருद्धि मन्थयान्वावर्तते पुनः*.” [சகலகதியென்கிற அர்ச்சிராதிமார்க்கமும் க்ருஷ்ண கதியென்கிற தூமாதிமார்க்கமும் உலகத்திற்கு சாச்வதமாய் ஏற்பட்டவைகள்; இவற்றுள் சகலகதியாற் சென்றவன் மறுபடியும் இவ்வுலகத்திற்குத் திரும்பி வருகிறதில்லை; க்ருஷ்ணகதியாற் செல்லுமவன் திரும்பிவிடுகிறான்] என்னும் போது அர்ச்சிராதிமார்க்கம் போலவே தூமாதி மார்க்கமும் ரித்தியம் என்றமையால் இங்குத் தோன்னேறி என்றது பொருந்துமென்க. சாச்வதம் என்கிற விஷ யத்தில் இரண்டு மார்க்கங்களும் ஒத்திருந்தாலும் அர்ச்சிராதிமார்க்கம் பெரும் பாலும் புல்முடிக்கிடக்கும்; தூமாதிமார்க்கம் இடையறாத ஆட்களையுடைத் தாய் வழி தேய்ந்திருக்குமென்று வாசி காண்க.

விளங்கனிமுனிந்த வரலாறு வருமாறு:—கண்ணபிரானைக் கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அஸுரர்களில் கபித்தாசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய் கண்ணன் தன்கீழ்வரும்பொழுது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்து நிற்க, அலிதறிந்த க்ருஷ்ணபகவான், அவ்வாறே தன்னைக் கொல்லும் பொருட் டுக் கன்றின்வடிவங்கொண்டு வந்த வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச் சுழற்றி விளாமரத்தின் மேலெறிய, இருவரும் இறந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்தனரென்பதாம்.

“அடிபேன்” என்று கபடமாக ஒருவார்த்தை சொன்னாலும் அதை மெய் யன்போடு சொன்ன சொல்லாகத் திருவுள்ளம்பற்றி நெஞ்சைவிட்டு அகலாது நெஞ்சிலேயே குடிக்கொண்டிருப்பன் என்கிற ஸௌசீல்ய குணத்தைப்பேசுகிறார் வஞ்சனேனடியேன் நெஞ்சினில்பிரியாவானவா என்று. இப்படிப்பட்ட ஸௌசீல்யம் பிரதிகூலர்பக்கலிலும் இருக்குமாகில் அநர்த்தமாகுமே; அப் படியில்லை என்கிறார் தானவர்க்கு என்றும் நஞ்சனே! என்று. ... (எ)

ஏவீனூர் கலியார்நலிக வேன்றென் மேல்
எங்ஙனே வாழுமாறு? * ஐவர்
கோவினூர் செய்யுங்கோமையை மடித்தேன்
குறுங்குடி நெடுங்கடல் வண்ணை! *
பாவினூரின்சொல் பன்மலர் கொண்டேன்
பாதமேபரவி நான்பணிந்து * என்
நாவினூல் வந்துன் திருவடியடைந்தேன்
நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்!

(அ)

குறுங்குடி	{ திருக்குறங்குடியிலெழுந் தருளியிருக்கிற	நான்	அடியேன்
நெடு கடல்	{ பெரிய கடல் போன்ற வண்ணை { திருநிறமுடையவனே நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்—;	கோவினூர் செய்யும் கொடுமையை மடித்தேன்	{ குறும்பர்களான அந்த இந்திரியங்கள் செய் யத்தக்க கொடுமை களை அப்புறப்படுத்தி விட்டேன்;
கலியார்	{ கலிபுருஷனென்கிற ஒரு மஹாபரபுவானவர்	(அதுதான்செய்து செய்திரோன்னில்);	
நலிக என்று	{ “இந்தத் திருமங்கை மன்னனை வரிமவியுங் கோள்” என்று சொல்லி	என் நாவினூல்	எனது நாவினூலை
என் மேல்	என் மேலே	பா ஆர் இன் சொல் பல் மலர்கொண்டு	{ கல்ல சந்தங்கள் நிறைந்த இனிய சொற்களாகிற புஷ்பங்கள் பல்வற்றை யுங் கொண்டு
ஐவர் எவீனூர்	{ பஞ்சேந்திரியங்களையும் ஏவிவிட்டார்;	உன் பாதமே பரவி பணிந்து	{ உன் திருவடிகளையே தோத்திராஞ் செய்து கீழே விழுந்து
எங்கனே வாரும் ஆறு	{ அந்தக் கலிபுருஷன் இனி பிழைக்க வழி ஏது? (ஏனென்னில்);	உன் திருவடி வந்து அடைந்தேன்— [ஆதலால் கலியை வென்றேனென்றபடி.]	

* * *—[எவீனூர் கலியார்.] கலி புருஷன் என்னைத் துன்பப்படுத்த நினைத்
துத் தனக்குக் கையாட்களான இந்திரியங்களையழைத்து ‘நீங்கள் திருமங்கை
யாழ்வாரை நன்றாக வரிமவரித்துவிடுங்கள்’ என்று ஏவீனூன்; நான் இந்தக்ளை
நாளும் இருந்தபடியே இருந்தேனாகில் அவற்றால் மிகவும் துன்பப்பட்டிருப்
பேன்; தைவாதீநமாக நான் பழைய நிலைமையில் நின்றுமீ நீங்கி உன் திருவடிகளில்
புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்தும் நமஸ்காரம்செய்தும் தோத்திரங்கள் பண்ணியும்
வருகிறேனாகையால் இந்திரியங்களின் செங்கோன்மை என்னிடம் செல்லவொண்
றாதபடி தடுத்துவிட்டேன்; கலிபுருஷனுடைய கட்டளை பாறிப்பறந்து
போயிற்று; அந்தக்கலிபுருஷன் இனி இவ்வுலகில் வாழ்வதற்கே வழியில்லை—
என்று திருவுள்ளமுவந்து அருளிச் செய்கிறாராயிற்று.

கலியார்—பெருமைப்படுத்திச் சொல்லுகிற வார்த்தையன்று; கோவமும்
பகையும் இழிவுந்தோற்றச் சொல்லுகிறபடி. “வினையார்” என்று பாவங்களைச்
சொல்வதுபோல். நலிக=வியங்கோள் வினைமுற்று. “எங்ஙனே வாழுமாறு” என்

பதற்கு 'இனி நான் எப்படி வாழ்வேன்' என்று ஆழ்வார் இந்திரியங்களுக்கோ கலிபுருஷனுக்கோ அஞ்சி நடுங்கிச் சொல்லுகிறதாகப் பொருள் கூறுவர் சிலர்; அது பிரகரணத்திற்குச் சேராது. "கோவினார் செய்யுங் கொடுமையை மடித்தேன்" என்று உடனே அருளிச் செய்கிறாராகையாலே, தாம் அஞ்சினதாகப் பொருள்கொள்ள வொண்ணாது. அந்தக் கலிபுருஷன் இனி வாழ்வதற்கு வழியுண்டோ? என்பதாகவே கொள்க. ... .. (அ)

ஊனிடைச் சுவர் வைத்தேன்புதுண் நாட்டி

உரோமம் வேய்ந்தோன்பது வாசல் *

நானுடைக் குரம்பை பிரியும்போதுன்றன்

சரணமே சரணமென்றிருந்தேன் *

தேனுடைக் கமலத் திருவினுக் கரசே!

திரைகொள்மா நெடுங்கடற் கிடந்தாய்! *

நானுடைத் தவத்தால் திருவடியடைந்தேன்

நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்!

(க)

தேன் உடை	தேன் நிறைந்த தாமரைப்	ஒன்பது	நவத்வாரங்களை யுடைய
கமலம்	பூவிற்பிறந்த பெரிய	வாசல்தான்	தாசுச் செய்யப்பட்ட
திருவினுக்கு	பிராட்டியார்க்குப்	உடை	
அரசே	பதியானவனே		
திரை கொள்மா	அலைகள் கிரம்பிய மிகப்	குரம்பை	குடிசை போன்ற இந்த
நெடு கடல்	பெரிய திருப்பாற்		சரீரத்தை
கிடந்தாய்	கடலில் கண்வளர்ந்	பிரியும் போது	விட்டுப்பிரியுங்காலத்தில்
	தருளுமவனே	உன்தன்	உன்னுடைய
நைமிசாரணியத்துள் எந்தாய்!—;		சரணமே	திருவடிகளே
ஊன்	மாமிசத்தை	சரணம் என்று	ரக்ஷமாக வேணுமென்று
இடை சுவர்	நடுநடுவே சுவராக	இருந்தேன்	நினைத்திருந்தேன்;
வைத்து	வைத்து		
என்பு	எலும்புகளை	நானுடை	((இப்போது) என்னுடைய
தூண் நாட்டி	கம்பங்களாக நாட்டு	தவத்தால்	பாக்கியத்தினால் திரு
உரோமம்	மயிர்களை மேலே	திருஅடி	வடிவாரத்தில் வந்து
வேய்ந்து	மூடி	அடைந்தேன்	சேரப்பெற்றேன்.

* * *—[ஊனிடைச்சுவர் வைத்து.] தம்முடைய அத்தயவஸாயத்தை வெளி யிடுகிறாநிலில். சரீரத்தை ஒரு குடிசையாக உருவகப்படுத்துகின்றார். குடிசையில் இடையிடையே சுவர்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும்; இவ்வுடலில் மாமஸபிண்டங் கள் சுவர்போலிருக்கின்றன; குடிசையில் தூண்கள் நாட்டப்பட்டிருக்கும்; இதில் எலும்புகள் தூண்கள் போன்றுள்ளன. குடிசையில் பல வாசல்களுண்டு; உடலிலும் நவத்வாரங்கள் ப்ரத்யக்ஷமே. குடிசை ஓலைக்கொத்து முதலியவற் றால் மூடப்பட்டிருக்கும்; இதுவும் உரோமங்களால் மூடப்பட்டிராநின்றது. ஆக இவ்வகைகளாலே ஒரு குடிசை யென்னலாம்படி யிராநின்றதிறே இவ்வுடல்;

குடிசையிலே நாம் வாழ்வதுபோல் இவ்வுடலில் ஆத்மா வாழ்கின்றான் ; இவ்வுடலைவிட்டு ஆத்மா வெளிக்கிளம்புங்காலமே மரணமெனப்படும். அப்படி மாணம் நேர்த்தியிரு கு இவ்வாத்தமா போய்ச் சேரவேண்டிய இடம் எம்பெருமான் திருவடிகளே—என்கிற அத்தவஸாயம் தமக்கு இருக்கிறபடியை முன்னடிகளால் அருளிச் செய்தாராயிற்று. யமபடர்கள் வந்து என்னைப்பற்றியிருத்ததுக் கொண்டு போய்ப் பலவகையான ஹிம்ஸைகளைச் செய்வதற்கு உறுப்பான பாவங்களை நான் வேண்டியபடி செய்து வைத்திருந்தாலும், இன்று தேனுடைக்கமலத்திருவாகிய பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டு உன்னைச் சரணமடையும்படியான பாக்கியம் எனக்கு நேர்த்ததனால் இனி நான் யமபுரம் சென்று வருந்தவேண்டிய ப்ராஸத்தியில்லை ; உன் திருவடிகளையே கிட்டி ஆநந்திக்க வழி ஏற்பட்டுவிட்டது என்று தம்முடைய மகிழ்ச்சியை வெளியிட்டாரென்றுணர்க.

“நானுடைத் தவத்தால்” என்றது என்னுடைத்தவத்தால் என்றபடி. இவருடைய தவமாவது என்ன ? என்றால், எம்பெருமானுடைய திருவருளையே தம்முடைய தவமாகச் சொல்லிக்கொள்வார்கள் ஆழ்வார்கள். உன்னருளாலே உன்னடி வந்து பணிந்தேனென்றபடி. .... (க)

ஏதம் வந்தணுகா வண்ண நாமெண்ணி
 யெழுமினோ தொழுதுமென்று * இமையோர்
 நாதன் வந்திறைஞ்சும் நைமிசாரணியத்
 தேந்தையைச் சிந்தையுள்வைத்து *
 காதலேமிருத்த கலியன் வாயோலிசெய்
 மாலைதாம் கற்று வல்லார்கள் *
 ஓதநீர் வையகமாண்டு வேண்குடைக்கீழ்
 உம்பருமாகுவர் தாமே.

(க)

ஏதம் வந்து	{ “தக்கங்கள் நம்மிடம் வந்து சேராத வகையை	சிந்தையுள்	{ தியானம் செய்து வைத்து
அணுகா		காதல் மிகுத்த	
வண்ணம்	{ நாம் எண்ணியிருப்போ மாகில்	கலியன்	{ திருமன்கையாழ்வார்
நாம் எண்ணி		வாய் ஒலி	{ அருளிச் செய்த இச்சொல் செய் மாலை
தொழுதும்	{ (நைமிசாரணியத்திலே போய்த்) தொழுதுவோம் வாருங்கள் ” என்று சொல்லி	கற்று வல்லார்	{ அப்பயிற்றுத் தேறினவர் கள் தாம்
எழுமின்		ஓதநீர்	{ கடல் சூழ்ந்த இப்பூமண்ட வையகம்
என்று	{ தேவேந்திரன் வந்து	வெண் குடை	{ வெளுத்த குடை நிழலின் கீழே இருந்து கொண்டு அரசாட்சி செய்தபின்பு
(தேவர்களுல்லாரையும் உட்டிக் கொண்டு)		இமையோர்	
நாதன் வந்து	{ ஆசிரயிக்கப்பெற்ற	ஆகுவர்	
இறைஞ்சும்			
நைமிச	{ நைமிசாரணியத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானே		
அரணியத்து			
எந்தையை			

* * *—[ஏதம் வந்தணுகா வண்ணம்.] இமையோர் நாதனாகிய இந்திரன் தனது பரிவாரங்களை யெல்லாம் அழைத்து ‘நாம் எல்லாரும் நைமிசாரணியத் துள் சென்று எம்பெருமானை ஸேவிப்போம் வாருங்கள் ; ஸேவித்தோமாகில் நம் முடைய ஏதங்களெல்லாம் ஓடிப்போய்விடும்’ என்று சொல்லி எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு வந்து ஸேவித்திருக்குமிடமாம் நைமிசாரணியம். அவ்விடத் தில் அரண்யரூபியாக ஸேவைஸாதிக்கின்ற எம்பெருமான் விஷயமாகத் திரு மங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த இச் சொல்மாலையை ஓதவல்லவர்கள், இவ்வுல கத்து அதுபவங்களில் வீருப்பமுண்டாகில் அவற்றை உண்டுகளித்தபின் நித்ய ஸூரிகளின் கோஷ்டியிலும் சென்று சேர்ந்து நித்யநந்தம் அதுபவிக்கப்பெறு வர்கள் என்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாரா யிற்று. ... .. (க0)

அடி வரவு:—வாணிலா சிலம்பு சூதினை வம்பு இடும்பையால் கோடிய கெஞ்சினால் ஏவினான் ஏதம் அக்கண்.

ஆறுந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பூநீர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—ஏழாந்திருமொழி.

அங்கண் ஞாலமஞ்ச.

அவதாரிகை :—கீழ்த்திருமொழியில், தாம் செய்த பலபல பாவங்களை யெடுத்துரைத்து, ‘அந்தோ! இப்படி கணக்கில்லாத பாவங்களைச் செய்துவிட்டேனே!; யமலோகத்திலே யமபடர்களால் நேரக்கூடிய கொடுமைகளை நினைக்குங்கால் அளவற்ற அச்சமும் நடுக்கமும் உண்டாகின்றதே!’ என்று பலவாறு கச் சொல்லித் தம்முடைய அநுதாபந் தோற்றக் கதறினர். அப்படி கதறின ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! நம்முடைய பக்தனான ப்ரஹ்லாதன் உமக்குத் தெரியுமே; யமகிங்கரர்களாலும் செய்யமுடியாத துன்பங்களை அவனுக்கு அவனுடைய தகப்பனான ஹிரண்யகசிபு என்பவன் செய்வித்தானென்பதும் உமக்குத் தெரியுமே. அப்படி பல்வகைத் துன்பங்களுக்கு ஆளான அந்த ப்ரஹ்லாதனை நாம் ரக்ஷிக்க வேண்டி ஆச்சரியமான ஒரு அவதாரம் செய்ததும் உமக்குத் தெரியுமே. அந்த நரலிம்ஹாவதாரம் பிற்பட்டவர்களுக்குப் பயன்படாமற் போயிற்றேயென்று வயிறெறியவும் வேண்டாதபடி நாம் சிங்கவேள் குன்றமென்னும் விலகூடனமான திவ்ய தேசத்திலே நித்யஸந்நிதியும் பண்ணி வைத்திருக்கிறோமே. ஆச்சிரிதர்களின் விஷயத்தில் நாம் இவ்வளவு பரிந்து காரியஞ் செய்வோம் என்பது உமக்குத் தெரியாதோ? ஏன் நீர் வருந்துகின்றீர்?” என்றருளிச் செய்ய, ஆழ்வாரும் பரமஸந்தோஷமடைந்து அந்த நரலிம்ஹாவதாரத்தையும் அந்த திவ்யதேசத்தையும் அநுபவித்து இனியராகுரர் இத்திருமொழியில்.

கீழ்த்திருமொழியில் ஒன்பதாம் பாட்டிலே “தேனுடைக் கமலத்திரு வினுக்கரசே!” என்று பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டிச் சரணாகதி செய்தது போலவே இத்திருமொழியிலும் ஒன்பதாம் பாட்டில் “அல்லிமாதாபூல்க நின்ற ஆயிரந்தோன்” என்று லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டே அநுபவிக்கிறார்.

இத்திருமொழியில் எட்டாம்பாட்டுவரையில் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் முன்னடிகளில் நரலிம்ஹாவதார வருத்தார்தமும் பின்னடிகளில் சிங்கவேள்குன்றத்தின் நிலைமையும் வருணிக்கப்படுகின்றன. இத்திருப்பதிகியின் திருநாமம் அஹோபிலம் என வழங்கப்படும். இது வடநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று. ‘சிங்கவேள்குன்றம்’ என்றும் ‘சிங்கவேழ்குன்றம்’ என்றும் இதனை வழங்குவதுண்டு. சிங்கம்—நரலிம்ஹ ஸ்வரூபியாய், வேள்—யாவராலும் விரும்பப்படுகின்ற கட்டிழகுடையவரான பெருமான் எழுந்தருளிய, குன்றம்—திருமலை எனவும்;

நரவலிம்ஹமூர்த்தி யெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஏழு குன்றங்கனையுடைய தலம் எனவும் பொருள்படுமாறு காண்க. இத்தலம், சிங்கம் புலி முதலிய பயங்கரமான விலங்குகள் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற கல்லும் புதரும் முள்ளும் முரடுமான கொடிய அரணியமாக இப்போது இருப்பது போலவே ஆழ்வார்காலத்திலும் இருந்த தென்பது இத்திருமொழியில் வர்ணனைகளால் நன்கு விளங்கும்.

இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான துஷ்ட மிருகங்களும் கொடிய வேடர் முதலானவர்களும் அத்தலத்தின்கண் இருப்பதும்-மங்களாசாஸநபரர்களான நம் ஆழ்வார்களுக்கு ஒருவகையான ஆரந்தத்திற்கு ஹேதுவாகின்றது போலும்; எல்லாரும் எளிதாக வந்து அணுகக்கூடிய தேசமாயிருந்தால் ஆஸுரப் பரக்கூடுகிற களும் பலர் வந்து எம்பெருமானுக்கு ஏதாவது தீங்கு இழைக்கக்கூடுமெயென்கிற அச்சத்திற்கு அவகாசமில்லாமல் “தெய்வமல்லால் செல்ல வொண்ணா” எனும்படி கஹநமாயிருப்பது மங்களாசாஸநருசியுடையார்க்கு மகிழ்ச்சியேயிதே.

(கலிநிலைத்துறை.)

அங்கண் ஞாலமஞ்சு வங்கோ ராளரியாய் * அவுணன்
பொங்கவாகம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்த புனிதனிடம் *
பைங்கண்ணைக் கோம்புகொண்டு பத்திமையால் * அடிக்கீழ்ச்
சேங்கணுளி யிட்டறைஞ்சும் சிங்கவேள்குன்றமே. (க)

அங்கு	{ ‘சீ சொல்லுகிற விஷ்ணு இங்கிலை’ என்று இரணியன் சபதஞ் செய்த) அவ்விடத்திலே	புனிதன் இடம்	{ பரம பரிசுத்தனை எம் பெருமான் எழுத்தருளி யிருக்குமிடமாவது ;—
அம் கண் ஞாலம் அஞ்ச ஓர் ஆள் அரி ஆய்	{ அழகியதாய் விசாலமான பூமியிலுள்ளாரெல்லா ரும் பயப்படும்படியான ஒப்பற்றநரசிங்கமூர்த்தி யாய் (எம்பெருமான் தோன்றினைதக்கண்ணி)	செம் கண் ஆளி	{ (சீற்றத்தால்) சிவந்த கண்களையுடைய சிங்கங்களானவை
அவுணன் பொங்க	{ இரணியன் கிளர்ந்த வளவிலே,	பை கண் ஆனை கொம்பு கொண்டு பத்திமையால்	{ பசுமையான கண்களை யுடைய யானைகளின் தந்தங்களைக் கொணர்ந்து பத்தியினாலே
ஆகம்	அவனது உடலை	அடி கீழ்	{ (பகவானுடைய) திருவடி களிலே
வன் உகிரால்	கூர்மையான நகங்களாலே	இட்டு இறைஞ்சும் சிங்கவேள்	{ மூர்ப்பித்து ஆசாயிக்கப்பெற்ற சிங்கவேள் குன்றம்
போழ்ந்த	இருபிளவாகப் பிளந்த		

* * *—[அங்கண் ஞாலமஞ்சு.] கீழ் இரண்டாம் திருமொழியின் நான்காம் பாட்டின் உரையில் நரவலிம்ஹாவதார ப்ரமேயங்களை மிக்க விரிவாக வரைந்தோ மாதலால் அங்கே கண்டு கொள்வது. பக்தசிரோமணியான ப்ரஹ்மாதனுக்கு நேர்ந்த துன்பங்களை ஸஹிக்கமுடியாமையினாலே எம்பெருமான் அளவற்ற சீற்றங்கொண்டு பயங்கரமான வொரு திருவுருவத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டான் ;

அந்தச் சீற்றம் ப்ரஹ்மாத விரோதியான இரணியனானவிலு மாத்திரமே உண்டா னாலும், அளவு மீறியிருந்ததனால் ‘உலகங்கட்கெல்லாம் இப்போதே உப ஸம் ஹாரம் விளைந்திடுமோ!’ என்று அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கும்படி யிருந்ததுபற்றி அங்கண்ணூலமஞ்ச அங்கோராளரியாய் என்றார். இவ்விடத்திலே விவாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க :—“நரவிலும்ஹமாயிற்றுத்தான் ஜகத்சுக்ஷணத்துக்காகவிநே; அங்ஙனையிருக்கச் செய்தேயும் விளைவதறியாமையாலே ஜகத்தாக நடுங்கிற்று யிற்று. இது எவ்வனவாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ! என்றிருந்ததாயிற்று.”

இனி, அங்கண்ணூல மஞ்ச என்பதற்கு—இரணியனுடைய ஒப்பற்ற தோள் வலியைக் கண்டு உலகமெல்லாம் அஞ்சிக்கிடந்த காலத்திலே என்று பொருளு ரைப்பாருமுளர்.

அங்கு என்றது—1. “எங்குமுளன் கண்ணனென்ற மகனைக்காய்ந்து, இங் கில்லையாலென்று இரணியன் தூண்டிவைப்ப, அங்கு அப்பொழுதே அவன் வியத் தோன்றிய என் சிங்கப்பிரான்” எனறபடியே இரணியன் எந்த இடத் தில் எம்பெருமானில்லை யென்று தட்டினானோ அந்த இடத்திலேயே என்றபடி. 2. “அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட ஆங்கே வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச்சிங்க வருவாய்” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

அவுணன் போங்கு=அசுரர்கட்கு அவுணர் என்று பெயர். இங்கு ஹிரண் யாஸுரனைச் சொல்லுகிறது. இவன் அன்று வரையில் தனக்கு விரோதியாகத் தன் முன்னே வந்து தோற்றின ஒருவனையும் கண்டறியாமல் அன்றுதான் புதி தாக நரசிங்கமூர்த்தியாகிய எதிரியைக்கண்டபடியால் கண்டகாட்சியிலே கொதிப் படைந்தனனும். அப்படி அவன் கொதிப்படைந்தவனவிலே அவனது ஆகத்தை [மார்வை] தீக்ஷணமான திருநகங்களாலே கிழித்தெறிந்தனன் எம்பெருமான். போங்கு என்பதை ஆகத்துக்கு அடைமொழியாக்கி, அவுணனுடைய அகன்ற மார்பை என்றுரைப்பர் சிலர்.

போழ்ந்த புனிதன்=புனிதனென்றால் பரிசுத்தன் என்றபடி. இரணியனு டு மார்பைப் பிளந்ததனால் என்ன பரிசுத்தி உண்டாயிற்று என்று கேட்கக்கூடும்; ஜகத்தைஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய தொழில்களில் பிரமன் முதலானவர்களை ஏவிக்காரியம் நடத்திவிடுவது போல் ப்ரஹ்மாதனை ரக்ஷிப்பதிலும் ஒரு தேவதையை ஏவிவிடாமல் தானே நேராக வந்து தோன்றிக் கைதொட்டுக் காரியஞ்செய்த மையே இங்குப் பரிசுத்தியெனக்கொள்க. இப்படி பரிசுத்தனை எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் எதுவென்றால், சிங்கவேள்குன்றமென்னும் திருப் பதியாம். அஃது எப்படிப்பட்ட தென்னில்; சிங்கம் யானை முதலிய பிரபல ஜந்துக்கள் திரியுமிடம் அது என்பதைக் காட்டுகிறார் பின்னடிகளில். பகவானு டைய ஸந்ரிதாநமஹிமையினால் அவ்விடத்து மிருகங்களும் பகவத்பக்தி மிக்கிருக்கின்றன வென்கிறார். சிங்கங்கள் யானைகளைக் கொன்று அவற்றின் தந்தங் களைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து பெருமாள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து

வணங்குகின்றனவாம். 1. “யதஸ்ஸு: புறஸீஹஸி சதஸ்ஸு ஸ்ரஸு வீஸு:—யதந்ந; புருஷோபவதி ததந்நாஸ் தஸ்ய தேவதா:” [எந்தெந்த உயிர்கட்கு எது எது ஆஹாரமோ, அந்தந்த உயிர்கள் அந்த ஆஹாரத்தைக் கொண்டு தம் தேவதைகளை ஆராதிக்கும்] என்பது சாஸ்த்ரமாதலால் யானைகளின் அவயவங்களை ஆஹாரமாகவுடைய சிங்கங்களும் யானைத்தந்தங்களைக் கொண்டு பகவதாராதம் நடத்துகின்றனவென்க.

ஆளி என்று சிங்கத்துக்கும் யாளிக்கும் பெயர்; இங்கே சிங்கத்தைச் சொல்லுகிறது. செங்கண்=(இங்கே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—) “இவற்றுக்கு ஆணைகளின் மேலே சீற்றம் மாறாதேயிருக்கச் செய்தேயும் பகவத்பக்தி ஒரு படிப்பட்டுச் செல்லுமாயிற்று; சீற்றம் விக்ருதியாய் பகவத்பக்தி ப்ரக்ருதியாயிருக்குமாயிற்று.” ... .. (க)

அலைத்த பேழ்வாய் வாளையிற்றோர் கோளரியாய்* அவுணன்
கோலைக்கையாளன் நெஞ்சிடந்த கூருகி ராளனிடம் *
மலைத்த செல்சாத் தெறிந்தபூசல் வந்துடிவாய் கடுப்ப *
சிலைக்கைவேடர் தெழிப்பறத சிங்கவேள் குன்றமே. (உ)

அலைத்த பேழ்வாய்	{ (சீற்றத்தாலே) நாகு அலையாநின்றள்ள பெரிய வாயையும்	மலைத்த	{ (வேடர்களாலே) ஆக்கிர மிக்கப்பட்ட
வான் எயிறு	{ ஒளி பொருந்திய பற்களையுமுடையதாய்	செல் சாத்து	{ வழிப்போக்கு ஜனங் களின் ஸமுஹத்தாலே
ஓர்	ஒப்பற்றதாய்	எறிந்த	{ (பிரதியாகச்) செய்யப் பட்ட
கோள்	மிடுக்கையுடையதான	பூசல்	சண்டையிலே
அரி ஆய்	நரவழிஹமாய்க்கொண்டு	வல் துடிவாய் கடுப்ப	{ சரேமான தொனியை புடைத்தான பறை யானது கோஷம் செய்ய,
கொலை கையாளன் அவுணன் நெஞ்சு இடந்த	{ ஜீவ ஹிம்ஸையில் கைகார ஒன இரணியனுடைய மார்வைக் கிழித்தெறிந்த	சிலை கை வேடர்	{ வில்லைக் கையிலேயுடைய வேடருடைய
கூர் உகிராளன் இடம்	{ கூர்மையான நகங்களை புடைய எம்பெருமான் எழுந் தருளியிருக்குமிடமா வது:—	தெழிப்பு அருத	{ ஆர்வாரமானது எப்போதும் மாறாத சிங்கவேள்குன்றம்—.

* * *—[அலைத்த பேழ்வாய்.] சீற்றத்தாலே கடைவாயுடனே நாகை எற்றிக்கொள்ளுகிற பெரிய வாயையுடைய நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி, பரஹிம்ஸையே போது போக்கான இரணியனுடைய மார்பைப்பிளந்த பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் சிங்கவேழ்குன்றம்.

அவ்விடத்தின் நிலைமையைப் பேசுகிறார் பின்னடிகளில்; தீர்த்தயாத்திரையாகப் பலர் அங்குச் செல்லுகின்றனராம்; அவர்களை அவ்விடத்து வேடர்கள் வந்து தகைத்து சண்டை செய்வார்கள்; பரஸ்பரம் பெருஞ்சண்டை நடக்கும்; அந்தச் சண்டையிலே வேடர்களின் பறையோசையும் வில்லோசையும் இடைவிடாது இருந்துகொண்டேயிருக்கும். இதுவே அத்தலத்தின் நிலைமை—என்கிறார். உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லவேண்டுமிறே.

மலைத்த செல்சாத்து=மலைத்தலாவது ஆக்கிரமித்தல்; வேடர்களாலே ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட என்றாவது, வேடர்களை எதிரிட்டு ஆக்கிரமித்த என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். வேடர்கள் வந்து பொருகிறபோது தாங்கள் வெறுமனிரார்களே; தாங்களும் ப்ரதியுத்தம் செய்வார்களே, அதைச் சொல்லுகிற தென்னலாம். [செல் சாத்து.] வடமொழியில் ஸார்த்தம் என்ற பதம் ஸமூஹமென்னும் பொருளது; அப்பதமே இங்கே சாத்து என விகாரப்பட்டிருக்கின்றது. செல்கின்ற சாத்து எனவே யாத்திரை செய்பவர்களின் கூட்டம் என்று பொருள் கிடைத்தது. பூசல் என்றபதத்திற்கு யுத்தம் என்றும், பெரிய கோஷம் போடுதல் என்றும் பொருளுண்டு. இரண்டு பொருளும் இங்குக் கொள்ளலாம். வேடர்களாலே ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட வழிப்போக்கர்கள் போடும் கூசலானது பெரிய பறையடித்தாற் போல ஒலிக்கின்றது என்றும், வேடர்கள் வழிப்போக்கர்களை மறித்துச் செய்கிற சண்டையிலே வேடர்களுடைய பறைகள் கர்ணகரோமாக ஒலிக்கின்றன என்றும் கருத்தாகலாம். ... (உ)

ஏய்ந்த பேழ்வாய் வாளையிற்றோர் கோளரியாய் * அவுணன்
வாய்ந்தவாகம் வள்ளுகிரால் வகிர்ந்த வம்மானதிடம் *
ஒய்ந்தமாவ முடைந்ததன்று மன்றியும் நின்றழலால் *
தேய்ந்தவெயு மல்லதில்லாச் சிங்கவேள்குன்றமே. (கூ)

ஏய்ந்த பேழ்வாய்	{ (வடிவுக்குத்) ஈருதி யாகப் பெருத்த வாயை யும்	ஒய்ந்த மாவும்	{ (கடினமான நிலங்களில் அங்குமிங்கும் திரிந்து அலைத்ததனால்) களைத்துப்போன மிருகங்களுள்
வான் எயிறு	{ வான் போன்ற பற்களையு முடையதாய்	உடைந்த குன்றம்	{ உடைந்துபோன சிறு மலைகளும்
ஒர் கோள்	ஒப்பற்றதாய்	அன்றியும்	இன்னமும்
அரி ஆய்	மிடுக்கையுடையதான	நின்ற	{ இருந்தபடியே நெருப் பாலே குறைக்கொள் ளியாய்க்கிடக்கிற மூங்கிலும் ஆகிய இவைகள் தவிர
அவுணன்	நரசிங்கமாகி	அழலால்	
வாய்ந்த ஆகம்	இரணியாகாளுடைய	தேய்ந்த	
வன் உகிரால்	வளர்ந்த உடலை	வேயும்	
வகிர்ந்த	கூர்மையான நகங்களாலே	அல்லது	
	கிழித்தெறிந்த	இல்லா	வேறொன்றுமில்லாத
அம்மானது	{ ஸ்வாமி எழுந்தருளி		
இடம்	{ யிருக்கிற இடமாவது:—		சிங்கவேள்குன்றம்—

* * *—[ஏய்ந்த பேழ்வாய்.] வடிவின் பெருமைக்குத் தகுதியாகப் பெரிய வாயையும், ஒளி பொருந்திய (அல்லது, வாள் போன்ற) கோரப்பற்களையு முடைய நரசிங்கமாகத் தோன்றி இரணியனுடைய மாம்ஸஞ் செறிந்த மார்வைப் பிளந்த பெருமான் உறையுமிடம் சிங்கவேள்குன்றம்.

1. “நறிய மலர்மேல் சுரும்பார்க்க எழிலார் மஞ்ஞை நடமாட, பொறி கொள் சிறைவண் டிசைபாடும்” என்றும், 2. “வண்டின முரலுஞ்சோலை மயிலின மாலுஞ்சோலை, கொண்டல்மீ தணவுஞ்சோலை குயிலினங் கூவுஞ்சோலை” என்றும் வருணிக்கத் தக்க நிலைமையோ அவ்விடத்தது என்றால்; இல்லை, அந்த ஸந்ரிவேசம் வேறுவகையானது என்கிறார். ஆனை குதிரை சிங்கம் புலி முதலிய மிருகங்கள் இங்குமங்கும் ஓடியலைந்து ஓய்ந்து நிற்கக் காணலாம்; உடைந்து கிடக்கும் கற்பாறைகளைக் காணலாம்; இன்னமும் சில காணவேண்டுமானால், மூங்கில்கள் நெருப்புப்பற்றி யெரிந்து குறைக் கொள்ளியாயிருக்குமாற்றை விசேஷமாகக் காணலாம்; இவை பொழிய வேறென்றும் காண்பதற்கில்லையாம் அங்கு. இவையெல்லாம் இவ்வாழ்வார்க்கு வண்டினமுரலுஞ் சோலை போலே தோற்றுகின்றன வென்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. 3. “அது விது வது என்ன லாவனவல்ல என்னையுன் செய்கை ரைவிக்கும்” என்றபடி எம்பெருமானுடைய சரித்திரம் எதுவாயிருந்தாலும் எல்லாம் ஆழ்வார்களுடைய நெஞ்சைக் கவர்வது போல், அப்பெருமான் உகந்தருளின நிலங்களில் உள்ளவைகளும் எதுவா யிருந்தாலும் ‘அவ்விடத்தவை’ என்கிற காரணத்தினால் எல்லாம் இவர்க்கு உத்தேசம் என்பது அறியத்தக்கது. “பிறர்க்குக் குற்றமாய்த் தோற்றமவை யும் உபாதேயமாய்த் தோற்றுகையிறே ஒரு விஷயத்தை உகக்கையாகிறது” என்ற வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியுங் காண்க.

ஓய்ந்தமாவும் என்பதற்கு—நிலத்தின் வெப்பத்தினால் பட்டுப்போன மா மரங்களும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ... (ங)

எவ்வம்வெவ்வேல் பொன்பெயரோ னேதலனின்னுயிரை

வவ்வி * ஆகம்வள்ளுகிரால் வகிர்த்தவம்மானதிடம் *

கவ்வுநாயும் கழுதமுச்சிப்போதோடு கால்சுழன்று *

தேய்வமல்லால் செல்லவொண்ணச் சிங்கவேள்குன்றமே. (சு)

எவ்வம் வெம்	{ துன்பத்தை விளைப்பதாய்	ஆகம்	(அவனுடைய) சரீரத்தை
வேல்		வன் உகிரால்	கர்மையான நகங்களாலே
ஏதலன்	{ தீக்ஷணமான வேலா யுத்தத்தை யுடையதாய்	வகிர்த்த	{ கிழித்தெறிந்த பெருமான்
		அம்மானது	
பொன் பெய	{ பாகவத விரோதியான	இடம்	{ எழுந்தருளியிருக்குமிட மாவது:—
ரோன்			
இன் உயிரை	{ இரணியனுடைய	கவ்வும் நாயும்	{ (கண்டவர்களை) யெல்லாம் கவர்கின்ற நாய்களுடி
வவ்வி			

1. பெரிய திருமொழி 5-1-1.

2. திருமலை. 14.

3. திருவாய்மொழி 5-10-2.

கழுகும்	{ கழுகுகளும் (நிறைந்திருப்பதனாலும்)	தெய்வம்	{ தேவதைகள் தவிர மற்றை
உச்சிப்போ	{ கொழுத்த வெய்யிலும்	அல்லால்	{ யோர் சென்று கிட்ட
தொடுகால்	{ சுழல் காற்றும் எப்போது	செல்லண்ணை	{ முடியாததான
சுழன்று	{ போது மிருப்பதனாலும்		செங்கவேள்குன்றம்—.

* * *—[எவ்வம் வெவ்வேல்.] கையும் வேலுமாயிருக்கிற விருப்பைக் கண்ட காட்சியிலே எல்லாரையும் துக்கப்படுத்தவல்லவனான இரணியனுடைய உயிரைக் கவர்ந்து அவனது மார்வைப் பிளந்தருளின பெருமான் உறையுமிடமாவது செங்கவேற்குன்றம்.

வேற்றுமனிசரைக் கண்டபோதே வந்து துடைகளிலே கவ்விக் கடிக்கிற நாய்களும், அப்படி கடிக்கப்பட்டு மாண்டொழிந்த பிணங்களைக் கவவுகின்ற கழுகுகளும் ஆங்கு மிகுதியாகக் காணப்படுமாம். செடி மரமொன்று மில்லாமையினாலே நிழலென்பது காணவே முடியாது; உச்சிவேளையில் எப்படிப்பட்ட வெய்யில் காயுமோ, அதுவே எப்போதும் காய்கின்றது; சுழல்காற்று கள் சுழன்றபடியே பிராநின்றன. இப்படி யிருக்கையினாலே ஸாமான்யரான மனிசர் அங்குச் சென்று கிட்டெதல் அரிது; மிக்க சக்தி வாய்ந்த தேவதைகளே அங்குச் செல்லுதற்கு உரியர்; இங்ஙனே கஹநமான தலமாயிற்று இது.

எவ்வம் என்றும் எவ்வம் என்றும் பாடபேதம். பொன் பெயரோன் = விரண்யம் என்ற வடசொல் பொன் என்னும் பொருளுடையதாதலால் விரண்யாஸுரனைப். பொன்பெயரோனென்பது. ஏதலன் என்று சத்ருவுக்குப் பெயர்; ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான எம்பெருமானுக்கு இவன் நேரே சத்ருவல்லனாகிலும் பாகவதசிரோமணியான ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்கு சத்ருவான முறைமையாலே பகவானுக்கும் சத்ருவாயினன். ஆச்ரிதர்களின் விரோதிகளைத் தன் விரோதிகளாக நினைத்துப் பேசுமவனிறே எம்பெருமான். “ஆகம் வள்ளுகிரால் வகிர்ந்து இன்னுயிரை வவ்வினான்” என்று—மார்வைப் பிளந்தது முன்னமும் உயிரைக் கவர்ந்தது அதன்பின்புமாகச் சொல்லவேண்டியிருக்க இங்கு மாறடிச் சொன்னது—இரணியன் நரசிங்க மூர்த்தியைக் கண்ட கூண்டத் திலேயே செத்தபிணமாக ஆய்விட்டானென்ற கருத்தைக் காட்டுதற்கென்க.

“கவவுநாயும் கழுகும் உச்சிப்போதொடு கால் சுழன்று” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம். உச்சிப்போது என்று ஸூர்யனையே சொல்லுகிறதாகக் கொண்டு, நாய்களும் கழுகுகளுங்கூட அவ்விடத்தில் நடக்கும்போது தரையின் வெப்பம் பொறுக்கமுடியாமல் கால்தடுமாறி, திண்டாடுகின்றன; அப்படியே ஸூர்யனும் அவ்விடத்திலே வந்தால் அவனுக்கும் இதுவே கதி; தன்னுடைய தாபத்தைத் தானே பொறுக்கமாட்டாமல் அவனும் கால்தடுமாறிப் பரிதாபிப்பன் என்றவாறுமாம்.

இத்திருப்பதியிற் சென்று ஸேவிக்க விருப்பமுடையரான இவ்வாழ்வார் “தெய்வமல்லால் செல்ல வொண்ணு” என்று அருமை தோன்ற அருளிச்

செய்யலாமோ ? எனில் ; நரவியிம்ஹமுர்த்தியின் அழகைக்கண்டு அஸுலையப் படுவதற்கும் அவனுக்கு ஏதேனும் அவத்யத்தை விளைப்பதற்கும் உறுப்பாக ஆஸுரப்ர்கருதிகள் அங்குச் செல்லமுடியாது ; எம்பெருமானுடைய ஸம்ருத் தியைக்கண்டு உகந்து பல்லாண்டு பாடவல்ல ஆழ்வார் போல்வார்க்குத்தான் அவ்விடம் அணுகக் கூடியது என்ற கருத்துத் தோன்ற அருளிச் செய்கிற ரென்க. ... .. (ச)

மென்ற பேழ்வாய் வாளெயிறேரேர் கோளரியாய் * அவுணன்
பொன்றவாகம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்த புனிதனிடம் *
நின்றசெந்தீ மொண்டேகுறை நீள்விசம்பூ டிரிய *
சென்றுகாண்டற் கரியகோயில் சிங்கவேள்குன்றமே. (ரு)

மென்ற பேழ்வாய்	{ (சீற்றத்தாலே) மடித்த பெரிய வாயையும்	புனிதன் இடம்	{ பரிசுத்தான பசுவான் எழுந்தருளியிருக்கு மிடமாவது:—
வான் எயிறு	{ வாள்போன்ற பற்களையு முடையதாய்	குறை	{ சமூல்காற்றானது
ஓர் கோள்	{ ஒப்பற்றதாய் மிடுக்கையுடையதான	நின்ற செம் தீ மொண்டு	{ குறைவில்லாமலிருக்கிற சிவந்த நெருப்பை வாரிக்கொண்டு
அரி ஆய்	{ நரசிங்கமாகி	நீள் விசம்பூடு இரிய	{ விசாலமான ஆகாசமடங்க லும் ஒடிப்பரவுகிறபடியாலே
பொன்ற அவுணன்	{ (தன்னைக்கண்ட மாத்திரத் திலே) செத்துப்போன இரணியனுடைய	சென்று காண் டற்கு அரிய கோயில்	{ கிட்டிச் சென்று வேலிக்க முடியாத கோயிலான
ஆகம்	{ உடலை		
வன் உகிரால்	{ கூர்மையான நகங்களாலே		
போழ்ந்த	{ பிளந்திட		

சிங்கவேள்குன்றம்—.

* * *—[மென்ற பேழ்வாய்.] சீற்றத்தாலே பல்லோடு நாக்கைச் செலுத்தி மென்றுகொண்டே யிருக்கிற பெரிய வாயையும் ஒளியிடுகிற எயிறற்றையும் மிடுக்கையுமுடைய நரசிங்கமாய்த் தோன்றி இரணியன் உயிர்மாளும்படியாக அவனது மார்வைப் பிளந்த பெருமானெழுந்தருளி யிருக்குமிடம் சிங்கவேழ் குன்றம். அஃது எப்படிப்பட்டது ? மாறாமல் நின்றது எளிகிற அக்கிரியைச் சமூல்காற்றானது முகந்துகொண்டு ஆகாயமெங்கும் பரவி வீசியெறிகையாலே சென்று காண்பதற்கு அருமைப்படும் கோயில்.

“அவுணன்பொன்றவாகம்” என்ற விடத்திற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம். நரசிங்கத்தைக் கண்டவுடனே இரணியன் பொன்ற-முடிந்து போக, முடிந்தபிறகு அந்தப் பிணத்தைக் கிழித்துப்போட்டான் என்னலாம் இது அதிசயோக்தி. அன்றி, அவுணன் பொன்றும்படியாக [முடியும்படியாக] அவனது உடலைக் கிழித்தானென்னவுமாம்.

குறை—குறாவளிக்காற்று எனப்படும். அக்காற்று செந்தீயை மொண்டு கொண்டு ஆகாயத்திலே ஓடுகின்றதாம். “நீள்விசம்பூடு எரிய” என்றும் பாட மருளிச்செய்வார், ஆகாயத்திலே போய் ஜுவலிக்க என்றபடி.

சென்று காண்டற்கரிய கோயில் என்றவிடத்து வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்க :—“ இப்படி யிருக்கையாலே ஒருவர்க்கும் சென்று காண்கைக்கு அரிதா யிருக்குமாயிற்று. பரமபதம்போலே இந்நிலத்துக்கும் நாம் பயப்படவேண்டா என்று ஹ்ருஷ்டராகிகுறா ” என்று. ... .. (16)

எரிந்தபைங்க ணிலங்குபேழ்வா யெயிற்றெழுதேவ்வுருவேன்று *
இரிந்து வானோர் கலங்கியோட விருந்த வம்மானதிடம் *
நெரிந்தவேயின் முழையுள்ளின்று நீணெறிவாயுழுவை *
திரிந்தவானைச் சுவபோர்க்கும் சிங்கவேள்குன்றமே. (க)

எரிந்த { (சீற்றத்தாலே) ஜ்வலித்
கின்ற
பை கண் { பசுமைதங்கிய கண்க
ளோடும்
இலங்கு பேழ் { விளங்கா நின்ற பெரிய
வாய் எயிற் { வாயில் பற்களோடும்
றொடி { கூடியிருக்கிற
இது { இந்த நரசிங்கத் திருக்
கோலமானது
எவ்வுரு என்று { என்ன பயங்கரமான
ருபம்! என்று அஞ்சி
வானோர் தேவர்கள்
இரிந்து கலங்கி { அங்குமிங்கும் சிதறிக்கால்
ஓட { தடுமாறி ஓடும்படியாக

இருந்த எழுந்தருளியிருந்த
அம்மானது { ஸர்வேச்வரனுடைய
இடம் { இடமாவது :—
உழுவை புலிகளானவை
நெரிந்த வேயின் { நெருக்கமான மூங்கிற்
முழையுள் { புதர்களினின்றும்
நின்ற
நீள் நெறி வாய் பெரியவழியிலே (வந்து)
திரிந்த ஆனை { காட்டில் திரிகின்ற யானை
சுவடி பார்க்கும் { கள் போன அடையா
எத்தை ஆராய்ந்து
பார்க்குமிடமான
சிங்கவேள்குன்றம்—.

* * *—[எரிந்தபைங்கண்.] சீற்றத்தாலே அக்நிஜ்வாலையோலே ஜ்வலித் திரு சிவந்த கண்ணையும் ஒளிவிடாநின்ற பெரிய வாயையும் கோரப்பற்களையும் கண்டு! அப்பப்ப! இதென்ன உரு! என்று பயப்பட்டு தேவர்கள் அங்கு மிங்கும் கால்தடுமாறிச் சிதறி ஓடும்படியாக நரசிங்கவுருக்கொண்டு எம்பெரு மான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் சிங்கவேள்குன்றம்.

அஃது எப்படிப்பட்ட இடமென்னில்; மூங்கில் புதர்களினின்றும் புலிகள் பெருவழியிலே வந்துசேர்ந்து ‘இங்கு யானைகள் நடமாடின அடையாள முண்டோ?’ என்று பார்க்கின்றனவாம். யானைகளை யடித்துத் தின்பதற்காக (அவை உலாவின இடங்களைத் தேடித்திரிகின்ற புலிகள் நிறைந்ததாம் அத் தலம். ... .. (க)

முனைத்த சீற்றம் விண்சுடப்போய் மூவுலகும் பிறவும் *

அனைத்துமஞ்ச வாளரியா யிருந்த வம்மானதிடம் *

கனைத்த தீயும் கல்லுமல்லா வில்லுடை வேடருமாய் *

தினைத்தனையும் செல்லவொண்ணுச் சிங்கவேள்குன்றமே. (எ)

முனைத்த
சீற்றம் } மிக்க கோபமானது
போய் வளர்ந்து சென்று
விண் சுட { ஆகாயத்தைக் கொளுத்த
வும்
மூ உலகும் { மூன்று லோகங்களும்
பிறவும் } மற்றுமுள்ளவைகளும்
அனைத்தும் எல்லாம்
அஞ்ச பயப்படவும்
ஆள்அரியாய் இருந்த அம்மானது இடம்:—

கனைத்த தீயும் { ஒலி செய்கின்ற நெருப்
பும்
கல்லும் { (அந்த நெருப்பினால்
வேகின்ற) கற்களும்
அல்லா வில் { உலகத்தில் கண்டறியாத
உடை விற்குரியுடைய வேடர்
வேடரும் { களும் நிறைந்திருப்பத
ஆய் { னாலே
தினை தீனையும் { கண்ணகாலமும் கிட்ட
செல்ல வொண்ணாததான
ஒண்ணு }
சிங்கவேள்குன்றம்—

* * *—[முனைத்தசீற்றம்.] நரசிங்கமூர்த்தி இரணியன்மீது கொண்ட கோபம் அளவற்றிருந்ததனால் அந்தக் கோபாக்கி மேலுலகமளவும் போய்ப் பரவி எங்கும் தவிர்க்கப்படுகவே ஸர்வலோக ஸம்ஹாரஸமயம் பிறந்துவிட்ட தென்று மூவுலகத்திலுள்ளோரும் அஞ்சி நடுங்கும்படியா யிருந்ததாம். அப்ப டிப்பட்ட உக்ர நரவரிம்ஹன் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் சிங்கவேள்குன்றம்.

அவ்விடம் எப்படிப்பட்டது? ; எரிகிறபோதுண்டான வெடுவெடென்கிற ஓசையையுடைத்தான நெருப்பும், அந்த நெருப்பிலே வைக்கோல் போர்போலே வேகின்ற கல்லுகளும், இவற்றிற்காட்டிலும் கொடியவர்களான கையும் வில்லு மாய்த் திரிகின்ற வேடர்களும் அங்கு நிறைந்திருப்பதனாலே ஒரு நொடிப் பொழுதும் சென்று கிட்டமுடியாத தலமாம் அது.—“உகவாதார்க்குக் கண் ணாலே காணலாம்படி சென்றுகிட்டடிக்கண்ணெச்சில்பட வொண்ணாதபடி யிருந்த தேசமாயிற்று” என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு நோக்கத் தக்கது.

தினைத்தீனையும்=தினை என்று ஒரு சிறிய தானியத்திற்குப் பெயர்; அவ் வளவும் என்றது-ஸ்வல்பகாலமும் என்றபடி. 1. “எட்டனைப்போது” என்ற விடத்து எள் என்ற தானியத்தை யெடுத்துக்காட்டினதொக்கும் இது. (எ)

நாத்தமும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறையால்

ஏத்த * அங்கோராளரியா யிருந்த வம்மானதீடம் *

காய்த்தவாகை நெற்றோலிப்பக் கல்லதர் வேயங்கழைபோய் *

தேய்த்ததீயால் விண்சிவக்கும் சிங்கவேள்குன்றமே. (அ)

நான் முகனும் { பிரமனும் சிவனும் கூடிக்
சசனும் ஆய் { கொண்டு
நா தமும்ப நாக்குத் தடிக்கும்படி
முறையால் { கிரமப்படி ஸ்தோத்ரம்
ஏத்த } பண்ண

ஒர் ஆள்அரியாய் இருந்த அம்மானது
இடம்—;

காய்த்த காய்கள் நிறைந்த
வாகை வாகை மரங்களினுடைய

நெற்று	நெற்றுக்களானவை	தேய்த்த	{ மூங்கில்கள் ஒன்றோ டொன்று உராய்கை யினுண்டான
ஒலிப்ப	சப்திக்க,	தீயால்	நெருப்பினால்
கல் அதர்	கல்வழிகளிலேயுண்டான	விண் சிவக்கும்	{ ஆகாசம் சிவந்திருக்கப் பெற்ற
வேய் கழை	குழல் மூங்கிற் செடிகள்		
போய்	ஆகாசத்தை யளவிப்போய்		சிங்கவேள்குன்றம்—

* * *—[நாத்தழும்பு நான்முகனும்.] நான்முகக் கடவுளாகிய பிரமனும் சிவனும் முறைவழுவாது துதிக்கும்படியாக விலக்கணமான நரசிங்கவுருக் கொண்டு எம்பெருமானெழுந்தருளியிருக்குமிடம் சிங்கவேள்குன்றம். அஃது எப்படிப்பட்டது?—காய்கள் காய்த்துத் தொங்கப் பெற்ற வாகைமரங்களின் நெற்றுக்களானவை காற்றடித்துக் கல்கலென்றொலிக்கின்றனவாம் சில விடங்களில். மற்றுஞ் சில விடங்களிலோவென்னில்; ஆகாசத்தளவும் ஒங்கி வளர்கின்ற மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து நெருப்புப்பற்றி யெரிந்து விண்ணுலகத்தையும் சிவக்கடிக்கின்றனவாம்.

நாத்தழும்பு என்றதனால் இடைவிடாது அநவரதமும் துதிக்கின்றமை தோன்றும். முறையால் ஏத்த என்பதற்கு மாறிமாறித் துதிக்க என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஒருசந்தை நான்முகனும் மற்றொருசந்தை சிவனுமாக இப்படியே மாறிமாறி ஏத்துகின்றமையைச் சொன்னபடி.

நெற்று—உலர்ந்த பழம். அதர்—வழி. வேய்+கழை=வேயங்கழை. (அ)

நல்லெருஞ்சே! நாந்தொழுதும் நம்முடை நம்பெருமான் *

அல்லிமாதர் புல்கநின்ற வாயிரந்தோளனிடம் *

நெல்லிமல்கிக் கல்லுடைப்பப் புல்லிலையார்த்து * அதர்வாய்ச்

சில்லிசில்லென் றெல்லருத சிங்கவேள்குன்றமே. (க)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!	கல் உடைப்ப	பாறைகளை உடைக்கவும்
நல்லை	நீ மிகவும் நல்லவன்;	புல் இலை	{ பனியோலைகள் ஒலி ஆர்த்து செய்யவும்
நம்முடை	{ நமக்கு ஸ்வாமியாய்	அதர் வாய்	வழிகளிலே
நம்பெருமான்		சில்லி	சுவர்க்கோழிகளினுடைய
அல்லி மாதர்	{ பெரிய பிராட்டியாரை அணைத்துக் கொண்டிருப்பவனாய்	சில் என்று ஒல்	{ சில் என்கிற ஒலி இடை விடாமல் ஒலிக்கவும் பெற்ற
புல்க நின்ற		அருத	
ஆயிரம்	{ ஆயிரத்திருத்தோள்களை யுடையனான எம்பெரு மான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமாய்,	சிங்க	{ சிங்கவேள்குன்றத்தை வேள்குன்றம்
தோளன்		நாம்	
இடம்		தொழுதும்	நாம் ஸேவிப்போம்.
நெல்லி	நெல்லி மரங்கள்		
மல்கி	நிறைந்து		

(கற்களினுள்ளே வேரோட்டத்தினால்)

* * *—[நல்லெநெஞ்சே!] கீழ்ப்பாட்டுகளில் “தெய்வமல்லால் செல்ல வொண்ண” என்றும், “சென்று காண்டற்கு அரிய கோயில்” என்றும், “தினைத்தனையுஞ் செல்லவொண்ண” என்றும் இத்திவ்ய தேசத்தின் அருமையைச் சொல்லிவந்தாரே; அந்த அருமை ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான பகவத் விரோதிகளுக்கேயொழிய, உகர்திருக்கும் அடியவர்களுக்கு அன்றே. அதனை இப்பாட்டில் வெளியிடுகிறார். பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டிக்கொண்டு நாம் அஞ்சாமல் சிங்கவேள்குன்றத்திலே சென்று தொழுவோம் நெஞ்சமே! என்கிறார். அல்லிமாதரான பிராட்டியோடே அணைந்திருப்பதனாலே நரசிங்க மூர்த்தியின் கோபாந்ரிக்கு நாம் அஞ்சவேண்டியதில்லையென்றும், அவன்தான் நம்முடை நம்பெருமானாகையாலே அந்நிலத்தின் கொடுமைக்கும் அஞ்ச வேண்டிய தில்லையென்றும் குறிப்பிட்டபடி. நம்பெருமான் என்றாலே போதுமாயிருக்க “நம்முடை நம்பெருமான்” என்றது அடியார் திறத்தில் அவன் மிகவும் விதேயனாயிருக்கும்படியைக் காட்டும்.

அல்லிமாதர்புலக நின்ற ஆயிரந்தோளான் என்ற சொல் நயத்தால்—பிராட்டியை அணைக்கும்போது எம்பெருமானுக்கு ஸந்தோஷ மிகுதியினால் தழுவுதற்கு உறுப்பான தோள்கள் ஸஹஸ்ரமுகமாக வளர்கின்றமை விளங்கும். “இவளணைத்தால் இவளைக் கட்டிக்கொள்ள ஆயிரந்தோள் உண்டாமாயிற்று” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும். 1. “தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த பேருதவிக்கைம்மாறாத், தோள்களையாரத் தழுவினென்னுயிரை அறவிலை செய்தன்ன” என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினத்தாலுண்டான ஸந்தோஷத்தினால் 1. “தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணை மலர்க்கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய்” என்னும்படியானால் பிராட்டியின் சேர்த்தியினால் உண்டாகக் கூடிய உடல் பூரிப்பு சொல்ல வேணுமோ?.

[நெல்லி மல்கி இத்யாதி.] நெல்லி மரங்களானவை கல்லிடைகளிலே முளைத்து வளர்ந்து கல்லிடைகளிலே வேரோடுகையாலே அந்த வேர்கள் பருத்துப் பாறைகளைப் பேர்க்கின்றனவாம். பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் “நெல்லி மரங்கள் வேரோடிக் கற்களையுடையப் பண்ணும்” என்றே அருளிச் செய்கிறார்; இங்கே சிலர் சொல்லும் பொருளாவது—நெல்லி மரங்களிலிருந்து இற்றுவிழுகின்ற நெல்லிக்காய்கள் பாறைகளின் மீது விழுந்து கற்களையுடைக்கின்றன என்பதாம். அப்போது, நெல்லி என்றது ஆகுபெயரால் நெல்லிக்காய்களைச் சொல்லவேண்டும்.

புல்லிலை யார்த்து=மூங்கிலிலைகளின் ஓசையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். பனை யோலைகளின் ஓசையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். ஆர்த்தல்—ஒலித்தல்.

சில்லி சில்லென்றெல்லெருது=வடமொழியில் சுவர்க்கோழிக்கு ‘ஜில்லிகா’ என்று பெயர்; அச்சொல்லே இங்குச் சில்லி யென்றுகிடக்கிறது. “நல்லெ நெஞ்சே” “நல்ல நெஞ்சே” என்பன பாட பேதங்கள். ... (கூ)

சேங்கண்ணி யிட்டிறைஞ்சும் சிங்கவேள் குன்றுடைய *
எங்களீச னேம்பிரானை யிருந்தமிழ் நூற்புலவன் *
மங்கையாளன் மன்னுதொல்சீர் வண்டறைதார்க் கலியன் *
சேங்கையாளன் செஞ்சோல்மாலை வல்லவர் தீதிலரே. (ய)

செம் கண் ஆளி	{ சிவந்த கண்களையுடைய சிங்கங்கள்	இரு தமிழ்	{ பெரிய தமிழ் சாஸ்தரத் தூல் புலவன்	{ தில் வல்லவராய்
இட்டி	{ (தமக்குக் கிடைத்த யானைத் தந்தம் முதலியவற்றைத்) திரு வழிகளிலே ஸமர்ப் பித்து	மங்கை ஆளன்	{ திருமங்கை நாட்டுக்குத் தலைவராய்	
இறைஞ்சும்	வணங்குமிடமான	மன்னு தொல் சீர்	{ நித்யவித்தமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மி பையுடையவராய்	
சிங்க வேழ் குன்று உடைய	{ சிங்கவேழ்குன்றத்தை இருப்பிடமாகவுடைய னாய்	வண்டு அறை தார்	{ வண்டுகள் படித்து ஒலி செய்கின்ற மாலையை யணந்தவராய்	
எங்கள் ஈசன்	{ ஸம்ஸாரிகளான நமக்கெல்லார்க்கும் ஸ்வாமியாய்	செம் கை ஆளன்	{ மிக்க உதாரான கலியன்	{ ஆழ்வாரருளிச்செய்த செம் சொல்
எம் பிரானை	{ நமக்கு உபகாரகரையு முள்ள ஸ்ரீநரவிம்ஹ ஸ்ரீர்த்தி விஷயமாக,	செம் சொல் மாலை	{ செவ்விய இச்சொல் மாலையை	
		வல்லவர்	ஓதவல்லவர்கள்	
		தீது இலர்	{ தீமை யொன்றுமின்றி நன்மை பெற்றவராவர்.	

* * *—[சேங்கண்ணி.] வீரலக்ஷ்மி விளங்குங் கண்களையுடைய சிங்கங்
களானவை யானைக்கோடு முதலியவற்றைக் கொண்டு ஸமர்ப்பித்து வணங்குமிட
மான சிங்கவேழ்குன்றத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கின்ற எம்பெருமான் விஷய
மாகத் திருமங்கைமன்னன் அருளிச்செய்த சொல்மாலையை ஓதவல்லவர்கள்
தீங்கின்றி வாழ்வார்கள் என்று—இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித்
தலைக்கட்டினாராயிற்று.

சேங்கண்ணியிட்டிறைஞ்சும் என்றவிடத்து—“ॐ சேஷம் ॥ ॐ சேஷம் ॥ ॐ சேஷம் ॥
ॐ சேஷம் ॥ ॐ சேஷம் ॥ ॐ சேஷம் ॥ ॐ சேஷம் ॥ ॐ சேஷம் ॥ ॐ சேஷம் ॥ ॐ சேஷம் ॥ ॐ சேஷம் ॥
வேதபாரதமச்யுத—யஜ்ஞசீலம் மஹா ப்ராஜ்யம் ப்ராஹ்மணம் சிவ முத்தமம்”
என்ற கண்டாகர்ணனுடைய வசனம் நினைக்கத்தகும். அவன், தனக்கு உண்
வாகிய பிணங்களை எம்பெருமானுக்கு நிவேதனஞ் செய்து உண்டாதுபோல, சிங்
கங்களும் செய்கிறபடி. ... .. (க)

அடிவரவு:—அங்கண் அலை எய்த எவ்வம் மென்றெரி முனைத்த காலை செங்கண்
கொங்கு.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.
ஹீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—எட்டாந்திருமொழி.

கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்தம்.

அவதாரிகை:—கீழ்த் திருமொழியில், “நின்ற செந்தீமொண்டு சூறை நீள் விசும்பூழிய” என்றும், “தேய்த்த தீயால் விண் சிவக்கும்” என்றும் “கனைத்த தீயும் கல்லுமல்லா வில்லுடை வேடருமாய்” என்றும் சிங்கவேள்குன்றத்தின் நில வெம்மையை அதுஸந்தித்துப் பேசின ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! ‘தெய்வமல்லால் செல்ல வொண்ணு’ என்றும் ‘சென்று காண்டற் கரிய கோயில்’ என்றும் சொல்லிக்கொண்டு சிங்கவேள்குன்றத்திலே ஏன் துவருகிறீர்? “தெழிசுரலருவித் திருவேங்கடம்” “சிந்துபூ மகிழும் திருவேங்கடம்” “தெண்ணிறைச்சுனைநீர்த்திருவேங்கடம்” “மொய்த்த சோலை மொய்பூர்தடந்தாழ்வரே” என்று நெஞ்சு குளிரப் பேசும்படியான திருவேங்கடமா மலையிலே நாம் அனைவர்க்கும் எளிதாக ஸேவை ஸாதிக்கிறோம், அங்கே வந்து தொழுது ஆந்தமடைவீர்” என்றருளிச் செய்ய அங்கே போய் அதுபவிக்கத் தொடங்குகிறார். இத்திருமொழியும் இதற்கு மேலுள்ள மூன்று திருமொழிகளுக்கும் ஆக நாற்பது பாசரங்கள் திருவேங்கட மலை விஷயமானவை. தமிழ்ப் பாஷை நடையாடுகிறவிடத்திற்கு எல்லையிருக்குமிதே இத்திருமலை. ...

கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்த மொசித்த கோவல நெம்பிரான் *
சங்குதங்கு தடங்கடல் துயில்கொண்ட தாமரைக்கண்ணினன் *
போங்கு புள்ளினைவாய்பிளந்த புராணர்தம்மிடம் * போங்குநீர்ச்
செங்கயல் திளைக்கும்சுனைத் திருவேங்கட மடைநெஞ்சமே! (க)

கொங்கு { பரிமளம் வீசுகின்ற பூக்
அலர்ந்த மலர் { கள் நிறைந்த குருந்த
குருந்தம் { மரத்தை முறித்
ஒசித்த { தமிழ்த்
கோவலன் { கோபால் க்ருஷ்ணனாய்
எம்பிரான் { அலம்மல்வாமியாய்
சங்கு தங்கு தட { சங்குதள் தங்கியிருக்கிற
கடல் துயில் { பெரிய கடலிலே திருக்
கொண்ட { கண் வளர்கின்ற
தாமரை { புண்டரீகாக்ஷனாய்,
கண்ணினன் }

பொங்கு { செருக்குடன் கிளர்ந்து
புள்ளினை வாய் { வந்த பகாஸூரன்
பிளந்த { வாயைச் சிழித்தெறிந்த
புராணர்தம் { புராண புருஷனான ஸ்ரீமத்
இடம் { நாராயணன் எழுந்
தருளியிருக்குமிடமாயும்
பொங்கு நீர் { நீர்வளமுடையதாய்
செம் கயல் { சிவந்த மீன்கள் களித்து
திளைக்கும் { வாழப்பெற்ற
சுனை { சுனைகளையுடையதாய்
மிருக்கிற
திரு வேங்கடம் { திருமலையை
நெஞ்சமே { நெஞ்சே! நீ அடைந்திட.

* * *—[கோங்கலர்ந்த மலர்.] கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்த மொசித்த கோவலனாய் எம்பிரானாய் சங்குதங்கு தடங்கடல் துயில்கொண்ட தாமரைக் கண்ணினனாய் பொங்குபுள்ளினை வாய் பிளந்த புராணனான எம்பெருமானது இருப்பிடமாகிய பொங்கு நீர் செங்கயல் தினைக்குஞ்சனைத் திருவேங்கடத்தை நெஞ்சமே! அடை என்கிறார்.

குருந்தமொசித்தவரலாறு:—கிருஷ்ணனைக் கொல்லும் பொருட்டுக் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட பல அசுரர்களில் ஒருவன் அக்கண்ணபிரான் மலர் கொய்தற் பொருட்டு விரும்பியேறும் பூத்த குருந்த மாமொன்றில் பிரவேசித்து, அப்பெருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தான் முறிந்து வீழ்ந்து அவனை வீழ்த்திக் கொல்லக் கருதியிருந்தபோது, மாயவனுன கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற்பிடித்துத் தன் வலிமைகொண்டு முறித்து அழித்தனனென்பதாம். குருந்தமரமே குந்தமரமென்றும் சொல்லப்படும். விபவாவதாரத்தில் விரோதிகளை ஒழித்தது போலவே அர்ச்சாவதாரத்திலும் விரோதிகளை ஒழிக்க வல்லன் என்று காட்டுகிறார் இதனால். கோவலன்=‘கோபால’ என்றவடசொல் கோவலனெனத்திரிந்தது. இனி. கோ-பசுக்களை மேய்ப்பதில், வலன்-வல்லன், ஸமர்தன் என்றும் உரைப்பார் சிலர்.

சங்குதங்கு தடங்கடல் துயில்கொண்ட=சங்கு என்று ஸாதாரணமான சங்குகளைச் சொல்லவுமாம், சங்கநிதி பத்மநிதி முதலிய நிதிகளைச் சொல்லவுமாம். சங்குகளையுடைய விசாலமான திருப்பாற்கடலிலே சயனித்திருக்கின்ற புண்டரீகாஷ்டன் “ఏష నారాయణః శ్రీమాన్ క్షీరాబావాకీర్తనః! నాగపర్యట-ముఖ్యజ్యోతిః సుఖరాం పురీమ్|| ஏஷ நாராயணச் ஸ்ரீமார் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:-நாகபர்யங்கமுதஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம்புரீம்” என்றபடி திருப்பாற்கடல் நாதனை கண்ணபிரானாக வந்து அவதரித்தான், அவனை திருவேங்கட முடையானாகவும் வந்து ஸேவைஸாதிக்கிறான் என்று ஐக்கியம் காட்டுகிறபடி.

புள்ளினைவாய்பிளந்த வரலாறு:—ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவி லொருத்திமகனெயொளித்து வளர்கின்ற கண்ணபிரான் மீது கறுக்கொண்ட கம்ஸனால் கண்ணனை நலியுமாறு நியமிக்கப்பட்ட ஓரஸூரன் கொக்கின் உருவங் கொண்டு சென்று யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரானை விழுங்கினிட, அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால் குத்த நினைக்கையில், கண்ணன் அவன் வாயலகுகளைத் தனது இருகைகளினாலும்பற்றி கிழித்திட்டனன் என்பதாம்.

புராணர் என்றது பழையவர் என்றபடி. இப்படி விரோதிகளை யொழிப்பது பூன்று நேற்று அல்ல; பழையகாலமே பிடித்து இப்படியே செய்துபோருகிறவர் என்பது கருத்து. அப்படிப்பட்ட பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடம் பரமபோக்யமான திருமலை; அவ்விடத்துச் சென்று சேர் நெஞ்சே! என்றாராயிற்று. ... (க)

132 பெரிய திருமொழி-க-பத்து, அ-திரு. கோங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்தம்.

பள்ளியாவது பாற்கடலரங்கமிரங்க வன்பேய்முலை *
 பிள்ளையா யுயிருண்டவெந்தை பிரானவன் பெருகுமிடம் *
 வெள்ளியான் கரியான் மணிநிறவண்ண நென்றெண்ணி * நாடோறும்
 தேள்ளியார் வணங்கும்மலைத் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே! (உ)

வன் பேய்	{ கல்நெஞ்சை யுடைய என பூதனை யென்பவன்	பெருகும் இடம்	வனருகிற இடமாயும்,
இரங்க	கதறும்படியாக	தெள்ளியார்	தெளிந்த ஞானிகள்,
முலை	(அவனது) முலையை	வெள்ளியான்	{ (கிருதயுகத்தில்) வெளுத்த நிறத்தனையும் கரியான் (கலியுகத்தில்) கறுத்த மணி நிறம் வண்ணன் நிறத்தனையும் (தவாபர- யுகத்தில்) சாமநிறத்த என்று ரெயுமிருப்பவன் என்று எண்ணி தியானித்துக்கொண்டு
பிள்ளை ஆய்	{ சிறு குழந்தையாயிருக்கச் செய்தே	நான் தொறும்	ஒவ்வொரு நாளும்
உயிர்	உயிருடன்	வணங்கும்	{ வணங்கப்பெற்றதாய் முள்ள
உண்ட	உயிஞ்சி அமுதுசெய்த	திருவேங்கடம்	{ திருமலையை மலை
எந்தை பிரான்	பூதிக்குஷணபகவான்	நெஞ்சமே	{ மனமே! ஆசிரயி. அடை
பள்ளி ஆவது	{ பள்ளிகொள்ளுமிட மாவது		
பாற்கடல்	{ திருப்பாற்கடலும் அரங்கம் { திருவரங்கமூரம்;		
அவன்	அப்பெருமான்		

* * *—[பள்ளியாவதுபாற்கடல்.] கம்ஸனால் ஏவப்பட்டு முலை கொடுக்கிற வியாஜத்தாலே பூதிக்குஷண சிசுவை முடித்திடவேண்டுமென்று முலையிலே விஷம் தடவிக்கொண்டு தாப்போல வந்த பூதனையென்னும் பேய்ச்சியானவள் கதறும்படியாக அவளுடைய முலையையும் உயிரையும் உயிஞ்சியுண்ட பெருமான்; பிரமன் முதலியோர்க்கு முகங்கொடுப்பதற்காகப் பள்ளி கொண்டருளுமிடம் திருப்பாற்கடல்; அவ்வளவுதூரம் சென்று கிட்டமாட்டாத ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முகங்கொடுப்பதற்காகப் பள்ளிகொண்டருளுமிடம் திருவரங்கம் பெரியகோயில். [பூதனையை முடித்தது தொட்டில் பருவமாக இருந்த ஸமயத்திலாதலால் உட்காரவும் நிற்கவும் மாட்டாமல் சயனமேயான அந்த நிலைமையைத் திருப்பாற்கடலிலும் திருவரங்கத்திலும் ஸேவிக்கலா மென்கை.] அதற்குப் பிறகு, நிற்கக் கற்ற நிலைமை திருவேங்கடமலையிலே காணத்தக்கதா யிராநின்றது என்கிறார்—அவன் பெருகுமிடம் திருவேங்கடம்மலை என்று. பெருகுதலாவது—முன்னின்ற நிலைமையிற்காட்டிலும் அபிவிருத்தி பெறுதல்; சயன நிலைமையிற்காட்டிலும் பெருக்கமடைகிற நிலைமை—தரையில் காலூன்றி நிற்கும் நிலைமையாதலால் இங்கே பெருகுமிடம் என்றது நிற்குமிட மென்றபடி. “தொட்டிற் பிள்ளை பேயுயிருண்டபின்பு நிற்கக் கற்றது திருமலையிலேயென்று கருத்து” என்றார் அரும்பதவுரைகாரரும்.

அந்தத் திருமலை எப்படிப்பட்டதென்னில்; நான்தோறும் தெள்ளியார் வந்து வணங்கும்படியானது. தெள்ளியார் என்றது வேறொரு பலன்களை விரும்பும்

பாத ஸ்வரூபத் தெளிவுடைய பரமைகார்திகளைச் சொன்னபடி. அவர்கள் எவ்விதமாக தியானித்துக்கொண்டு வணங்குகின்றனரென்றால், 1. பாலினீர்மை செம்பொனீர்மை பாசியின் பசம்புறம் போலுநீர்மை” இத்தியாதியிற் சொல்லுகிறபடியே—கிருதயுகத்தில் வெளுத்த நிறத்தையுடையனாய், கலியுகத்தில் கறுத்த நிறத்தையுடையனாய் த்வாபரயுகத்தில் ச்யாமமான நிறத்தையுடையனாய் இருப்பவன் என்று இவ்வடிவுகளை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு வந்து வணங்குகின்றனராம். அப்படி அவர்கள் வந்து வணங்குதற்கிடமான திருமலையை நெஞ்சே! அடைந்திடு என்றுராயிற்று. ... .. (உ)

நின்ற மாமருதிற்றுவிழ நடந்த நின்மலன் நேமியான் *
என்றும் வானவர்கைதொழு மிணைத்தாமரை யடியேம்பிரான் *
கன்றிமாரி பொழிந்திடக் கடிதாரிரைக் கிடர்நீக்குவான் *
சென்று குன்றமேடுத்தவன் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே! (ரு)

நின்ற	{ பேராமல் நின்ற கொண்டிருந்த	கன்றி	{ (இந்திரன்) கோபங்கொண்டு
மாமருது	{ பெரிய மருதமாங்க ளிரண்டும்	மாரி	மழையை
இற்றுவிழ	முறிந்து விழும்படியாக	பொழிந்திட	பெய்வித்தவளவிலே
நடந்த	நடைகற்ற	கடிது	உடனே
நின்மலன்	நிர்மலனும்,	ஆ. நிரைக்கு	பசுக்கூட்டங்களுக்கு
நேமியான்	{ திருவாழியை யுடையவனும்,	இடர்	{ துன்பம் நீக்குவான்
என்றும்	எப்போதும்	சென்று	போய்
வானவர்	நித்யஸூரிசன்	குன்றம்	{ கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்தவனு மான எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கிற
கை தொழும்	ஸேவிக்கப்பெற்ற	எடுத்தவன்	
தாமரை அடி	{ இரண்டு திருவடித் தாமரைகளையுடைய	திருவேங்கடம்	நெஞ்சமே! அடை—.
இணை எம்பிரான்	{ ஸ்வாமியும்,		

* * *—[நின்றமாமருது.] சயனித்தருளும்படியையும் நின்றருளும்படியையும் கீழ்ப்பாட்டில் அநுஸந்தித்தார் ; நடந்தருளும்படியை இப்பாட்டில் அநுஸந்திக்கிறார். கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கும் காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலே இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்ற இழக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர் இருவ

ரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர். இந்த குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில் நாரதமாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடை யெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர் மாத் திரம் மதுபான மயக்கத்தினால் வஸ்தரமில்லாமலேயிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு ‘மரங்கள் போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்’ என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வணங்கி வேண்டிக் கொண்டதற்கு இரங்கி ‘நெடுங்காலஞ் சென்ற பின்பு திருமால் உங்களுருகே நெருங்குஞ் சமயத்தில் இவ்வுடிவமொழிந்து முன்னைய வடிவம் பெற்று மீள்வீர்’ என்று சாபவிடை கூறிப் போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில் கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அஸுரர்களும் ஆவேசித்துக் கிடந்தனர் என்று கொள்ளல்வேண்டும்; “ஒருங்கொத்த வினை மருதம் உன்னிய வந்தவரை” என்றும், “பொய்ம்மாய மருதான வசுரரை” என்றும் பெரியாழ்வாராளுளிச் செய்திருத்தலால்.

குன்றமேத்தவரலாறு வருமாறு :—கண்ணபிரானுடைய அதிமாதுஷ சீலவ்ருத்தவேஷங்களைக் கண்டு ஆயர்களனைவரும் ‘இவனே நம் குலக்கொழுந்து; இவன் கட்டளைப்படியே நாம் நடக்கவேண்டும்’ என்று நிச்சயித்திருந்தனர்; இங்ஙனமிருக்கையில் சரத்தாலம் வந்தது; அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜை செய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் சாய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாதிரவ்யங்களாகிய இவற்றைச் சேகரிப்பதைக் கண்டு கிருஷ்ணன் ‘ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜை செய்வது தருதி; இக்கோவர்த்தநகரியே பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீருங் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது; இந்திரனால் நமக்கு என்ன பயனுண்டு? ஒன்றுமில்லை; ஆகையால் நீங்கள் இப்பூசனையனைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்’ என்ன, இடையர்கள் இதைக் கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுது செய்தருள, அவ்விந்திரன் மிக்க கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணபிரான் கோவர்த்தனமலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லா வுயிர்களையும் காத்தருளினன்.

மருதமரங்கள் இற்று முறிந்து விழும்படி நடைகற்றவனும், அப்போது தன்மேல் சிறிதும் தோஷம் தட்டாதபடி தான் குறையொன்றுமின்றிக்கே விளங்கினவனும், திருவாழியைக் கையிலேயுடையவனும், எப்போதும் நித்யஸூரிகள் வந்து தொழப்பெற்ற திருவடித்தாமரைகளை யுடையவனும், இந்திரன் பசிக் கோபங்கொண்டு மழை பெய்வித்த காலத்திலே ஆரிரைகளின் துன்பத்தை

ஒரு நொடிப்பொழுதிலே போக்குவதற்காகக் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக வந்தி நின்றவனுமான பெருமானுடைய திருவேங்கடமலையை நெஞ்சமே! அடைந்திடு என்றாராயிற்று. ... .. (ங)

பார்த்தற்காயன்று பாரதம் கைசெய்திட்டு வென்றபரஞ்சுடர் *
கோத்தங்காயர்தம் பாடியில் குரவைபிணைந்த வெங்கோவலன் *
ஏத்துவார்தம் மனத்துள்ளா னிடவெந்தை மேவிய வேம்பிரான் *
தீர்த்த நீர்த்தடஞ் சோலைசூழ் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே! (ச)

அன்று முற்காலத்தில்
பார்த்தற்கு ஆய் அர்ஜுனனுக்காக
பாரதம் பாரத யுத்தத்திலே
கை செய்திட்டு கையும் அணியும் வகுத்து
வென்ற வெற்றிபெற்ற
பரம் சுடர் பாஞ்சோதியானவனும்,
அங்கு ஆயர் { அங்கே திருவாய்ப்
தம் பாடியில் { பாடியிலே
குரவை {
கோத்து { ராஸக்ரீடை
பிணைந்த { செய்தருளின
எம் கோவலன் நமது கோபாலனும்,

ஏத்துவார் { தன்னைத் துதிப்பவர்
தம் { களுடைய
மனத்து நெஞ்சிலே
உள்ளான் வலிப்பவனும்
இடவெந்தை திருவிடவெந்தையிலே
மேவிய பொருந்திய
எம்பிரான் { அஸ்மத் ஸ்வாமியுமான
வன் எழுந்தருளியிருக்
கப் பெற்றதும்
தீர்த்தம் { புண்ய தீர்த்தங்களாலும்
நீர் தட { பெரிய சோலைகளாலும்
சோலை சூழ் { சூழப்பெற்றதுமான
திருவேங்கடம் நெஞ்சமே! அடை—

* * *—[பார்த்தற்காயன்று.] பாண்டவர்களுக்காகப் பாரதயுத்தம் நடத்தி வெற்றி பெற்றவனும், இப்படி ஆக்ரிதர்களுக்காகக் காரியஞ் செய்யப்பெற்றத லால் திருமேனி மிக விளங்கப் பெற்றவனும், இடைச்சிகளோடு ராஸக்ரீடை யென்கிற குரவைக்கூத்து ஆடினவனும், தன்னைத் துதிப்பவர்களின் நெஞ்சை விட்டுப் பிரியாதே யிருப்பவனும், இடவெந்தை யென்கிற திவ்யதேசத்திலே இனிதாக எழுந்தருளி யிருப்பவனுமான எம்பெருமானுடையதாய், பலபல புண்ய தீர்த்தங்களாலும் பெரிய பூஞ்சோலைகளாலும் சூழப்பட்டதான திரு வேங்கட மலையைச் சென்று சேர் மனமே!.

கண்ணபிரான், பாண்டவர் துர்யோதநாதியர் என்ற இருவகுப்பினரையும் ஸந்தி செய்விக்கக்காகத் துரியோதநாதியரிடம் தூதாகச் சென்று பாண்டவர்க ளும் நீங்களும் பகைமை கொள்ள வேண்டா; ராஜ்யத்தில் இருவர்க்கும் பாக முண்டு; ஆதலால் ஸமபாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஸமாதாநமாக அரசாட்சி செய்து வாழ்ங்கள்' என்று பலபடியாக அருளிச் செய்ய, அந்தச் சொல்லுக் குச் சிறிதும் ஸம்மதியாமல் 'பராக்ரமமிருந்தால் போர் செய்து ஜயித்துக்கொள் ளட்டும்; இந்தப் பூமி வீரர்க்கே உரியது' என்று மிக்க செருக்குத் தோற்றச் சொல்லவே, தான் பாண்டவபகூபாதியாயிருந்து எதிரிகளைத் தோற்றித்தன னென்க. பாரதம்கைசெய்திதேலாவது—பாரதயுத்தத்திலே அணிவகுத்தல் முதலிய வேண்டிய ஸஹாயங்களைச் செய்தல்.

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் ஸ்ரீ பாகவதம் முதலியவற்றில் ராஸகீர்டை எனப் படுவது தமிழில் 'குரவைக் கூத்து' எனப்படும்; " லுங்நாஸுங்நாஸுதீரீ மூ டவ: மூடவம் மூடவம்ஸுதீரீஸுங்நா = அங்கநாமங்கநா மந்தரே மாதவ: மாதவம் மாதவஞ் சார்தரே ணங்கநா " என்றபடி ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக் கத்திலும் ஒவ்வொரு கண்ணிரானாகப் பல உருவெடுத்துக் கை கோத்தாடும் கூத்து. ... .. (ச)

வண்கையா னவுணர்க்கு நாயகன் வேள்வியில்சென்று மாணியாய் *
மண்கையா லிரந்தான் மராமர மேழுமேய்த வலத்தினுன் *
எண்கையா னிமயத்துள்ளா னிருஞ்சோலை மேவியவெம்பிரான் *
திண்கைம்மா துயர்தீர்த்தவன் திருவேங்கட மடை நெஞ்சமே! (ரு)

வண் கையான் { விசேஷமாக தானஞ்செய்
கிற கையையுடையவ
னாய்
அவுணர்க்கு { அசுரர்கட்குத் தலைவனான
நாயகன் { மாவலியினது
வேள்வியில் யாக பூமியிலே
மாணி ஆய் { பிரமசாரி வேஷத்துடன்
சென்று { எழுந்தருளி
கையால் தனது திருக்கையாலே
மண் இரந்தான் பூமியை யாசிட்டவனும்
மராமரம் ஏழும் ஏழு மராமரங்களையும்
எய்த துளைபடுத்தின
வலத்தினுன் வலியையுடையவனும்
எண் கையான் { அஷ்ட புஜங்களையுடைய
வனும்

இமயத்து { இமயமலையின்கண் (திருப்
உள்ளான் { பிரிதியிலே) எழுந்
தருளியிருப்பவனும்
இரு சோலை { திருமாலிருந் சோலை
யிலே
மேவிய பொருந்திய
எம்பிரான் ஸ்வாபியும்
திண் கைமா { திடமான துதிக்கையையு
டைய கஜேந்திரனது
துயர் துன்பத்தை
தீர்த்தவன் { போக்கினவனுமான எம்
பெருமான் எழுந்தருளி
யிருக்கிற
திருவேங்கடம் நெஞ்சமே! அடை—.

* * *—[வண்கையான்.] வேண்டினார்க்கு வேண்டினபடியே தானஞ் செய்கிற அஸுர சக்ரவர்த்தியான மஹாபலியினுடைய யாகபூமியிலே வாம் நப்பிரமசாரியாய்ச் சென்று கை நீட்டி மூவடிமண்தாவென்று இரந்தவனும், ஸுக்ரீவனுக்கு நம்பிக்கையுண்டாவதற்காக ஸப்த ஸாலஸ்ருக்ஷங்களைத் துளை படுத்தின மஹா பலமுடையவனும், ஆசிரிதரக்ஷணர்த்தமாகத் திவ்யாயுதங் களைத் தரிப்பதற்கான பல திருக்கையையுடையவனும், (அல்லது) கச்சிமாநகரி லுள்ள அஷ்டபுஜகரம் என்கிற திவ்ய தேசத்திலே அஷ்டபுஜனாக ஸேவை ஸாதிப்பவனும், இமயமலையில் திருப்பிரிதிபென்னும் திருப்பதியிலே யெழுந் தருளியிருப்பவனும், திருமாலிருஞ்சோலையிலே வந்து நிற்பவனும், முதலை வாயிலே அகப்பட்டுத் துடித்த ஸ்ரீ கஜேந்தராமுவானுடைய துன்பத்தைத் தொலைத்தவனுமான பெருமானுடைய திருவேங்கட மலையைச் சென்று சேர் மனமே!.

[மராமரமேழுமேய்த வலத்தினன்.] ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதா னஞ்செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனம் தெளிபாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமரங்களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின் உட லெலும்பை ஒருயோஜனை தூரம் தூக்கி யெறிந்ததையும் குறித்துப் பாராட்டிக் கூறி, இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது ஸாத்யமாகுமோ? என்று சொல்ல, அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப் போது என்ன செய்ய வேண்டுவது?' என்ன, ஸுக்ரீவன் 'இராமபிரான் நீறு பூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது ஷந்தேஹிமுண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களையும் துளைத்து இந்தத் துந்துபி யின் எலும்பையும் இருதூறு விரற்கடை தூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகும்' என்று சொல்ல; ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்கு மாறு அவனது வார்த்தைக்கு இபைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும் புக்குவியலைத் தனது காற்கட்டைவிரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப்பத்துயோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக் கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலராதிருக் கையில் வாலி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்து போன இத னைத் தூக்கி யெறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின் மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்த தோடு ஏழுகைங்களையும் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்பரத்தாணியை அடைந்தது. (மராமரம்-ஆச்சாமரம்.) ... (ந)

எண்டிசைகளு மேழுலகமும் வாங்கிப் போன்வயிற்றில் பெய்து *
பண்டோராலிலைப் பள்ளிகொண்டவன் பான்மதிக் கிடர்தீர்த்தவன் *
ஒண்டிறலவண்ண னுரத்துகிர் வைத்தவனொளையிற்றோடு *
திண்டிறலரியாயவன் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே! (சு)

பண்டு முன்னொருகால்,
எண் திசை } எட்டுத் திக்குகளையும்
கனம் }
ஏழ் உலகமும் ஸப்த லோகங்களையும்
வாங்கி } (பிரளயம் கொள்ளாதபடி)
எடுத்து
பொன் } (கனது) அழகிய திரு
வயிற்றில் } வயிற்றிலே
பெய்து இட்டு வைத்து
ஓர் ஆல் இலை ஒரு ஆலர்வளரிலே
பள்ளி கொண் } சயனித்தருளினவனும்
டவன் }
பால் மதிக்கு வெளுத்த சந்திரனுக்கு
இடர் கடியரோகமாகிற துக்கத்தை

தீர்த்தவன் போக்கினவனும்,
ஒன் எயிற்றொடு { ஒளி பொருந்திய கோரப்
பற்களோடு கூடி
தீண் திறல் அரி } மிக்க வலிவுடைய நரசிங்க
ஆயவன் { மூர்த்தியாகத் தோண்
றினவனும்
ஒண் திறல் } மஹா பலசாலியான இர
அவுணன் { ணியாசுரனுடைய
உரத்து மார்விலே
உகிர் (திருக்கை) நகங்களை
வைத்தவன் { வைத்து அழுத்தினவனு
மான எம்பெருமான்
எழுந்தருளியிருக்கிற
திருவேங்கடம் நெஞ்சமே! அடை--.

* * *—[எண்டிசைகளும்.] உலகங்களெல்லாம் பிரளயத்திலே அழுந்திப் போகாதபடி அவற்றைத் தனது திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி ஓராலந்தளி ரிலே பள்ளிகொண்டவனும், சந்திரனுக்கு நேர்ந்த கூடியரோகத்தைப் போக்கி யருளினவனும், “அழகியான் தானே அரியுருவன் தானே” என்கிறபடியே அழகிய கோரப்பற்களுடனே மஹாபலசாலியான நரசிங்கமாய்த் திருவவத ரித்து, தன் வலிவோடு ஒத்தவலிவுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்விலே நகங் களை யூன்றி அவ்வுடலைப் பிளந்தவனுமான பெருமானுடைய திருவேங்கடத் தைச் சென்று சேர் மனமே!. எண் திசைகளும்=கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கு என்ற நான்கு திசைகளும், வடகிழக்கு தென்கிழக்கு வடமேற்கு தென்மேற்கு என்கிற நான்கு திசைமூலைகளும் சேர்ந்து எண்டிசைகள் என வழங்கப்படும். நமது விசிஷ்டாத்வைத வலித்தார்த்தத்தில் திக்கு என்று தனியே ஒரு பதார்த்தம் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. இங்கே திசைகளைத் திருவயிற்றில் பெய்ததாகச் சொன் னது அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள பொருள்களைச் சொன்னபடி. ... (சு)

பாருநீரேரி காற்றினோடாகாசமுழிவை யாயினுன் *
பேருமாயிரம் பேசநின்ற பிறப்பிலி பேருகுமிடம்
காரும்வார்பனி நீள்விசும்பிடைச் சோருமாழுகில் தோய்தர *
சேரும் வார்பொழில்சுழெழில் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே! (எ)

பாரும் நீர் எரி	பூமி ஜலம் தேஜஸ் வாயு	காரும் வார்	மழை நீரும் மிக்க பனித்
காற்றினோடு	ஆகாசம் என்கிற பஞ்ச	பனி	துளியும்
ஆகாசமும்	பூத ஸ்வரூபியானவனும்	சோரும்	பெய்யப் பெற்றதும்
இவை		மா முகில்	(மேலுள்ள) காள மேகங்
ஆயினுன்		தோய்தர	கள் வந்துபடியும்படியாக
ஆயிரம் பேரும்	ஸஹஸ்ரநாமங்களானும்	சேரும்	பொருத்தமான
பேச நின்ற	பிரதிபாதிக்கப்படா	வார்	உயரவோங்கியிருக்கிற
	நிற்பவனும்	பொழில்	சோலைகளாலே
பிறப்பு இலி	(கருமமடியாகப்) பிறத்தல்	சூழ்	சூழப்பெற்றதும்
	இல்லாதவனுமான	எழில்	அழகியதுமான
	எம்பெருமான்	திரு வேங்கடம் நெஞ்சமே! அடை—.	
பெருகும் இடம்	வளருகிற இடமானதும்,—		
நீள் விசும்	பெரிய ஆகாசத்தினின்		
பிடை	றும்		

* * *—[பாருநீரேரி.] பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூத ஸ்வரூபியாக நிற்பவன் என்று சொன்னது—ஸகல லோகங்களும் தானிட்ட வழக்காயிருக்குமவன் என்றபடி. அப்படிப்பட்டவனும் ஸஹஸ்ர நாமங்களால் துதிக்கப்படுபவனும் கருமங்களுக்கு வசப்படாதவனுமான எம் பெருமான் தன் ஹுடைய பெருமை யெல்லாம் தோற்ற எழுந்தருளியிருக்குமிடம் திருவேங்கடம்; அஃது எப்படிப்பட்டதென்றால்; ஆகாசத்தில் நின்று மழை பெய்யவும் பனி பெய்யவும் பெற்றது; மேகங்கள் வந்து படியும்படியான [மேக மண்டலம்வரையில் ஒங்கின] உயர்த்தையையுடைய சோலைகளாலே சூழப்பட்டது. அதனைச் சென்று சேர் நெஞ்சே! ... .. (எ)

அம்பர மனல்கால் நிலம் சலமாகிநின்ற வமரர்கோன் *
வம்புலா மலர்மேல் மலிமட மங்கைதன் கொழுநனவன் *
கோம்பினன்ன விடைமடக் குறமாதர் நீளிதணந்தோறும் *
செம்புனமவை காவல்கோள் திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே! (அ)

அம்பரம் { ஆகாயம் நெருப்பு காற்று
அனல் கால் பூமி ஜலம் ஆகிய பஞ்ச
நிலம் சலம் பூதஸ்வரூபியும்
ஆகி நின்ற

அமரர் கோன் { நித்ய ஸுலூகிக்குத் தலை
வனும்

வம்பு உலாம் { பரிமளம் உலாவுகின்ற
மலர் மேல் தாமரை மலரின்
மலி மட மேலே பொருந்திய
மங்கை தன் பெரிய பிராட்டியாருக்கு

கொழுநன் { நாயகனுமான எம்பிரான்
அவன் எழுந்தருளியிருக்கப்
பெற்றதும்,

நீள் இதணம் { உயர்ந்த பரண்கள்
தோறும் தோறும்

கொம்பின் { வஞ்சிக் கொம்போடு
அன்ன இடை ஒத்த (நுண்ணிய)
இடுப்பையுடைய

மட குற மாதர் { மடமை தங்கிய குறப்
பெண்கள்

செம்புனம் { செவ்விய வயல்களைக்
அவை காவல் காவல் செய்து கொண்
கொள் டிருக்கப்பெற்றதுமான
திருவேங்கடம் நெஞ்சமே! அடை—

* * *—[அம்பரமனல்கால்நிலம்.] கீழ்ப்பாட்டில் “பாருநீரெரி காற்றி
னோடி ஆகாயமுமிவையாயினன்” என்ற முதலடியிற் சொன்ன அர்த்தமே இப்
பாட்டிலும் முதலடியிற் சொல்லப்படுகிறது. அம்பரம்—ஆகாயம்; தற்சம
வடசொல். பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் என்கிற பஞ்சபூதஸ்வ
ரூபியானவனும், நித்யஸுலூகிகளுக்குத் தலைவனும், அலர்மேல்மங்கைக்குத்
துணைவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற திருமலையைச்
சென்று சேர்மனமே!.

அஃது எப்படிப்பட்டதென்னில்; கோம்பினன்னவிடை மடக்குறமாதர்
நீளிதணந்தோறும் செம்புனமவை காவல்கோள்ளப்பெற்றது. குறத்திகள் மலை
களிலே வாஸஞ் செய்பவர்கள்; புனங்காத்தல் அவர்களது தொழிலாகும்;
(அதாவது-பட்டிமேய வொண்ணாதபடி நிலங்களைக் காப்பாற்றுதல்.) உயர
மான பரண்களை அமைத்துக்கொண்டு அவற்றிலேகிடந்து காப்பார்கள்; இதனை
ஸ்வபாவோத்தியாக இங்கு அருளிச் செய்தாராயிற்று. ‘இதணம்’ என்றும்
‘இதண்’ என்றும் காவற்பரணுக்குப் பெயர். ... .. (அ)

பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும் சொல்லிநின்று, பின்னரும் *
பேசுவார்தமை யுய்யவாங்கிப் பிறப்பறுக்கும் பிரானிடம் *
வாசமாமலர் நாறுவார்போழில் சூழ்தரு முலகுக்கெலாம்
தேசமாய்த் திகழும்மலைத் திருவேங்கட மடைநெஞ்சமே! (க)

140 பேரிய திருமொழி-க-பத்து, அ-திரு. கோங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்தம்.

பேசும்	{ எல்லாராலும் அநுஸந்திக் கத் தக்கதும்	வாசம்	{ மணம்மிக்க சிறந்த மா மலர் புஷ்பங்கள் நாறும் பரிமளிக்கப்பெற்ற
இன்	போக்யமுமான	வார் பொழில்	{ விசாலமான சோலைகளாலே
திரு நாமம்	{ திருவஷ்டாக்ஷா எட்டு மஹா மந்திரத்தை எழுத்தும்	சூழ்தரும்	சூழப்பட்டதும்,
சொல்லி நின்ற	அநுஸந்தித்து	உலகுக்கு	{ எல்லா வுலகங்களுக்கும் எல்லாம்
பின்னரும்	மேன்மேலும்	தேசம் ஆய்	{ திலகம்போன்று திகழும் விளங்குவதுமான
பேசுவார்	{ (அதனையே) அநுஸந் தம்மை திப்பவர்களை	திருவேங்கடம்	{ திருமலையை மலை
உய்யவாங்கி	உஜ்ஜீவிக்கச்செய்து	நெஞ்சமே	{ மனமே! அடைந்திடு. அடை
பிறப்பு	{ (அவர்களது) ஸம்ஸாரத் தைத் தொலைக்கு மெம்பெருமான் பிரான் இடம் எழுந்தருளி யிருக்குமிடமானதும்,-		

* * *—[பேசுமின் திருநாமம்.] இத்திருமொழியில் கீழ்ப்பாசரங்க ளெல்லாவற்றிலும் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுதலொன்றே யுள்ளது; பரோபதேசமென்பது இல்லை. இப்பாசரம் “பேசுமின் திருநாம மெட்டெழுத்தும்” என்று தொடங்கப்படுகிறது. பேசுமின் என்றால், ‘சொல் லுங்கள்’ என்று பொருள்படுகையாலே முன்னடிகளிரண்டும் பரோபதேச மென்றும் பின்னடிகளிரண்டும் ஸ்வாத்மோத்போதநமென்றும் கொள்க.

இப்பகூத்தில், அந்வயிக்கவேண்டுவது எங்ஙனே யென்னில்; “திருநாம மெட்டெழுத்தும் சொல்லிநின்று, பின்னரும் பேசுவார் தம்மை உய்ய வாங்கிப் பிறப்பறுக்கும் பிரானிடம் பேசுமின்” என்று முன்னடிகளை அந்வயிப்பது. திருவஷ்டாக்ஷரத்தை அநுஸந்தித்து, ஒருகால் அநுஸந்தித்தாயிற்றென்று த்ருத்திபெற்று ஒய்ந்துவிடாமல் மேன்மேலும் அத்திருமந்திரத்தையே பேசிக் கொண்டிருப்பவர்களை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்து, அவர்களுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தத் தைப் போக்கித் திருநாட்டிலே நித்யகைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யமளிக்கும் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தை, முமுகூ-க்களே! நீங்களெல்லாரும் சொல்லுங் கள்; 1. “திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகமே” என்னும்படியாக நீங்க ளெல்லாரும் ‘திருவேங்கடம் திருவேங்கடம்’ என்று சொல்லுங்கள்—என்ற படி. “திருநாமமெட்டெழுத்தும் பேசுமின்; சொல்லிநின்று பின்னரும், பேசுவார் தம்மை உய்யவாங்கிப் பிறப்பறுக்கும் பிரானிடம் பேசுமின்” என்று—பேசுமினென்ற வினைமுற்றை இரண்டிடத்தில் அந்வயித்து உரைப்பதுமுண்டு.

இங்ஙனே பரோபதேசமாக யோஜிப்பதுதவிர மற்றொருவகையாகவும் யோஜிப்பதுண்டு; பேசுமின் என்று வினைமுற்றாகக் கொள்ளாமல், “பேசும்

இன்” என்று பிரித்து இவ்விரண்டு பதங்களையும் ‘திருநாமமெட்டெழுத்தும் என்பதற்கு விசேஷணமாக்கி, பேசும்—எல்லாரும் பேசுதற்கு உரியதாய், இன்—ப்ரமபோக்யமான, திருவஷ்டாசூரத்தைச் சொல்லிநின்று பிண்ணையும் பேசுமவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவல்ல எம்பெருமானுக்கு இருப்பிடமானதும், மணம்மிக்க சிறந்த புஷ்பங்கள் பரிமளிக்கப்பெற்ற பரந்தபொழில்களாலே சூழப்பட்டதும், உலகுக்கெல்லாம் திலகமாக விளங்குவதுமான திருவேங்கட மலையைச் சென்று சேர்மனமே! என்று ஏகவாக்கியமாக உரைப்பதாம்.

இவ்விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பின்னே யருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தில்—“[பேசுமினித்யாதி.] ஓர் அதிகாரஸம்பத்தி வேண்டாவிறே பெற்ற தாய் பேர் சொல்லுவார்க்கு; அப்படியே இடர்வந்தபோது எல்லாருமொக்கச் சொல்லிக்கொடு போரக்கடவதான இனிய திருநாமமான எட்டெழுத்தையும் சொல்லிநின்று.” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் நோக்கத்தக் கன. “ஓம் நமோ நாராயணய” என்கிற ஆதுபூர்வியையுடைய திருவஷ்டாசூரம் ப்ரஹ்மசூத்திரிய வைச்சயர்களான த்ரைவாணிகர்களோடு சூத்ரர்களோடு ஸ்த்ரீகளோடு வாசியற முழுசூத்வமுடையாரணைவர்க்கும் அதிகரிக்க அர்ஹமான தென்னுமிடம் வேதவேதாந்த வேதாங்கங்களிலும் அவற்றை அதுஸரித்த பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் இவைபித்தனைக்கும் மூலமான சிஷ்டாநுஷ்டாந பரம்பரையிலும் ஸுவ்யக்தமாயிருக்கச் செய்தேயும், நெடு நாளாகவே சிலர் இதில் விப்ரதிபத்திகொண்டு கிடப்பார்கள்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குரிய பஞ்ச ஸம்ஸ்காரத்திலே முதலில் திருவிஸ்சிணையிட்டிப் பிறகு திருமண்காப்பு சாத்தி அதன் பிறகு தாஸ்ய நாமமிட்டுப் பிறகு நான்காவது ஸம்ஸ்காரமாக மந்த்ரோபதேசம் செய்யுமிடத்து ஸ்த்ரீகளுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் பிரணவமென்கிற ஓங்காரத்தைச் சேர்த்து மந்த்ரோபதேசம்செய்வது பொல்லாங்கு என்று ப்ரமித்திருப்பார் பலர் “அம் நமோ நாராயணய” என்று உபதேசிக்கவும், சாஸ்த்ரோக்தீதியிலே “ஓம் நமோ நாராயணய” என்று உபதேசிப்பவர்களை நூல்வரம்பு கடந்தவர்களாகச் சொல்லி தூஷிக்கவுங் காண்கிறோம்.

இப் பிரணவாதிகார விஷயத்திலே பூருவர்களில் சிலர் ஸ்வல்பமாக எழுதி வைத்தார்கள். நவீநர்களில் பலர் இதனைப் பெருக்கடித்து வாதப்ரதிவாத ரூபங்களான சில நூல்களையும் அவதரிப்பித்தார்கள். ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநத்திற்கு முக்கியமான இவ்விஷயத்தில் பூர்வ பக்ஷிகளைப்போலவே வித்தார்திகளில் நவீநர்களும் சில உண்மைப் பொருள்களைத் தெனியுருதும் வெளியிடாதும் போர்த்தன் பயனாக, இதனைப் பற்றிய கலக்கங்கள் கணக்கவுண்டாகி, சில ஞானிகள் திறத்திலும் ஸம்சயவிபர்யயவுணர்ச்சிகள் மலிந்து ஸத்ஸம்ப்ரதாய சூதாபம் வினாயக்காண்கையாலே, இவ்விஷயத்தில் பிறர்சொல்லும் அவப் பொருள்களையெல்லாம் அகற்றி சாஸ்த்ரீயமாகவும் ஸாரமாகவுமுள்ள நற் பொருள்களை ஈண்டு நல்குவது இவ்விருந்தருமா ஞாலத்திற்கு அணிவிளக்காவதோர் மஹோபகாரமெனக்கொண்டு இங்கே சில பரமார்த்தங்களைப் பகர்வோம்.

142 பெரிய திருமொழி-க-பத்து, அ-திரு. பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்.

1. ப்ராஹ்மண ஸூத்தரியவைச்யர்களுன்கிற த்ரைவரணிகர்கள் தவிர மற்றையோர்க்கு வேதவாக்கியங்களை உச்சரிக்க அதிகாரம் சாஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப்பட்டிருப்பதால் ஸகலவேதஸாரமாகிய ப்ரணவத்தை ஸ்த்ரீசூத்ரர்கள் வாயால்சொல்லவும் உபதேசம்பெறவும் அதிகாரமற்றவர்கள் என்று பூர்வபக்ஷிகள் கூறுவர். இங்ஙனாகில், “நமோ நாராயணய” என்கிற மந்த்ரசேஷமும் வேத வாக்கியமே; மந்த்ராத்நமென்கிற த்வயமும் வேத வாக்கியமே; ஸர்வதர்மார் இத்யாதி சரமச்லோகமும் பஞ்சமவேதமென்றும் கீதோபநிஷத்தென்றும் ப்ரவித்தமானதில் சேர்த்ததாகையாலே அதுவும் வேதவாக்கியமே; வாக்ய குரு பரம்பரையில் முதல் மூன்று வாக்கியங்களும் வேதமே. இவற்றை மாத்திரம் ஸ்த்ரீசூத்ரர்கள் எங்ஙனே அதிகரிக்கலாமென்று கேள்விவரின்; வைதிகங்களென்றும் தாந்த்ரிகங்களென்றும் மந்த்ரங்களையும் கருமங்களையும் இருவகையாகப் பிரித்து, பிரணவத்தோடு கூடியவை வைதிகங்களென்றும், அஃதில்லாதவை தாந்த்ரிகங்களென்றும், சூத்ராதிகளுக்குத் தாந்த்ரிகமே உரியதென்றும் பகவச் சாஸ்த்ராதிகளில் சொல்லியிருக்கையாலே ப்ரணவ மொழிந்த மந்த்ர சேஷாதிகளை ஸ்த்ரீசூத்ரர்கள் அதிகரிக்கக் குறையில்லை என்கிறார்கள்.

2. இவ்வர்த்தத்திற்கு ஆதாரமாகச் சொல்லும் ப்ரமாணங்களாவன :— “வெஷிகாஃ பூணவெய-஁-தாஃ பூணவெந விஹீநாஹூ தானிகாவனவ சீதி-஁-தாஃ ||” என்றும், “வெஷிகம் ப்ராஹ்ணாநா-஁-ராஜிகாஃ வெஷிக தானிகாஃ தானிகம் வெஸ்யு-஁-பூணாஃ ஸவெ-ஷாஃ தானிகம் -஁-வா ||” என்றும் உள்ள வசங்களாம். இவற்றின் உண்மைப் பொருளை மேலேயுரைப்போம். பூர்வபக்ஷிகள் கொண்டபடியே பொருளாகில் “ப்ரணவம் த்ரைவரணிகாதிகாரம்” என்ற தங்கள் இசைவுக்கும் விரோதம் விளைந்ததாகும். ஏனெனில், “தாந்த்ரிகம் வைச்ய சூத்ராணம்” என்று த்ரைவரணிகர்களான வைச்யர்களையும் சூத்ரர்களோடே சேர்த்து, ப்ரணவவிரஹிதமான தாந்த்ரிகத்திலேயே ஆவர்கட்கும் அதிகாரமாகச் சொல்லிற்றிறே. அங்ஙனிருந்தும் வைச்யர்களுக்கும் ப்ரணவாதிகாரமில்லையென்று பூர்வபக்ஷிகள் மறுக்காநொழிவதற்கு மூல மறிகின்றிலோம்.

3. அது நிற்க. “வைதிகம் ப்ராஹ்மணநாம் து” இத்யாதியாக மேலெடுத்த வசந்தின் பொருள் யாதெனில், தெளியச் சொல்லுவோம் கேண்மின்; எந்த மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவேணுமானாலும் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் ப்ரணவங்களைச் சேர்த்து ஜபிக்கவேணுமென்று விதிக்கப்பட்டுளது. ஸ்ரீமந்த்ரிகமர்ந்த மஹாதேசிகன் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரகையில் மூன்றாமதிகாரத்தில் உதாஹரித்தருளின “ஸவ-ஃஸ்பூணவொ ஜவொ ஜவாஃபூணவாஃ || ஸாஹஸ்ய உதி விஜெத்யஃ பூணவொஹூக்ஷாஃ வா ||” இத்யாதி வசமும் இப்பொருளதே. “யஜேஷாஃ ஸுரஃ ப்ரோதூ” இத்யாதி ச்ருதியாலும், “ப்ராஹ்ணஃ பூணவம் கூய-஁-ஷாஃவெஷ வவ-ஃ ||” என்ற மதுஸ்மருதி (2-74.) வசந்தாலும் ஸாமான்யமாகவே வேதத்துக்கு ஆதியந்தங்களில் பிரணவஸம்யோஜனம்

விவரிதம். இதனையடியொற்றியே இதர மந்த்ரஜபங்களிலும் இந்த ப்ரக்ரியை
ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கப்பட்டது “ஓங்காரம் வடுவ-ஓவூய-ஓவ-ஓவஸு
ஸுடுவ வ | மாயதீ-ஓ ஸுணவ்வாடுதெ ஜவ வனவஓஓஹுதஃ || வனஷா
ஸம்பாடி மாயதீ ஸவ-வாவ ஸுணாஸநீ||” என்று யோகயாஜ்ஞவல்க்ய
ஸம்ருதியிலும், “உஹதஃஸுணவா ஸவஸுஹுதிகா ஐவெசு” என்று
போதாயந ஸுத்ரத்திலும், “ஷவொங்காரா ஐவெஹுபு மாயதீ-உநஸா
ஸு-வி: சுநெஹுநெஜெ வாவெ-ஓவூடுத நாகுஸஸய: || திஸு
ஸுஹுதய: வடுவ-ஓ வுயடுமொகாரஸயுதா: | வுநஸுஹுத
வொங்காரம் ஐஸுஸுஹுதெயொஸுயா” என்ற வ்ருத்தமதுவசந்திலும்
காயத்ரீஜப விஷயத்திலே இங்ஙனே சொல்லிற்று. இப்படி வேதத்துக்கும்
வைதிக மந்த்ரத்துக்கும் ஸாமான்யமாக விதிக்கப்பட்ட பூர்வோத்தர ப்ரணவ
ஸம்யோஜநம் திருவஷ்டாசுதரத்திற்கும் அபேக்ஷிதம்; “ஸவ-வெஹுதகொ
ஐ-ஓ ஸும-ஓஸோஹுபுஓ நுணா: ||” “ஐவொ யஜ-ஓஷி வாவாநி
தடுவவாயவ-ணாநி | ஸவ-ஓஷாசுதரஹுஸு யஸுநுஷி வஓடி- ||”
“ஸவ-ஓய-ஓ வெஹு-ஓஸு வெஹுஸாஷாசுதரெ ஸுதா: ||” என்றதிறே.

4. ஸ்ரீபகவத்கீதையிலும் பதினேழாமத்யாயத்திலே, “தஸு வொ
ஹுதஹுத யஜஹுத தவ: க்ரபா: | புவத-ஓதெ வியாடுநாகா:
ஸதத-ஓஸுஹவாடிநா ||” (24) என்ற ச்லோகத்தால்-யஜ்ஞாதிகார்யங்களின்
தொடக்கத்தில் ப்ரணவோச்சாரணம் ஆவச்யகமென்று காட்டப்பட்டது. கர்
மாங்கமான இப்படிப்பட்ட ப்ரணவோச்சாரணத்தில் த்ரைவ்ணிகரல்லாதார்க்கு
அதிகாரமில்லையென்பதும் த்ரைவ்ணிகர்க்கு மாத்திரம் இப்படிப்பட்ட கர்
மாங்கப்ரணவ ஸம்யோஜநம் அபேக்ஷிதமென்பதும் சாஸ்த்ரவரித்தம். ஆனதபற்
றியே, “வெஹு-தாஹு-ஓவெ” இத்தாதி வசநமும், “சுஷாசுதரெ
வ-ஓஸுஹுதஹுதவவ | ஷாசுதரெஸு வ-ஓஸு விஷாரதி தெ
ஜஸ: || வனதெ ஐ-ஓ ஸுயாநாஸு வெஹு-ஓ: ஸுணவெய-ஓதா: |
ஸுணவெநவிநா தெதா தாஹு வவசுதி-தா: ||” இத்தாதி வசநங்களும்
“நஸு: ஸுணவொமாநி நாவூநு வியயஸுயா: ஸுணா-தா ஸு-ஓஸு
கீநா ஐ-ஓஸுஹுதஹுதெ ||” என்ற வசநமும் அவதரித்தன.

5. இவற்றில் மந்த்ரத்திற்கு அவயவமாகவுள்ள ப்ரணவம் சூத்ராதிகளுக்கு
ஆகாதென்று மறுக்கப்படவில்லை. பின்னே எந்த ப்ரணவம் மறுக்கப்படுகின்ற
தென்னில்; ஏற்கனவே ப்ரணவத்தோடு சேர்ந்தோ, அல்லது இயற்கையாக
ப்ரணவ ஸம்பந்தமில்லாமலோ ப்ரவரித்தமாகவுள்ள எல்லா மந்த்ரங்களி
னுடையவும் ஜபாதிகாலங்களில் அவற்றுக்குப் பூர்வோத்தரங்களிலே சேர்த்துக்
கொள்ளப்படவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்ட அபூர்வமான ப்ரணவம் யாதொன்

றுண்டு, அதுதான் மறுக்கப்படுகின்றது. “அஷ்டாசுரர்ச்சைவ மந்த்ரோ த்வாத் சாசுர ஏவச, ஷ்டாசுரர்ச்சைவ மந்த்ரோ விஷ்ணுரமிதேஜஸ: || ஏதே மந்த்ரா: ப்ரநாநாஸ்து வைதிகா: ப்ரணவைர் யுநா:” என்று பூர்வபக்ஷிகள் உயிர்நிலையாக எடுத்தாளும் வசந்தில், “அஷ்டாசுரோமந்த்ர:” என்றும் “த்வாதசாசுரோமந்த்ர:” என்றும், “ஷ்டாசுரோமந்த்ர:” என்றும் ஒவ்வொரு மந்த்ரத்தையும் அசுரஸங்கையையிட்டே நிர்ந்தேசித்துவிட்டு, “இவை ப்ரணவத்தோடே கூடினால் வைதிகம், கூடாவிட்டால் தாந்த்ரிகம்” என்று சொல்லியிருப்பதானது, அபூர்வப்ரணவத்தை உத்தேசித்தா, அவயவபூதப்ரணவத்தையே உத்தேசித்தா? என்று விசுஷணர் தாம் விமர்சிக்கவேண்டும். ‘நாராயண மந்த்ரமும் வாஸுதேவ மந்த்ரமும் விஷ்ணுமந்த்ரமும் ப்ரணவயுக்தமா யிருந்தால் வைதிகம், தத்வியுக்தமாயிருந்தால் தாந்த்ரிகம்’ என்று சொல்லியிருந்தாலாவது அவயவப்ரணவத்தை யுத்தேசித்துச் சொல்லுகிற தென்னலாம். அங்கன் சொல்லவில்லை. ஒரு பூர்ண சரீரத்தில் கைகாலை ஒடிப்பதுபோல் பூர்ணமந்த்ரத்தில் அவயவைகதேசத்தை மறுக்கும்படியாகவோ மாற்றும்படியாகவோ எந்த சாஸ்த்ரமேனும் விதிக்குமோ?

6. அன்றியும், “நஸ்வர: ப்ரணவோங்காரி நாப்யந் யவிதயஸ் ததா” என்ற வசந்தில், ‘ஸ்வரம் கூடாது, ப்ரணவம் கூடாது, அங்கங்கள் கூடாது, மற்ற எந்த விதிகளும் கூடாது’ என்று கூடாதவற்றை விலக்கி ‘மந்த்ரமாத்ரம் கூடும்’ என்று கூறினதின் கருத்தை ஆழ்ந்து ஆராயவேணும். திருமந்த்ர சரீரத்தைச் சொல்லுமிடமெங்கும் “ஓமிக்ரொய் வ்யாஹரொஜ” “ப்ரணவாடி” “நவொரொய்” “நாராயணவடாணி” “ஓஹரொநாராயணா யெகி” “தெவாவாஸக” இத்தயாதிகளாலே ப்ரணவஸஹிதமாகவே சொல்லப்பட்டது. ஆகவே மந்த்ரமாத்ரம் என்றது ஸ்வாவயவபூத ப்ரணவமும் சேர்ந்த அஷ்டாசுரத்தைச் சொன்ன படியேயன்றி அதனை யொழித்துரைத்தபடியன்று; அங்கங்களில் “மந்த்ரேசேஷோத்திரிஷ்யதே” என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கும். மந்த்ரத்திற்குப் புறம்பாய் அபூர்வமாயுள்ள ப்ரணவத்தைக் கூட்டியுரைப்பதே வைதிகத்வ ஹேதுவென்னுமிடம் கீழ் உதாஹரித்த கீதாவசநாதிகளால் நன்கு விளங்கும். இப்படி கொள்ளாதபோது “ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகம் துவா” என்றதற்கு அர்த்தமே யில்லையாகும். மந்த்ராவயவபூதப்ரணவமொழிந்ததே தாந்த்ரிகமென்று பூர்வபக்ஷிகள் பேசுகிறபடி பொருளாகில், ‘த்ரைவரணிகர்களுக்குக்கூட தாந்த்ரிகமே யிருக்கலாம்’ என்று இசைகிற வசந்தத்திற்கு ஸாமஞ்ஜஸ்யமில்லையிறே. பிரணவத்தை ஒருகாலும் விட்டுப் பிரியாத அந்தணர்கட்கு அடியோடு ப்ரணவத்தை ஒழித்து மந்த்ராஹஸந்தாநமும் கர்மாஹஷ்டாநங்களும் செய்யலாமென்று சாஸ்த்ரம் கனவிலும் கருதுமோ? கீழ் நாம் விவரித்தபடியே ‘அபூர்வப்ரணவ ஸம்போஜநமே வைதிகத்வஹேது’ என்னும் பொருளை இசையில் இவ்வறுபபத்தி இடம் பெறுது. அபூர்வப்ரணவத்தையும் சேர்த்துக் காரியம் கொள்ளுபவர்களும், அவயவபூதப்ரணவமாத்ரத்தோடே காரியம்கொள்ளுபவர்களுமான இருவகை த்ரைவரணிகாதிகாரிகளும் ப்ரத்யக்ஷ லக்ஷ்யமா

பிரபுப்பதால், “வைதிகம் ப்ராஹ்மணநாம் து” என்றது முந்தின அதிகாரிகள் பக்கலிலும், “ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகம் து வா” என்றது பிந்தின அதிகாரிகள் பக்கலிலும் இடம் பெறுதலால் சாஸ்த்ரதாத்தப்யம் ஸங்கதமாகும். மதாந்த ரஸ்தர்கள் சொல்லும் சிவபஞ்சாக்ஷரி முதலானவற்றில் ப்ரணவமொழிந்தவன வுக்கே மந்த்ரத்வமுள்ளதென்றும், அங்ஙனன் றிக்கே வைஷ்ணவங்களான வ்யா பகமந்த்ரங்களில் ப்ரணவ விசிஷ்டத்துக்கே மந்த்ரத்வமுள்ளதென்றும் ஏற்ற மாகச் சொல்லிப் போருவதற்கெல்லாம் முரண்படுமாறு, மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ் யதே என்பதற்கு அவயவபூதப்ரணவவிரஹிதாம்சம் பொருளென்பார் சொல லியர்களாமத்தனை.

7. பாத்த்மோத்தரகண்டம் முதலானவற்றில் திருவஷ்டாக்ஷரப்ரசம்ஸை பண்ணுமிடங்களிலே, “இம்மந்த்ரத்தில் ஸ்வபாவமாகவே ப்ரணவம் சேர்ந் திருப்பதால் ப்ரணவமேறிடவேண்டிய மற்ற பகவர் மந்த்ரங்களிற்காட்டில் இது சிறந்தது” என்று சொல்லப்பட்டதேயன்றி, ப்ரணவரஹிதமான வீதற்கு மந்த் ரத்வம் எங்கும் சொல்லப்படவில்லை. இன்னமும் இங்குச் சொல்லவேண்டு மவற்றை மேலே சொல்லுவோம்.

8. “ந ஸ்வர?” என்ற வசந்திலும் ப்ரணவமாத்ரத்தை நிஷேத்யாமல் ஸ்வராதிகள் பலவற்றையும் நிஷேதித்தமையால் இந்த நிஷேதம் எக்கருத்தின லாயது? என்று விமர்சிக்கவேண்டும். சாஸ்த்ரமானது அப்ரஸக்த ப்ரதிஷேதம் பண்ணமாட்டாதிறே. திருமந்த்ரத்தை ஸ்வரத்துடனும் அங்கங்களுடனும் ரிஷிச்சந்தோ தேவதாஸங்கீர்த்தநாதிகளாகிற இதர விதிகளுடனும் உச்சரிக்க வேண்டிய ப்ரஸக்தி எப்போது உண்டாகுமோ அப்போது அந்த ஸ்தலவிசே ஷத்தை நோக்கின நிஷேதம் இது என்று அல்பஜ்ஞனும் அநாயாஸமாக அறி யக்கூடியது. திருவிஸ்சினை சாத்தும்போது மந்த்ரோபதேசம் செய்பவர் களும் ஸாதாரணமாக இஷ்டமானபோது திருமந்த்ரத்தை உச்சரிப்பவர்களும், ‘ஸ்வரம்-அங்கம்-இதர விதிகள்’ என்னுமிவற்றை நெஞ்சிலும் நினைப்பதில்லை. ஜபம் முதலிய சில காலவிசேஷங்களில் மாத்திரம் ஸ்வராங்க விதிகளை அது ஸரிக்கவேண்டிய நோக்கம் நேருகின்றது. அப்படிப்பட்ட காலவிசேஷங்களில் தான் தனிப்பட அபூர்வ ப்ரணவமும் விதிபலத்தால் சேர்க்கவேண்டியதாகிறது. அந்த ப்ரணவத்தையே சூத்ராதிவர்ஜநீயமாக சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறதென்னு மிடம் ப்ரகரணஸித்தம்.

9. முன்பின் ப்ரகரணங்களைப் பாராமலே ப்ரமாண வசநங்களுக்கு ஸஹஸா தாந்தோன்றிப் பொருள் சொல்லுமவர்கள்—“சுகூற்றொடெ ஸுஜுதநீ கண-ஓ மஹிதா மஹி டிஹை” என்று ஸ்ரமலிகிஷ்டாப்ரகரணத்திலுள்ள வசந்தைக் கேட்டுவைத்த ஒரு மருத்துவன் கண்ணோயுடன் வந்த பொரு ராஜகுமாரனுக்கு அங்ஙனே காதையறுத்து அபாந்திலே சூடுபோட்டுப் பட்ட பாடு படுவார்களென்று ஞானப்பிரான் வார்த்தை.

10. “நஸ்வர: ப்ரணவோங்காநி” என்றதற்கு அவ்வவஹித பூர்வத்தி லுள்ள வசநத்தையும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே ஸாத்யோபாய சோதநாதிகா ரத்திலே தேசிகன் உதாஹரித்தருளினர்; அதாவது—“சுஷ்டாக்ஷரஜவஃ ஸ்ரீணாம் ப்ரக்ருதெவ வியீயதெ। நஸுரஃ.....”உத்யாபி. இதில் ஜப: என்றதையும் ப்ரக்ருத்யைவ என்றதையும் வித்வான்கள் குறிக்கொள்ள வேணும். ஜபப்ரகரணவசநமென்பது வித்தமானவோபாதி, அந்த ஜபந்தன்னிலும் அவயவபூதப்ரணவவிசிஷ்ட மந்த்ராதஸந்தாநத்திற்கு நிஷேதமில்லை யென் பதும் “ப்ரக்ருத்யைவ” என்பதனால் விளக்கப்பட்டதாம். ப்ரக்ருத்யைவ என் றது-அதிகப்படியான அம்சங்களின்றியே மந்த்ரமாகவுள்ளவளவு என்றபடி. அதாவது “ஓம் நமோ நாராயண” என்னுமளவாம். அஷ்டாக்ஷரத்தின் ப்ரக் ருதி இதுவிதே. “யெநுக்ஷரம் ப்ரக்ருதெவ ஸ்யாம” என்றால், பசுவின் பால் சர்க்கரைக் கலப்பின்றியே க்ஷரமான தன்மையிலேயே இனிது என்று பொருள்படுவது போல இங்கும், ‘அஷ்டாக்ஷரமான தன்மையினால் மாத் திரம்’ என்று பொருள்பட்டிரா நின்றது.

11. இதற்குப் பூர்வபக்ஷிகள் உரையிடும் போது, ப்ரக்ருத்யைவ-ப்ர க்ருதியினால் மாத்திரம், அதாவது-நான்காம் வேற்றுமையில்லாமல்” என்று பொருள் வரைந்துள்ளார். இது ஒரு விசித்திரமான வ்யுத்தத்திபோலும். “நமோநாராயணேத்யுக்த்வா ச்வபாக: புந்ராகமத்” என்ற வராஹபுராணவசநத் தைக்கண்டதேசிகன், நம்பாடுவான் “நமோநாராயண” என்றவளவே சொன்ன தாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அத்தரைவாணிகர்களுக்கு அவ்வளவில்தான் அதிகார முள்ளதென்றதுகொண்டு “திருமந்த்ரமாகிற எட்டுக்கண்ணுன கரும்பிலே வேர்ப் பற்றும் தலையாடையும் கழிந்தால் நடுவுள்ள அம்சம் ஸர்வோபஜீவ்யமாகிருப் போலே” என்றும், “இது ப்ரணவ சதுர்த்திகளை யொழிந்தபோது ஸர்வாதி காரம்” என்றும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும் ஸாரஸாரத்திலும் அருளிச்செய்த தில் பரிசயம்பண்ணிப்போந்த வாஸநையாலே இவர்களிப்படி உரைக்க நேர்ந் ததுபோலும்.

12. கைசிக மாஹாத்ம்யத்தில் “நமோநாராயணேத்யுக்த்வா” என்ற வசநமிருப்பது உண்மையே. வ்யாபகமந்த்ரங்களில் ப்ரதாநமான திருமந்த்ரத் தைச் சொன்னானென்பதைக் காட்ட வேண்டுமதே அங்கு விவக்ஷிதமாகையால் அதில் ஏகதேசமான அம்சத்தையிட்டுக் காட்டினான் மஹர்ஷி. “நாராயண-ந யெமாயஹமவஹதிஸிநுவே” என்றவிடத்து ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில், “நாரொ காவயெ-பாகிராவி வ-டுணெ-பாகிகாய-டகரீ” என்றெடுத்துக் காட்டியருளின ரியாயத்தின்படி “ஓ-நாரொ நாராயணா யெத்யு-கா” என்று ரிஷி சொன்ன தாகவேயாகும். இவ்விஷயத்தை விவகிகட்குப் பரிபூர்ண த்ருப்தியுண்டாம் படி விவரித்துக்காட்டுவோம்.

13. நம்பாடுவானுக்குப் ப்ரணவ சதுர்த்திகளை உச்சரிக்க அதிகாரமில்லாமையினாலே ‘நமோ நாராயண’ என்றவளவே அவன் சொன்னான் என்று நினைப்பவர்கள், இவனிலும் தண்ணியான கண்டாகர்ணபிசாசனுடைய வ்ருத்தார்த்தத்தை ஹரிவம்சத்தில் விஷ்ணுபர்வத்தில் நூற்றிருபத்தினுண்காமத்யாயத்திலே காணக்கடவர்கள். “ஒளரோநாராயணாய விஷ்ணவே ப்ரஹ்மவிஷ்ணவே” என்று அவன் தன் வாயால் சொன்னதாக அங்கே ஸ்பஷ்டமாகவுள்ளது. அதற்கு மேலும் “உதிஸுவநு வொராதரோ ஜாதூஹீநொநவிதூதல்” என்று தொடங்கி “பொஹ்மாயு ப்ரணவம்ஸஹா | ப்ரணவம் வாக்ஸம் பிதூவாஹ்ஸு ஹேதி நிஸிதம்” இத்யாதியாலே ப்ரணவோச்சாரணம் பண்ணிற்றுக் கவும் சொல்லிற்று. இந்த கண்டாகர்ணன் ச்வபசனிற்காட்டிலும் அத்தயந்த நிக்ருஷ்டனென்பதும், செந்நாய்களை மேய்க்கும் பரமஹீநசண்டாள ஜாதியிற் பிறந்தவனென்பதும் அந்த அத்தயயத்திலேயே ஸ்பஷ்டோக்தமா யிருப்பதைக் காணலாம். ஜாதியாலும் நடத்தைகளாலும் இவனிலுந் தண்ணியனில்லையென்னப்பட்ட இவன் ஸப்ரணவமந்த்ரோச்சாரணம் பண்ணினானென்று ப்ரமாணவரித்தமாயிருக்கும்போது இவனில் சிறந்த ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாலே ஆசிரயிக் கப்பெற்ற பெருமை வாய்ந்தவனும் பரமபவித்திரனுமான நம்பாடுவான் ப்ரணவ விரஹிதமாக உச்சரித்தானென்று இதனை ஒரு விஷயமாகச் சொல்ல வரும்வர்கள் விலக்ஷண ஞானிகளேயாவர்.

14. நம்பாடுவான் உச்சரித்தது மூலமந்த்ரமாகில், பூர்வபக்ஷிகள் சொல்லுகிறபடி அவ்வளவு அம்சமே ஸர்வாதிகாரமாகில், “இதுதான் ப்ரணவசதுர்த்திகளை யொழிந்தபோது ஸர்வாதிகாரமாம்” என்ற மஹானுடைய வாக்கியமும் பரிபாலனீயமாகில், இவர்களுடைய ஸ்த்ரீசூத்ர சிஷ்யோபதேச பரம்பரையிலே ‘நமோ நாராயண’ என்றவளவே உபதிஷ்டமாக வரவேணுமேயன்றி, வேறே ரெழுத்தை முன்னே கூட்டிக்கொண்டும் விலக்கப்பட்ட சதுர்த்தியை விலக்காமலும் உபதேசித்துவருவது சாஸ்த்ரீயமாகுமோ? அம் என்று கூட்டிக் கொள்வதற்கு ஏதோ ஒரு வழி இவர்கள் காட்டக்கூடுமாயினும் சதுர்த்தியை விலக்காமல்கு ஹேது சொல்லப்போகாதிறே. கரும்பிலே வேர்ப்பற்றைவிடத் தலையாடையைக் கழிக்கவேண்டியதிறே முக்கியம். அதனையும் கழிக்கும்படி வசநங்களுக்குப் பொருள் கூறிவிட்டுக் கழியாததென்னே? ப்ரமாணந்தரத்தாலே சதுர்த்தி ப்ராப்தமாகிறதென்னில்; ப்ரணவத்திற்கு மாத்திரம் அங்கனே ப்ராப்தி உண்டாகக் கூடாதென்று சாபமோ? “யஸ்யோஹ்யொஹ்ஸுரோஹொஷி வரிஹாரொவிவா ஸஃ” இத்யாதி.

15. “நமோநாராயணேத்யுக்த்வா” என்ற வசனத்திற்கு இவர்கள் இங் கனே அர்த்தசிகைக்ஷ பண்ணும்போது, 1. “நானும் சொன்னேன் நமருமுராமின் நமோ நாராயணமே” என்ற திருமங்கைமன்னருளிச்செயலைக்கொண்டு ‘நமோ நாராயணம்’ என்று இரண்டாம் வேற்றுமையீற்றதாகவே கலியன்

திருமந்த்ராதுஸந்தாநம் செய்தருளினார்; அவர் தாம் “நமருமுரைமின்” என்கையாலே அவருடைய ஸம்பந்தம்பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்கெல்லாம் அப்படியே த்விதீயாந்தமாகவே உரைப்பதே ஒக்கும்; வேர்ப்பற்றும் தலையாடையுங் கழித்தால் போராது; இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபையும் ஏற்றிச் சொல்லவேணும்; நமரும் என்ற பதஸ்வாரஸ்யத்தால் * கலியனுரை குடி கொண்ட கருத்துடைய த்ரைவாரணிகர்களுக்கும் இதுவே சரணம்-என்று சொல்லவேண்டியதும் ப்ராப்தமேயாம். இல்லையாகில் ஆழ்வார் நியமநத்தை அதிலங்கித்தபடியாமிறே. அன்றியும், பெரியாழ்வார் “வாயினால் நமோ நாரணுவென்று” என்றருளிச்செய்கையாலே ப்ராஹ்மணோத்தமரான இவருடைய ஸ்ரீஸூக்தியே அந்தணர்க்கு உபஜீவ்யமென்றுகொண்டு, அந்தணர்களை வரும் “நமோ நாரணு” என்று பஞ்சாக்ஷரீமாத்ரம் சொல்லலாமென்றி, மற்றொருபடியுள் சொல்லலாகாது என்னும் உபந்யாஸமும் இனி ஆமோதிக்க அர்ஹமேயாம். உள்ள அக்ஷரங்களை மீறிப் பொருள்கொள்ள வொண்ணாதிறே. திருப்பல்லாண்டில் நாலாம்பாட்டிலே “நமோநாராயணுவென்று” என்கிறார்; பதினேராம் பாட்டில் “நமோ நாராயணுவென்று” என்கிறார்; இன்னபடி வக்தவ்யமென்பது ஆழ்வார்தமக்கே நிஷ்க்ருஷ்டமாகவிலையே! என்கிற சில செருக்கருடைய குத்வரித வாதமும் இனி வெற்றிபெற்றதேயாம்.

16. ப்ரமாணைகசரணராய் அதுஷ்டிக்குமிவர்கள், ப்ரணவத்தை விட்டொழிக்கும்படி விதித்த சாஸ்த்ரத்தின்படி அதனை விட்டொழித்தும், அந்தஸ்தாநத்திலே அம் என்று கூட்டிக்கொள்ளும்படி விதித்ததாகத் தாங்கள் பொருள் கொள்ளப்பெற்ற வசநத்தின்படி அம் என்று கூட்டிக்கொண்டும் உபதேசிப்பது போல, சதுர்த்தியையும் விட்டொழிக்கும்படி விதித்ததாகத் தாங்களை காட்டிக்கொள்ளுகிற வசநத்தையும் சிரமேற்கொண்டு அதன்படியே சதுர்த்தியையும் விட்டுக்கே “அந்நமோநாராயண!” என்றிங்ஙனே உபதேசித்து வருவாராயின் சாஸ்த்ராதுவர்த்தநம் நன்கு தேறுவதுபோல அர்த்த ஸாமஞ்ஜஸ்யமும் அழகிதாகத் தேறும். எங்ஙனேயென்னில்; “தாராஹிஷ்டுசூயே ஹக்ஷி! ஸீஜா ஹிஷ்டுசூயேதயா” என்று பராசரஸம்ஹிதையில் மூன்றாமத்யாயத்தில்-ப்ரணவத்தை முன்னிட்டு உச்சரிப்பது முமுக்ஷுக்களுக்கென்றும், அம் என்கிற பீஜாக்ஷரத்தை முன்னிட்டு உச்சரிப்பது அந்நார்த்திகளுக்கென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கையாலே, அதன்படியே ‘அந்நமோ’ என்கிறவர்கள் நாராயண! என்று ஸம்போதநமாகச் சொன்னாலிறே பொருள் பொருந்துவது. சதுர்த்தி அந்வயிக்கமாட்டாதிறே.

17. விவேகிகள்! “ஸுரெஷ்வகாரணம் வாஸா ஜஷ்டாக்ஷராவரி ஸுஷெ” என்றபடி திருவஷ்டாக்ஷரம் சொல்லுமைக்கு ச்ரத்தாமாத்ரமே அதிகாரஸம்பத்து; அஃது உள்ளாரணவரும் தூர்யகோஷங்களுடன் “ஓம் நமோ நாராயணு” என்று ஒதலாம்; இதற்கு எந்த வசநமும் அபவாதமாகப் புகாது. ஆகையால் “அஷ்டாக்ஷராஜபஸ் ஸ்த்ரீணாம் ப்ரக்ருத்யைவ விதீயதே”

என்ற வசந்ததிலுள்ள ‘ப்ரக்ருத்யைவ’ என்பதற்குப் பிறர் பகரும் பொருளைச் செவியேற்கவும் வேண்டா; அதுவே பொருளென்னில்; நமஸ்விலுங்கூட ஸ்த்ரீகுத்தர்களுக்கு அதிகாரமில்லை யென்றிசையவேண்டியுரும. ஏனென்னில், அவர்கள் சொல்லுகிறபடி “ந ஸ்வரஃ ப்ரணவஃ” என்றதனாலே ஓங்காரம் தன் றுண்டது; ‘ப்ரக்ருத்யா’ என்றதனாலே சதுர்த்தி தன்ளுண்டது; ஏவகாரத்தாலே நமஃபதம் தன்ளுண்டது. இனி சேஷித்தது ‘நாராயண’ என்னுமனவே யிறே; இதுதன்னிலும் “கண்ணன் கழலினை நண்ணும் மனமுடையீர்! எண்ணுந் திருநாமம் திண்ணம் நாரணமே” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலை ப்ரவர்த்திப்பித்தால், ரகரத்தின்மேலுள்ள நெடிலும் யகரமும் தன்ளுண்டுபோய், “பஞ்ச பாண்டவர்கள் எனக்குத் தெரியாதா கட்டிற்கால் போலே” என்ற கதையாய் மூன்றெழுத்த அஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரஸ்தாரத்திலே வந்துநிற்குமாய்த்து.

18. ஆனபின்பு “நஸ்வரஃ ப்ரணவஃ” இத்யாதிகளிலுள்ள ப்ரணவநிஷேதம் ஜபாதிஸமயப்ராப்தமான அபூர்வப்ரணவபாமே யென்னுமிடம் நிர்விவாதம். “ஸ்ர்வஸ் ஸப்ரணவோ ஜப்யஃ” என்று தேசிகனுதாஹரித்த வசந்தத்திலே—அவயவத்தேவ ப்ரணவஸஹிதமாகவோ தத்ரஹிதமாகவோவுள்ள ஸகலமந்த்ரங்களுக்கும் ஜபஸமயத்தில் ஜபாதிசயவரித்திக்காக அபூர்வப்ரணவஸம்யோஜனம் விதிக்கப்படாரின்றிதே. ஸ்ரீநாரதீய அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யையிலும் ‘நஸ்வரஃ’ இத்யாதிக்கு முன்னே இந்த அபூர்வப்ரணவ ஸம்யோஜனவிதியும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காணவுரியதே.

19. சுக்ரோஹிவயெயம். இந்த அபூர்வப்ரணவமில்லாமல் மந்த்ரஜபம் கூடாதென்று நிர்ப்பந்தரூபமான விதி கிடையாது. மந்த்ரசரீரமுள்ளபடியே கொண்டு ஜபிக்கவுங்கடும். அதில் ப்ரத்யவாயம் சொல்லேற்றில்லை. ‘ஸப்ரணவ ஜபத்தில் ஏற்றமுண்டு; அதிற்காட்டில் அப்ரணவஜபம் ஊனமானது’ என்னுமத்தனையே சாஸ்த்ர தாத்பர்யவிஷயம். ப்ரயோஜனார்த்திகளுக்கே அந்த நிர்ப்பந்தமுள்ளது. இதற்குமேல் ஒன்று சொல்லக்கடும்;—ஜபாதிசயவரித்திக்காக ப்ரணவம் சேர்த்துக்கொள்ள விதித்தது உண்மையே; ஆனால், இயற்கையாகவே ப்ரணவம் கூடியுள்ள மந்த்ரங்களிலே இந்த விதி இடம்பெற ப்ராப்தியில்லை; அடியோடு ப்ரணவ ஸம்பந்தமற்ற மந்த்ரங்களில் மாத்திரமே இந்த விதி இடம்பெறவுரியது—என்னலாம். இஃது அவிசாரிதரமணியம்; “ஸ்ர்வஸ் ஸப்ரணவோ ஜப்யஃ” என்ற விதிவசனம் அஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யையிலேயன்றோ உள்ளது. அவிசேஷேண ப்ரயுக்தமான ஸர்வசப்தத்தை ஸங்கோசிப்பிக்கவல்ல ப்ரமாணம் ஈஷத்துமில்லையே. அன்றியும், அர்த்தத்தின் பூர்த்திக்காக மந்த்ராவயவமாக அமைந்துள்ள ப்ரணவத்திற்காட்டில் ஜபாதிசயஸம்பாதநார்த்தமாகத் தனியே வரும் ப்ரணவம் ஸ்ரீப்ரயோஜனமுடையதாக சாஸ்த்ர வித்தமாகையாலே இதனால் அது சரிதார்த்தமாகுமென்னப் போகாது. மந்த்ரங்களுடைய ஆதியில் மாத்திரமன்றிக்கே அந்தத்திலும் ப்ரணவத்தைச் சேர்க்கவேணுமென்றும், அதுதன்னிலும் முகப்பில் பல ப்ரணவங்களைச் சேர்க்கவேணுமென்றும் விதி

கிற சாஸ்தரங்களையும் நோக்கவேணும். காங்குரூதியின் முடிவான அக்ஷரம் லும் என்றே யிருக்கச்செய்தேயும் வேதஸமாபநாங்கமாக உச்சரிக்கவேண்டிய ப்ரணவமும் இதனால் சரிதார்த்தமாயிற்றென்று சொல்லுவாருண்டோ? தனிப் படவும் ஒமென்று சொல்லாதாருண்டோ?

20 ஸ்ரீஸாத்வதஸம்ஹிதையின் த்விதீய பரிச்சேதத்தில்— “கெட்ஃ குரூபீணயெஷெவோடிஷு துயத்வெஷு லிதா புணவஷிஷ்யம் வொகூ லீய தாம் ஷெ வரஃ புஷுஃ” என்று நான்கு ப்ரணவங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. மேற்குறித்த ஸம்ஹிதையின் ஆறுவது பரிச்சேதத்தில், “வஹுநா வஸு வ-டுதெந வாரிணா தஷநனாரா ப்ரக்ஷாஷு ஷாடஸாணெந புணவாஷி ணகெநதா.” என்ற வசநத்தாலும், அவ்விடத்திலேயே மேலே “உஷுயத்-ஷ-டுஷெஷுத் து புணவஷிஷ்யாநிதா ஜுஹுயாடாஹுதீநாஹ வஹஸு-ஸ-தரெவவா ||” என்ற வசநத்தாலும்—இயற்கையாகவே ப்ரணவத்தோடு கூடிய அஷ்டாக்ஷரத்வாதசாக்ஷரங்களுக்கே ஆதியந்தங்களில் ப்ரணவங்கள் சேர்க்கும் படியாகவும் முன்னே நான்கு ப்ரணவங்களைச் சேர்க்கும்படியாகவும் ஸ்பஷ்டமாக விதிக்கப்பட்டது. மேற்குறித்த வசநங்களில் “புணவஷிஷ்ய” என்ற ஸ்தானத்திலே “புணவஷிஷ்ய” என்று அச்சப்பிரதிகளிற் பாடங் காண்கிறது. இதுதன்னிலும் அரிஷ்டமொன்றுமில்லை. நான்காகிலென்? இரண்டாகிலென்? ஸப்ரணவமந்த்ரங்களிலும் அபூர்வப்ரணவமயோஜநம் விவரிதமென்னுமிடம் வித்தமிதே.

21. சாண்டில்ய விசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம், இதிஹாஸஸமுச்சயம், லக்ஷ மீதந்த்ரம் முதலானவை பலவற்றிலும் இங்ஙனே சொல்லப்பட்டன பரஸ்ஸஹ ஸ்ரமுண்டு. விரிப்பிற்பெருகும். திருவஷ்டாக்ஷரத்திலுள்ள ஒவ்வொருக்ஷரத்தையுங்கொண்டு ஹோமபூஜாதிகள் பண்ணும்போது அதில் முதலக்ஷரமான ப்ரணவத்திற்கும் ஆதியந்தங்களில், வேறொரு ப்ரணவத்தைச் சேர்த்தே விரியோகம் சாஸ்த்ரத்தாலும் அதுஷ்டாநத்தாலும் வித்தம். ஆகையாலே திருவஷ்டாக்ஷரம் இயற்கையாகவே ஸப்ரணவமாயிருந்தாலும் ஜபாதிசயவலித்திக்காக சாஸ்த்ரபலத்தாலே அபூர்வப்ரணவ ஸமயோஜநத்தை அபேக்ஷித்தேயிருக்கும். அந்த ப்ரணவமேயாய்த்து வைதிகப்ரணவம்; நஸ்வரஃ ப்ரணவஃ” இத்த்யாதிகளால் நிஷேதிக்கப்படுவது அதுவே; சேஷஸம்ஹிதை, பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை முதலானவற்றிலும் இங்ஙனே ஸ்தரீருத்தராதிகளுக்குப்ரணவநிஷேதம் செய்யப்பட்டுள்ளது; எந்த ப்ரணவம் நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்பதும் அவை தன்னிலேயே ஸுஸ்யத்தமாக உபபாதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனை அடியொற்றியே இங்கு நாம் விவரித்ததும்.

22. காங்கம் உருச்சொல்லாநின்றவொரு சிஷ்யனை நோக்கி குருவானவர்த் ‘கடைசி புஞ்சாதிசய ஒங்குரணம்பண்ணி முடித்துவிடாதே’ என விதித்தால்

28. விஷ்ணுகாயத்திரியில் 'நாராயணய' இத்யாதிபதங்கள் அந்தந்தத் திருநாமங்களோடு இயைந்த பரிபூர்ண மந்த்ர சரீரத்துக்கு எப்படி உபலக்ஷணமோ, அப்படியே இவைகளும். ஆனதுபற்றியே நாராயண நாமமாத்தர்ப்ரஸங்கமுள்ள விடங்களையும் திருவஷ்டாக்ஷரமஹா மந்த்ரத்தின் பெருமைபேசுகையிலே சொருகாநின்றார்கள் தேசிகப்பரஞ்சுகள். நாராயணபதத்தில் சில அக்ஷரங்கள் குறைந்துகிடக்குமிடங்களையும் நம.பதமும் சதூர்த்தியுமில்லாதவிடங்களையும் கூட திருவஷ்டாக்ஷரக்ராஹகமாக ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யாநிற்கும்போது ப்ரணவமாத்தர விஹீரமாயுள்ளவிடங்களுக்கு இது கைமுத்யந்யாயவலித்தமாம். ப்ரணவம் ரஹஸ்யதமம் என்பதுபற்றி அதனை விசிஷ்ய மறைத்திடுதல் உண்டு.

29. இப்படி ரஹஸ்யதமமானதை சூத்ராதிகளுக்கு உபதேசிக்கவெக்குமோ வென்னில் ; ரஹஸ்யம் ரஹஸ்யமென்று சொல்லப்படுவதெல்லாம் அஸூதியுள்ளவர்களும் ச்ரத்தையற்றவர்களும் வழிப்போக்கர்களுமான அஸத்துக்களுக்குச் செவிப்படாவண்ணம் மறைத்திடவேணுமென்பதேயன்றி ஆஸ்திகர்களாய் "ஸத்புத்திஸ் ஸாதுஸேவீ" என்ற தேசிகஸூத்திப்படியே குணசாலிகளாயமெந்த ஸச்சிஷ்யர்களுக்கும் ஒளித்திடவேணு மென்றதன்று. ஆனது பற்றியே "ஸூரெஷ்வகாரணம் வாஸூரீஷ்டாக்ஷா வரிமுஹ" = 'திருவஷ்டாக்ஷரத்தைப் பற்றுக்கைக்கு நெஞ்சுகனிந்திருக்கையொன்றே காரணம்' என்றது. இங்ஙனல்லவாகில் ரஹஸ்யதமங்களான ஸகல மந்த்ரங்களிற்காட்டிலும் மிகச் சிறந்ததான மந்த்ராத்நமென்னும் த்வயத்தையே முந்தாமுன்னம் ஸ்த்ரீ சூத்ராதிகளுக்கு மறைத்திட வேண்டிற்றும். ததுபதேசத்திற்கு யோக்யர்களாமவ ரனைவரும் யதோக்தமான திருமந்த்ரத்தின் உபதேசம் பெறவும் உரியரேயாவர்.

30. ஸப்தாக்ஷரத்திற்கே மந்த்ரத்வபூர்த்தியுண்டென்று கொள்ளில், பீஜாக்ஷரத்தைக்கூட்டி அஷ்டாக்ஷரமாக்கித் தாங்கள் உபதேசித்துவருவது வீண்ப்ரயாஸமேயாம் இதற்குச் சிலர் சொல்லுவர்கள் :—சாஸ்த்ரம் காட்டின வழியே செய்யக்கடவோமாகையால் "தக்ரோதூராயணஸூரூபி விபிஷ்ணுரூப விஷ்ணுரூபஃ ஸீஜைஷ்டாக்ஷரஸூ வ்யூதேநாஷ்டாக்ஷரதா உவெஷ||" என்று இங்ஙனே சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே விதிபரதந்த்ரர்களாய் அம்மீஜத்தைக்கூட்டிச் சொல்லுகிறோமத்தனைபோக்கித் தாந்தோன்றிகளாய்ச் செய்கிறோமல்லோம். என்பார்கள்.

31. உதாஹரித்த ப்ரமாணத்தின் பொருளை உள்ளபடி உணராதே கலங்கி நிற்குமவர்களின் கலக்கத்தைப் போக்கித் தெளிவு பெறுத்துவோம் கேண்மின். "தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி:" என்ற நாரதீய வசனத்திற்குப் பூர்வபக்ஷிகள் பகரும் பொருளாவது—ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு ப்ரணவம் வர்ஜீயமாகிறபடியாலே ஓரெழுத்துக் குறைவதனால் எட்டெழுத்து தேறவில்லையே யெனினில், அம்மீஜத்தைக் கூட்டிக்கொண்டால் அஷ்டாக்ஷரமாய் விடுகிறது என்றும். இங்ஙனே பொருளாகில், பூர்வ மீமாம்ஸையில் முதலத்யாயத்தில் மூன்றாம் பாதத்தில்

இரண்டாவதான ச்ருதிப்ரபல்யா திகரணந்யாயத்தின்படி இந்த வசநமே அப்ர மாணமென்றொழிக்க வேண்டிந்ருகும். “ஒதிதெடுகாக்காரம்! நஜஹி ஜெ ஸுக்ஷரெ, நாராயணாயெதிவஹாக்காராணி! ஊதஜெ நாராயணஸூரஷ்டா க்ஷரம் பஹம்!” என்று வேதத்திலே ‘இதுவன்றே அஷ்டாக்காரம்’ என்று ஆதூர்வியைக்காட்டிப் ப்ரஸித்தவந்நிந்தேசம் பண்ணியிருக்க, அதற்கு முரண் படுமாறு வேறுவகையாக அஷ்டாக்காரத்வம் சொல்லுகிற ஸ்ம்ருதி எங்ஙனே ப்ரமாணமாகும். “ஒளஹ்வரீ ஸூஜெஷ்டா ஹ்யெசு” என்ற ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிக்கு விருத்தமான “ஒளஹ்வரீ ஸவஹ வஷ்டயிதவ்யா” என்ற ஸ்ம்ருதி அப்ரமாணமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதிறே மீமாம்ஸையில். அந்த ந்யாயத்தாலே, வேதவிருத்தமான “தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி” என்ற ஸ்ம்ருதி வசநமும் வேதவிருத்தமென்னும் காரணத்தாலேயே அப்ரமாணமாயொழியத் தட்டுண்டோ?

32. இனி அஷ்டகாதிஸ்ம்ருதிகளிற்போலே மூலவேதத்தை அதுமா ரிக்கிறேமென்னவுமொண்ணாது. ப்ரத்யக்ஷச்ருதிக்கு விரோதமில்லாதவிடத்தி லன்றே மூலவேதாதுமாநமென்பது. வேதந்தானும் பரஸ்பரவிருத்தமாக ஒதி வைக்குமோ?

33. ‘த்ரைவர்க்கர்களுக்கு இவ்வகையான அஷ்டாக்காரம், மற்றை யோர்க்கு அவ்வகையான அஷ்டாக்காரம்’ என்று அதிகாரிபேதத்தாலே இரண்டு படியாக ஒதிவைக்கும்மளவில், இது பரஸ்பரவிருத்தமென்னப்போமோ? என் னில்; ஸ்தீ ரூத்ரர்களுக்குப் ப்ரணவத்தில் அதிகாரமில்லையென்று வேதபுருஷன் நெஞ்சிலும் நினையாதிருக்க, ப்ரஹ்ம அதிகாரமுண்டென்றே ஒதியிருக்க, இந்த அப்ரஸக்தப்ரஸஞ்ஜநங்கள் ஏதுக்கு? ஆனால், ப்ரணவத்தில் ஸ்தீ ரூத் ரர்களுக்கும் அதிகாரம் அக்ஷதமென்று வேதபுருஷன் ஒதினென்பது உன் னால் ஸாதிக்கப்போமோ? என்று கேட்பீர்கள்; கேண்மின்; இந்திரஞாலமன்று; அப்படிக்கு மெப்பே வேதம் காட்டுகிறோம் காண்மின்.

34. தைத்திரீய யஜுர்ப்ரஹ்மணத்தில் இரண்டாவது அஷ்டகத்தில் எட் டாம் ப்ரச்நத்தில் “சஹஜிஷி ப்ரயஜிஜா ஐதஸ்ய” என்ற எட்டாவது அதுவாகத் தில், “வனகாக்காரம் ஹ்வஹம் ஷ்டஹம் வ! வாஹம்ஹ்வா உவஜீவணி விஸ்ய! (2.) வாஹம் மஹ்வஹம் ஸஸவொ ஶதஹ்வா!” என்று ஒதப்பட்டது. இதில் “ஏகா க்ஷரம்” என்றது ப்ரணவபரமென்றும், த்விபதாம் என்றது ‘நமோ நாராய னாய’ என்ற மந்த்ர சேஷபரமென்றும், ஷட்பதாம் என்றது த்வயபரமென்றும் ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸா பாஷ்யாதிகளிலே வியாக்கியானிக்கப்பட்டது. வேறு ஸம்ப்ரதாயஸ்தருடைய வியாக்கியானம் நமக்கு அநாதரணியமென்பீர்களென்று பூநீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸார வ்யாக்க்யாநமான ஸாரப்ரகாஸிகையிலும் மூலமந்த்ராதிகாரத்திலே இது மேற்கோளாக ஆதரிக்கப்பட்டது. இந்த வேதவாக்கியத்திற்கு

வித்யாரண்ய பாஷ்யத்திலே அர்த்தபேதம் காணப்படினும் ப்ரக்ருதத்தில் விவக்ஷிதமான வளவுக்கு ஹாரியில்லை; ஏகாக்ஷரமாம் என்றதற்கு “ப்ரணவரூபம்” என்றே பாஷ்யமிட்டார்.

35. மேலும் வித்யாரண்ய பாஷ்யபரிசுஷணந்தானும் அநபேக்ஷிதம். “**ஐதததநுநுநு ததாரொ ஐஸுதெ**” “**வாரண வவிகு**” இத்த்யாதி வேதவாக்கியங்களுக்கு நாமெல்லாரும் கூடிப் பொருள் செய்யும்போது வேத பாஷ்யங்களைக் கணிசிக்கின்றிலோமிதே. நிற்க.

36. ஏகாக்ஷரமாயும் த்விபதமாயும் ஷட்பதமாயுமுள்ள வாக்கு, தேவர்கள் கந்தர்வர்கள் மதுஷ்யர்கள் என்ற அனைவர்க்கும் உபஜீவ்யமாகக்குரிய ஸ்வரூப யோக்யதையுண்டு என்று வேதபுருஷன் விளம்பியிருக்க, இந்த ப்ரத்யக்ஷச்ருதிக்கும் விருத்தமாக ஒரு மூலவேதத்தை அதுமாரிக்கிறோமென்பதும், **வஹிந ஸுதிராஸுதாஸுதா**மான ஸ்ம்ருதிக்கு ப்ராமாண்யம் கொள்வதும் சாஸ்த்ராஜ்ஞகோஷ்டபஹிஷ்டம்.

37. இந்த வேதவாக்கியத்தில் தேவகந்தர்வ மதுஷ்யர்களை மாத்திரம் சொல்லி நிற்காமல் பசக்களையும் சொல்லி வைத்திருக்கையாலே பசக்களுக்கு இந்த யோக்யதை ஸம்பாவிதமாய்போது மதுஷ்யஸாமான்யத்துக்கும் இது உப பந்தமாகலாம் என்று சிலர் கேஷ்டிக்க நினைப்பார்கள்; பசவோ மஹுஷ்யா என்றது— “**நுபஸு**” என்று ஆளவந்தாரும் “**வூதூவஸுநுபாவஸு**” என்று மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தபடி ஆஹார நித்ராயமமைதநாதிசுளாலே பசப்ராயரான மதுஷ்யர்களும் என்றபடி. இப்படிப்பட்ட அறிவிதிகளும் திருமந்த்ர, மந்த்ராத்ரங்களைக் கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கவுரியார் என்று ஒதிவைத்ததா மாகையாலே குறையொன்றுமில்லை. மற்றும் பல ஸமாதானவழிகளுமுண்டு. “**அறுகால் வரிவண்டுளாயிர நாமஞ்சொல்லிச், சிறுகாலைப்பாடும் தென் திருமாலிருஞ்சோலையே**” இத்த்யாதி. நிற்க.

38. வஸ்துதஸ்து, “**தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி**” என்ற ப்ரக்ருத ச்லோகத்திற்கு உண்மையான பொருளில் ச்ருதிவிரோதலேசமும் இல்லாமையாலே அதன் ப்ராமாண்யத்திற்குக் கொத்தை யொன்றுமில்லை. எங்ஙனையென்னில்; திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு அம் பிஜமென்றும், அதனால் இத்திருமந்த்ரம் நன்றாகக் கார்யகரமாகிறதென்றும் இவ்வளவே இந்தச்ஸோகத்தினால் சொல்லப்படுகின்றதேயன்றி, இவர்கள் சொல்லுகிறபடி, ப்ரணவஸ்தாநத்திலே அம்பிஜத்தை நிவேசித்தால் அக்ஷரஸங்க்யை பொருந்திவிடும் என்று ஒருகாலும் சொல்லப்படாது.

39. இதனை நன்கு விளக்கியும் காட்டுவோம். “**தத்ரோத்தராயணஸ்யாதிர் பிந்துமாந் விஷ்ணுரந்தத**” என்ற பூர்வார்த்தத்திற்கு இவர்கள் இரண்டு மூன்று வகையாகப் பொருள் கூறுகின்றனர்; அவற்றில் எமக்கு ஈஷத்தும் வைமத்யமில்லை. அஸ்து. பின்னடிகளின் பொருளிலே மாழாந்தொழிந்தனர். முன்னடி

களால் ஸாதிக்கப்பட்ட அம் என்பதானது, அஷ்டாக்கூரஸ்ய பீஜம் ஸ்யாத்=ஓம் நமோநாராயணய ” என்கிற மூலமந்தரத்திற்கு பீஜாக்ஷரமாகும். தேந் அஷ்டாக்கூரதா பவேத் =சுஷ்டாக்கூரஸ்யலாவ. —சுஷ்டாக்கூரதா ; அஷ்டாக்கூரத்தினுடைய ஸ்வபாவம் என்றபடி “நஜிஞ்சுஷ்டாக்கூராதூர:” இத்தயாதிகளால் இம்மந்தரத்திற்குச் சொன்ன ஸர்வோத்தமத்வமும் “குலந்தரும் செல்வந்தந்திமும்” இத்தயாதிகளாற் சொன்ன ஸகலபலப்ரதத்வமும் எல்லாம் இந்த அம்பீஜஸம்யோக சக்திப்ரயுத்தம் என்று பீஜஸம்மேளாதத்திற்குள்ள மேன்மையைச் சொல்லவேண்டி அவதரித்தவசகம் இது. சாஸ்த்ரங்களில் திருமந்தரத்திற்கு அம்பீஜம் சிலவிடங்களிலும் ஓம்பீஜம் சிலவிடங்களிலுமாக விகல்பித்துச்சொல்லப்பட்டுள்ளது. அம்பீஜத்தைச் சொல்லுகிற திங்கு.

40. “ஓம் நமோநாராயணய ” என்கிற மந்தர சரீரத்திற்கு முன்னமோ “ஓம் ஓம் நமோ நாராயணய ” என்று அபூர்வப்ரணவத்தோடுங்கூடிய மந்தரத்திற்கு முன்னமோ இந்த பீஜாக்ஷரத்தைச் சேர்க்கும்படி விதித்திருக்கிறதேயன்றிப் ப்ரணவமொழிந்த ஸப்தாக்ஷரிக்குமுன்னே சேர்க்கவேண்டுமென்று விதிக்கவில்லை. “பீஜம் அஷ்டாக்கூரஸ்ய ஸ்யாத்” என்றிறே வசகம் வாயில் வருவது. இங்குள்ள ‘அஷ்டாக்கூரஸ்ய’ என்பதற்கு ஸப்தாக்ஷரபரத்வ ஸப்தாபநம் பண்ண வழிதேடப்பார்ப்பதே இனி உந்தமர்க்குக் கடமையாகும். ஸப்தாக்ஷரத்திற்கு அஷ்டாக்கூரத்வ ஸமர்த்தநம் பண்ணுகிறதென்று மேற்கொண்ட வசநத்திலே, அஷ்டாக்கூர பதத்திற்கு ஸப்தாக்ஷர பரத்வஸமர்த்தநம் பண்ண நேர்ந்தது ஹை! கூடுவவநநெ ஊடுதொழ்த்திரிவ. சுயவா, “விநாயகம் லக்ஷுமணா ரத்யாஜிரஸவாநரா||”

41. ‘இப்படிப்பட்ட பீஜத்துடன் சேர்த்து உச்சரித்தால் அஷ்டாக்கூரம் அஷ்டாக்கூரமாகும்’ என்றது ‘அத்ய ராமஸ்ய ராமத்வம் பச்யந்து ஹரிபூதபா:’ என்று இராமபிரான் சொன்னதுபோலே. ‘வாநரமுதலிகாள்! ராமனுடைய ராமத்வத்தை இன்று பாருங்கோள்’ என்றது ராமனுடைய கார்ய சக்தியை இன்று காண்மின் என்றபடியேயன்றி, இதற்குமுன் இராமனுக்கு ஏதோவொரு அவயவம் குறைந்து போயிருந்து அதனை இப்போது நிறைத்துக்கொள்ளுகிறதாகச் சொல்வதன்றிறே. அதுபோலவே இங்கும் அஷ்டாக்கூரதா பவேத் என்றது தன்னுடைய கார்யகரத்வம் பொலிய நிற்கும் என்றபடி. இங்ஙனே பொருளன்றாகில் “அஷ்டாக்கூரஸ்ய அஷ்டாக்கூரதாபவேத்” என்றது ஜரஹுவாதி வாக்யார்த்தம்போலே அஸம்பத்தப்ரலாபமேயாம். உத்தேச்ய விதேயங்கள் என்னவென்று வினவினால் மறுமாற்ற முரைக்கத் தமொறி நிற்பீர்கள். ஓளபசாரி கப்ரியாகமென்று நிர்வஹிக்கப் பார்ப்பதெல்லாம் * சுஷ்டுஃவிதா காவொ டுஃகரொதிக்கு துஸ்யயோக கேஷமமாமத்தனை. “பீஜம் ஸப்தாக்கூரஸ்ய ஸ்யாத்” என்றோ, “மந்த்ரகேஷஸ்ய பீஜம் ஸ்யாத்” என்றோ வசநகைவி இருந்ததாகில் பூர்வபுகிகள் சொல்லும்பொருளன்றிவேறொருபொருளும் பிரமனாலும் பேசு

வொண்ணாது. “அஷ்டாக்ஷரஸ்ய பீஜம்ஸ்யாத்” என்றும், “அஷ்டாக்ஷரஸ்ய அஷ்டாக்ஷரதா ஸ்யாத்” என்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிராநிற்க ப்ரமாதத் தாலே ஏறிடும்பொருள் ப்ராமாணிகர்க்கு ருசிக்கமாட்டாதிதே.

42. “ஸூக்யாபேவொ டேவது ஜ்ஞானே” என்ற வேதவாக்கியமும் நோக்கத்தக்கது. இந்தச் சூதியில் ஸ்வப்ரக்ரிதையக்குச்சேர, “ச்ரத்தயா, அதேவ, தேவத்வம்” என்றே பதவிபாகம் பண்ணவேண்டுமாயினும், பட்டபாஸ்கரர் வித்யாரண்பர் முதலான வேத பாஷ்யகாரர்களும் நம்முன்னோர்களில் சிலரும் தசோபநிஷத்பாஷ்யகாரரும் அதேவஃ என்று பிரியாமல் ‘தேவ’ என்றே பிரித்து உரைத்திருக்கக் காண்கையாலே “ஜ்ஞானோ நொ பெந மதஸு பநூ” என்றபடி அதனையே அடியொற்றிப் பேசுவோம். “தேவஃ ச்ரத்தயா தேவத்வம் அக்ருதே” என்றதற்கு—அஸாதாரணங்களான ஸகலகல்யாண குணங்களாலும் எப்போதும் விளங்காநின்ற பெருமான் பிராட்டியினுல்தான் அப்படிப்பட்ட பெருமையைப் பெறுகின்றான் என்றிறே பொருள் கொள்ளுகிறோம். இவ்வநமே, இவ்விடத்திலும் பீஜாக்ஷரத்தின் சேர்க்கையாலே திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் பெருமை பொலிகின்றது என்பதே ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் பொருந்தும் பொருளாம். மற்றைப் பொருள் கனவியும் பொருந்தாது. பொருந்திற்றென்றால் கீழ்சிவரித்தபடி விரோதாதிகரணந்யாயத்தாலே இந்த வசநத்திற்கே அப்ரா மான்யும் நிலைநின்றதாம். “நவநி வவநவிரொயெ ந்யாயஃ ஸ்ரவவதி” என்னவுமொண்ணாது. பூர்வபக்பிகள் திறத்திலேயே வசநவிரோதங்கள் வலிதாக நிற்கையாலே.

43. இவ்வனே பீஜஸம்மேளந்தினுல்தான் திருமந்த்ரம் கார்யகரமாகின்ற தென்று விவக்ஷித்தால் திருமந்த்ர சரீரத்திற்கு இயற்கையாகப் பெருமையொன்றுமில்லையென்றதாகத் தேறமே, இது பரஸ்ஸஹஸ்ரப்ரமாண விருத்த மன்றே என்று கேட்பவர்கள் பரிஹாஸ்யரேயாவர். இந்த வசநமானது, பீஜாக்ஷரத்தைச் சேர்த்து ஜபிப்பதில் விரைவில் பலன் கிடைக்குமென்றும் கனத்த பேறுகிடைக்குமென்றும் சொல்லி வாகுக்ஷரங்களை ஸ்ரொவநம் பண்ணுகின்றதத்தனைபோக்கி, திருமந்த்ரத்தின் இதர நிரபேக்ஷமான சக்திவிசேஷத்தை இல்லையெனவதில் நோக்குடையதன்று. “ஜ்ஞானே து டயநீயவாநநவ” [என்னேவிட்டால் உனக்கு வேறொரு தயநீயன் கிடைக்கமாட்டான்] என்று எம் பெருமானை நோக்கி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தது—தாம் அத்தயந்தம் தயநீயர் என்பதைக் காட்டுவதிலே நோக்குடையதேயன்றி வேறொன்றில் நோக்குடைத் தன்றிறே. திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வனுன தேவாதீதேவன் பிராட்டியினுல்தான் தேவனாகிறுனென்றதும் பிராட்டியின் வைபவத்தை ப்ரசம்ஸிப்பதில் நோக்குடையதேயன்றி பகவதவைபவத்தைக் கூறைப்பதில் நோக்குடையதன்றிறே. “அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாந்மஜா” இங்யாதிகளுக்கும் இங்ஙனேயிறே நிர்வாஹம். ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாப் நிருபாதிகமான அப்ரமேயத்

வத்தை இல்லையெய்வதன்றிநீ. இவ்வோ கணக்கிலே, “தேநாஷ்டாக்ஷரதா பவேத்” என்று பீஜப்ரசம்ஸைபண்ணினவிடம் திருமந்திர வைபவத்தைக் குறைத்ததாகாது. ஆகையாலே இவ்வு நாம் கூறின பொருளே பொருள்.

44. வஸ்துஸ்திதி இவ்வனையிருக்கச் செய்தேயும் விபரீதார்த்த ப்ரமத் தாலே சிலமஹான்களும் மாறுபடவுரைத்தது தாக்கபாண்டித்யத்தாலேநினைத்த தெல்லாம் ஸாதிக்வல்லோமென்ற கட்டளைக்குச் சேருமென்பர் திருவாழ்வார் பன். “கூலிநிவெஸவஸீக்யதவெதஸாஹ் வஹுவிஷாஸி ஸஹவதி ஹ்ரஃ” என்று ஆளவந்தாரும், “விவெக்யபலெகதொஹூலிநிவெஸ வெஸொஹ ரெசு” என்று ஆழ்வானும் அருளிச்செய்தபடிக்கு இணங்குமென்றார் அடிய வாக்குமெய்யனார். ரஹஸ்யதாயஸாரத்தில் ப்ரபாவவ்யவஸ்தா திகாரத்திலே “என்னடிபாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்பர் போலும்” என்றவிடத்தில் போலுமென்று சொல்லுகையாலே இது வஸ்துஸ்திதியில் நன் றன்றென்னுமிடம் ஸூகிதம்” என்னுமவர்கள் திறத்திலே இவ்வனே சொல்ல வேண்டிற்றுண்டிதே. “பிள் தொடர்ந்தோடியோர் பாம்பைப்பிடித்துக் கொண் டாட்டினாய் போலும்” “விளங்காயெறிந்தாய் போலும்” “வாரிவளைத்துண்டி ருந்தான் போலும்” “மரமேறியிருந்தாய் போலும்” “நாகத்தினோடு பிணங்கி நீ வந்தாய் போலும்” “எந்தை பெருமானார் மருவிரின்ற வூர் போலும்” இத் யாதிகளான பல்லாயிரமிடங்களிலே, போலுமென்றதை இசைநிறையாகக் கண்டு வைத்தும், வடமொழியில் “கிழிவஹிரியுராணாம்” “கயழிவவரிஹ்ய-ஹ்” இத்தயாதிகளில் இவசப்தம்போல இதுவும் தமிழில் ஒருவகை வாக்யாலங்கார மென்றறிந்துவைத்தும் விபரீதார்த்த வர்ணநம்பண்ணினது அபிரிவிசுவசத்தா லிதே. இவ்விடத்திலே சொல்லவேண்டுமவை ஸம்பந்தாய வரித்தாளுந் திலே பரக்கச் சொல்லிவைத்தோம்.

45. “தேநாஷ்டாக்ஷரதா பவேத்” என்பதற்குத் தாங்கள் பகரும் பொருளே பொருளென்று ஸாதிக்கவேண்டில், அந்தச் சிலாகத்திற்குக் கீழே சில கைச்சரக்குகள் சேர்த்துக்கொண்டால், அதாவது—‘ஸந்தீகூத்தராதிகள் ப்ரண வத்தை விலக்கவேண்டில் ஏழக்ஷரந்தானேஉள்ளது, அஷ்டாக்ஷரமாகவில்லையே’ என்று சங்கிப்பதாக ஒரு சிலாகம் கல்பித்து நுழைத்து அதற்குப் பரிஹா ரமாக “தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி” என்ற இந்தச் சிலாகம் பிறந்ததென்று அமைத்துக் கொண்டால் ஒருவாறு ஸாதிக்கலாகும். இவ்வனமே சிலர் கல்பிக்க வொருப்பட்டதாகவும் கேட்டிருக்கிறோம். ‘ஹ்நிதெவி ஹ்நாநெ நஸாநொ வ்யூயி:’—‘உள்ளிதின்று முறுநோய் ஒழிந்தில’ என்றற்போலே—அவ்வனே கல்பித்தாலும் ‘அஷ்டாக்ஷரஸ்ய’ என்று இந்தச் சிலாகத்திலே உள்ளதற்கு அஸாமஞ்ஜஸ்யம் அபரிஹார்யமேயாகும்.

46. அன்றியும், “தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி” என்றச் சிலாகத்திற்குப் பூர்வ பக்ஷிகளின் கொள்கைப்படியே பொருள் கொள்வோமென்றே வைத்துக்கொண்டு திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்குப் ப்ரணவப்ரதிச்சந்தமாக அம் என்று கூட்டிக்கொண்டு

அஷ்டாஷ்டாத்வம் ஸமர்த்தித்துவிட்டாலும், விஷ்ணுஷ்டாஷ்டரீமந்தரத்திலும் வாஸுதேவத்வாதசாஷ்டரீமந்தரத்திலும் ஸ்த்ரீஞ்சுத்ரர்கள் ப்ரணவத்தைவிட்டுப் பிழித்தால் அதன் ஸ்தாநத்திலே வேறு எந்த அக்ஷரத்தைக்கூட்டி ஷ்டாஷ்டாத்வாதிகளை உபபந்நமாகச் செய்யவேண்டுமென்று கேள்விவரின் மொளந மொழிய மறுமாற்றமில்லையாம். திருவஷ்டாஷ்டாத்ந்திற்கு “தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி” என்ற ச்லோகம் அவதரித்ததுபோல அந்த மந்த்ரங்களுக்கும் அக்ஷர பூர்த்தி ஸமர்த்தந ச்லோகங்கள் அவதரித்திருக்க வேணுமிதே. அவற்றையெடுத்துக் காட்ட வல்லாருண்டோ? அன்றி, அந்த மந்த்ரங்களில் ப்ரணவத்தை வர்ஜிக்கவேண்டா என்றாவது இயம்புவாருண்டோ? கடல் போன்ற சாஸ்த்ரங்களில் ஏதேனுமொரு மூலையிலே அதற்கான வசனங்களும் கிடக்குமென்று ஸாஹஸமாகச் சொல்லிவிடுதல் ப்ராமாணிகர்க்குப் பணியன்று. அல்லது, ப்ரணவப்ரதிச் சந்தமாக வேறேரெழுத்தைச் சேர்க்காமலும் ப்ரணவத்தைச் சேர்க்காமலும் “நமோ விஷ்ணவே” என்கிற பஞ்சாஷ்டரீயையும் “நமோ பகவதே வாஸுதேவாய” என்கிற ஏகாதசாஷ்டரீயையும் அநுஸந்திப்பதே ஸ்த்ரீ ஞ்சுத்ரர்கட்குப் ப்ராப்தம் என்றாவது, முதலில் அந்த மந்த்ரங்களில் அவர்கட்கு அதிகாரப்ராஸக்திதானே இல்லையென்றாவது சொல்லிவிடப்பார்க்கவேணும். அங்ஙனாகில், கீழ் எடுத்துக்காட்டிய ஸ்ரீபௌஷ்கர ஸம்ஹிதாவசநங்கட்கு ஜலாஞ்ஜலியாமத்தனை. ஆகையாலே, “தத்ரோத்தராயணஸ்யாதி” இத்த்யாதி வசநத்திற்கு நாமுரைத்த பொருளே நற்பொருளென்று சிக்கலைக் கொள்ளீர்.

47. ஆரியர்கள்! ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் தொடங்கி நாத யாமுநயதிவர லோகாசார்யாதி பரம்பரையாய்ப் போருகின்ற ஸ்தாசார்ய பரம்பரையில், மந்த்ரானுஸந்தாநத்தில் ஸ்த்ரீஞ்சுத்ரர்கட்குப் ப்ரணவம் கூடாதென்றும், அதற்குப் ப்ரதிச்சந்தமாக வேறேரெழுத்தைக் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் இங்ஙனெத்த குத்வித வாதங்கள் அணுமாத்ரமும் ஆவிர்ப்ப வித்ததில்லை. ஸந்நிஹித காலத்தில் மந்த்ரஸாலவட்ட வேதாந்தாசார்ய ப்ரஹ்மதிகள் சிலர் தோன்றி ஸ்வச்சந்தமாகச் சில க்ரந்தங்களை யெழுதிவைத்து அநுஷ்டாநங்களையும் ஸ்வைரமாக மாறுபடுத்தி வைத்ததுபோலே இடையிலே தோன்றிய சிலர் ஁ரஹ்யத்தைக் கல்பித்து அதற்கேற்ற ஆசாரத்தையும் ஆரம்பித்தார்கள். ஸம்ப்ரதிபந்நரான ஆசார்யர்கள் இவ்விஷயந்தன்னை நெஞ்சிலும் நினைத்திலர். ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் தங்கள் தங்கள் திருவடிகளை ஆச்ரயித்த முமுக்ஷுக்களனைவர்க்கும் ஏகரூபமான மந்த்ரசரீரத்தை உபதேசித்தருளினார்களேயன்றி இங்ஙனே விச்வாமித்ர ஸ்ருஷ்டியை நெஞ்சிலிட்டெண்ணினாருமில்லை. “நிந்திருவெட்டெழுத்தும் கற்று” என்றும் “எட்டெழுத்து மோதுவார்கள்” என்றும் ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களில் அருளிச் செய்வதும், வேதவேதாங்கங்களில் ப்ரவரித்தமான திருமந்த்ர சரீரமேயன்றி வேறன்று.

48. திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமான் பக்கல் திருமந்த்ரோபதேசம் பெற்ற திருமங்கைமன்னன் ‘அந்நமோநாராயணய’ என்று பெற்றாரென்னில் நாவேம். ப்ராஹ்மணோத்தமரான ஸ்ரீமதுரகவிகட்கு நம்மாழ்வாருபதேசித்தது அந்நமோ நாராயணயென்னில் * இதனில் மிக்கோராய்வுண்டே ?

49. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யபரயஸார மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் “நாமஞ் சொல்லில் நமோநாராயணமே” என்ற கலியன் பாசுரத்தை உதாஹரித்த விடத்திலே ஸாராஸ்வாதிரீ விபாக்கியானத்தில் “திருமங்கைபாழ்வார் வர்ணந்தரமான படியாலே ஸப்ரணவமான இம்மந்த்ரத்துக்கு அநதிகாரியானபடியாலே” என்று தொடங்கிச் சில வாக்கியங்களாலே ப்ரணவ சதுர்த்திகளை யொழித்தே திருமங்கையாழ்வார் நம்மாழ்வார் போல்வார்க்குத் திருமந்த்ரம் ப்ராப்தமாயிற் றென்று கைகூசாதே எழுதி வைத்தார்கள். இது தனக்கு நிதானமென்னில் ; ப்ரபாவவ்யவஸ்தாதிகாரத்திலே “ஆழ்வார்கள் வருத்தாந்தங்கையுமாராய்ந்தால் ஸ்வஜாதிரியமத்தைக் கடந்தமையிலை” என்று தூப்புலம்மான் வரைந்து வைத்ததே யென்னவேண்டும். நம்மாழ்வார், தேவுமற்றறியாத மதுரகவிகட்கு உபதேசித்ததும் ப்ரணவ வர்ஜமேயென்று இவர்களது கொள்கை போலும்.

50. மதுரகவிகட்கு மந்த்ரோபதேசம் ஆழ்வார் பக்கலில் ப்ராப்த மாயிற்றிலை யென்றும், ப்ராஹ்மணர்க்கு மந்த்ரோபதேசம்பண்ண ஆழ்வார் அதிகாரி யல்லரென்றும், மதுரகவிகள் மந்த்ரோபதேசம் பெறுதற்கு மாத்திரம் வேறொரு ஸ்வஜாதியரைத் தேடியோடினாராயிருக்க வேணுமென்றும் விளங்கவுரைக்கவிரும்பிய வேதாந்ததேசிகன் அந்த ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்திலேயே “வித்யாமந்த்ராதிகளுடைய க்ரஹணம் ப்ராஹ்மணாதி விஷயத்திலேயாகவேணுமென்னுமிடம் ‘ஸூத்ரபொநா வஹோஜாநொநாநொநுஷ்டுஸூதஹே’ என்ற விதுரவாக்யத்தாலே வரித்தம்” என்ற நெழுதிவைத்தார். இதனால் தேறிற்றென்னென்னில் ; “அன்பர்க்கேயவதரிக்கு மாயன் நிற்க அருமறைகள் தமிழ்செய்தான் தாளே கொண்டு, துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக்காட்டிந் தொல்வழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே” என்று இவர்தாம் பேசின பாசுரத்திப்பகர்ந்த தொல்வழியாவது-வாக்குண்டான், நல்வழி, நன்னெறி, நளவெண்பா, இலக்கணச் சுருக்கம் முதலிய தமிழ் நூல்கள் பயில்வதற்காகக்கொண்ட உபாத்யாய வித்யார்த்திபாவமேயொழிய மற்றைப் படியான ஆசார்ய சிஷ்யபாவமன்றென்று நன்குவிளக்கப்பட்டதாயிற்று. “விதுராதிகளிலும் உத்க்ருஷ்ட ப்ரபாவரான ஆழ்வார்களுடைய வருத்தாந்த விசேஷங்களை நம் அதுஷ்டாநத்துக்குத்ருஷ்டாந்தமாக்கலாகாது” என்றவளவோடே நின்றிருந்தாராகில் இனிதாயிருக்கும். பாரதவாஜ ஸம்ஹிதையில் ந்யாஸோபதேச பரமான முதலத்யாயத்தில் “ந ஜாது மந்த்ரஜா நாரீ நகுத்ரோ நாந்தரோத் பவஃ” என்று தொடங்கி “நாரீஹந்த்யாசார்யதாம் க்வசித்” என்று ஸ்த்ரீசுத்ரர்கட்கு மந்த்ரோபதேசகதூர்த்வஜபமான ஆசார்யத்வம்பண்ண ஒருகாலும் யோக்யதையிலையென்று முதலில் ஸாமான்யமாக நிஷேதித்து, உடனே

“கிம்ப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோநிஷு—”ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம்சிந்த்யம் குலாதிசம்” என்று விசேஷமாகவுரைத்ததையெடுத்துக்காட்டி உபஸம்ஹரித்திருந்தால் சாலஷ்மினிதாம். அங்ஙனன்றிக்கே “ஜாத்யாஷ்டிபூஸத ஸாஷ்டிம் ஐசுதிகாவெ லவிஷ்ணுதி” “ஶ்ரீயதி-புணாஜநநாபிவ” இத்யாதிகளை எழுதிவைக்கையாலே பின்புள்ள வ்யாக்யாதாக்களும் ஆழ்வார்கள் திறத்திலே யதாசத்தி கிஞ்சித்கரித்து நின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட அஸமஞ்ஜஸ வாக்யார்த் தங்களை அறுவத்ப்பதுதானும் “ஷொஷாநுலிஷாநாய-பா ஸுதிராவிடி-புரீக ரொதி வெவராமு” என்று ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்திற் கூறிய கணக்கிலே நமக்கு அவத்பாவஹமென்று ஒதுங்கப்ராப்தம்.

51. ஆக இதுகாறும் “நஸ்வரஃ ப்ரணவோங்காநி” என்ற வசநத்திற்கு உண்மைப் பொருளைப்பற்றி நின்று பூர்வபக்ஷங்களைப் பரிஹரித்து வந்தோம். இனி, அந்த வசநம் ப்ரணவஸாமாந்யத்தை நிஷேதிக்க வந்ததாகக் கொண்டு “மந்த்ர மாத்ரோக்திரிஷ்யதே” என்றதற்கு “மந்த்ரஸேஷோக்திரிஷ்யதே” என்று பொருள் கூறுகின்ற பூர்வபக்ஷிகளின் ஸரணியை இசைந்தாலும் ஹாரியொன்று மில்லை யென்பதை விளக்கி யுரைக்கப்படுகுவோம்.

52. ஸாமாந்ய விசேஷந்யாயமென்பது ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் ஆளப் பெற்றது. ஜீவஹிம்ஸை மஹாபாபமென்று ஸாமாந்யமாக மறுக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் அக்ரீஷோமீய பசுவிசஸநம் விசேஷ விதிப்ராப்தமா யிராநின்றது. “ஹாஷாமாநம் நமாதவ்யம்” என்ற ஸாமாந்ய நிஷேதமானது “ஹரிகீர்த்திம் லிநைவாந்யத்” என்ற விசேஷ வசநத்தாலே தள்ளுண்டது. “ஹாஷாமிதிஃ ப்ரஹ்மஜாஹவதி வயநாசு” என்று த்ரமிடோப நிஷேத்தாத்பர்ய ரத்நாவனியிலும் சொல்லலாயிற்று. இங்ஙனெடுத்த உதாஹரணங்கள் பரஸ்ஸஹஸ்ரமுண்டு. அப்படியே, “நஸ்வரஃ ப்ரணவஃ” என்ற இந்நிஷேதமும் அவைஷணவ ஸ்தரீ சூத்ரர்களை இலக்காகக் கொண்டதாகக் குறையிலலை.

53 ஸாமாந்ய நிஷேதம் சாஸ்த்ரவித்தமானாப் போலவே விசேஷ விதியும் சாஸ்த்ரவித்தமாக வேணுமேயென்னில்; அதுதனக்கும் குறையிலலை. பராசர ஸம்ஹிதையில் மூன்றாமத்யாயத்தில் வைஷ்ணவ ஸ்தரீசூத்ரர்களுக்கு விசேஷ விதி யுரைக்குமடைவிலே “ஸதா ப்ரணவஸம்யுக்தம் மூலமந்த்ரம் த்வயாதிகம்—வேதஸ்வராதிவர்ஜம் ஸ்யாத் சூத்ராணாம் மந்த்ரஜாபநே” (104) என்றும், “ஸதா தாந்த்ரிகமந்த்ரஸ் ஸ்யாத் வேதஸ்வரவிவர்ஜிதஃ—மூலாதிஸர்வமந்த்ராணாம் விதிரேஷ ஸதா பவேத்—.....ஸதா ப்ரபந்நசூத்ராணாம் ஸர்வேஷாம் மோக்ஷகாங் கூஷிணாம்—மத்ஸாயுஜ்யாதிஸித்த்யர்த்தம் த்விஜதர்மோக்தவத் பவேத்.” (107) என்றும் முமுக்ஷுக்களான ப்ரபந்ந சூத்ரர்களுக்கு வேதஸ்வரத்தை மாத்ரம் விட்டொழித்து ப்ரணவஸஹிதம் கூடுமென்றுசொல்லிற்று. பூர்வபக்ஷிஸஜாதீ யர்கள் ஆந்த்ரஸிபியில் அச்சிடுவித்த பராசரஸம்ஹிதையிலும் இவ்வசநங்கள் காணலாம். [பக்கம்—கசு.]

54. இந்த ஸம்ஹிதை ப்ரமாணமாகில் இதுதன்னிலே “ஸ்யாத் க்ஷௌரம் விதவாநாம் து ரிரோமாத்ரம் ஸதாப்ஜஜ் ” என்று விதவாவபநம் விதித்திருப்பது க்ராஹ்மமாக வேண்டாவோவென்னில்; இந்த விசாரம் இங்கு வேண்டா; அதைப்பற்றித் தனியே பேசுவோம்.

55. வ்யோமஸம்ஹிதை முதலிய மற்றும் பல ஸம்ஹிதைகளிலும் முமுக்ஷு ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு ப்ரணவஸஹிதமந்த்ராத்ரஸந்த்ரநம் அதுமதமாயிருக்கையாலும் விசேஷவிதியாலே ஸாமான்யநிஷேதம் அந்யபரமாகிறதென்று தெளியக்கடவர்கள். இதனையே மற்றும்பல ப்ரமாணங்களைக் கொண்டும் நிலைநாட்டுவோம் காண்மின்;—

56. த்ரைவர்ணிகளிலும் உபநயநம் செய்யப்பெறாத பாஸிசர்கள் சூத்ரதூயர்களென்றும், இரண்டாம்பிறவி பெற்றபின்னரே வைதிகத்திற்கு அதிகாரம் பெறுகிறார்களென்றும் ஸர்வஸம்மதம். உத்தரபாதனுடைய மகனான த்ருவன் அதுபரீதனாயிருக்கும்போது ஏதோ ரோஷத்தாலே தவஞ்செய்ய விரும்பி அரணியம் நோக்கிச் சென்றவிடத்து ஸப்தர்ஷிகள் ஸந்தித்து அவனுக்கு நன்மையுபதேசிக்கும்போது ப்ரணவத்தோடுகூடின வாஸுதேவத்தாதசாக்ஷரீயை உபதேசித்தார்களென்னுமிடம் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலே முதல் அம்ஸத்தில் பதினேராமத்யாயத்தின் முடிவில் ஸ்பஷ்டமாக விளங்காநிற்கும். “ஓம் நமோ வாஸுதேவாய” என்பது அவ்விடத்து ஆதபூர்விபாகும். அவன் அதுபரீதன் என்னுமிடம் அவ்விடத்திலேயே “வதூவஹாஸஸம்ஹந்தொ வாயுஸம் நூவநடிந!” (34.) என்ற மஹர்ஷிகளின் வாக்கியத்தால் விளங்கும். இப்படிப்பட்ட சிறுவனுக்கு ஸப்ரணவமந்த்ரத்தை உபதேசித்தவர்கள் ஸாமான்யரல்லர்; ஸாக்ஷாத் ஸப்தர்ஷிகள்; பூர்வபக்ஷிகள் பகரும் நிஷேத சாஸ்த்ரங்களை அவர்கள் அறியாதரல்லர்.

57. இவ்விடத்தில் குறிக்கொள்ளத்தக்க விஷயமொன்றுண்டு; “ஓம் நமோ வாஸுதேவாய” என்று கீழுதாஹரித்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணச் ச்லோகத்தின் வியாக்கியானத்திலே எங்கொழுவான் “சுசூ லாடிஸாக்ஷரீஹொ விவக்ஷிதஃ. ஹொமாடிஷு யுாவஸு தநஹொவஹொஸுவிஹொ. ஹொஹொஸு வஹொஸு தாடிசு யயாவாஃ நவிகஃ.” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூத்திகள் நன்கு நோக்கத்தக்கவை. “ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய” என்று பன்னிரண்டு திருவெழுத்துக்களையும் மூலத்தில் சொல்லாமல் சில அக்ஷரங்கள் [அதாவது, பகவதே என்ற பதம்] மறைக்கப்பட்டிருந்தாலும் த்ருவனுக்கு த்வாதசாக்ஷரீயை உபதேசித்ததாகப் புராணத்தரங்களில் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கையாலே இங்குள்ளது பூர்ணமந்த்ரத்திற்கு உபலக்ஷணம். ரஹஸ்யமாய் உபதேசிக்கவுரிய மந்த்ரமாகையாலே பூர்ணமான மந்த்ரசரீரத்தை இங்கு ஓதாமல் மறைத்திருக்கிறது—என்றாய்த்து எங்கொழுவானருளிச் செய்திருப்பது. ஆகையாலே, உபநயநம் பெறாத பாஸிசனுக்கு ப்ரணவஸஹிதமான மந்த்

ரத்தை உபதேசித்ததற்கு இது ப்ரமாணமாமளவன் றிக்கே, “நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ச்வபாகு புநராகமத்” இத்யாதி ஸ்தலங்களில் மந்த்ரத்தின் ஏக தேசம் நிர்ந்திஷ்டமாயிருந்தாலும் அது பூர்ணமந்த்ரத்துக்கே உபலக்ஷணமென்று கீழ் நாம் உபபாதித்தவற்றுக்கும் அவ்யாஹதமான ப்ரமாணமாகா நின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலுள்ள ப்ரக்ருத ச்லோகத்தை நம் தூப்புலம்மான் கடாக்ஷித்திருப்பரேல் “பெரியதொரு மாம்பழத் திலே நடுவுள்ள அம்சம் த்யாஜ்யமாய் மற்றது உபஜீவ்யமாகிறுப்போலே த்வாதசாக்ஷரி யிலும் நடுவுள்ள அம்சம் கழிந்தால் ஸர்வோபஜீவ்யமா மென்னுமிடம் ‘ஓம் நமோவாஸுதேவாய’ என்னும் த்ருவோபதேச ப்ரகரணஸ்த வசநத் தாலே வரித்தம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியிருப்பர். திருமந்த்ரத்திற்கு எட்டுக்கண்ணை கரும்பு த்ருஷ்டாந்தமாகக் கிடைத்தாற்போலே த்வாதசாக்ஷரிக்கு மாம்பழம் த்ருஷ்டாந்தமாகக் கிடைக்கலாமிறே. அதில் உள்ள ஞுள்ள கொட்டை த்யாஜ்யமாகிறுப்போலே இதிலும் உள்ள ஞுள்ள ‘பகவதே’ என்னும் பதம் த்யாஜ்யமென்னலாமிறே. யதாப்ரமாணவாதிகளாகையாலே உள்ளதை மீறி உரைக்கவொண்ணாதிறே. திருமந்த்ரத்தில் சதுர்த்தியை விட்டுடொழிக்கும்படி வசநலேசமும் க்வாசிக்காறுஷ்டாநமும் இல்லாதிருக்கச் செய்தே “நமோநாராயணேத்யுக்த்வா” என்றதையும் “நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணவென்று” என்றதையுமே கொண்டு சதுர்த்தியை நிஷேதிக்குமிவர்கள் “ஓம் நமோ வாஸுதேவாய” என்ற ப்ரக்ருத வசநத்தையுங்கொண்டு, பகவதே என்னும் பதமொழிந்தவளவே ஸாவாதிகாரம் என்று சொல்லி வைத்திருப்பரேல், “ஹாஹா! ஸ்வாமி என்ன ஸைக்ஷமார்த்தம் சிஷிக்கிறார்!” என்று அகங்குழைந்து குலாவுவார் பலருண்டாவிறே. அதுநிற்க. த்ருவன் அதுபரீதனாயிருக்கும் நிலைமையிலே ப்ரணவஸஹித மந்த்ரோபதேசம்பெறக் காண்கையாலே ப்ரணவ நிஷேதமுள்ளவிடம் அச்சரத்தாளு விஷயமென்றொதுங்கும். “ச்ரத்தைவ காரணம் பும்ஸாமஷ்டாக்ஷரபரிக்க்ரஹே.”

58. இன்னமும், ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் நான்காமத்யாயத்தில் நான்காம் ப்ராஹ்மணத்தில், யாஜ்ஞவல்க்யர் தம் மனைவியான மைத்ரேயிக்கு மோக்ஷோபாயமான ப்ரஹ்மோபாஸநத்தைப் பரக்கவுபதேசிக்கக் காணுகின்றோம். யோகயாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியிலே ஞாநி-1 யென்பவளுக்கு யோகோபதேச பூர்வகமாக ப்ரணவம் முதலியவற்றை உபதேசிக்கக் காணுகின்றோம். ப்ரஹ்மாதனென்னும் அதுபரீதனான அசுரச் சிதவன் “ஓம் நமோ வாஸுதேவாய தஸ்மை பகவதே ஸதா” என்றும் “ஓம் நமோ விஷ்ணவேதஸ்மை” என்றும் ப்ரணவஸஹித மந்த்ரங்களைச் சொன்னானை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலே [க-உக-எஅ, அச.] ஸ்பஷ்டமாகக் காணுகின்றோம். கபிலர் தேவஹிதிக்கு ஸாங்க பக்தியோகோபதேசம் பண்ணிற்றும், பார்வதிக்கு ருத்ரன் ஸப்ரணவாஷ்டாக்ஷரோபதேசம் பண்ணிற்றும் ஸ்ரீ பாகவத பாத்மபுராணதிகளில் ப்ரலித்தமாகக் காணுகின்றோம். உத்தாராம சரித நாடகத்திலே [2-3.] “கலிநமஸுபு

ஐவாஃ ஸ்ரஹஸொ ஹ்ரியாஃவ உத்யவிஷொ வவணி | தெஷ்யாயிமணஃ
சிமஹாணவிஷ்யாஃ வாஜீகிவாஸூ-பாஹிஹ வய-பூபி||” என்று-ஆத்யேயியென்பா
ளொரு பெண்பெண்டாட்டி சொல்லுமாறு காணுகின்றோம்.

59. இந்த ஏட்டுக்கதைகளெல்லாம் இக்காலத்து வயத்தினர் விஷயத்திலே
த்ருஷ்டாந்தமாகைக்கு அவகாசமிதென்று ஏகோந்தியிலே சேஷபிக்கவுங்
கூடும். நம்பாடுவான்கலியன் முதலானோர்ப் ப்ரணவ சதுர்த்திகளைவிட்டார்களென்
பதற்குமாத்திரமே ஏட்டுக்கதைகள் அவலம்பமாயிக. மற்றவற்றுக்கு அவற்றை
உதாஹரிக்கலாகாதென்றே இசைந்திடுவோம். த்ரைவாணிகர்களும் அதுபரீத
ரான பாஷிசர்களுக்கு அக்ஷராப்யாஸத்திலே ப்ரணவத்தைக் கற்பிக்க எங்குங்
காணுகின்றோம். மற்றும் சொல்லுகோம் கேண்மின்.

60. ‘ஸ்தீரீகள் வேதங்களை வாயாற்சொல்லவும் காதால் கேட்கவுமாகாது’
என்று ஸாமான்யமாக நிஷேதமிருக்கச் செய்தேயும் சில ப்ரகரணங்களில் விசேஷ
விதி பலத்தாலே சில வைதிகமந்திரங்களை வாய்திறந்து உச்சரிக்கும்படியாவதை
அதுஷ்டாந்தத்திலும் காணுகின்றோம். “கவஸ்யுஷ்டா ரீநலாவெகிதாநநிதெந்ந
தயா வஜீ வகிஸ்யேகேத” [ப்ரயோகசுத்திரிகா] என்னக்கடவதிறே. அன்றி
யும், ப்ரதிபத்திகாமத்தில் ஸ்தீரீகளுக்குக் கீர்த்துவம் ப்ராப்தமானால் அக்ரிப்ர
தாநமந்த்ரத்தை ஸாக்ஷாத்நாக வாயாற் சொல்லுவித்து ஸம்ஸ்கரிப்பிக்கக்காண
ுகின்றோம். இங்ஙனே பல. இவ்விடங்களில் ஸ்தீரீகளுக்கு வேதோச்சாரண நிஷே
தம் அபவதிக்கப்படவில்லையா? ஸ்தீரீகூத்ரர்களின் செவியிலே வேதாக்காரம்
விழுந்தால் ஈயத்தையும் அரக்கையுமுருக்கிச் செவியிலேயூற்றி நிரப்பவேணு
மென்ற † சாஸ்த்ரமெல்லாம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்ஸ்யம் பெற்ற ஸத்வயத்திகள்
திறத்திலே பயன்படுகின்றனவோ? ச்ரோத்ரியக்ருஹினிகள் காதிலே அநவாதம்
வேதமெயிறே விழாநிற்கும். “தஸ்மாத் சூத்ரஸமீபே நாத்யேதவ்யம்” என்றதும்
அவைஷ்ணவகூத்ர விஷயமாக ஒதுக்கப்படவில்லையா? “சூய-பூயிஷிதாவா
ஸூ-பூ-கநூஸஸூத-பூ-ஸூ” [ஆபஸ்தம்பர்.] என்னப்பட்ட விலக்ஷண
கூத்ரர்கள் விவக்ஷிதரல்லரிதே.

61. “நமோஹிகேசாய” என்கிற வேதவாக்கியத்தை யெடுத்து அப்பயதீக்ஷி
தர் சிஷ்யர்களுக்கு அர்த்த ப்ரவசநம் பண்ணும்போது “ஹரி-க-சாய” என்று
பிரித்து, ஹரி-நாராயணனுக்கும், க-பிரமனுக்கும், சாய-தலைவனுை சிவனுக்கு,
நமஸ்காரம் என்று சிவபாரம்ய பரமாகப் பொருள்கூற, இதனைக் கேட்ட அவ
ரது தாயார் ‘பையலே! பக்கத்தகத்துத் தின்னையிலே பதபாடமோதக்கேளாய்’
என்ன, “ஹிகேசாயேதி ஹரி-கேசாய” என்று ஒதக்கேட்டு, “அந்தோ!
தப்பச் சொன்னேன்; செம்பட்ட மயிருடையான் என்கிறது” என்றாராம்.

† இவ்விஷயம் கௌதம தர்ம ஸூத்ரத்தில் பன்னிரண்டாமத்யாயத்திலுள்ளது. மூலத்
தில் “அதஹாஸ்ய” என்று சூத்ரனைமந்திரம் எடுத்திருந்தாலும் இது ஸ்தீரீகளுக்கு முப
லக்ஷணமென்று வியாக்க்யாநாத்களால் விளக்கப்பட்டது.

தீக்ஷிதர் முதலில் சொன்ன சிவபாரம்பரப்பொருள் வேதபுருஷனுக்கு விவக்ஷிதமாகில், “ஹரிகேசாயேதி ஹரிக-நசாய” என்று ஒதலாகுமென்பது இங்கே விஷயம். உது கிடக்க. பரமவிஷ்ணு பக்தையான தீக்ஷித மாதாவின் பக்கவிலே “சூவாஜதூஷுரம் ஸ்ராக்ரூபுதிவ-பிரணம்” என்ற ஸாமாந்யசாஸ்திரம் இடம்பெற்றதில்லை யென்றுணர்வீராக.

62. இன்னமுமொன்று கேளீர் ; ஸச்சரித்ரரகக்ஷயில் ஊர்வபுண்டரதாரண விதிப்ரகரணத்தில், பஸ்மதாரணத்தையும் திரியக்புண்டரத்தையும் விதிக்கிற சில வசநங்களை பெய்துத்துக் காட்டுமிடத்திலே அவை சூத்ரர்களுக்கேயன்றி மற்ற ப்ராஹ்மணதிகளுக்கு அல்லவென்று ஒதுக்கி, அதுதன்னிலும், வைஷ்ணவசூத்ர வ்யதிரித்த விஷயமேயாகக் கடவது என்றும் தேசிகன் ஸ்தாபிக்கக் காண்கிறோம். “உக்ரூநி யக்ஷணாநெடுவம் ஸ்ராவணவெறுதி தக்ஷணதாதிவாஹுஸாநாநா ஸாநிபூரணாவ விய்யதொ” என்ற நாரதீய வசநத்தையும் “ஊர்த்வபுண்டரம் துகர்த்தவ்யம் சூத்ரார பூத்யா ஸதோயயா” என்ற பாரமேஷ்டய ஸம்ஹிதாவசநத்தையும், “சூத்ரஸ்யைவ திரிபுண்டரகம்” என்ற ப்ராஹ்மராத்ர வசநத்தையும் மற்றும் பல வசநங்களையும் உதாஹரித்த தேசிகன், பஸ்மதாரணமும் திரியக்புண்டரமும் சூத்ரர்களுக்கே யொழிய த்விஜாதிகளுக்கன்று என்று முந்துற ஸமர்த்தித்து, பிறகு, “தஸ்மாந்மாம் ப்ராப்து மிச்சத்பிர் வைஷ்ணவைர் விமலாசயை :-ஊர்த்வபுண்டரமிதம் தார்யம் ஸத்யஸ் ஸம்ஸாரமோசநம்.” இத்த்யாதி வசநங்களில் “வைஷ்ணவை:” என்றிருப்பதைக்கொண்டு, சூத்ரர்களுக்கும் வைஷ்ணவத்வமுண்டாகில் அந்தணர்களோ டொக்கவே புண்டரஸந்நிவேசமாகக் கடவதென்று ஸமர்த்தித்த ந்யாயம் திருமந்திர விஷயத்திலும் அவ்யாஹத ஸஞ்சாரமாம். கீழுதாஹரித்த பராசர ஸம்ஹிதா வசநாதிகள் இதனை வற்புறுத்தும். அந்த ஸம்ஹிதா வசநத்தைப் பூர்வபக்ஷிகள் ப்ரகூபித்தமென்றே கொள்வார்களாகில், அதனை யாம் மறுப்போ மல்லோம். அங்கனே உடன்படுவோம். உபயஸம்ப்ரதிபந் ப்ரமாணங்களுக்கு தூர்ப்பிக்ஷயில்லையே. அங்கனே பல சொன்னோம், பலவும் சொல்வோம்.

63. ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் வேதவாக்கியங்களை அல்பமும் உதாஹரிப்பதில்லையென்றுமிடம் ஸர்வஸம்மதம். குருபரம்பராஸாரத்தில் “யஸ்யதேவே பராபக்திர் யதா தேவே ததா குரோ” என்று உதாஹரிக்க வேண்டுமிடத்திலும் அது ச்ருதியென்றுவிட்டு, அதன் பொருளை மாத்திரம் “பகவத்விஷயத்திற் போலே குரு விஷயத்திலும் பரையான பக்தியுடையவனுக்கு அபேக்ஷிதார்த்தங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்” என்று அருளிச்செய்கிறார். இஃது இப்படியிருக்க, மேல் அபராத பரிஹாராதிகாரத்திலே “இச்சிலோகங்களில் ப்ராஹ்மணசப்தம் ‘விஷ்ணும் க்ரான்தம் வாஸுதேவம் விஜாநந் விப்ரோ விப்ரத்வம் கச்சதே தத்வதர்சீ’ என்கிற ப்ரக்ரியையாலே விசேஷ விஷயம்” என்றருளிச்செய்கிறார். இங்கு உதாஹரிக்கப்பட்ட விஷ்ணும் க்ரான்தமித்யாதி ப்ரமாணம் எவ்

விடத்தென்று ஆராய்வேம். வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் “தவிப்ராவலாவி வநுவி” என்கிற ச்ருதியை வியாக்கியானிக்குமிடத்திலே அதன் கீழ் ச்ருத ப்ரகாசிகாகாரருடைய தாத்பர்யதீபிகையில் ‡ “கயவ-ஓணே ‘விஷு-ஓ க்ரான-வாஸு-ஓடிவ-விஜாநது விப்ராவிபுஷு-ஓமஹுதே ததூஹி-ஓ’ ஐ-தி வவநாசு” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே இது அதர்வண வேதவாக்கியமென்று விளங்காநின்றது. பஞ்சவிஜயங்களிலும் மற்றும் அனந்தாழ்வான் வாதார்த்தங்களிலும் இங்ஙனேயுள்ளது. நூற்றெட்டு உபநிஷத்துக்களுள் ஒன்றான சாட்பாயநோபநிஷத்திலும் இஃது உள்ளது. ஆகவே இது வேதவாக்கியமன்றென்று மறுக்கவொண்ணாது. வேதவாக்கிய முதாஹரிப்பதில்லையென்கிற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு விஷயமான ரஹஸ்யத்திலே இந்த வேதவாக்கியத்தை உதாஹரித்தேதேசிகனுடைய திருவுள்ளம் ஏதென் ஆராயவேண்டும். ஸர்வஜ்ஞரானுக்கு இது வேதவாக்கியமென்று தெரிந்ததில்லை யென்னப்போகாது இனிச் சொல்லவேண்டிற்றென்னென்னில்; இந்த வசநம் வேதத்திலிருப்பது போலவே மஹாபாரதத்திலும் வரக்காண்கையாலே, வைதிகமென்கிற ஆகாரத்தாலே இது அநுபாதேயமாயினும், பெளராணிகம் ஐதிஹாவிகம் இத்யாத்யாகாரத்தாலே உபாதேயமாகக் குறையில்லை என்று திருவுள்ளம்பற்றினாரென்ன வேண்டுமத்தனை போக்கி வேறென்றும் சொல்லப்போகாதே. இக்கணக்கில்தானே ப்ரணவமும் வைதிகமென்னுமாகாரத்தாலே அநுபாதேயமெனினும் மற்றைப்படியாலே அநுஸந்தேயமாகக்குறையில்லை யென்றுணர்க.

—சுரு-ஓ-தகவ-ஓ—

64 பொதுவாகவே ஸகல மந்த்ரங்கட்கும், விசிஷ்ய திருமந்திரத்திற்கும் சப்தசக்தியினால் காரியம் செய்யவல்லமையென்றும் அர்த்த சக்தியினால் காரியம் செய்யவல்லமையென்றும் இருவகைத்தன்மைகளுண்டு. அவற்றுள் ஜபஹோமாதி முகத்தாலே காரியஞ்செய்கையாகிற முதல் தன்மை உபாஸநாதிகாரி விஷயத்திலே விலைச்செல்லும். அந்நயார்ஹசேஷத்தவாதி ஐபமான ஸ்வரூபவுண்மையைத் தெளிவிக்கும் வழியாலே தஹிகொவாயதாயுவலாயா-ஓவமான நிவ்ருத்திமார்க்கத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் முகத்தாலே காரியஞ்செய்கையாகிற இரண்டாவது தன்மை ப்ரபத்தயதிகாரி விஷயத்திலே விலைச்செல்லும். ஸத்ரீசுத்ரர்களுக்கு உபாஸநாதிகாரமில்லாமையாலே, ஜபஹோமாதி முகத்தாலே காரியங்கொள்ளுகையாகிற முதல் தன்மையில் அதிகாரம் இல்லை. அவர்கட்கு ப்ரபத்தயதிகாரமுண்டாகையாலே அர்த்த சக்தியினால் காரியங்கொள்ளுகையாகிற இரண்டாவதில் அதிகாரம் இடையூற்றற்றே. இவ்வர்த்தத்தன்னையே “நஸ்வரஃ ப்ரணவோங்காரி” இத்யாதி சாஸ்த்ரம் சொல்லவற்று. இதில், உபாஸந்திற்கு உபயுத்தமான ஜபஹோமாதிகளின் அநுஷ்டாநத்திற்கு அதிசயத்தை விளைக்கவல்ல அபூர்வ ப்ரணவஸம்யோஜரத்திலும் ஸ்வரம் முதலிய அங்ககலாபங்களிலும் அதிகாரமில்லாமையைத் தெரிவிக்கின்ற முதலிரண்டு பாதங்களால் சப்தசக்தியினால் காரியங்கொள்ளுகையிலே அதிகாரமில்லாமை காட்டப்பட்ட

‡ தெலுங்குலிபியில்சிட்ட வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் 370-வது பக்கத்தில் காண்க.

டது. மேலே “மந்த்ரமாந்த்ரோக்திரிஷ்யதே” என்ற நன்காமடியால், ப்ரபத்திக்கு உபயுக்தமான ஸ்வரூபயாதாத்மியப்பொருளை அதுஸந்திப்பதற்கு உரிய “ஓம் நமோ நாராயண” என்கிற மந்த்ரசரீரமாத்மிரத்தில் அதிகாரத்தை இசையும் முகத்தாலே, அர்த்த சக்தியினால் காரியங்கொள்ளுகையிலே அதிகாரமுள்ளமை காட்டப்பட்டது. பாலிசர்களுக்கு அக்ஷராப்யாஸ காலத்தில் ப்ரணவ யுக்தமான அஷ்டாக்ஷரசரீரத்திலே எப்படி அதிகாரம் அதுமதிக்கப்பட்டதோ ‡ நிஷாதஸ்தபதிக்கு ஒரு யாக விசேஷத்திற்கு இன்றியமையாத வேதபாக மாத்மிரத்திலே அதிகாரம் எப்படி அதுமதிக்கப்பட்டதோ, அப்படியே ஸ்த்ரீசூத்ரர்களுக்கும் [அதாவது—ஸ்வரூபயாதாத்மியஜ்ஞாந்தினாலேயே புருஷார்த்தம் பெறக்கூடிய முழுக்ஷூக்களான ஸ்த்ரீசூத்ரர்களுக்கும்] ப்ரணவயுக்தமான திரு வஷ்டாக்ஷர சரீரமாத்மிரத்தில் அதிகாரம் அதுமதமென்பதே சாஸ்த்ரதாத் பர்யம்.

65. பூர்வமீமாம்ஸையில் ஆரூவது அத்யாயத்தில் முதல் பாதத்தில் [51, 52. ஸூத்ரங்களால்] நிஷாதஸ்தபதிந்யாயம் சிக்ஷிதமாயிராபின்றுது. அத்ரைவர்ணிகளுை நிஷாதனுக்கு ரௌத்ரயாகத்தில் அதிகாரம் வேதத்தில் அதுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. வேதோச்சாரணமின்றியாகம் பண்ணமுடியாதே, அத்ரைவர்ணிகளுக்கு வேதாதிகாரமில்லையே, எங்ஙனே அவன் ரௌத்ரயாகம் பண்ணக்கூடும்? என்று சங்கித்துக்கொண்டு “தாஹூகாவிகாவயெபாவ ஷெஸாஹிநா விஷ்யாஃ ஸம்வாஷ்ய யதிகொ நிஷாஷொ ராஹுபாஹம் கூயபாஹ” என்று மீமாம்ஸைக்கள் ஸ்தாபித்து வைத்தார்கள். அதற்கு முன்னே ராயகாராயிகாராயிகாரணமும் நோக்கத்தக்கது. ஒரு ஸங்கீர்ணஜாதீயன் ரதகாரணெனப்படுவான்; [வைச்யஸ்த்ரீயிடத்தில் கூத்தரியனுக்குப். பிறந்தவன் மாஹிஷ்யன்; சூத்ரஸ்த்ரீயிடத்தில் வைச்யனுக்குப் பிறந்தவன் கரணி; அந்த கரணியினிடத்தில் மாஹிஷ்யனுக்குப் பிறந்தவன் ரதகாரன்.] இவன் சூத்ரனல்லாவிடினும் வேதத்துக்கு அநதிகாரிஜாதியென்று பாட்டதீபிகையில் சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்டவனுக்கு விதிபலத்தாலே வேதாதிகாரம் ப்ராப்தமாயிற்றென்று அவ்வதிகாரணத்தாலுணர்க. இதனையே ரதகாரந்யாயமென்று உதாஹரிப்பர்கள். ஆக, இந்த ந்யாயங்களாலே முழுக்ஷூஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு விதிபலத்தாலே ப்ரணவோபதேசம் பண்ண ப்ராப்தம் ‘ஸ்த்ரீசூத்ரர்கள் ப்ரணவோபதேசத்திற்கு அதிகாரிகளாகில் ஸகல வேதங்களுக்கும் அதிகாரிகளாகக் குறையென்?’ என்கிற சோத்யமும் இதனால் பரிஹரிக்கப்பட்டதாம். “வசநாத் ப்ரவ்ருத்திஃ, வசநாத் நிவ்ருத்திஃ” இதே

66. கீழ்க்காட்டிய மீமாம்ஸாந்யாயங்களை மந்த்ரரத்ந விஷயத்தில் நடாதூரம்மாள் ப்ரபந்நபாரிஜாதத்திலே அதிதேசம் பண்ணியிருக்கவுங் காண்கிறோம்.

‡ பூர்வமீமாம்ஸையில் ஆரூவது அத்யாயத்தில் பதின்மூன்றாவதான நிஷாதஸ்தபத்யதிகாரணம் நோக்கத்தக்கது.

எங்ஙனையென்னில்; “ப்ரபத்திவாசகமான மந்த்ராத்ரம் காவலிச் ச்ருதியிலுள்ளது. வேதவாக்கியமான விதைத் த்ரைவர்க்கரல்லாத சூத்ராதிகளும் சொல்லலாமென்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருப்பதால் வேதவாக்கியமாயினும் இது ஸர்வாதிகாரமாகக் குறையிலலை. சூத்ராதிகளுக்கு வேதத்தில் அதிகாரமில்லையென்று மறுத்த சாஸ்த்ரமே வேதாதேசத்தில் அதிகாரமுண்டென்று இசையுமோவென்னில்; இங்ஙனே பலவிடமுண்டு; ரதகாராதிகளுக்கு வைதிகமான கூழாயாநாடிகளிலும், பத்ரிக்கு ஆஜ்யா வேஷணாதி மந்த்ரங்களிலும் அதிகாரம் ப்ரமாண வலித்தமானுப்போலே மந்த்ராத்ரத்திலும் அது ப்ரமாண வலித்தமாகிறது” என்று ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தார். “பூவதேவபாவகொஜ்ஞஃ காவலுநாடிஷு ஸூதஃ। தத்ருவவபாயிகாரதஃ ஸாவெவூரெவ விய்யதெ || தெனுவனிகெதரஸூரவிஹ்யெ தஸூதயிகியாயா...யயாஹி ரயகாராபெ ரதூயாநாடி வெவிகெ। யயாஜுவெகணாடிள துஜெனுவதூஜா பூரணதவி” என்ற அம்மான் ச்லோகங்களை ப்ரபந்த பாரிஜாதத்தில் அதிகாரபத்தியிற் காண்க.

67. சாஸ்த்ரங்களில் திருமந்த்ரம் சுயிக்ரதாயிகாரமென்று சிலவிடங்களிலும் ஸர்வாதிகாரமென்று சிலவிடங்களிலும் சொல்லியிருப்பதன் கருத்து இத்தனையே காணும்; சப்தசக்சியினால் காரியங்கொள்ளுமளவில் அதிக்ருதாதிகாரம்; அர்த்தசக்சியினால் காரியங்கொள்ளுமளவில் ஸர்வாதிகாரம் என்றபடி.

68. இங்கொன்று நோக்குமின்; ப்ரணவமொழிந்த மந்த்ரசேஷத்தில் ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கு அதிகாரம் பூர்வபக்ஷிகட்கும் ஸம்மதம். ப்ரணவ மாத்ரத்திலேறி விப்ரதிபத்தியுள்ளது. இங்கே வினவுகின்றோம்—ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யமான அர்த்த ஸ்வரூபத்திலே அதிகாரமில்லையென்று? ஓம் என்று உச்சரிப்பதில் அதிகாரமில்லையென்று? அர்த்த விசிஷ்ட ப்ரணவோச்சாரணத்தில் அதிகாரமில்லையென்று? எங்ஙனே விவக்ஷிதம்? அர்த்தஸ்வரூபத்தில் அதிகாரமில்லையென்று பூர்வபக்ஷிகளும் சொல்லிற்றிலர்; ஒமென்று உச்சரிப்பதில் அதிகாரமில்லையென்றும் சொல்லிற்றிலர். பரம்பத ஸோபாந்தத்தில் நிர்வேத பர்வத்தில் “நீ பகவத்கங்கரன் என்றால் ஒமென்றிசையாதே” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது தேசிகனால். இந்த ஒழுக்கு அங்கீகாரம் அர்த்தமாயினும் ஒமென்கிற ஆறு பூர்வியை உச்சரிப்பதில் அனைவர்க்குமதிகாரமுண்டென்னுமிடம் அப்ரகிஹதம். அஃதில்லையென்னில் ‘வருவோம் போவோம்’ இத்த்யாதி சப்தங்களை யுச்சரிப்பதும் அயுக்தமென்னவேண்டி வரும். ஆகவே, ஒமென்கிற ஆறுபூர்வியில் அதிகாரமுண்டென்றும் ப்ரணவார்த்தத்திலும் அதிகாரமுண்டென்றும் இசைந்துவைத்து, இனி இவ்விடத்தில் ப்ரணவத்திற்கு ஏது அர்த்தமோ அந்த அர்த்தத்துடன் கூடியதாக ப்ரணவத்தை உச்சரித்தல் கூடாதென்று சொல்லுமத்தனையிறே சேஷித்து நிற்பது. ஒரேவகையான சப்தத்தில் இன்ன அர்த்தம் விவக்ஷிதமாய்போது அதிகாரமுண்டென்றும் இன்ன அர்த்தம் விவக்ஷிதமாய்

போது அதிகாரமில்லையென்றும் நியமிப்பார்க்குப் ப்ரமாண ஸஹகாரமில்லையிறே. ஆனால், ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்குப் ப்ரணவத்தில் அதிகாரமில்லையென்று சாஸ்த்ரம் நிஷேதித்துக் கிடக்கும்போது நாமென்செய்வோம்? என்று பழம்பாட்டையே பாடக்கூடும். அப்படிப்பட்ட நிஷேதசாஸ்த்ரம் “வ்நாஷ வ்யூரஸுதொ யாதி ஸஸஸுமயநுயஸு” ஶ்ரீவிகாஹவி ஸூதத் வவாஷுக்ருதஸெ வாம்.” இத்த்யாதி ஸஹோதரமென்பதை நிபுணமாகநிரூபித்தோமிதே.

69. * அன்னபுகழ் முடும்பையண்ணலுலகாசிரியனருளிச்செய்த ப்ரந்த படியிலே “இதுதான் ஸர்வாதிகாரம்; ப்ரணவார்த்தத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள். இடறினவன் அம்மேயென்னுமாபோலே இது சொல்லுணக்கக்கு எல்லாரும் யோக்யர்; ப்ராயச்சித்தாபேகையிலே” (உபோத்காதத்திலே) என்ற ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கண்டார் சிலர் இதில், ப்ரணவத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள் என்றானே ‘ப்ரணவார்த்தத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள்’ என்றருளிச் செய்கையாலே, ப்ரணவம் த்ரைவாரணிகாத்காரமென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமாகிறதிறே யென்பர்கள். * கதிராயிரமரிகலந்தெரியா நிற்கச்செய்தே ‘சங்கு பீதகம்’ என்னுமவர்களிறே அவர்கள். தெளியச் சொல்லுவோம் கேண்மின்;—அவ்விடத்தில் ‘இதுதான் ஸர்வாதிகாரம்’ என்றிராநின்றது. ‘இதுதான்’ என்றதற்கு விஷயம் எது? என்று நோக்கவேணும். கீழும்மேலும் திருவஷ்டாசூத்ர ப்ரசம்ஸையே நடந்து போருகையாலே அதுவே இங்கு விஷயம். “இதுதான் சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெடவில்லாது” என்கிற கீழ்வாக்கியத்திலும், “இதுதான் ஸகல பலப்ரதம்” என்கிற மேல்வாக்கியத்திலும் “இதுதான், இதுதான்” என்று சுட்டிக்காட்டுவது திருவஷ்டாசூத்ரத்தையே யன்றி ஏகதேசத்தையன்றென்பது கீழும்மேலும் காண்பார்க்கு விசதம். “நாமமாயிரமேத்ததின்ந் நாராயண” “நம்மம் பலவுமுடை நாரண நம்பீ” என்ற அருளிச்செயல்களைக் கீழே உதாஹரிக்கையாலே இது ‘நாராயண’ என்கிற ஏகதேச மாத்ரபரம் என்றாய்த்துச் சிலர் ப்ரமிப்பது. அங்ஙனன்றுகிடர். நாராயண நாமமாத்ரம் ப்ரஸுததமாகவுள்ள பாசுரங்களையும் பெரிய திருமந்த்ரத்தின் ப்ரசம்ஸாபரமாகவே தேசிகனுள்ளிட்ட நம் ஆசார்யர்கள் ஆங்காங்கு யோஜிக்கக் காண்கையாலே நாராயண நாமப்ரஸ்தாவமுள்ள பாசுரங்களை உதாஹரிப்பது திருமந்த்ரத்தை நோக்கியே யொழிய தாவந்மாத்ர விவக்ஷயா அன்று. ரஹஸ்யத்ரயஸார மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் “இதுதன்னையே ஸ்வரவ்யஞ்ஜந பேதத்தாலே எட்டித் திருவக்ஷரமாக பாவிக்கத் திருமந்த்ரத்தோடொக்கு மென்று புராணந்த்ரோக்தம்” என்றருளிச் செய்தது ஒருபுறமிருக்கச் செய்தேயும், நாராயண சுப்தமாத்ர கிர்த்தேசத்தை உபலக்ஷணவியயா திருமந்த்ர பரமாகக் கொள்வதொரு புடையிலே, பரந்தபடியிலும் ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் “நாராயண—நாரண நம்பீ!” இத்த்யாதி பாசுரங்களை உதாஹரித்தா ரென்னுமிடம் அவ்விடத்துப் ப்ரகரணத்தாலும், மற்றும் முமுகூஷப்படி முதலிய ரஹஸ்யங்களின் சைலியாலும் ஸுவ்யக்தம். ஆகையாலே ‘இதுதான் ஸர்வாதிகாரம்’

என்ற பரந்தபடி ஸ்ரீஸூக்தி திருவஷ்டாசுடரத்தின் ஸர்வாதிகாரத்வத்தையே சொல்லுகிறது.

70. ஆகில், “ப்ரணவார்த்தத்துக்கு எல்லாரும் அதிகாரிகள்” என்கிற அடுத்த வாக்கியம் ஸமந்விதமாகிறபடி எங்ஙனையென்னில்; ஒரு குறையுமில்லை; ப்ரணவத்தின் அர்த்தமாவது அநர்யார்ஹசேஷத்வம்; அதற்கு அனைவரும் அதிகாரிகளாகையாலே, அவ்வர்த்தந்தன்னையே ப்ரதிபாதிக்கிற திருமந்த்ரத்திற்கும் எல்லாரும் அதிகாரிகளாவர்—என்று கீழ்வாக்கியத்திற்கு உபபாதகமாக அவதரித்த வாக்கியமே இது. “இடறினவன் அம்மேயென்னுமாபோலே இது சொல்லுகைக்கு எல்லாரும் யோக்யர்” என்ற அடுத்த வாக்கியமும் இதனையே ஸத்ருஷ்டார்த்தமாக நிகமிக்கிறது. இது சொல்லுகைக்கு—திருமந்த்ரம் சொல்லுகைக்கு என்றபடி. “பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்” என்ற ப்ரக்ருத பாசரத்தின் வியாக்கியானத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை, “ஒரதிகார ஸம்பத்தி வேண்டாவிதே பெற்ற தாய் பேர் சொல்லுவார்க்கு; அப்படியே இடர் வந்த போது எல்லாருமொக்கச் சொல்லிக்கொடு போரக்கடவதான இனிய திருநாமமான எட்டெழுத்தையும்” என்றருளிச் செய்ததுகொண்டும் தெளியலாம். பேசுமிறே பேசும் வாக்ஸுணரிதே இவர்கள்.

71. “ப்ரணவார்த்தத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள்” என்றதனால் அர்த்தத்துக்கே ஸர்வாதிகாரத்வமுள்ளது; ப்ரணவத்துக்கு அது இல்லை என்றதாருமென்று ஒருகாலும் கொள்ளப்போகாது. ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் சாஸ்த்ரீய நியமநாதிகாரத்தில்—“இவனுக்கு இங்கிருந்தநாள் பண்ணலாம் கைங்கர்ய மஞ்சண்டு; அவையாவன :—பாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல், அதுக்கு யோக்யதை யில்லையாகில் அருளிச் செயலைக்கேட்டு ப்ரவர்த்திப்பித்தல், அதுக்கு யோக்யதை யில்லையாகில் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களுக்கு அமுதுபடி சாத்துப்படி திருவிளக்குத் திருமாலைகளை யுண்டாக்குதல்; அதுக்கு யோக்யதை யில்லையாகில் த்வயத்தினுடைய அர்த்தநாஸந்தநாடும் பண்ணுதல்; அதுக்கு யோக்யதை யில்லையாகில் என்னுடையவனென்று அபிமானிப்பானொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கி வர்த்தித்தல் செய்யலாம்” என்றருளிச் செய்கிறார்; இதில் ‘பாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல்’ என்று முதலிலே அருளிச்செய்து, அதற்குமேல் ‘அருளிச்செயலைக் கேட்டு ப்ரவர்த்திப்பித்தல்’ என்றருளிச் செய்கையாலே ‘அருளிச் செயலைக் கற்க அதிகாரமில்லை; கேட்கவே அதிகாரமுண்டு’ என்று அர்த்த சிஷைஷபண்ணக்கூடுமோ? அதற்கும் மேலே “த்வயத்தினுடைய அர்த்தநாஸந்தநாடும் பண்ணுதல்” என்கையாலே, த்வயார்த்தத்தில் அதிகாரமுண்டேயொழிய த்வயத்தில் அதிகாரமில்லையென்பதாகப் பொருள் கொள்ளக்கூடுமோ? அவை கூடுமாகில் இதுவும் கூடுமெனக் கொள்ளீர்.

72. இன்னமும், “ப்ரணவார்த்தத்துக்கு எல்லாருமதிகாரிகள்” என்றதனாலே ப்ரணவத்தில் இதரர்களுக்கு அநதிகாரம் விளங்குகிறதென்றும், “இது

தான் ஸர்வாதிகாரம்” என்றதனாலே நாராயணபத மாத்ரத்தில் அதிகாரம் விளங்குகிறதென்றும் பூர்வபக்ஷிகளின் கருத்தின்படியே கொள்வோமாகில், மற்ற நம பதத்தின் அதிகாரத்தைப்பற்றியும் சதுர்த்தியின் அதிகாரத்தைப் பற்றியும் ஒன்றும் சொல்லிற்றிலராகையாலே குறையாகும். திருவஷ்டாசூரத்தை விவரிக்கத் தொடங்கினவர் ப்ரணவத்தையும் நாராயணபதத்தையும்பற்றி மாத்ரம் அதிகாரவிஷய மருளிச் செய்துவிட்டால் மிகுந்தவற்றுக்கு என்ன கதி? மயங்கவைத்தலென்னும் குற்றத்திற்குக் கொள்கலமாக உலகாசிரியர் உரைத்தருளார். பெண்ணுக்கும் பேதையர்க்குக்கூடப் பயன்படுமாறு அருளிச்செய்த முமுகூப்படியில் இவ்விஷயம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படவுமில்லை. பிள்ளையுலகாசிரியர்க்கு ப்ரணவாதிகாரவிஷயத்தில் வேறான திருவுள்ளமிருக்குமாகில் அது முமுகூப்படியில் விரிந்திருக்கும். ப்ரணவப்ரதிச்சந்தமாகச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியதாகப் பூர்வபக்ஷிகள் சொல்லுகிற அசூரத்தைப்பற்றியும் ப்ரஸ்தாவியாதிருக்க ப்ராப்தியில்லை. ‘இதுதான் எட்டுத் திருவசூரமாய் மூன்று பதமாய்’ என்றே பலகாலுமருளிச்செய்து போருமவர் அதற்கு முரணாக வேறொருபடியை விவக்ஷித்தாராகில் அதனை விரித்துரையாதொழிவரோ? “முமுகூவுக்கழியவேண்மே ரஹஸ்யம் மூன்று” என்று தொடங்குகையாலே முமுகூத்வமுடையாரெல்லாரும் இதற்கு அதிகாரிகள் என்று முதலடியிலே ஸ்பஷ்டமாக்கி வைத்தாராயிற்று.

73. மற்றொன்றும் ஸூக்ஷ்மமாகக் குறிக்கொள்ள வேண்டிற்றுண்டு;—“பகவந்மந்த்ரங்கள்தான் அநேகங்கள்; அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றுமிரண்டொவர்க்கும். அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்கள். இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்.” என்றருளிச்செய்து “இத்தை வேதங்களும் ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்” என்கிறுருலகாசிரியர்; தேசிகனும் இங்ஙனே யருளிச்செய்கிறார். இதனால் வேதங்கள் விரும்பின திருமந்த்ர சரீரமும் ஆழ்வார்கள் விரும்பின திருமந்த்ர சரீரமும் துல்யமென்பது நன்கு விளங்கும். நாராயண நாமமாத்ரத்துக்கே இந்த துல்யத்வோக்தி என்னவொண்ணாது; உதாஹரண ப்ரமாணங்களில், நாரணவென்றும், நாராயணவென்றும், நாராயணயவென்றும், நமோ நாராயணயவென்றும் இப்படி பலவாறிருந்தாலும் திருவஷ்டாசூரத்தில் நோக்கு என்னுமிடம் “திண்ணம் நாரணமே” என்றவிடத்துப் பிள்ளானுரையினால் விளங்குமிதே. ஆகையாலே வேதமுகந்த திருமந்த்ரமே ஆழ்வார்களுக்கத்தது; ஆழ்வார்களுக்கத்தே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாவருமுகந்தது. வேதவிருத்தமான ப்ரகாரங்கள் அவைஷ்ணவர்கட்கு உபஜீவ்யமாம். ஆழ்வார்களு மாசார்யர்களும் பரிபூர்ண மந்த்ர சரீரத்தைத் தம் தம் ப்ரபந்தங்களிலே வ்யக்தமாக வெளியிடாதது மொவ்யுத்கீமென்னுமத்தாலத்தனை. இது கீழேகாட்டிய ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வியாக்பாந ஸூக்தியாலும் விசதம்.

74. ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த நிகமநப்படியிலே “திருமந்தரம் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்; எங்ஙனே பென்னில், ஓம் என்றும் நம: என்றும் நாராயணை என்றும்” என்று ஸுவயக்தமாகவே அருளிச்செய்யப்பட்டது.

75. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் “மனமுடையீரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வரும்திகாரிகள்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இதில் மர்மஸ்பர்சியென்றது திருமந்தரத்தை. ச்ரத்தையுடையாரெல்லாரும் திருவக்ஷரத்துக்கு அதிகாரிகள் என்றதாயிற்று.

76. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தன்னிலேயே “உத்கீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடி” என்றவிடத்தில் வியாக்கியானமருளாநின்ற மணவாளமாமுனிகள் “ஓம் என்று ஸம்ஹிதாகாரேண வெடுத்தால் அதிஞ்ஞாதிகாரமாமென்று” என்றருளிச் செய்திருப்பதைக் கண்ட சிலர் ‘ப்ரணவத்துக்கு ஸர்வாதிகாரத்வமில்லையென்பது இங்கே விளங்கிற்று’ என்பார்கள். உமெந்நாமலாரிவயவமான உத்கீதப்ரணவவிஷயமாக அங்கருளிச் செய்தது உண்மையே. அந்த உத்கீதப்ரணவமும் ஸர்வாதிகாரமென்று சொல்லவருவாரில்லை. ஸ்வாவயவபூத ப்ரணவவிசிஷ்டமந்தரம் ஸர்வாதிகாரமென்றவளவாலே ப்ரணவஸாமான்யமும் ஸர்வாதிகாரமென்றதாகுமோ? மந்தரபஹிர்ப்பூதமான அபூர்வப்ரணவங்கள் அதிஞ்ஞாதிகாரமென்று கீழே வரைந்தோமிறே. நிஷாதஸ்தபதிர்யாயாதிகளாலே அது தனக்கும் ஸ்தீரீஞ்ஞாதிகாரம் சொல்லிவிடலாமே பென்னில்; இது சாஸ்த்ர மர்யாதை யறியாதார் பேச்சு. “மதிரஷ்டாக்ஷரொநூணாபிவஹு-நஹ-வகாங்க்ஷிணா” “பேசுமின் திருநாமமெட்டெழுத்தும்” “ஹேதிக-ப்யா:.....பிண-ஸபூணவம் பூணாபிஸஹிதம் பூாவத-ப்யப-ஹு” (முருந்தமலை) இத்தயாதிப்ரமாணங்களாலே ப்ராப்தமான ப்ரணவத்தின் அதிகாரத்தை முழுக்ஷுஸாமான்ய விஷயமாக ஸ்தாபிக்க மீமாம்ஸான்யாயம் உபகாரகமாகிறதென்றால், அவ்வித்தமான அந்யஸ்தலங்களிலும் இங்ஙனே ஆயிடுகவென்று ஆபாதம் பண்ணுவது அவிவேக பலமிறே. ந்யாயஸஞ்சாரமென்பது வசநாவிருத்த விஷயங்களிலேயாம்.

77. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் நிஷித்த கர்மநிருபண ப்ரகரணத்தில் “வாணாச்சரம விபரீதமான உபசாரமும்” என்றவிடத்திலே “த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிக மந்த்ரங்களாலே சுதூர்த்த வர்ணரானவர்கள் ஆராதித்தல் வர்ண விபரீதமான உபசாரம்” என்று மணவாளமாமுனிகள் வியாக்கியானித்திருக்கையாலே வைதிக மந்த்ரமான திருவக்ஷரத்தை அத்ரைவர்ணிகர் அதுஸந்தித்தல் நிஷித்தமென்று நிருபிதமாயிற்றென்பர் சிலர். நிஷேத சாஸ்த்ரமெல்லாம் விஹிதவ்ய திரிக்தவிஷயத்திலே ஸாவகாசம் என்னுமிடமறியாதே யதாச்ருதகராவிகளாய் குசோத்யம் பண்ணுவார்க்கு என் சொல்லவல்லோம். அதற்குக் கீழ் வாக்யத்திலே “அக்ருத்யகரணமாவது பரஹிம்ஸை” என்றருளிச் செய்தவிடத்திலே

“ ‘ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வாபூதாநி’ என்கிற விதியை அதிக்ரமித்துப்பண்ணும் ப்ராணபிபைபாபம்” என்றிறே மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸூக்தியுள்ளது. இது “அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத” என்ற விதிபலப்ராப்தமான யஜ்ஞபசு ஹிம்ஸையையும் பாபமென்னவற்றோ? விசேஷவிதியைவிலக்கியன்றோ ஸாமான்ய ரிஷேதம் இடம்பெறும். இங்ஙனமே, சதுர்த்தவரணஸ்தர்கள் தங்களுக்குப்ராப்தமல்லாத வைதிகமந்த்ரங்களாலே ஆராதித்தல் நிஷித்தமென்றதத்தனை போக்கி விதிப்ராப்தங்களைக் கொண்டு பண்ணுமாராதந்தையும் நிஷித்தமென்றதன்று. அப்படியாகில் வைதிகமான த்வயமந்த்ரத்தைக் கொண்டபண்ணுமாராதநமும் பாபமென்ன வேண்டியவரும்.

78. வார்த்தமாலையில் முப்பத்தொன்பதாம் வார்த்தையைக்கண்டு சிலர் ப்ரமிப்பர்கள். அதாவது—“ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளுக்குத் திருமந்த்ர படநத்தில் அதிகாரமில்லை; அர்த்தத்திலே அதிகாரமுள்ளது என்று நம்பிள்ளை அருளிச் செய்ய, திருக்குருகூர்தாஸர் அத்ருப்தரைப் போலேயிருந்தவாறே, இவர்க்குப் புருஷார்த்த லித்திக்குறுப்பான அர்த்தத்தில் அதிகாரமுண்டாகில் அப்ரயோஜகமான வா஠த்தில் அதிகாரமில்லையென்றவித்தால் இவர்க்கு வரும்மென்? என்றருளிச் செய்தார்” என்றிருக்கிறது. இதனால் ப்ரணவம் அதிக்ருதாதிகாரமென்றுவிளங்குகின்றதாம். இந்த வார்த்தையில் ப்ரணவத்தைப்பற்றின பேச்சேயில்லை. திருமந்த்ரசப்தமேயுள்ளது. எட்டெழுத்தையும்பற்றின பேச்சாயிராநின்றது. திருமந்த்ரத்திற்கு சப்தசக்தியினால் காரியகரத்வமென்றும் அர்த்தசக்தியினால் காரியகரத்வமென்றும் இரண்டு தன்மைகளுள்ளனவாகவும், முந்தினது த்ரைவர்ணிகமாத்ராதிகாரமாகவும் கீழே விரித்துரைத்தோம். அவ்வார்த்தமே இந்த வார்த்தையில் அடங்கியுள்ளது. ஸ்த்ரீ சூத்ரர்கள் திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு அர்த்த சக்தியினால் காரியங்கொள்ளலாமேயொழிய சப்த சக்தியினால் காரியங் கொள்ளலாகாது என்றதத்தனை. இவ்வார்த்தையில் ப்ரணவமாத்ரப்ரஸ்தாவமே இல்லை. உள்ளது திருமந்த்ர சப்தம். அது அஷ்டாசூரபரமென்பதை அவ்விடத்திலேயே மேல் அர்த்த விவரணத்தினால் நன்குணர்க. ப்ரணவத்துக்கும் மந்த்ரத்வமுண்டேயாகிலும் திருமந்த்ரமென்பது திருவெட்டெழுத்தையிறே. ஸ்த்ரீ சூத்ரர்களுக்கும் திருமந்த்ர ஜபத்திலே அதிகாரமுண்டாகிலும், சப்த சக்தி யினால் காரியங்கொள்ள விரியார்க்கு எப்படிப்பட்ட ஜபக்ரமம் சாஸ்த்ரோக்தமென்று கீழே நாம் விவரித்தோமோ, அப்படிப்பட்ட க்ரமத்தில் இவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை யென்பதே இவ்வார்த்தையில் விவக்ஷிதம்.

79. வார்த்தமாலையில் ப்ரணவத்தைப் பற்றியே பேசியிருப்பதாகவைத்துக் கொண்டாலும் வருவதொரு ஹாசியில்லைகிடர். அதில் ஊடே பல கைச்சாக்குகள் சொருகப்பெற்று அந்நிதோக்தி முதலியவை ஏறிக்கிடக்கையாலே முத்ரிதபுஸ்தகத்தில் பூர்ணப்ராமான்யம் கொள்வதற்கில்லையென்று விரொவாவலித ஸஹ்யூர் பணிப்பர். ஆயினும் ஈண்டு உதாஹரித்த அம்சத்தில் அவத்யலேசமுமில்லையென்பது அநவத்யமிதே.

80. மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வத்தில் [118—14.] “தஸ்மாத் ஸப்ரண வம்சுத்ரோ மந்நாமாநி ந கீர்த்தயேத்” என்றுள்ள வசநத்தைக்கொண்டு போராடு வர் சிலர். இதுவும் அந்த வசநத்தின் வரலாற்றை வரியடையே வாசித்தறியாதா ருடைய ப்ரஸங்கமாகும்.

81. உதாஹரித்த வசநம் தூற்றுப்பதினெட்டாமத்யாயத்திலே உள்ளது. அதற்குக் கீழே இரண்டு அத்யாயங்களை வாசித்தால் விஷயம் விளங்கும். தர்ம புத்திரர் கண்ணபிரானே நோக்கி “கீத்ருசா ப்ராஹ்மணஃ புண்யா பாவசுத்தா ஸ் ஸுரேச்வர!” [116—1.] சிறந்த பிராமணர்கள் யாவர்? என்று கேட்க, “க்ஷாந்தம் தாந்தம் ஜிதக்ரோதம் ஜிதாத்மாநம் ஜிதேந்த்ரியம்—தமக்ர்யம் ப்ராஹ் மணம் மந்யே சேஷாஃ சூத்ரா இதி ஸ்ம்குதாஃ.” = ‘ஆதம் குணங்களில் சிறந்தவர் களே ப்ராம்மணர்கள், அல்லாதார் சூத்ரர்கள்’ என்றும், “சண்டாளாமபி வ்ருத் தஸ்தம் தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விது.” = ‘இழிகுலத்தவனேலும் நல்லொழுக்க முடையனேல் அவனே ப்ராம்மணன்’ என்றும், இங்ஙனே பலச்லோகங்கள் சொல்லி ஜாதியில் சரக்கறுத்து குணங்களே முக்கியமென்று கண்ணபிரான் அருளிச்செய்து வந்தான். மீண்டும் தர்மபுத்ரர் “கீத்ருசாநாம் து சூத்ராணாம் நாஹுக்குஹ்ணஸி சார்ச்சநம்? [117—1.] = ‘எப்படிப்பட்ட சூத்ரர்களுடைய ஆராதனையைத் திருவுள்ளம்பற்றமாட்டாய்? சூத்ரராவார் யாவர்?’ என்று கேட்க; கண்ணபிரான் ஜாதிசூத்ரனைப்பற்றி அனுமாத்ரமும் பேசாமல், “எந்த அந்தணன் பன்னிரண்டாண்டு கிணற்றில் நீராடி வருகிறானோ, அவன் அவ்வுட லோடே சூத்ரனாய் விடுகிறான்; எவன் அரசனையடுத்தே வயிறு வளர்க்கிறானோ அவன் மிக்க வேதியனாயினும் சூத்ரனாய் விடுகிறான்;” என்றிங்ஙனே பல சொல்லி வந்து ‘எனக்கு ராக்ஷஸர்களிடத்தில் அச்சமில்லை, அஸுரர்களிடத்திலும் அச்ச மில்லை; சூத்ரனுடைய வாயிலின்றும் வேதம் வந்தால் அதுவே எனக்கு பய ஹேது; ஆகையாலே சூத்ரன் ப்ரணவத்தோடே நாமஸங்கீர்த்தநம் பண்ண லாகாது’ என்று தலைக்கட்டியருளினான். ஆகவே இங்குள்ள சூத்ரசப்தம் “அமரவோரங்கமாறும்” என்ற திருமாலேப் பாகரத்திற் சொல்லுகிற கட்டளை யிலே நிலைகுலைந்த அந்தணரைச் சொல்லுகிறதேயன்றி வேறில்லை. “சுவாய-ஃகம் ப்ராஹ்மணஃ ஸூ-ஃபூ-ஹாமவதா ஐ-தி. நஸூ-ஃபூ-ஹவஹூ-விபூ-ஹா- வதாஃ ஸூ-தாஃ” என்கிற ப்ரவித்தவசநம் அவ்விடத்திலேயிறே உள்ளது. “தஸ்மாத் ஸப்ரணவம் சூத்ரா” இத்யாதி வசநமும் “ந சூத்ரா பகவத்பக்தா லிப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்குதாஃ” என்ற வசநமும் ஒரே அத்யாயத்திலுள்ளதா யிருக்கச் செய்தேயும் அஸ்தானே கலங்குவாருண்டோ? “தஸ்மாத் ஸப்ரணவம் சூத்ரா” என்ற விடத்திலுள்ள சூத்ரபதம் அவிலக்ஷணவ்யக்திபரமென்று அநா யாஸமாக அறுதியிடலாயிருக்க, மருண்டு நிற்பதென்றே?

82. “ப்ராஹ்மண மம தேவதாஃ” “ப்ராஹ்மணேப்யோ நமோ நித்யம்” இத் யாதி ஸ்தலங்களில் ஸாமாந்யமாகவுள்ள ப்ராஹ்மணசப்தம் “விஷ்ணுபக்திவிஹீ நஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதமஃ” இத்யாதிகளில் புலையினும் கேடாக இழித்துரைச்

கப்பட்ட ப்ராஹ்மணுபஸுடர்களைத் தவிர்த்து “ஸலிப்ரேந்த்ரோ முநி: ஸ்ரீமாந் ஸயதிஸ்ஸச பண்டித:” என்று சிறப்பித்துரைக்கப்பட்ட ப்ராஹ்மணர்களுையே குறிப்பதுபோல, “தஸ்மாத் ஸப்ரணவம் சூத்ர:” என்ற விவ்விடத்தில் ஸாமான்யமாகவுள்ள சூத்ரசப்தமும் “ந சூத்ரா பகவத்பக்தா: விப்ரா பாகவதாஸ் ஸம்ருதா:” என்று சிறப்பித்துரைக்கப்பட்ட விசேஷாதிகாரிகளைத் தவிர்த்து “ஸர்வவார்க்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்யபக்தா ஜநார்த்தநே” என்று இழிக்கப்பட்ட கர்மசூத்ரர்களையே குறிக்கவல்லதென்னுமிடம் நிஸஸம்சயவிபர்யயம்.

83. “நவஜீஸூஉடௌ வெஷய்யாதா” “தஸூஹூஉடௌ யஜேசுநவக்ஷீஹி” இய்யாதி ஸ்தலங்களிலுள்ள சூத்ரசப்தத்துக்கும் இங்ஙனேதானே நிர்வாஹமென்பிர்; அவற்றை ஸாமான்ய நிஷேதமாக்கவல்ல விசேஷ விதிசாஸ்த்ரமுண்டாகில் அவற்றுக்குமிங்ஙனேதான் நிர்வாஹமென்னப் பொருந்தும்.

84. இவ்விஷயத்திலே பன்னியுரைக்கவேண்டியவை பாரதத்தினும் பெரியனவுண்டாயினும் ஸாராம்சங்களைச் சுருங்கச் சொன்னோம். அஸூனையபற்ற அறிவுடையார் இவ்வளவிலே தெளிய ப்ராப்தம். கவிதார்க்கிக கேஸரி, வாதி கேஸரி முதலானார்க்கு இவ்விஷயத்தில் விப்ரதிபத்தி உண்டாயிருந்த மாத்ரிகத்தினால் சாஸ்த்ரார்த்தம் விபீதமாய்விடாது. விவேகிகள் உற்று நோக்கினால் ஸர்வாபிப்ராய ஸாமரஸ்யமும் இதில் ஸமந்விதமாகலாம். எங்ஙனே யென்னில்; “திருமந்த்ரம் ப்ரணவசதுர்த்திகையோழிந்தபோது ஸர்வாதிகாரம்” என்று தேசிகன் திருவுள்ளம்பற்றுகிறார். சதுர்த்தியை ஒழிக்கவேணுமென்பதற்குச் ச்ருங்கக்ராஹிகயா ஒரு ப்ரமாணமும் காட்டிற்றிலர். “நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ச்வபாக: புநராகமத்” என்ற நிர்த்தேசமாத்ரத்தையே கொண்டு ஸாதிக்கிறார். அஸ்து; இரண்டு அம்சங்களை வர்ஜிக்கும்படி அவர் விதித்திருக்க, அர்வாசீநர்கள் சதுர்த்திவர்ஜனத்தை நெஞ்சிலும் நினையாதே ப்ரணவவர்ஜனமொன்றிலே போர்புரிபா நின்றார்கள். துல்யமாக நிஷேதித்த விரண்டிலே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றுகைக்கு நியாமகமேதென்றுவின்வில், “சதுர்த்தியைவிடவேணுமென்றது ஸ்த்ரீசூத்ரர்களை நோக்கியன்று; பஞ்சமஜாதியர்களை நோக்கியாமத்தனை” என்று பலர் கூறுவர்; இங்ஙனே விபஜித்துச் சொல்லுகைக்கு நிதானமொன்று மின்றியே யிருந்தாலும் * ஸூவஜீவி திஹாஷணம் பண்ணுநின்றார்கள்; பண்ணுக; இப்புடையிலேதானே, ப்ரணவத்தை யொழிக்கச்சொன்னதும் விலக்ஷண வைக்ஷணவ முமுக்ஷு சூத்ரர்களை நோக்கியன்றென்று கொள்ளப்ராப்தம். ஒன்றுக்குக் கொண்டவழி மற்றொன்றுக்கும் உறுப்பாவதிறே அழகு. இங்ஙனே கொள்ளில் ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸமாகுமிதே.

85. இவ்விடத்திலே சிங்கப்பிரான் பணித்துப் போருவதொரு பரமார்த்தமுண்டு; ஓ மென்கிற ஆதபூர்வியை (அங்கிகாரம் முதலிய வேறு பொருள்களில்) உச்சரிக்க அனைவர்க்கும் அதிகாரமுண்டென்றும் ப்ரணவார்த்தத்தை அதுஸர்

திக்கையும் ஸர்வாதிகாரமென்றும், ஆனால் தடியூ-விவசூயா ஒமென்று உச்சரிக்கக் கூடாதென்றும் சொல்லுகிற பூர்வபுகழ்களின் சொல்வை அங்ஙனமே தழீஇக் கொள்வோம். “ஓம் நமோநாராயணாய” என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்த்ரீ சூத்ரர்கள் அதுஸந்திப்பதில் முதலெழுத்தான ஒமென்பது வைதிகப்ரக்ரியையாகவன்றிக்கே லௌகிகப்ரக்ரியையாலே ஆ-உ-ம-என்ற மூன்றெழுத்துகளின் கூட்டரவு. ஆ என்றது—ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம் என்றபடி. உ என்றது உடையவர் திருவடிகளேசரணம் என்றபடி. ம என்றது மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம் என்றபடி. ஸத்ஸம்பரதாயத்துறையிலே படிந்தவர்கள் ‘ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்’ என்று உரையாமல் ஒன்றிலும்ப் பரவர்த்திக்கக் காண்பதில்லையாகையாலும், குருபரம்பராவந்தர பூர்வகமாக மந்த்ரானுஸந்தாநம் பண்ண சாஸ்த்ரவிதிதானுமுண்டாகையாலும், ஆழ்வாருடையவர் மணவாளமாமுனிகளைத் தொழுவதான பொருளை விவக்ஷித்து ஒமென்றதுஸந்தித்துப் பின்னை நமோநாராயணாய வென்கிறார்களென்று கொள்ளக் கடவது—என்றும். இதுவுமொரு யோஜனையாயிருக்கத் தகுமாயினும், ஸர்வஜாதீய முமுக்ஷு ஸாதாரணமான ரஹஸ்யநூல்களிலே லோகதேசிகன் நிகமாந்த தேசிகனுள்ளிட்ட ஆசார்யர்களைவரும் ஒருமிடறாக ‘அ-உ-ம’ என்று பிரித்துப் பரணவார்த்தத்தையே வியாக்கியானித்திருக்கையாலும், வ்யஸ்தபதத்தில் அதிகாரமிசைந்தபோதே ஸமஸ்தபதத்திலதிகாரமும் தன்னடையே இசைந்ததாகப் பரார்த்தமாகையாலும், ஜாதியில் வாசியுண்டேனும் முமுக்ஷுத்வத்தில் வாசியற்றாரனைவர்க்கும் ஆதுபூர்வியாலும் அர்த்தத்தாலும் ஏகரூபமான திருமந்த்ரசரீரமே உபாதேயமாகக்குறையில்லை யென்கிற கலைபறக்கற்ற எழில்மதியோருடைய வித்தார்த்தமே ஸர்வசாஸ்த்ரஸாரஜ்ஞ ஸ்ப்ருஹணியமாம். (க)

செங்கயல் தினைக்கும்சுனைத் திருவேங்கடத்துறை செல்வனை *
மங்கையர்தலைவன் கலிகன்றி வண் தமிழ்ச் செஞ்சோல் மாலைகள் *
சங்கையின்றித் தரித்துரைக்கு வல்லார்கள் தஞ்சமதாகவே *
வங்கமா கடல்வையம் காவலராகி வாணுல காள்வரே. (க௦)

செம் கயல் } (இளமையாலே) சிவந்த
மீன்கள்
தினைக்கும் } களித்து விளையாடப்
பெற்ற
சுனை } நீர் நிலைசுனையுடைய
திரு வேங் } திருமலையிலே
கடத்து
உறை } நித்யவாஸம் பண்ணுநின்ற
செல்வனை } திருமலைக் குறித்து,

மங்கையர் } திருமங்கை நாட்டிலுள்ள
தலைவன் } ளார்க்குத் தலைவரான
கலிகன்றி } கலியன் (அருளிச்
செய்த)
வண் தமிழ் } அழகிய தமிழிலாகிய
செம் சொல் } சிறந்த சொல் மாலையை
மாலைகள் }
சங்கை } ‘இது பலன்தருமோ’
இன்றி } தராதோ’ என்கிற
தரித்து } ஸத்தேஹமில்லாமல்
உரைக்க } (விச்வாஸத்துடனே)
வல்லார்கள் } அப்பயலித்து அதுஸந்திக்க வல்லவர்கள்

வங்கம் மா கடல் வையம்	{ கப்பல்கள் நிறைந்த பெரிய கடலால் சூழப்பட்ட பூமண்ட வத்திலுள்ளார்க்கு	தஞ்சம் அது ஆகவே காவலர் ஆகி வான்உலகு ஆள்வர்	{ புகலிடமாய்க்கொண்டு அவர்களுக்கு ரக்ஷகராகி (இப்படி லீலாவியுதியை நிர்வஹித்த பின்பு) பரமபத்தையும் ஆளப் பெறுவார்கள்.
----------------------------	--	--	--

* * *—[செங்கயல்திளைக்குஞ்சனை.] யௌவனபருவத்திற்குத் தகுதியாகச் சிவந்த நிறத்தையுடைய கயல்களானவை ஒன்றோடொன்று களித்து விளையாடப்பெற்ற சனிகளையுடைய திருவேங்கடமலையிலே நித்யவாஸம் செய்தருள்கின்ற பெருமானைக்குறித்துத் திருமங்கைமன்னன் அழகிய தமிழிலே செவ்விய சொல்லாலே அருளிச்செய்த இச்சொல்லாலையைத் தரித்துச் சொல்லவல்லவர்கள் இவ்விபூதியிலுள்ளவளவும் ராஜாதிராஜர்களாய் விளங்கி, பின்னை நித்திய விபூதிக்கும் நிர்வாஹகராகப் பெறுவார்களென்று இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று.

சங்கையின்றித் தரித்துரைக்கவல்லார்கள் = ‘இத்தமிழ்ப்பாசரங்களுக்கு இவ்வளவு வைபவமுண்டோ?’ என்று ஸந்தேஹப்படாமல் பூர்ண விச்வாஸத்துடனே ஓதவல்லவர்கள் என்றபடி. ேஃஃ (சங்கா) என்ற வடசொல் சங்கையெனத் திரிந்தது. இனி, “சங்கையின்றி வானுலகாள்வரே” என இயைத்து, இதிற சொன்ன பலன் நிஸ்ஸம்சயமாகக் கைகூடும் என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். “தஞ்சமதாகவே” என்றவிடத்து ‘தஞ்சம்’ [தத்த்யம்] என்ற வடசொல் தஞ்சமென மருவிற்பெற்று கொண்டு, தஞ்சமதாகவே—உண்மையாகவே என்று பொருள் கொள்ளுதலுமாம். ‘வித்யா’ என்ற வடசொல் விஞ்சை என மருவுவது போல, தத்த்யம் என்ற வடசொல்லும் தஞ்ச மென்றாகலாமிறே. ... (க0)

அடிவரவு:—கொங்கு பள்ளி நின்ற பார்த்தற்கு வண்கையான் எண்திசைகள்
பார் அம்பரம் பேசமின் செங்கயல் தாய்.

எட்டார்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம் :

முதற்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி.

தாயே தந்தை.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில், பாசுரந்தோறும் “ திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே!—திருவேங்கடமடை நெஞ்சமே!” என்று சொல்லித் திருமலையை ஆசிரயிக்குமாறு தம் திருவுள்ளத்தைத் தூண்டினார். அதுவும் அப்படியே இசைய, “ யானுமென்னெஞ்சமிசைந் தொழிந்தோம்” என்றறப்போலே இரு வரும் கூடித் திருவேங்கடமுடையானே அதுபவிக்கத் திருமலையிலே வந்து புகுந் தனர். ஸர்வஸ்வாமியாய் ஸர்வவிதபந்துவான திருமால் இங்கே நித்யவாஸம் செய்தருளுகிறபடியாலே நம்முடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் இங்கே பெறலா மென்று மிகுந்த பாரிப்புடனே வந்தார் ஆழ்வார். இப்படி வந்த ஆழ்வாரை எதிர்கொண்டழைத்தல் அணைத்தல் மதுரமாகவொரு வார்த்தைசொல்லுதல் ருசுலப்ரசநம்பண்ணுதல் கைங்கரியத்திலே ஏவுதல் ஒன்றுஞ்செய்தலன் திருமலை யப்பன். அதனால் ஆழ்வார் மிகவுந்திருவுள்ளம் நொந்து ‘ ஸர்வஜ்ஞஸை ஸர்வ சக்தஸை நமக்கு வகுத்தநாதஸை பிராட்டியை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியாதானயிருக்குமிப்பெருமான் இப்போது நம்மை உபேக்ஷித்திருப்பதற்குக் காரணம் நம்முடைய கனத்த பாவங்களேயாகவேணும்; மஹாபாபியான இவனை நாம் கடாஷிக்கலாகாதென்று திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறான் போலும்’ என்று நிச்சயித்து, அப்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே இரக்கம் பிறக்கும்படி பாசுரம் பேசுகிறார்.

பந்துக்களல்லாதாரை பந்துக்களாக நினைத்தும், போக்யமல்லாத விஷயங் களை போக்யமாகக் கொண்டும், ஜீவவழிமுனை அளவறப்பண்ணியும், இன்ன மும் பலவகைப்பாவங்களைச் செய்தும் காலம் கழித்தேனாகிலும், இப்போது உன்னைவிட்டுத் தரிக்கமாட்டாத அன்பு பிறந்ததனால் அதுதாபத்துடனே இவ் விடம் வந்து சேர்ந்தேன்; இனி என்னுடைய முன்னைத்தீவினைகளைப்பார்த்துக் கைவிடலாகாது; நீயோ ஸர்வரக்ஷகன்; நானோ அநாதன் அந்நயகதி; என் குற் றங்களைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டியும் அகலகில்லேனிறையுமென்று திருமார்பிலே உறையாநின்றாள்; ஆனபின்பு என் அபராதங்களைப் பொறுத் தருளி அடியேனைக் கைக்கொண்டருளவேணுமென்று பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகக் கொண்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து சரணம்புகுகிறார். ஒன்பதாம் பாட்டிலே “ மாயனை எங்கள் மாதவனே!” என்று பிராட்டி ஸம்பந்தம் ப்ரஸ் துதமாயிருக்கையாலே புருஷகாரம் முன்னாகச் சரணம் புகுகிறாரென்பது விளங்குமிதே. ... .. *

தாயே தந்தையென்றும் தாரமே கிளைமக்களென்றும் *
நோயே பட்டொழிந்தேனுனைக்காண்பதோ ராசையினால் *
வேயேய் பூம்பொழிக்குழ் விரையார் திருவேங்கடவா ! *
நாயேன் வந்தடைந்தேன் நல்கியாளென்னைக் கொண்டருளே. (க)

வேய் எய்	{ மூங்கில்கள் நெருங்கி யிருக்கப் பெற்றதும்	நோய் பட்டு ஒழிந்தேன்	{ அநர்த்தப்பட்டுப் போனவனும்
பூ பொழில் சூழ்	{ பூஞ்சோலைகள் நிறைந்திருக்கப் பெற்ற தும் (ஆசையினாலே)	நாயேன்	{ நாய் போலே மிக்க நீசனு மான அடியேன்
விரை ஆர் திரு வேங்கடவா	{ பரிமளம் விஞ்சியிருக்கிற திருமலையில் எழுந்தருளி யுள்ள பெருமானே !	உன்னை காண்பது ஓர் ஆசையினால்	{ (அந்த ஆபாஸ பந்துக்களை விட்டு, ப்ராப்த பந்து வான) உன்னை ஸேவிக்க வேணுமென் கிற ஆசையினால்
தாயே என்றும் தந்தையே என்றும் தாரமே என்றும் கிளையே என்றும் மக்களே என்றும்	{ தாய் தந்தை மனையாள் பந்துக்கள் பிள்ளைகள் என்கிற ஆபாஸமான சரீர ஸம்பந்திகளையே எப்போதும் வாய் வெரு விக்கொண்டு	வந்து அடைந்தேன் என்னை நல்கி ஆள் கொண் டருள்	{ உன்னிடம் வந்து சரணம் புருந்தேன் ; சரணாகதனான என்னை கிருபை செய்து அடிமைகொண் டருளவேணும்.

* * *—[தாயே தந்தை.] 1. “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத்தாய் தந்தையுமவரே யினியாவாரே” 2. “தாயாய்த்தந்தையாய் மக்களாய்மற்றுமாய் முற்றுமாய், நீயாய் நீ நின்றவாறு” என்கிறபடியே உன்னையே ஸகலவிதபந்துக்களுமாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே தாயேயென்றும் தந்தையேயென்றும் தாரமேயென்றும் கிளையேயென்றும் மக்களேயென்றும் ஆபாஸமான புத்ரமித்ராதிகளிடத்திலே ஆசைவைத்து மிகவும் கஷ்டங்கள்பட்டேன் ; அவர்களுக்கு என்னை ரகழிக்க சக்தியுண்டாகிலன்றோ அவர்களால் நான் வாழ்வேன் ; உண்மையில் அசக்தர்களான அவர்களை நான் வீணே நம்பிக்கெட்டேன் என்றபடி. “இப்படி ஆபாஸபந்துக்களை நம்பினபடியாலன்றோ நமக்குக் கஷ்டங்கள் நேர்ந்தன ; நிருபாதிகபந்துவான எம்பெருமானைப்பற்றினோமாகில் ஒரு குறையுமிராதே” என்று இன்று நல்ல புத்தியுண்டாயிற்று. பரமபோக்யமான திருமலையிலே வந்து நிற்கிற நிலையிலே ஈடுபட்டுத் திருவடிகளிலே விழுக்கின்றேன் ; அடியேனுடைய முன்னீர்த்தீவினைகளைக் கணிசியாமல் சரணாகதனென்பதையே குறிக்கொண்டு பரமகிருபையுடன் அடிமை கொண்டருளவேணும் என்று பிரார்த்தித்ததாராயிற்று.

நாயேன்=நாய் போலே நீசன் என்று ரைச்சாதுஸந்தாநம்பண்ணுகிறபடி. இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச்செயல் பாரீர்—; “நாயேன்.]

நான் செய்து கொண்டபடியைப் பார்த்தால் பிறர்க்குமாகேன், தேவர்க்குமாகேன். புறம்பேபோகில் கல்லையிட்டெறிவர்கள். உள்ளே புகுநீல் தொட்டனவும் தீண்டினவும் பொகட வேண்டிவரும்.”

ராஜபுத்தர்கள் நாய்களையே மேல்விழுந்து விரும்புமாபோலே ராஜாதிராஜ னான நீயும் என்னை மேல்விழுந்து விரும்பவேணுமென்பது உள்ளுறை. (க)

மானேய் கண்மடவார் மயக்கில்பட்டு * மாநிலத்து

நானே நானாவித நரகம்புகும் பாவம்செய்தேன் *

தேனேய் பூம்பொழில்கும் திருவேங்கடமாமலை * என்

ஆனாய்! வந்தடைந்தேன் அடியேனையாட்கொண்டருளே. (உ)

தேன் எய் வண்டுகள் நிறைந்த
பூ பொழில் { பூஞ்சோலைகளாலே
குழிப்பட்ட
திரு { திருவேங்கடமென்னும்
வேங்கடம் { சிறந்த மலையிலே
மா. மலை { எழுந்தருளியிராநின்ற
என் ஆனாய் { ஆனேபோன்ற
எம்பெருமானே!
மா நிலத்து { இப்பெரிய
பூமண்டலத்திலே
மான் எய் கண் { மானேபோன்ற கண்ணெழுகு
மடவார்மயக் { டைய மாதர்களின் கண்
கில் பட்டு { மயக்கிலே அகப்பட்டு,

நானாவித { பலவகைப்பட்ட நரகங்க
நரகம் புகும் { ளிலே புகுவதற்குக்
பாவம் { காரணமான பாவங்களை
நானே { நானொருவனே செய்து
செய்தேன் { வைத்தேன்;
(ஆகிலும் இன்று அநுதாபம்
பிறந்தமையாலே)
வந்து { உன்பக்கல் வந்து சரணம்
அடைந்தேன் { புகுந்தேன்;
அடியேனை ஆள் கொண்டருள்—.

* * *—[மானேய்கண்மடவார்.] ஆபாஸபந்துக்களை உற்ற உறவினராக நினைத்திருந்த குற்றத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று சரணம் புகுந்தார் கீழ்ப்பாட்டில்; போக்யமல்லாத துர்விஷயங்களை போக்யமென்று கொண்டிருந்த குற்றங்களைப் பொறுத்தருள வேணுமென்று சரணம் புகுகிறாநீதில்.

நெஞ்சு நஞ்சாயிருக்கச் செய்தேயும் வெளிநோக்கை வெகுஅழகாகச் செய்து ஆண்பிள்ளைகளை ஆகர்ஷிக்கின்ற பெண்களின் கண்வலையிலே அகப்பட்டு, அந்த மாதர்களை ஆராதிப்பதே பரம ப்ரயோஜனமென்றுகொண்டு, அத்தகாக எத்தனை பாவங்கள் செய்யலாமோ அத்தனை பாவமுஞ் செய்து தீர்த்தேன்; ‘உள்ள நரகங்கள் போராது, இன்னமும் பல நரகங்களைப்படைக்கவேணும்’ என்னும்படி எண்ணிநின்ற பாவங்களைச் செய்தேன். ‘போக்யமல்லாத விஷயங்களிலே ப்ரமித்து ஈடுபட்டு அநர்த்தங்களை விளைத்துக்கொண்டோமே!’ என்று அநுதாபம் தோன்றியதனால், பரமபோக்யமான விஷயத்திலே ஈடுபட்டு நன்மை பெறுவோமென்று நன்மதிஉண்டாகி, போக்யதைக்கு எல்லை நிலமாகவுள்ள திருமலையிலே எழுந்தருளியிருக்கும்புரிபிலே வந்து சரணம் புகுந்தேன்; பழைய குற்றங்களைக்காணாது அடியேனை அடிமை கொண்டருளவேணுமென்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று.

நானே நாநாவிதநாகம் புகும்பாவஞ் செய்தேன் = சேதநவர்க்கங்களுக்குத் தொகையில்லாதாப்போலவே ஏற்கனவே படைக்கப்பட்டுள்ள நரகங்களுக்கும் தொகையில்லை; சிலசில சேதநர்கள் சிலசில நரகங்களிலே சென்று வேதனைப்படுவார்கள் என்றிருந்தாலும், உள்ள நரகங்களெல்லாம் என்னொருவனுக்கே போரா தென்னும்படி எல்லையற்ற பாவங்களைச் செய்தேனென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்.—“ ஈச்வரனுக்கு ஜகந்நிர்வாஹம் நடக்கவேண்டில் வேறே சில நரகங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும் ” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல். நாநாவிதநாகம் = வடமொழித் தொடர்.

என்ஆனம் = ‘ ஆனை ’ என்பது விளியுருபு ஏற்றால் ‘ ஆனம் ’ என்றாகும்; ஆனைபோன்றவனே! என்றபடி. “ தென்னாய் வடவானாய் குடபாலானாய் குணபாலமத்யானாய் ” என்று திருநெடுந்தாண்டகத்திலுமருளிச் செய்வர். “ என்னை என்னப்பெனம்பெருமான் ” என்றார் நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில்.

1. யானையை எத்தனைதடவை பார்த்தாலும் பார்க்கும்போதெல்லாம் அபூர்வவஸ்துபோலவே யிருந்து பரமநந்தத்தைத் தருவது போல எம்பெருமானும் “ அப்பொழுதைக்கப்பொழுது தென்றாவமுதமே ” என்னும்படியிருத்தலால் ஆனையாகச் சொல்லப்படுவன்.

2. ஆனையின்மேல் ஏறவேண்டியவன் ஆனையின்காலைப்பற்றியே ஏறவேண்முவதுபோல, எம்பெருமானிடம் சென்று சேரவேண்டியவர்களும் அவனது திருவடிகளையேபற்றி ஏறவேண்டுதலாலும் ஆனையென்கிறது.

3. ஆனையானது தன்னைக்கட்டத் தானே கயிறு கொடுக்கும்; “ எட்டிடுற டிரண்டெனுங் கயிற்றினால் ” (திருச்சந்தவிருத்தம்) என்றபடி பக்தியாகிற கயிற்றை எம்பெருமானே தந்தருள்வன்.

4. யானையை நீராட்டினாலும் அடுத்த ஈஷணத்திலே அழுக்கோடே சேரும்; எம்பெருமான் சுத்த ஸத்வமயனாய் பரமபவித்திரனாயிருக்கச் செய்தேயும் * பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமுடைய நம்போல்வாரோடே சேரத் திருவுள்ளமாயிருப்பன் வாத்ஸல்யத்தாலே.

5. யானையைப் பிடிக்கவேண்டில் பெண்யானையைக்கொண்டே பிடிக்கவேண்டும்; பிராட்டியின் புருஷகாரயின்றி எம்பெருமான் வசப்படான்.

6. பாகனுடைய அநுமதியின்றித் தன் பக்கல் வருமவர்களைத் தள்ளிவிடும் யானை; எம்பெருமானும் 1. “ வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து ” என்றபடி பாகவதர்களை முன்னிட்டுப் புகாதாரை அங்கீகரித்தருளான்.

7. யானையின் பாஷை யானைப்பாகனுக்கே தெரியும்; எம்பெருமானுடைய பாஷை திருக்கச்சி நம்பிபோல்வார்க்கே தெரியும்; பேரருளாளனோடே பேசமவரினே நம்பிகள்.

8. யானையினுடைய நிற்பல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் முதலிய தொழில்கள் பாகனிட்ட வழக்கு; எம்பெருமானும் 1. “கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி மணிவண்ணை நீ கிடக்கவேண்டா—உன்றன் பைநாகப் பாய்சருட்டிக் கொள்” என்றும் 2. “கிடந்தவா நெழுந்திருந்து பேசு” என்றுஞ் சொல்லுகிற திருமழிசைப்பிரான் போல்வார்க்கு ஸர்வாத்மநா விதேயனிறே.

9. யானைக்குக் கை நீளம்; எம்பெருமானும் * அலம்புரிந்த நெடுந்தடக் கையனிறே.

10. யானை உண்ணும்போது இறைக்கும் அரிசி பலகோடி நூறுபிர மெறும்புகளுக்கு உணவாகும். எம்பெருமானமுது செய்து சேவித்த ப்ர ஸாதத்தாலே பலகோடி பக்தவர்க்கங்கள் உஜ்ஜீவிக்கக் காண்கிறோமிறே.

11. யானை இறந்த பின்பும் உதவும்; எம்பெருமானும் தீர்த்தம் ஸாதித் துத் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளினபின்பும் இதிஹாஸ புராணங்கள் அருளிச் செயல்கள் மூலமாகத் தனது சரிதைகளை உணர்த்தி உதவுகின்றனிறே.

12. யானைக்கு ஒரு கையே; எம்பெருமானுக்கும் கொடுக்கும் கையொழி யக் கொள்ளுங்கையில்லையிறே.

13. பாகனுக்கு ஜீவநங்கள் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் யானை; எம்பெரு மானும் அர்ச்சக பரிசாரகர்களுக்கு —இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத் தங்கள் கண்டு கொள்க. ... .. (உ)

கொன்றேன் பல்லுயிரைக் குறிக்கோளோன் றிலாமையினால் *
என்றேனு மிரந்தார்க் கினிதாக வரைத்தறியேன் *
குன்றேய் மேகமதீர் குளிர்மாமலை வேங்கடவா ! *
அன்றே வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. (நு)

குன்று ஏய் மேகம் அதிர் குளிர் மா மலை வேங்கடவா	{ மலைபோன்ற மேகங்கள் கோஷிக்குயிடமாய்க் குளிர்ந்தாய்ச் சிறந்த தான திருவேங்கட மலையிலெழுந்தருளி யிருப்பவனே !	இரந்தார்க்கு இனிது ஆக என்றேனும் உரைத்து அறியேன் அன்றே வந்து அடைந்தேன்	யாசித்தவர்களுக்கு மதுரமாக ஒருகாரும் { பதில் சொல்லி யறியேன் ; அந்த ஈசனத்திலேயே { உன்னை வந்து பற்றினேன் ; அடியேனை ஆள் கொண்டருள்—.
குறிக்கோள் ஒன்று இவா மையினால் பல் உயிரை கொன்றேன்	{ விவேகமென்பது சிறிது மில்லாமையினாலே பல பிராணிகளை கொலைசெய்து முடித்தேன் ;		

1. திருமழிசைப்பிரான் ஸைபவத்திற் பாசரம்.

2. திருச்சந்த விருத்தம். 61.

* * *—[கொன்றேன் பல்லுயிரை.] ஜீவஹிம்சை பண்ணிப் போந்த குற்றங்களையும் பொறுத்தருளவேனுமென்று சரணம் புகுகிறார். குறிக்கோள் ஒன்றிலாமையினால் பல்லுயிரைக் கொன்றேன்=குறிக்கோளாவது நம்பிக்கை; தேஹத்திற்காட்டிலும் வேறான ஆத்மா உண்டென்றும் தெய்வமுண்டென்றும் சாஸ்த்ரமுண்டென்றும் புண்பாபங்களுண்டென்றும், பாபபலன்களை அதுபவிக்க நரகமுண்டென்றும் இவையொன்றிலும் நம்பிக்கையில்லாதவனாகையால், இவ்வளவென்று கணக்கிடமுடியாதபடி எல்லையில்லாத ஜீவராசிகளைக் கொலை செய்தேன்; உகந்த பெண்களை த்ருப்தி செய்விப்பதற்குப் பொருளீட்டுவதற்காக வழிமறித்துப் பிராணிகளைக் கொன்றேனாகிலும், பிறகு கூடியிருந்து குலாவும்போது ‘தேஹி’ என்று ஒரு கவனமிரத்தவர்களுக்கு ஒருநாளாகிலும் ஐயமிட்டிருப்பேனோ, அதுவுமில்லை; இடாவீடினும் ‘அப்பா! இப்போது கையில் ஒன்றுமில்லை; மற்றொருபோது வந்தால் பார்ப்போம்’ என்று தேனெழுக வார்த்தையாவது சொல்லிவிடலாமே, அதுவும் செய்திலேன். ‘இந்த பாவியினிடம் வந்து யாசித்தோமே!’ என்று வாழ்நாளாளுள்ளவரையிலும் அவர்கள் நெஞ்சுபுண்பட்டிருக்கும்படி மிகவும் திரஸ்காரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி வெருட்டினேனென்கை.

இப்படி பலபாவங்கள் செய்து போந்தேனாகிலும் சரணம் புகுந்துவிட்டேனாகையால் அடியேனைக் குளிரநோக்கி அடிமைகொள்ளவேனுமென்றாயிற்று. “இன்று வந்தடைந்தேன்” என்னுதே “அன்றே வந்தடைந்தேன்” என்றருளிச் செய்த ஸ்வாஸ்யம் விளங்குமாறு பெரியவாச்சாரன்பிள்ளை வியாக்கியானித்தருளமுதகு பாரீர்; [அன்றே.] அதுபோதும் பிறந்தாதல் ப்ராயச்சித்தம் பண்ணியாதல் வருகையன்றிக்கே, கொன்ற கைகழுவாதே உதிரக்கை கழுவாதே வந்து சரணம்புகுந்தேன்.; (உதிரக்கை—கொலைசெய்ததனால் ரத்தமயமான கை.) ... .. (ங)

குலந்தா னெத்தனையும் பிறந்தே யிறந்தேய்த்தொழிந்தேன் *

நலந்தா னொன்றுமிலேன் நல்லதோரறம் செய்துமிலேன் *

நிலம்தோய நீள்முகில்சேர் நெறியார் திருவேங்கடவா! *

அலந்தேன் வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. (ச)

நிலம்தோய { பூமியிலே படிந்த
நீள் முகில் { பெரிய மேகங்கள்
சேர் நெறி { நடமாடின வழிகள்
ஆர் திரு { பொருந்தியிருக்கிற
வேங்கடவா { திருமலையிலெழுந்
தருளி புள்ளவனே!

எத்தனை { எல்லாக்குலங்களிலும்
குலமும் { பிறப்பதும்
பிறந்து { இறப்பதுமாக
இறந்து { இளைத்துப்
எய்து { போனவனும்
ஒழிந்தேன்

நலம் ஒன்றும் { ஒருவகை நன்மையு
இலேன் { மில்லாதவனும்

நல்லது { நல்ல கருமமொன்றும்
ஓர் அறமும் { செய்தறியாதவனும்
செய்திலேன்

அலந்தேன் { பலகஷ்டங்களை அதுபவித்
தவனுமான அடியேன்

வந்து { உன்னை வந்து
அடைந்தேன் { பற்றினேன்;

அடியேனை ஆன் கொண்டருள்—.

பும் செந்நீரும் சீய நரம்பும் செறிதசையும், வேண்டாநாற்றமிகுமுடல்” என்ற படி புண்கள் நிறைந்து கிடக்குமிது. இப்படிப்பட்ட சரீரத்திலே அகப்பட்டுத் துவண்டு போனேன்; இனி ஒரு சரீரத்தையும் பரிக்கரஹிக்க சக்தியில்லாமை யாலே ஜந்மாந்தரத்துக்கு அஞ்சி உன் திருவடிவாரத்திலே வந்துவிழுந்தேன், அடிமைகொண்டருளவேணும்—என்றாராயிற்று. ... .. (சு)

தேரியேன் பாலகனாய்ப் பலதீமைகள் செய்துமிட்டேன் *

பெரியே னாயினபின் பிறர்க்கேயுழைத் தேழையானேன் *

கரிசேர் பூம்பொழில்சூழ் கனமாமலை வேங்கடவா! *

அரியே! வந்தடைந்தே னடியேனையாட்கொண்டருளே. (எ)

கரிசேர் { யானைகள் மிருந்திருக்கப்
பெற்றும்

பூ பொழில் { அழகிய கோலகனாலே
சூழ் { சூழப்பட்டும்

கனம் மா மலை { திண்ணியதாயுமிருக்கிற
வேங்கடவா { திருமலையிலே
வாழ்பவனே!

அரியே ஹரியே!

பாலகன் ஆய் சிறியேனாயிருந்தபோது

தேரியேன் அறிவில்லாதவனாய்

பல தீமைகள் பல பாவங்களை

செய்தும் { செய்து தீர்த்தேன்; ..
இட்டேன்

பெரியேன் { யெளவன பருவமடைந்த
ஆயினபின் { பின்பு

பிறர்க்கே { விஷயாந்தர பானாய் சர்
உழைத்து { மப்பட்டு

ஏழை ஆனேன் சதிர்கெட்டுப் போனேன்;
(இப்படிப்பட்ட அடியேன்)

வந்து அடைந்தேன்—;

அடியேனை ஆள் கொண்டருள்—.

* * *—[தேரியேன் பாலகனாய்.] “கிளரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்” என்றும் “தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா” என்றும் இளம்பிராயத்திலே நல்லதுகளைக் கற்கும்படி சொல்லியிருப்பதற்கு எதிர்த்தட்டாக நான் இளம்பிராயத்திலே அவிவேகியாய்ப் பல தப்புக்காரியங்களைச் செய்துவிட்டேன்; பிறகு யெளவனம் வந்து முகங்காட்டினவாறே, எந்த வஸ்துவைக்கண்டாலும் ‘இது அவளுக்காகும், இது அவளுக்காகும்’ என்றேகொண்டு பலவற்றையும் மாதர்க்காகத்தேடித்திரிந்து அலைந்து சதிர்கேடானேன்; போன காலமெல்லாம்பழுத்தேபோனாலும், இனியாகிலும் ப்ராப்தவிஷயத்திலே தொண்டு பூண்ட முதமுண்ணப்பெறலாமென்று திருவடிகளின் கீழே வந்து சேர்ந்தேன், ஆட்கொண்டருளவேணும் என்றாராயிற்று.

முதலடியை இரண்டு வாக்கியமாகவும் உரைக்கலாம்; பாலகனாய் தேரியேன்—சில நாள் மிக்க இளம்பருவமாய் யுக்தாயுக்தங்களறியாதே கிடந்தேன். பல தீமைகள் செய்துமிட்டேன்—(சிறிது அறிவு உண்டான பின்பு) தோன்றினபடி பலதீமைகள் செய்து திரிந்தேன் என்கை.

அரியே! ஹரி என்ற வடசொல் அரியெனத்திரிந்தது. என்னுடைய பாவங்

களை யெல்லாம் ஹரிப்பவனே! என்றும், சிங்கம்போல் ஒருவராலும் அடர்க்க
வொண்ணாதவனே! என்றும் உரைக்கலாம். (ஹரி—சிங்கம்) ... (எ)

நோற்றேன் பல்பிறவி யுன்னைக்காண்பதோ ராசையினால் *

ஏற்றே னிப்பிறப்பே யிடருற்றன னெம்பெருமான்! *

கோல்தேன் பாய்ந்தோழகும் குளிர்சோலைகூழ் வேங்கடவா! *

ஆற்றேன் வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. (அ)

கோல் தேன் { கோல்களினின்றும் தேன்
பாய்ந்து { இழிந்து வெள்ளமிடா
ஒழுகும் { லின்ற

குளிர் சோலை { குளிர்ந்த சோலைகள்
கூழ் வேங் { சூழ்ந்த திருமலையில்
கடவா { வாழ்பவனே!

எம்பெருமான் அஸ்மத் ஸ்வாமியே! ,

பல் பிறவி { எனக்குப் பல பிறவிகள்
நோற்றேன் { உண்டாகும்படி காரியம்
செய்து வைத்தேன்.

உன்னை { உன்னை ஸேவிக்கவேணு
காண்பது ஓர் { மென்று ஒரு காதல்
ஆசையினால் { கிளர்ந்தபடியினாலே

இப்பிறப்பே { இந்த ஜன்மத்திலே
ஏற்றேன் { உனக்கு அன்பாக ஏற்
பட்டேன்.

இடர் { (இன்னமும் நேரக்கூடிய
உற்றனன் { பிறவிகளை நினைத்து)
துக்கப்படா நின்றேன்;

(இனி பிறவிகள் நேராமைக்காக)

வந்து அடைந்தேன்—;
அடியேனை ஆள் கொண்டருள்—

* * *—[நோற்றேன்பல்பிறவி.] நோற்கையாவது—ஸங்கல்பிக்கை; பல
பிறவிகளை ஸங்கல்பிக்கையாவது—பல்பிறவிகள் உண்டாகும்படி கருமங்களைச்
செய்தலாம். இப்படி பல பிறவிகளும் பிறந்து கொண்டேவரச் செய்தே யாத்ருச்
சிக ஸுக்ருத விசேஷத்தாலே உன்னைக் காணவேணுமென்று ஆசைபிறந்தது
இப்பிறவியில்; அதனால், இதற்குக்கீழ் நாம் நின்ற நிலை மிகவும் பொல்லா
தென்று நெஞ்சில்பட்டது. இதுவரையில் நடந்தவற்றையும் இனி நடக்கப்
போகிறவற்றையும் நினைத்து ஸஹிக்கமாட்டாமல் உன் திருவடிகளை வந்துபணிந்
தேன், அடியேனை ஆட்கொண்டருளவேணும்—என்றராயிற்று.

“உன்னைக் காண்பதோராசையினால் பல்பிறவி நோற்றேன், இப்பிறப்பே
ஏற்றேன்” என்று அர்வயித்து, “உன்னை ஸேவிக்கவேணுமென்று பலபல பிறவி
களில் நோன்பு நோற்றேன்; இதுவரையில் உன்னுடைய ஸேவை கிடைக்கப்
பெற்றிலேன்; இப்பிறவியில் பாக்கியம் வாய்த்தது; கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம்
ஹீனாய்ப்போயிற்றேயென்று இடருற்றேன்—என்றும் உரைப்பர். இதனிலும்
முன்னமுரைத்த பொருளை சிறக்கும். ... .. (அ)

பற்றே லொன்றறியிலேன் பாவமேசெய்து பாவியானேன் *

மற்றே லொன்றறியேன் மாயனே! எங்கள்மாதவனே! *

கல்தேன் பாய்ந்தோழகும் கமலச்சுனை வேங்கடவா!

அற்றேன் வந்தடைந்தே னடியேனை யாட்கொண்டருளே. (க)

மாயனே	{ ஆச்சரியமான குணங்களை யுடையவனே !	பற்று ஒன்றும் { ஒருவிதமான ஆதாரமும் இலேன் { அற்றவனாய்
எங்கள் மாதவனே	{ எங்களுக்குப் புருஷகாரமான பிராட்டிக்கு வல்லபனே !	பாவமேசெய்து { பாவங்களையே செய்து பாவியானேன் { பாபிஷ்டனாய்
கல் தேன் பாய்ந்து ஒழுகும் கமலம் சுனை வேங்கடவா	{ மலை முழஞ்சுகளினின் றும் தேன் பெருகி வெள்ளமிடா நிற்பதும் தாமரைச்சுளைகளை யுடையதுமான திரு மலையிலே வாழ்பவனே !	மற்று ஒன்று { ஒரு உபாயமுமறியாதவ அறியேன் { உனக்கே அற்றுத் தீர்ந்த வரையுத் கொண்டு
		வந்து அடைந்தேன்—: அடியேனே ஆள் கொண்டருள்—.

* * *—[பற்றேலோன்றியிலேன்.] உன்னுடைய ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு வெகுதூரம் ஓடிப்போன வெனக்கு ஓரிடத்திலும் ஒருவகையான ஆதாரமில்லை. ஆத்மாவுக்கு ஞானமும் ஆரந்தமும் நிரூபகமாயினும் என்வரையில் பாபமே நிரூபகமாம்படி பாவங்களையே செய்து பாபிஷ்டனானேன்; உன்னைப் பெறுதற்குறுப்பான உபாய விஷயத்தில் எள்ளளவும் ஞானமில்லை; நீயோ இப்படிப்பட்ட குறைவாளரையும் ரக்ஷிக்கவல்ல ஆச்சரிய சக்தியுத்தகை இரா நின்றாய்; உனது குளிரந்த திருவுள்ளத்திலே என்னைப்போன்றவர்களுடைய அபராதங்களினாலே ஒருகால் சீற்றம்பிறந்தாலும் பொறுப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கவல்ல பெரிய பிராட்டியாரும் * அகலகில்லேனிறையுமென்று திருமார்விலே உறையா நின்றான். இப்படியிருக்குமிருப்பிலே நான் வந்து சரணம் புகுந்தேனான் பின்பு இனி நான் இழப்பதுண்டோ? “பற்றிலார் பற்ற நின்றானே!” என்றபடி ஆதாரமற்றவர்களுக்கு ஆதாரமாய் நிற்கக்கூடிய நீயே அடியேனே ஆட்கொண்டருளவேனுமென்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று.

பாவமே செய்து பாவியானேன்—“பாவமேசெய்தேன்” என்றவது, “பாவியானேன்” என்றவது இரண்டத்தொன்று சொன்னால் போர்த்தோ? “பாவமே செய்து பாவியானேன்” என்ன வேண்டுவதென்? என்னில்; கேளீர்;—பாவஞ் செய்து புண்யாத்மாவாக ஆவதுமுண்டு; புண்யஞ்செய்து பாபிஷ்டனாக ஆவதுமுண்டு; தசரதசக்ரவர்த்தி அலத்யவசநமாகிற பாவத்துக்கு அஞ்சி, சொன்ன வண்ணம்செய்கையாகிற புண்யத்தைப் பண்ணிவைத்தும், ஸாக்ஷாத்விவெமித்து வந்த புண்யமான இராமபிரானே இழந்து ஆபாஸதர்மத்தில் நிலிநின்றானென்ற காரணத்தினால் அவனுடைய புண்யம் பாவமாகவே ஆயிற்று; பரமபதப்ராப்திக்கு அநர்ஹனாய்விட்டானிறே. “சேட்பால் பழம்பகைவன் சிசுபாலன்” என்று பாபிகளில் முதல்வனான சிசுபாலன் உள்ளதனையும் பாவமேசெய்துபோந்தாலும் முடிவில் நல்ல பேறுபெற்றனனாதலால் அவனுடைய பாவமெல்லாம் புண்யமாகவே ஆயிற்று. ஆகவிப்படி பாவஞ்செய்து புண்யசாலியாவதும், புண்யஞ் செய்துபாபிஷ்டனாவதும் உண்டாயினும், நான் பாவமேசெய்துபாவியானேன்—

(அதாவது) தசரதனைப் போலே புண்யத்தைச் செய்து பாவியானவனல்லேன், ஸிபாலனைப்போலே பாவத்தைச் செய்து புண்யாத்மாவாக ஆனவனுமல்லேன் ; செய்ததும் பாவம் ; ஆனதும் பாபிஷ்டனாக—என்கை.

முதலடியிலும் இரண்டாமடியிலும், ஏல்—அசைச்சொற்கள். ...

இப்பாட்டில் மாதவனே ! என்கையாலே பிராட்டியை முன்னிட்டு சரணம் புகுந்தமை விளங்கும். மா—பிராட்டிக்கு, தவன்—நாயகன். ... (க)

கண்ணு யேழலகுக் குயிராய வெங்கார்வண்ணனை *
விண்ணோர் தாம்பரவும் பொழில்வேங்கட வேதியனை *
திண்ணார் மாடங்க்குழ் திருமங்கையர்கோன் கலியன் *
பண்ணார் பாடல்பத்தும் பயில்வார்க் கில்லைபாவங்களே. (கௌ)

எழ் உலகுக்கு எல்லாவலகங்களுக்கும்
கண் ஆய் கண்போன்றவனும்
உயிர் ஆய உயிர் போன்றவனும்
எம் எமக்காக
கார்வண்ணனை { மேகம் போன்ற திரு
நிறத்தைபுடையவனும்
விண்ணோர் { நித்யஸூரிகளும் வந்து
தாம்பரவும்பொ { துதிக்கப்பெற்ற, சோலை
ழில் வேங்கடம் { சூழ்ந்த திருமலையிலே
வேதியனை { வேதபாதிபாத்யனாய் எழுந்
தருளியிருப்பவனுமான
எம்பெருமானைக் குறித்து

திண் ஆர் { திண்ணிய மாடங்கள்
மாடங்கள் சூழ் { சூழ்ந்த திருமங்கையி
திரு மங்கையர் { லுள்ளார்க்குத் தலை
கோன் { வரான கலியன் (அரு
கலியன் { விச் செய்த)
பண் ஆர் { பண்ணோடுகூடிய இப்பத்
பாடல் பத்தும் { துப்பாசரங்களையும்
பயில்வார்க்கு ஒதுமவர்களுக்கு
பாவங்கள் { பிரதிபந்தகங்களெல்லாம்
இல்லை { தொலைந்து போம்.

* * *—[கண்ணுயேழலகுக்கு.] “கண்ணவானென்றும் மண்ணோர் விண் ணோர்க்குத், தண்ணார் வேங்கடவிண்ணோர் வெற்பனே” என்றபடி ஏழுலகத்த வர்க்கும் கண்போன்றவனும் உயிர் போன்றவனுமான திருவேங்கடமுடையானைக் குறித்துத் திருமங்கைமன்னருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாசரங்களையும் ஒத வல்லவர்களுக்குப் பாவங்களெல்லாம் பறந்தோடுமென்று இத்திருமொழி கற் றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... (கௌ)

அடிவரவு:—நாய் மான் கொன்றேன் குலம் எப்பாவம் மண் தெரியேன்
நோற்றேன் பற்றேல் கண்ணாய் கண்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதற்பத்து—பத்தாந்திருமொழி.

கண்ணார் கடல்கூழ்.

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில், தம்முடைய வெறுமையைச் சொல்லிச் சரணம் புகுந்து ‘அடியேனை ஆட்கொண்டருளவேணும், அடியேனை ஆட்கொண்டருளவேணும்’ என்று பலகாலும் பிரார்த்தித்தார்; அஹங்காரம் மமகாரம் முதலிய வீரோதிகள் கழிந்து பரபக்தி பெருகினுள்ளன்றோ கைங்கரியம் பெறலாவது; அதற்காக, அஹங்காரமமகாரம் முதலிய வீரோதிகளைப் போக்கியருள வேணுமென்றும், பக்தி ஸம்பத்தைத் தந்தருள வேணுமென்றும் பிரார்த்திக்கிறாந்நிலை.

எம்பெருமானாரும் சரணாகதிகத்யத்திலே “தவத் பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே” என்று சரணம் புகுந்த பின்பு, ஸ்தூல ஸுக்ஷ்மரூபமான ப்ரக்ருதியைக் கழித்துத் தரவேணுமென்றும் அஹங்காரமமகாரங்களைக் கழித்துத் தரவேணுமென்றும் பரபக்தி முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கவேணுமென்றும் பிரார்த்தித்தது இங்கே அது ஸந்திக்கத்தகும். ... ..

கண்ணார் கடல்கூழிலங்கைக் கிறைவன்தன் *

திண்ணாகம் பிளக்கச் சரம்சேல வய்த்தாய்! *

விண்ணோர் தொழும் வேங்கட மாமலையே *

அண்ணா! அடியே னிடரைக் களையாயே.

(க)

கண் ஆர் கடல் { விசாலமான கடலாலே
கூழ் { சூழப்பட்ட

இலங்கைக்கு லங்காபுரிக்கு

இறைவன் தன் { தலைவனான இராவண
னுடைய

திண் ஆகம் { திண்ணிய சரீரம் பிளந்து
பிளக்க { போம்படியாக

சரம் அம்புகளை

செல உய்த்தாய் செலுத்தினவனே!

விண்ணோர் தொழும் { (பிரமன் முதலிய) தேவர்
கள் வந்து ஸேவிக்கப்
பெற்ற

வேங்கடம் { திருமலையிலே
மா மலையே

மேய அண்ணா { எழுந்தருளியிருக்கிற
பெருமானே!

அடியேன் { என் துன்பங்களை நீக்கி
இடரைகளை யருளவேணும்.
யாய்

* * *—[கண்ணார்கடல்கூழ்.] மிகப் பெரிய கடலையே அகழாகவுடைத் தான இலங்கைக்குத் தலைவனான இராவணனுடைய திண்மை பொருந்திய சரீரம் இருபிளவாகப் பிளவுறும்படியாக அவன் மீது அம்புகளைப் பிரயோகித்த

வனே ! என்று ஸ்ரீராமபிரானாக விளிக்கின்றார் திருவேங்கடமுடையானை ; அவனும் இவனும் ஒருவனையென்கிற ஒற்றுமைநயம் தோற்றுத் தற்காகவென்க . இராவணனாலே குடியிருப்பு இழந்து கிடந்த தேவர்களெல்லாரும் களித்து வந்து தொழும்படியான திருவேங்கட மலையிலே எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானே ! இவ்விருந்தருமாளுலத்தில் இருப்பு-பெருந்துக்கம் என்றுணர்ந்த என்னுடைய இவ்விடரைப் போக்கியருளாய் என்கிறார்.

கண்ணூர்கடல் = வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்படியான (அழகிய) கடல் என்றுமுரைக்கலாம். ... .. (க)

இலங்கைப் பதிக்கன் றிறையாய* அரக்கர்
குலம்கேட் டவர்மாளக் கோடிப்புள் திரித்தாய் ! *
விலங்கல் குமித் திருவேங்கடம் மேய *
அலங்கல் துளப முடியாய் ! அருளாயே. (உ)

அன்று	முற்காலத்தில்		
இலங்கை	} வங்காபுரிக்கு	விலங்கல் குமி	{ (மேலே ஸஞ்சரிக்கிற சந்திர ஸூர்யர்கள்) விலங்கிப்போகவேண்டுமென்படியான (உயர்த்திப்பொருந்திய) கெரத்தையுடைய
பதிக்கு			
இறை ஆய	அரசர்களாயிருந்த		
அரக்கரவர்	{ (மாலிமுதலிய) ராக்ஷஸர்கள்	திரு வேங்கடம்	திருமலையிலே
குலம் கெட்டு		மேய	மேவியிருப்பவரும்
மான	{ கும்பலோடே சிதறியோடி முடியும்படியாக	துளபம்	திருத்துழாயிலாகிய
கொடி		அலங்கல்	மாலையை
புள்	(தனக்கு) த்வஜமான	முடியாய்	{ திருமுடியிலே அணிந்துள்ளவனே !
பெரிய	திருவடியை	அருளாய்	{ (அடியேன் மீது) க்ருபைபண்ணியருளவேணும்.
திரித்தாய்	ஸஞ்சரிப்பித்தவனே !,		

* * *—[இலங்கைப்பதிக்கு.] புற்றானது என்றைக்கும் துஷ்ட ஸர்ப்பங்கள் மாறாதே உறையுமிடமாக இருப்பதுபோல இலங்கையானது இராவணனுக்குமுன்பும் குடியிருந்து வந்த மாலிமுதலானவர்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு வந்ததாதலால் அவர்களையும் தொலைத்தபடி சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஏழாவது ஸர்க்கத்தில் மாலிமுதலிய அரக்கர்களை மடித்தவரலாறு விரிவாகச் கூறப்பட்டுள்ளது, கண்டு கொள்க. மாலியானவன் முதலில் பெரியதிருவடியை கதையாலே அடித்துத் துரத்திவிட்டானென்றும், பிறகு பெருமான் அளவற்ற சிற்றங்கொண்டு அப்பெரிய திருவடியின்மேல் ஏறிக்கொண்டு போர்க்களத்திலே யெழுந்தருளித் திருவாழியைப் பிரயோகித்து வெற்றி பெற்றனன் என்றுமுணர்க. “இலங்கைப்பதிக்கேன்று இறையாய” என்ற பாடமும் பொருந்தும்.

“குலம் மாள” என்னுமல் “குலம் கேட்டு மாள” என்றதனால், பல அரசுக்கள் மூலைக்கொருவராகச் சிதறி ஒடினார்களென்பதும் பலர் மாண்டொழிந்தனர் என்பதும் விளங்கும். விலங்கல்குழி = “சேணுயர் வேங்கடம்” என்றும் போலே திருமலையின் உயர்த்தியைச் சொல்லுகிறது இந்த விசேஷணம். வானத்தின்மீது ஸஞ்சரிக்கின்ற ஸூரிய சந்திரர்கள் விலகிப்போகவேண்டும்படியான சிகரத்தையுடைய திருமலை என்கை. விலங்கல் என்று மலைக்கும் பேருண்டாகையாலே, குழி—சிகரத்தையுடைய, திருவேங்கடம் விலங்கல்—திருவேங்கட மலையிலே என்றும் உரைக்கலாமாயினும் அதுசிறுவாது.

அலங்கல்துளபமுடியாய் அருளாய் = ஆர்த்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்கென்றே தனி மாலையிட்டிருக்கிற உனக்கு என்னுடைய விரோதிகளைப் போக்குகை ஒரு பெரிய காரியமன்று; அருள்செய்ய வேண்டுமத்தனையென்கை. ... (உ)

நீரார் கடலும் நிலனும் முழுதுண்டு *

ஏரால மிளந்தளிர்மேல் துயிலெந்தாய்! *

சீரார் திருவேங்கட மாமலை மேய *

ஆராவமுதே! அடியேற் கருளாயே.

(ங)

நீர் ஆர் கடலும் { நீர் நிரம்பியிருக்கிற
கடலையும்
நிலனும் பூமியையும்
முழுது { மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றை
யும் (பிரளயம்
கொள்ளாதபடி)
உண்டு அமுதுசெய்து
ஏர் அழகியதும்
இள இளையதுமான
ஆலந்தளிர் { ஆலந்தளரின்
மேல் { மேலே

துயில் திருக்கணவனர்த்தருளின
எந்தாய் ஸ்வாமியே!,
சீர் ஆர் சிறப்புப் பொருத்திய
திருவேங்கடம் { திருமலையிலே எழுந்தருளி
மாமலைமேய { யிருக்கிற
ஆரா அமுதே { ஆராவமுதமான
எம்பெருமானே!
அடியேற்கு { அடியேன்மீது கிருபை
அருளாய் { செய்தருளவேணும்.

* * * [நீரார் கடலும்.] ‘மற்ற பேர்களை ரக்ஷிக்க நான் சக்தனாயினும் பாவி களில் தலைவரான உம்மை ரக்ஷித்தல் எனக்கு எளிதன்றே; இஃது அருமையான காரியமாயிற்றே!’ என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக; பிரளய காலத்திலே கடல் சூழ்ந்த உலகங்களையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்திட்டு இளைய தொரு ஆலந்தளரின்மேலே திருக்கணவனர்த்தருளின அகடிதகடநா ஸமர்த்தனான உனக்கு அரிதான காரியமும் உண்டோ? எல்லாம் எளிதேகாண் என்பார் போல வடதளசாயி விருத்தாந்தத்தைப் ப்ரஸ்தாவிக்கிறார். அந்த சக்தி விசேஷ மெல்லாந் தோற்றத் திருமலையிலே ஸேவைஸாதிக்கின்ற என் ஆராவமுதமே! அருள்புரியாய் என்கிறார். ... (ங)

. உண்டாயுறிமேல் நறுநெய்யமுதாக *
கொண்டாய் குறளாய் நிலமீரடியாலே *
விண்டோய் சிகரத் திருவேங்கடம் மேய *
அண்டா ! அடியேனுக்கருள்புரியாயே.

(சு)

உறி மேல்	{ உறிகளின்மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த	விண் தோய்	{ பரமபதம் வரையில் சென்று ஓங்கின சிகரத்தையுடைய
நறு நெய்	நல்ல நெய்யை	சிகரம்	
அமுது ஆக	{ அமுதமாகக்கொண்டு உண்டாய் புஜித்தவனே !	திரு வேங்கடம்	{ திருமலையிலே நித்ய மேய வாஸம் பண்ணுகிற
குறள் ஆய்	வாமநாகி	அண்டா	தேவாதி தேவனே !
நிலம்	பூமியை	அடியேனுக்கு	{ அடியேன்மீது அருள் கிருபை செய்தருள புரியாய் வேணும்.
ஈர் அடியாலே	இரண்டடியாலே		
கொண்டாய்	அளந்து கொண்டவனே !		

* * *—[உண்டாயுறிமேல்.] திருமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பில் பரத்வ ஸௌலப்பயங்குரிண்டும் ஒருங்கே விளங்குகின்றன வென்னவேண்டி இரண்டுக்கும் ப்ரகாசகமான இரண்டு சேஷ்டிதங்களை முன்னடிகளிற் கூறுகின்றார். திருவாய்ப்பாடியில் ஆய்ச்சிகள் உறிகளின்மேலே சேமித்துவைத்த நெய் முதலிய கல்யங்களை அமுது செய்தாயென்று சொன்னமுகத்தால் ஸௌலப்பய குணத்தையும், குறளாகி மாவலியிடத்துச் சென்று நீரேற்றுப் பெற்று ஈரடியாலே உலகளந்தாயென்று சொன்னமுகத்தாலே பரத்வத்தையும் பேசினராயிற்று.

திருவேங்கடமலை பூமண்டலத்திலே உள்ளதாகையாலே நம்போன்ற மனிசர்கள் சென்று ஸேவிப்பதற்குப் பாங்காயிருப்பதுபோல, * விண்தோய் சிகரத் திருவேங்கடமாகையாலே நித்யஸூரிகள் வந்து ஸேவிப்பதற்கும் பாங்காயிருக்கும். ஆனதுபற்றியே “வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்று திருமழிசைப்பிரானும் “மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை, வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்” என்று திருப்பாணழ்வாரும் அருளிச்செய்தது. நித்யஸூரிகள் பரத்வத்திலே ஸர்வகாலமும் பழகினவர்களாகையாலே ஸௌலப்பயத்தைக் காண விரும்பி வருவர்கள் ; மனிசர்கள் பரத்வத்தைக்காண விரும்பிச் செல்லுவார்கள் ; இரண்டு குணங்களும் அங்கே குறையற்றவை என்று இப்பாசரத்தினால் காட்டினராயிற்று.

“திருவேங்கடம் மேய அண்டா” என்ற விளியும் இங்கே பொருத்தமாக அமைந்தது. ‘அண்டன்’ என்று இடையனுக்கும் தேவனுக்கும் பெயர். “உறிமேல் நறுநெய் அமுதாக உண்ட அண்டா” என்று யோஜித்து, இடையனே ! என்னுதல்; “குறளாய் ஈரடியாலே நிலம் கொண்ட அண்டா” என்று யோஜித்து, ‘தேவனே!—பரமபுருஷனே !’ என்னுதல். இரண்டு யோஜனையாலும் பரத்வ ஸௌலப்பயங்கள் விளியிலும் விளங்கினபடி. ... .. (சு)

தூணயதனா டரியாய் வந்துதோன்றி *

பேண வவுணனுடலம் பிளந்திட்டாய்! *

சேணர் திருவேங்கட மாமலைமேய *

கோணுகணையாய்! குறிக்கொள்ளுனையே.

(ரு)

தூணயதனாடு	{ வெறும் தூணுகவேயிருக் கிறவதற்குள்ளே	திரு வேங்கடம்	{ திருமலையிலே எழுந்தருளி மா மலை மேய	{
அரி ஆய்	நரவீம்ஹமாகி			{ மிகெக்கையுடைய திருவ
வந்து தோன்றி	திருவவதரித்து,	கோள் நாக	அணையாய்	{ னந்தாழ்வானைப்பள்ளி யாகவுடையனுமான பெருமானே!
பேண	{ (தன்னை) மதியாத அவுணன்			{
உடலம்	{ ஹிரண்ய கசிபுவின் சரீரத்தைக் கிழித்துப்	எனை	அடியேனை	{
பிளந்திட்டாய்	{ போகட்டவனே	நீயே		{ நீயாகவே திருவுள்ளம்
சேண் ஆர்	மிக் உயர்த்திபொருத்திய	குறிக்கொள்		{ பற்றியருளவேணும்.

* * *—[தூணயதனாடு.] பக்தர்களின் சத்துருக்களிடத்தில் சிற்றமும், பக்தர்களிடத்தில் வாந்ஸ்ஸமும் விளங்கத் திருமலையிலே வேவைவாதிக்கிறபடியைப் பேசுகிறார். தூணினுள்ளே நரசிங்கமாய்த் தோன்றி இரணியனுடலைப் பிளந்தெறிந்து சிறுக்களுைப் ப்ரஹ்மதாழ்வானுக்கு அருள் செய்தாப்போலே அடியேன்மீதும் அருள் செய்யவேணு மென்கிறார்.

“தூணாடு அரியாய் வந்து தோன்றி” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, “தூணயதனாடு = தூணயிருக்கிற வஸ்துவினுள்ளே” என்று சொல்லுகைக்குக் கருத்து என்னென்னில்; “முன்பே நரவீம்ஹத்தை உள்ளே அடக்கி வைத்துக் கட்டின கம்பமிது” என்று சொல்லவொண்ணாதபடி வெறும் தூணானவதுள்ளே என்பதாம். அரி-சிங்கம். பேணாவுணன்—ஸ்ரீவேசுவரனை மதியாத இரணியன் என்றும், பாகவத சிகாமணியான ப்ரஹ்மதானை மதியாத இரணியன் என்றும் உரைக்கலாம்.

சேண் = அகலம், ஆகாசம், உயர்ச்சி, தூரம், நீளம். கோள்நாகணையாய்! = கோள்—மிடுக்கு; திருவனந்தாழ்வானுக்கு மிகெகாவது—“சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மாவடியாம்” என்றபடி பலவகையடிமைகளுக்கும் உரிய வடிவங்களைக் கொள்ளுதற்குப் பாங்கானசக்தி. குறிக்கோள்—ஓரடியானுமுள்ளென்று திருவுள்ளத்தில் வைத்திரு என்றபடி. திருவனந்தாழ்வானைப் போலே என்றையும் அத்தாணிச் சேவகத்துக்கு ஆளாக்கிக் கொள்ளாய் என்பது உள்ளுறை. ... .. (ரு)

மன்னாவிம்மணிசப் பிறவியை நீக்கி *

தன்னுக்கித் தன்னின்னருள் செய்யும்தலைவன் *

மின்னார் முகிச்சேர் திருவேங்கடம்மேய *

என்னுனையென்னப்ப நென்னெஞ்சிலுளானே.

(க)

மன்னு நிலைத்திராத
இ மனிசப் பிற இந்த மறுஷ்யஜன்
வியை மத்தை
நீக்கி போகக்கடித்து
தன் ஆக்கி தனக்கு ஆளாக்கிக்கொண்டு
தன் இன் தனது பரமகிருபையைச்
அருள் செய்யும் செய்கின்ற
தலைவன் ஸ்ராமியும்,

மின் ஆர் முகில் { மின்னலோடு கூடிய
சேர் { மேகங்கள் வந்து சேரப்
பெற்ற
திருவேங்கடம் திருமலையிலே
மேய எழுந்தருளியிருக்கிற
என் ஆனே { எனது ஆனே போன்ற
வனுமான
என் அப்பன் எம்பெருமான்
என் நெஞ்சில் { எனது நெஞ்சிலே எழுந்
உளானே { தருளிவிட்டான்.

* * *—[மன்னுலிம்மனிச.] கீழ் ஐந்துபாட்டும் பிரார்த்தனையாய்ச் சென்றது; இனி மேற்பாட்டுக்கள் பிரார்த்தனை ஒருவாறு தலைக்கட்டினபடியைச் சொல்வதாகச் செல்லுகிறது. “அடியேனிடரைக்களையாயே” என்றும் “அடியேற்கருளாயே” என்றும் “அடியேனுக்கருள் புரியாயே” என்றும் “குறிக்கொள் எனையே” என்றும் பிரார்த்தித்த ஆழ்வாரை நோக்கித் திருவேங்கடமுடையான் ‘அடியார்களைத் தேடித்திரிகிற நான் இங்ஙனே பிரார்த்திக்கிற உம்மை உபேக்ஷித்திருப்பேனோ?’ என்று சொல்லி ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே வந்து புகுந்தான்; அதனை அறிந்த ஆழ்வார் இனிதாக அதுபவிக்கிறார். எம்பெருமான் தமது நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தவாறே தாம் ஸம்ஸாரத்தில் நின்று விலகிவிட்டதாகவே நினைத்துப் பேசுகிறார்.

மன்னு என்பது மனிசப்பிறவிக்கு அடைமொழி. “மின்னின்னிலையில மன்னுயிராக்கைகள்” என்றபடி மின்னலைக்கட்டிலும் அஸ்திரமான இந்த மானிடப்பிறவியில்நின்றும் என்னை நீக்கித்தன்னையே பொக்க அருள்செய்யுமெம்பெருமான் என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்துநிற்கிறான் காண்மின்—என்கிறார்.

தன்னுக்கி = தன்னைப்போலே என்னையும் மலர்ந்த ஞானநந்தங்களுடைய வனுக்கி என்றாவது, தனக்கு சேஷமாக்கி என்றாவது உரைக்கலாம். மின்னார் முகில்சேர் = பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்திக்கு உவமையிட்டபடி. ... .. (சு)

மானேய் மடனோக்கி திறத்தேதீர்வந்த *

ஆனேழ் விடைசெற்ற அணிவரைத்தோளா! *

தேனே! திருவேங்கட மாமலை மேய! *

கோனே! என்மனம் குடிகொண்டிருந்தாயே.

(எ)

மான் எய் மட நோக்கி திறத்து	{ மானினுடைய நோக்குப் போன்ற அழகிய நோக் குடையளான ஈப்பின் னைப் பிராட்டிக்காக,	ஆன் விடை எழ் செற்ற	{ எழு ரிவபங்களைக் கொன்ற
எதிர் வந்த செருக்குடன் வந்த		அணி வரை தோளா	{ அழகிய மலைபோன்ற திருத்தோள்களை புடையவனே

தேனே	{ தேன்போல் போக்யனு வனே !	என் மனம்	என்னுடைய நெஞ்சை
திரு வேங்கடம்	{ திருமலையிலே எழுந்தருளி	குடி கொண்டு	இருப்பிடமாகக்கொண்டு
மா மலை	{ யிருக்கிற ஸ்வாமியே	இருந்தாய்	நிலைபெற்றிரா நின்றாய்.
மேய			
கோனே			

* * *—[மானேய்மடநோக்கி.] “அண்ணாவடியேனிடரைக்களையாயே” என்று முதற்பாட்டிலே தாம் பிரார்த்தித்தபடியே தம்முடைய இடர்களைக் களைந்து அருளினது, முன்பு நப்பின்னைப்பிராட்டியின் கலவிக்கு விரோதிகளாயிருந்த ஏழு ரிஷபங்களை வலியடக்கினதுபோலே யிருக்கையாலே அதனைப்பேசி இனியராகிறார். மானினுடைய நோக்குப்போன்ற நோக்கையுடையாளான நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணந்துகொள்வதற்காக அவளுடைய தந்தையின் கட்டளைப்படி ஏழு ரிஷபங்களையும் கொன்றெழுதித்த பெருமிடக்களை !; அன்று அவளுக்கு எவ்வளவு போக்யமாயிருந்தாயோ, எனக்கும் அவ்வளவு போக்யமாயிருப்பவனே ! திருவேங்கடமுடையானே ! அந்த நப்பின்னைப்பிராட்டியையும் கூட்டிக் கொண்டு என்மனத்தே வந்துகுடிக்கொண்டிருக்கின்றாயே ! இப்படியும் ஒரு திரு வருளுண்டோ ? என்றாராயிற்று.

எதிர் வந்த ஆனேழ்விடைகளை மானேய்மட நோக்கி திறத்துச் செற்ற அணிவரைத் தோளா ! என்று அவ்விப்பது. ... .. (எ)

சேயனணிய நெனசிந்தையுள் நின்ற

மாயன் * மணிவா னொளி வேண்டரளங்கள் *

வேய்விண்தேர் வேங்கடமா மலைமேய *

ஆய னடியல்லது மற்றறியேனே.

(அ)

சேயன்	{ (பக்தியற்றவர்களுக்கு) எட்டாதவனும்	வான் மணி	ஒளியுள்ள ரத்னங்களையும்
அணியன்	{ (பக்தர்களுக்குக்) கையா ளாயிருப்பவனும்	உதிர்	உதிர்க்குமிடமான
என சிந்தையுள் நின்ற மாயன்	{ என் நெஞ்சினுள்ளே வந்து நின்ற ஆச்சரியபூதனும்,	வேங்கடம் மா மலை மேய	{ திருமலையில் எழுந்தருளி யிருப்பவனுமான
வேய் விண்டு	{ மூங்கில்களானவை பிளவு பட்டு	ஆயன்	பூநீக்குஷணனுடைய
ஒளி வெண் அழிநிலங்கள்	{ பிரகாசமுள்ள வெளுத்த முத்துக்களையும்	அடி அல்லது	திருவடிகளையொழிய
		மற்று	வேறென்றையும்
		அறியேன்	அறியமாட்டேன்.

* * *—[சேயனணியன்.] இப்படி என்னெஞ்சிலே நப்பின்னைப்பிராட்டியோடுங்கூட வந்து புகுந்தானுபின்பு இவன் திருவடிகளிலே கைங்கரியம் பண்ணுகையொழிய வேறென்றும் நானறியேன் என்கிறார்.

எம்பெருமான் சிலர்க்குச் சேயன், சிலர்க்கு அணியன்; சேயனென்றால் தூரத்திலிருப்பவனென்கை; அணியனென்றால் ஸமீபத்திலிருப்பவனென்கை.

தன்னை உகவாதார்க்கு அவன் எட்டாதவன் ; தன்னை உகந்தார்க்கு அவன் கையாளாயிருப்பவன். துரியோதனாதியர் திறத்திலும் பாண்டவர் திறத்திலும் இதனைக்காணலாம். சிறிது பக்தியுடையார்க்கும் அவன் அணியன் என்பதை என்னைக்கொண்டேயறியலாமென்பவர் போல என சிந்தையுள் நின்றமாயன் என்கிறார். என்னுடைய ஹ்ருதயத் திலே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஆச்சரிய சிலன் அணியனென்பது சொல்லவேணுமோ வென்கை.

மணிவாளோளிவேண்டரளங்கள் வேய்விண்தேர் என்பது திருவேங்கட மலைக்கு விசேஷணம். யானைகளின் கும்பஸ்தலத்திலும் முங்கில்களிலும் முத்துக்களும் மணிகளும் உண்டாவதாக நூல்கள் கூறும். வேய்களானவை விண்டு விரிந்து, வான் (ஒளி) பொருந்திய மணிகளையும், ஒளியும் வெண்ணிறமும் பொருந்திய தரளங் (முத்துக்)களையும் உதிர்க்குமிடமான திருமலையிலே எழுந் தருளியிருக்கிற ஸர்வஸுலபனுடைய திருவடிகளைத்தவிர வேறென்றும்மறியேன், தரளம்—முத்து ; வடசொல். ... .. (அ)

வந்தாயென்மனம் புகுந்தாய் மன்னிநின்றாய் *

நந்தாத கொழுஞ்சுடரே யெங்கள்நம்பீ! *

சிந்தாமணியே திருவேங்கடம் மேய

எந்தாய்! *இனியானுன்னை யென்றும் விடேனே.

(க)

நந்தாத	ஒருகாலும் அணையாத	திரு வேங்கடம் { திருமலையிலெழுந்தருளியி மேய எந்தாய் { ருக்கும் பெருமானே !
கொழு சுடரே {	சிறந்த தேஜஸ்ஸாயிருப்ப வனே !	வந்தாய் என்பக்கல் வந்தாய் ; என் மனம் { எனது நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தாய் { புகுந்தாய் ;
எங்கள் நம்பீ {	எங்களுடைய குறையை நிரப்பவல்ல பூர்ணனே !	மன்னிநின்றாய் { உன்னையே பொருந்தி நின்றாய் ;
சிந்தாமணியே {	நினைத்த மாத்மிரத்தில் எவ் லாவற்றையும் கொடுத்த தருவவல்லவனே !	இனி இனிமேல் யான் அடியேன் உன்னை என் { உன்னை ஒரு நாளும் விட றும் விடேன் { மாட்டேன்.

* * *—[வந்தாயென்மனம்.] தாம் பெற்ற பேற்றை வாயாரச் சொல்லி மகிழ்கிறார். “வந்து என் மனம் புகுந்து மன்னிநின்றாய்” என்று ஒரு வாக்கியமாகவே சொல்லிவிடலாமாயினும் தம்முடைய ஆரந்தம் நன்கு விளங்குமாறு “வந்தாய்—என் மனம் புகுந்தாய்—மன்னிநின்றாய்” என்று தனித்தனி வாக்கியமாக நீட்டி நீட்டி யுரைக்கின்றார்.

வந்தாய்—பரமபதம், திருப்பாற்கடல் முதலான அஸாதாரண ஸ்தலங்களை விட்டு இவ்விடம் வந்தாய். என்மனம்புகுந்தாய்—வந்தவிடத்திலும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்ளிற்சிறந்த யோகிகளின் மனத்தைத் தேடியோடாமல் நாயினேனுடைய மனத்தைத் தேடிப்பிடித்து வந்து புகுந்தாய். மன்னிநின்றாய்—‘இனிய இடங்

களிலே நாம் சுகமாக இருப்பதைவிட்டு இவருடைய அழுக்கு நெஞ்சிலே சிஹற்பட்டுக்கிடப்பானேன்' என்று வெறுத்து நெஞ்சைவிட்டு நீங்கப்பாராமல் இதனில் சிறந்த ஸ்தாநம் வேறொன்று நமக்கில்லை' என்று கொண்டு என்னெஞ்சிலேயே ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாக இருந்துவிட்டாய்.

அப்சாக்ருதனான நீ மிகவும் ஹேயமான என்னெஞ்சிலே வந்து புதுந்ததனாலே உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கு எள்ளளவும் குறையில்லை; முன்னிலும் தேஜஸ்ஸு விஞ்சுகின்றது என்பார் நந்தாத கோழுஞ்சுடரே! என விளிக்கின்றார். நந்துதல்—கெடுதல்; நந்தாத—கெடாத.

சிந்தாமணியே! = காமதேது, கல்பவருகூட முதலானவை போலே நினைத்த மாதிரத்தில் அபிஷ்டங்களை யெல்லாம் தரக்கூடிய ஒரு மணிக்குச் சிந்தாமணியென்று பெயர்; அதுபோலே ஸர்வாபிஷ்டங்களையும் அளிப்பவனே! என்றபடி. இப்படிப்பட்டவுணை இனி நான் ஒருநொடிப்பொழுதும்விட்டுப் பிரியமாட்டேனென்று தமக்குப் பரபக்தி வாழ்ந்தபடியைப் பேசினாராயிற்று. ... (க)

வில்லார்மலி வேங்கட மாமலைமேய *

மல்லார் திரடோள் மணிவண்ண னம்மானை *

கல்லார் திரடோள் கலியன் சொன்னமலை *

வல்லாரவர் வானவ ராகுவர்தாமே.

(க0)

வில்லார் மலி { வேடர்கள் நிறைந்திருக்
கப்பெற்ற
வேங்கடம் மா { திருவேங்கடமென்னும்
மலை { சிறந்த மலையிலே
மேய எழுந்தருளியிருப்பவனும்
மல் ஆர் திரள் { மீடுக்குமிக்குத் திரண்ட
தோள் { திருத்தோள்களை
புடையவனும்
மணி { நிலமணிபோன்ற திருநிறத்
அண்ணன் { தையுடைய னுமான

அம்மானை எம்பெருமானைக் குறித்து,
கல் ஆர் திரள் { மலைபோன்று திரண்ட
தோள் { தோள்களையுடையரான
கலியன் திருமங்கைமன்னன்
சொன்ன அருளிச்செய்த;
மலை இச்சொல்மாலையை
வல்லாரவர் { ஒதவல்லவர்கள்
தாம்
வானவர் { நியஸூரிகளாகப் பெறு
ஆகுவர் { வர்கள்.

* * * வில்லார்மலி. திருமலையிலே வில்லுங்கையுமான வேடர்கள் நிறைந்து கிடப்பவன் வருணிப்பதன் கருத்து யாதெனில்; ஆழ்வார் மங்களா சாஸநபரராகையாலே தம்மைப்போன்ற மங்களாசாஸநபரர்கள் திருமலையிலே பலருளர் என்றபடி. பரமபத்திலும் நித்யஸூரிகள் அஸ்தானே பயத்தைச் சங்கித்துப் பரியும்போது, திருமலையிலே ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள்போன்ற வேடர்கள் 'அஸூரராகுஷமயமான இந்நிலத்திலே எந்த வேளையிலே யாரால் என்ன தீங்கு எம்பெருமானுக்கு நேர்ந்துவிடுமோ' என்று அதிசங்கைபண்ணி எப்போதும் ஏறிட்ட வில்லுங்கையுமாய் இருப்பர்களாகையாலே, அதனை உவந்து ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறாரென்க, பெரியாழ்வார் "மல்லாண்ட திண்டோள் மணி

வண்ண” என்று எம்பெருமானுடைய அளவற்ற சக்திவிசேஷத்தை அறிந்து சொல்லச் செய்தேயும் அதிசங்கையின் மிகுதியாலே “பல்லாண்டு பல்லாண்டு” என்றாப்போலே, இவரும் * மல்லார்திரடோள் மணிவண்ணென்று அறிந்து வைத்தும் அதிசங்கையினால் மங்களாசாஸநத்திலே நிஷ்டையுடையராயிருப்பர் என்பது இப்பாட்டில் அறியத்தக்கது.

இப்பாட்டில் ஆழ்வார் பல்லாண்டுபாடுவதாக இல்லையே யென்று நினைக்க வேண்டா ; “மங்களாசாஸநபரர்கள் திருமலையிலே உள்ளார்” என்று சொல்லுவதும் பல்லாண்டு பாடுகையிலே அந்வயிக்கும்.

திருவேங்கடமுடையானத் திருமங்கையாழ்வார் கவிபாடின இப்பாசரங்களை ஓதவல்லவர்கள் நித்யஸூரிகளைப்போலே நித்யகைங்கரியம் பண்ணிக் கொண்டு வாழப்பெறுவார்களென்று இத்திருமொழி கற்றார்க்குப் பலன் சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ... .. (க0)

அடிவரவு :—கண் இலங்கை நீர் உண்டாய் தூணாய் மன்னு மானேய் சேயன்
வந்தாய் வில் வானவர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் அருளிச்செய்த
பெரிய திருமொழி திவ்யார்த்த
தீபிகையில்
முதற்பத்து முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீரஸ்து.